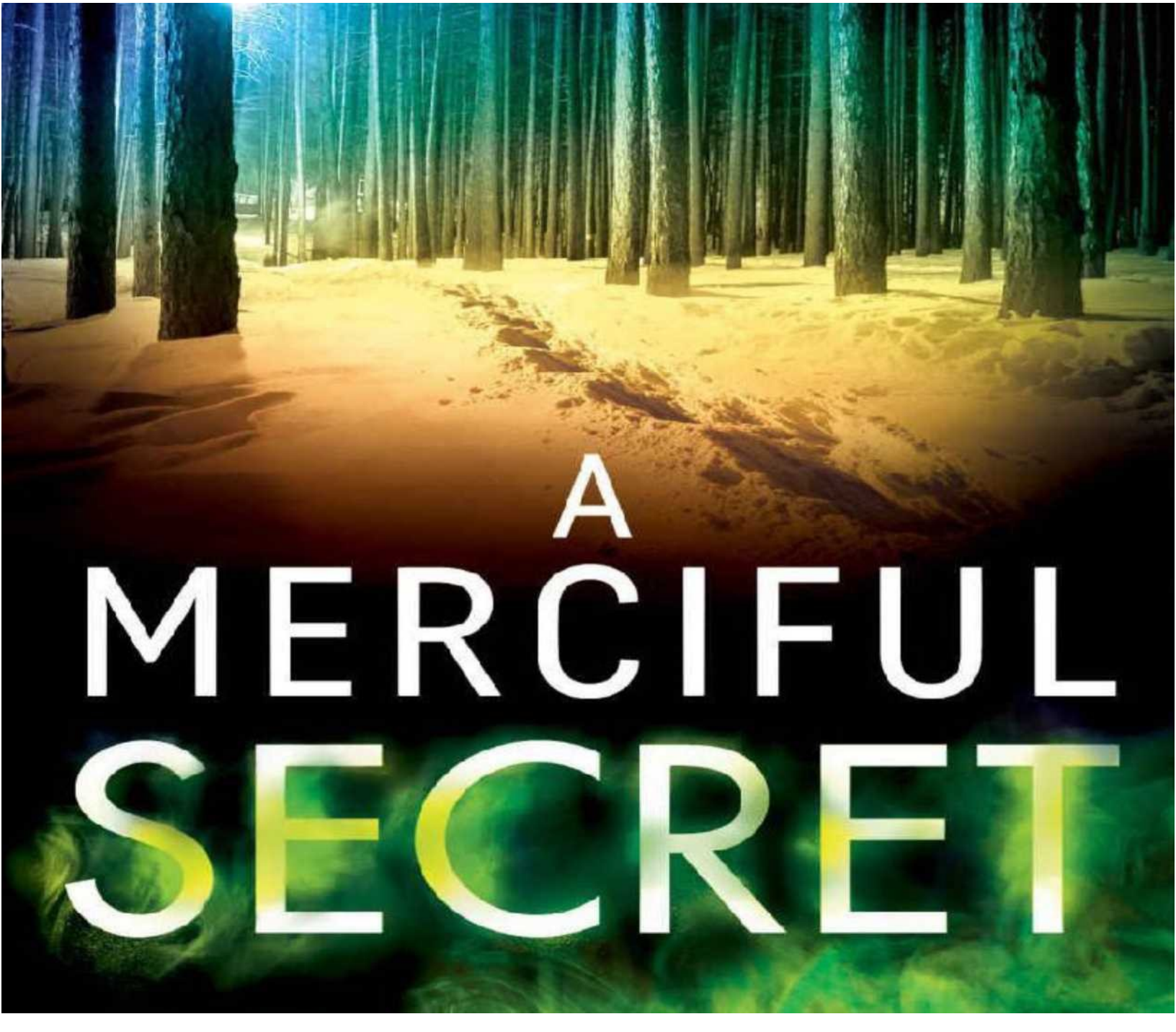
A
MERCIFUL
SECRET

Kendra Elliot

Seria: Mercy Kilpatrick # 3

Un secret crud

Titlul original: **A Merciful Secret**

Traducere de
Julliet Attoh

Capitolul 1

Mercy a crezut că era o căprioară.

Dar era o fată care a ieşit din tufişurile de pe drumul întunecat şi a intrat în raza farurilor SUV-ului ei. A frânat brusc şi a tras de volan spre dreapta. Învârtindu-se în lateral, vehiculul ei a tresărit în timp ce anvelopele au ricoşat de-a lungul şanţurilor pline de zăpadă de pe marginea drumului. Vehiculul s-a oprit brusc, iar ea s-a agăţat de volan, respirând cu greu.

Nu am lovit-o.

Mâinile i s-au izbit de geamul şoferului. „Trebuie să mă ajuţi! Te rog!” Roşu a pătat geamul, iar teroarea strălucea în ochii mari ai fetei.

Cineva a lovit-o şi a plecat.

Mercy şi-a deschis uşa, iar fata tremurândă s-a aruncat în braţele ei. „Vă rog, ajutaţi-o! E pe moarte!” Mâinile ei erau roşii de sânge, iar dungi de sânge îi acopereau obrajii. Nu

putea avea mai mult de zece ani, iar tricoul ei cu mânecă scurtă era total nepotrivit pentru aerul îngheţat al nopţii. A apucat-o pe Mercy de haina din faţă şi a tras-o spre drum. „E pe aici!”

„Stai! Eşti rănită?” Mercy a prins încheietura copilului şi i-a examinat mâna însângerată, apoi a întors faţa fetei spre ea, căutând o sursă a sângelui. Copila s-a luptat să scape din strânsoarea ei.

„Nu e sângele meu! Nu sunt rănită, este bunica mea! E pe moarte!” Picioarele ei se zbăteau în timp ce încerca să o îndepărteze pe Mercy de vehiculul ei. „Trebuie să ne ajuţi!”

„Unde este?”

„Pe aici!” Privirea ei a implorat-o pe Mercy să o urmeze.

Cu inima accelerată, Mercy a condus-o cu fermitate pe fată în spatele Tahoe-ului ei şi a luat o geantă de voiaj din spate. „Nu va fi mai rapid să mergem cu maşina la bunica ta?”

„Scurtătura prin pădure este cea mai rapidă.” Copilul a îngheţat şi i-a privit geanta cu speranţă. „Sunteţi doctor?”

„Nu.” Mercy şi-a scos telefonul mobil. Nu are semnal. *La naiba.* „Ai sunat la 911?”

„Nu avem telefon.”

Cine nu are telefon în zilele noastre? S-a uitat mai atent la fată. Avea nevoie de o tunsoare, iar blugii ei erau cu cinci centimetri prea scurţi. Faţa ei era subţire, cu trăsături delicate, dându-i un aer de elf. „Mama mea are unul, dar nu e acasă. Poţi să te grăbeşti, te rog?”

Ochii ei îngroziţi aproape că i-au frânt inima lui Mercy. „Mai am nevoie de un lucru.” Se uită în jur la pinii impunători de pe ambele părţi ale drumului. Cu zece minute mai devreme părăsise cabana, dar se afla încă în una dintre cele mai dense păduri de pe partea de est a munţilor Cascade.

Drumul era rareori circulat şi, cum era aproape trei dimineaţa, ştia că nu va mai veni nimeni. S-a întors pe partea şoferului şi şi-a luat poşeta cu buzunarul pentru arma ascunsă şi pistolul, dorindu-şi să fi purtat holsterul de umăr.

A strecurat poşeta în geantă şi i-a pus cureaua rezistentă pe umăr. Şi-a reglat echilibrul pentru greutatea ei. „Să mergem.” Fata s-a învârtit şi a fugit prin zăpadă spre tufişurile de unde apăruse prima dată. Mercy şi-a încuiat camionul de la distanţă şi a scos o lanternă din buzunarul de la capătul sacoşei.

Voi face tot ce pot şi apoi mă voi duce după ajutor.

Trusa de prim ajutor din geantă nu era de tipul celor cumpărate de la Walmart. Avea bisturie, aţă chirurgicală, ace, epinefrină şi lidocaină în plus faţă de sortimentul obişnuit de bandaje şi bandă adezivă. Îşi inventarie mental geanta în timp ce se avânta în pădure după fată. Pătură de urgenţă, aprinzător, lanternă frontală, secure, prelată, batoane proteice, tablete de purificare a apei. Mercy ştia că nu e bine să se arunce orbeşte în pădure fără provizii.

Şi-a îndreptat lanterna după fată. Dispăruse. Raza lui Mercy a scanat tufişurile pe unde credea că se dusese copilul. „Hei! Aşteaptă! Unde te-ai dus?” *Nici măcar nu-i ştiu numele.*

Chipul de elf a apărut brusc în lumină. „Grăbeşte-te!”

Mercy a alergat după ea, cizmele ei afundându-se în cei zece centimetri
de zăpadă. „Care e numele tău?”

„Morrigan.” Ea s-a avântat în faţa fasciculului lanternei, evitând cu agilitate crengile căzute şi stâncile mari.

Mercy a încercat să le lumineze ambele drumuri, dar Morrigan părea să aibă vederea nocturnă a unei pisici. Mercy a renunţat şi s-a concentrat să nu-şi luxeze glezna. *Nimeni nu ştie unde sunt.* Gândul i-a sucit maţele, dar l-a lăsat deoparte.

Prietenul ei, Truman, şi nepoata ei, Kaylie, ştiau că plecase la cabana ei pentru o zi, iar maşina ei era parcată pe marginea drumului. Dacă cineva ar fi căutat-o, ar fi găsit-o.

Să sperăm că într-o singură bucată.

„Morrigan, ce s-a întâmplat cu bunica ta?” Se împinse să ţină pasul cu copilul.

„Nu ştiu! Avea sânge peste tot.”

„Cât de departe este?”

„Suntem aproape de casă.”

„Ar fi trebuit să mergem cu maşina”, mormăi ea.

„Nu, drumul spre casă se răsuceşte mult spre nord. Drumul ăsta e mai rapid. Acolo este!”

Mercy a ridicat raza lanternei sale. Departe, în faţă, putea distinge conturul unei case mici în stil ranch. O lumină slabă strălucea la o fereastră. Nici o lumină exterioară. Nu a ştiut niciodată că există o casă în acea zonă. Ani de zile a condus pe vechiul drum rural şi nu a văzut niciodată vreun indiciu că cineva ar locui în această secţiune specială a pădurii. *Şi eu care credeam că- mi preţuiesc intimitatea.*

Fata a urcat în fugă câteva trepte strâmbe de beton şi a împins uşa. „Bunica!” a strigat ea.

Mercy s-a oprit la baza treptelor şi şi-a verificat telefonul mobil. Nimic. *Cum o voi duce pe bunica ei la Tahoe? Trebuia să fi insistat să conduc.*

A intrat cu grijă în casa întunecată, urmărind sunetele plânsului uşor al lui Morrigan. A aprins un întrerupător, dar nu s-a întâmplat nimic. Lanterna ei a luminat fiecare colţ al camerei, deoarece nu dorea să intre în necunoscut. Mirosea a praf vechi, ca şi cum ar fi fost abandonată de ani de zile, dar era complet mobilată şi existau semne clare de locuire. O carte pe măsuţa din capăt. O cană lângă un teanc de reviste. În dreapta ei se afla o bucătărie minusculă, cu un blat limitat,

aglomerat cu un suport de vase şi un aragaz lent.

„E aici!” a strigat Morrigan. „Grăbeşte-te! Te rog!” Spaima din vocea ei a dat la o parte bunul simţ al lui Mercy, care s-a avântat pe un hol întunecat. Urmărind sunetele copilului, a găsit-o pe Morrigan într-un dormitor care era slab luminat de o lampă uragan. Bunica ei stătea într-un fotoliu vechi, cu spătarul înclinat la patruzeci şi cinci de grade. Era o femeie foarte slabă, corpul ei abia ocupând o fracţiune din scaunul mare. O plapumă o acoperea de la gât în jos. Chiar şi în lumina slabă, Mercy a văzut că era îmbibată cu sânge.

Capul femeii se întoarse foarte uşor când Mercy intră şi scoase un sunet de implorare. Degetele lui Mercy au găsit un alt întrerupător inutil, aşa că şi -a aruncat geanta lângă fotoliul extensibil şi a îngenuncheat. *Opreşte sângerarea.* „Unde eşti rănită?”, a întrebat ea în timp ce lua uşor încheietura femeii pentru a-i verifica pulsul. Îl simţea ca fluturarea slabă a unui pui de pasăre. Femeia a scos mai multe sunete de implorare şi a încercat să se ridice. „Stai nemişcată”, i-a spus Mercy. „Adu lampa aia mai aproape”, i-a ordonat ea lui Morrigan. „Şi ţine-mi lanterna ca să pot vedea mai bine”. Fata s-a supus, iar Mercy şi-a ţinut respiraţia când a întâlnit privirea disperată a femeii. Ea a pipăit braţul lui Mercy, degetele ei bâjbâind să prindă ţesătura hainei lui Mercy, în timp ce privirile lor se blocau. Ochii ei erau umezi, pleoapele ridate de vârstă, iar sunetele ei deveneau tot mai urgente.

Poate să vorbească?

Mercy a oftat când a tras încet plapuma udă înapoi, iar bunica lui Morrigan a scos un mic strigăt.

Femeia fusese tăiată peste piept, abdomen şi partea superioară a braţelor. Arma îi tăiase chiar prin cămaşa de noapte subţire. Petele întunecate făceau modele obscene pe

ţesătură, rănile curgând continuu.

„Cine ţi-a făcut asta?” Mercy nu se putea mişca. Creierul ei nu voia să accepte pedeapsa brutală care îi fusese aplicată femeii. Femeia a început să cânte cu o voce suavă, iar Mercy nu putea desluşi cuvintele.

„Ce s-a întâmplat cu ea, Morrigan?” a întrebat ea în timp ce căuta bandaje în geanta ei.

„Nu ştiu. M-am ridicat să merg la baie şi am găsit-o aşa. Atunci am fugit la drum după ajutor.”

Mercy a presat bandaje groase pe răni. Acestea s-au umezit repede cu sânge. *E prea mult sânge.* S-a mişcat mai repede, folosind bandă adezivă pentru a lega bumbacul la locul lui. Îngrijorarea ei creştea; ştia că mica ei rezervă medicală nu va fi suficientă. A terminat repede ultimele bandaje. „Adumi nişte prosoape sau cearşafuri curate”, i-a spus ea lui Morrigan. Fata a ieşit repede din cameră.

Mercy a luat mâna femeii, observând că avea mai multe tăieturi sângerânde. *Răni defensive?* A forţat un zâmbet şi s-a uitat în ochii negri îngrijoraţi. „Vei fi bine”, a spus ea, cu un sentiment de scufundare în stomac. Femeia a continuat să cânte, iar Mercy s-a întrebat dacă era indiancă. *Pare mai degrabă italiană.* „Ce spune?” a întrebat-o pe Morrigan când fata a reapărut şi a aruncat un teanc de prosoape lângă scaun. Mercy a luat unul şi l-a apăsat pe cea mai grea tăietură de pe gâtul femeii.

Fata a tăcut o clipă. „Nu ştiu. Nu am învăţat vrăjile.”

Vrăji?

„Nu cred că e una rea. Tonul ei nu este furios.”

Cred că asta e bine.

„Care e numele ei?”

„Bunica.”

„Numele ei adevărat.”

Fata s-a gândit bine. „Olivia.”

„Olivia”, a spus Mercy. „Ce s-a întâmplat cu tine? Cine a făcut asta?” Olivia a continuat să se holbeze, buzele ei încă formând cuvintele străine. *Nu sună ca italiana. Sau orice altă limbă pe care am auzit-o până acum.* Cântecul s-a oprit, iar respiraţia femeii a devenit răguşită. A tuşit, a scos un sunet profund, iar sângele i-a zburat de pe buze. Mercy a apăsat mai tare şi i-a spus lui Morrigan să aplice presiune cu un alt prosop pe abdomenul sângerând.

Ea s-a supus. „O să moară?” a şoptit ea printre lacrimi.

Mercy nu putea minţi. „Nu ştiu. E grav.”

Olivia a tuşit şi mai mult sânge a zburat. Şi-a ridicat tremurând mâna plină de sânge pentru a atinge obrazul lui Mercy. „Mulţumesc.” Primele cuvinte pe care Mercy le-a recunoscut.

Mâna ei era caldă şi umedă, iar degetele ei au alunecat pe partea laterală a feţei lui Mercy în timp ce ea menţinea contactul vizual. Teroarea din privirea Oliviei se evaporase, înlocuită cu mulţumire.

Ea pleacă.

„Nu! Nu te voi lăsa să pleci, Olivia!” Mercy a scuturat umărul femeii. „Vorbeşte cu ea, Morrigan. Fă-o să te asculte.” Fata a început să o implore pe bunica ei, care a întors ochii obosiţi în direcţia ei.

Panica fierbea sub pielea lui Mercy. Nu putea chema o ambulanţă. Singurele ei opţiuni erau să o ducă pe femeie la Tahoe, să rămână aici şi să continue să încerce să oprească sângerarea sau să ia maşina şi să rişte drumul lung până la casă înainte de a o duce la spital. Mercy a cântărit fiecare opţiune. *Trebuie să iau Tahoe-ul.* S-a ridicat în picioare. „Mă duc să-mi iau camionul.”

Mâna Oliviei a sărit, apucându-i încheietura mâinii.

„Stai.”

Mercy a încremenit. Apoi a căzut încet în genunchi, luând din nou mâna sângerândă şi ţinând privirea muribundei. *Ea nu vrea să fie singură.* Un calm interior a curs de la mâna femeii la cea a lui Mercy şi i-a potolit nervii.

Voi face asta pentru ea.

Olivia s-a uitat de la Mercy la Morrigan şi apoi a închis ochii.

Mercy i-a mai văzut pieptul ridicându-se de patru ori înainte de a se opri. Amorţită, a ţinut mâna femeii şi a ascultat-o pe Morrigan tânguindu-se.

Capitolul 2

„Îmi pare rău că ţi-am luat hainele, agent special Kilpatrick”, murmură un agent din Deschutes County când Mercy îşi aruncă haina, puloverul şi blugii în punga lui de hârtie, după ce s-a schimbat în dormitorul lui Morrigan.

„Nicio problemă. Întotdeauna am un alt set de haine cu mine.” După ce îşi văzuse puloverul însângerat, ştiuse că anchetatorii vor vrea tot ce purta, dar înainte să se schimbe, tehnicianul de la locul crimei o fotografiase în ţinuta pătată.

Mercy stătea în picioare şi privea drept înainte în timp ce tânărul o înconjura, făcând fotografii. El se apropiase mai mult pentru a-i fotografia faţa, iar ea se luptase cu sentimentul de vinovăţie care îi urca pe gât din cauza neputinţei ei de a o salva pe Olivia. Stânjenit, el i-a cerut permisiunea să îi taie o bucată de păr. Mercy a dat din cap şi a privit cum şuviţe din părul ei negru şi lung, acoperit cu sânge închegat, căzdeau în plicul pe care îl aştepta. Apoi a

scos un tampon, l-a umezit şi l-a atins pe faţa ei. Sângele Oliviei era încrustat pe obrazul ei. Sângele care se uscase îi smulsese pielea lui Mercy, iar ea îl zgâriase scurt înainte să înţeleagă ce era. Era încă sub unghiile ei, chiar şi după ce tehnicianul i le răzuise.

Am făcut tot ce am putut.

Un fior i-a străbătut muşchii, făcându-i întregul corp să aibă spasme în timp ce îl privea pe agent sigilând punga. I-a aruncat o privire rapidă, cu compasiune în ochi.

Ea mai văzuse moartea de aproape. Chiar se agăţase de mâna fratelui ei când a murit.

Dar asta era diferit. Nevoia Oliviei de atingere umană, nevoia ei ca cineva să rămână şi să nu o lase să alunece singură în moarte, i-a sfâşiat inima lui Mercy.

Momentul avea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Stătuse cu Olivia câteva minute după ce aceasta murise, apoi Mercy o luase pe Morrigan în braţe şi pur şi simplu o ţinuse în braţe până când se opri din plâns şi adormi. A îmbrăcat-o pe fată cu o haină groasă, a cărat-o prin zăpadă până la Tahoe, apoi a condus până a găsit semnal la telefonul mobil. Epuizată, Morrigan a aţipit pe bancheta din spate, cu capul legănat pe pieptul ei. Mercy a raportat decesul şi a încercat să se întoarcă acasă. A trebuit să o trezească pe Morrigan pentru indicaţii. Morrigan avusese dreptate. Drumul lateral întortocheat până la căsuţă dura o veşnicie.

Acum, detectivul Evan Bolton din Deschutes County o aştepta pe Mercy în sufrageria casei Oliviei. Detectivul era tânăr, probabil mai tânăr decât Mercy, dar ochii lui erau bătrâni şi cinici, ca şi cum ar fi văzut toate ororile din lume. Când sosise în zorii zilei, ascultase în tăcere povestea scurtă a lui Mercy şi pusese întrebări minime, dar ea avusese sentimentul că îi scăpase foarte puţin. Simpatia îi strălucea în

ochii căprui în timp ce ea se apropia.

Fără îndoială, douăzeci şi patru de ore fără somn i se citeau pe faţă. „Unde este Morrigan?”, l-a întrebat ea.

„Îi arată unuia dintre agenţi găinile şi caprele ei.”

Mercy s-a relaxat un pic. O ţinuse pe Morrigan aproape de ea în ultimele patru ore, în timp ce aşteptau ca Deschutes County să răspundă. A aruncat o privire pe fereastră şi l-a văzut pe tehnician făcând poze în interiorul noului ei FBI Tahoe. Era şi însângerat. În epuizarea ei, Mercy transferase sângele Oliviei pe haina lui Morrigan şi pe maşina ei.

Zgomotele de foşnet din spatele lui Mercy îi spuseseră că tehnicienii încă mai adunau probe în mica casă. Mai mult decât orice îşi dorea să lase locul faptei în urmă şi să doarmă o săptămână, dar ochii detectivului îi indicau că avea alte planuri. „Vrei să mă interoghezi acum, nu-i aşa?”, a întrebat ea.

„Ştiu că eşti trează de mult timp, dar vreau să aud din nou detaliile cât timp sunt încă proaspete în mintea ta.”

Ea înţelese. „Nu a ajuns nimeni la mama lui Morrigan?”

„Nu încă. Numărul de telefon pe care ni l-a dat ajunge direct la o căsuţă vocală plină.”

„A spus Morrigan unde este?”

„Ne-a spus că a plecat în oraş. Când am întrebat cu cât timp în urmă a plecat, a spus că nu ştie. Ar putea fi o săptămână sau o zi.”

Mercy s-a încruntat. „Când ajung serviciile pentru copii aici?”, a întrebat ea.

Detectivul s-a încruntat. „Lucrăm la asta.”

„Atunci am destul timp să vorbesc, pentru că nu plec nicăieri până când Morrigan nu este îngrijită. Cât mai durează până soseşte medicul legist?”

El a ridicat ambele sprâncene. „În mai puţin de o oră.

Am crezut că eu voi fi cel care va pune întrebări.”

„Unde vrei să faci asta?” Mercy a aruncat o privire în jurul zonei de zi aglomerate. Acum că intra puţină lumină de la ferestre, a văzut că încăperea era foarte curată, dar tapiţeria mobilei era peticită şi covoarele împrăştiate erau uzate până la suport în mai multe zone. Dulapurilor din bucătărie le lipseau câteva uşi, dar vasele erau stivuite perfect pe rafturi.

„Hai să ieşim afară”, a sugerat el.

Cei doi au ieşit din casa înghesuită, iar Mercy a inspirat adânc aerul îngheţat. Privind în sus, a văzut pinii îngheţaţi de zăpadă pe un cer albastru senin. *Trebuie să fie cel puţin -6 grade.* Cu trei zile mai devreme, zona fusese lovită de o furtună de zăpadă care aruncase rapid zece centimetri de puf alb. De atunci, în fiecare zi fusese un senin glorios, dar un frig înfiorător. Tipic pentru o iarnă în Oregonul Central.

Iubea asta.

Scoţându-şi mănuşile din buzunarele jachetei groase, l-a condus pe detectiv la o mică bancă de lemn şi s-a curăţat de zăpadă. Purta pantaloni termici, o cămaşă cu mânecă lungă şi cizme de zăpadă din depozitul permanent al vehiculului ei. Ea s-a aşezat, recunoscătoare pentru pantalonii groşi, iar el ia urmat exemplul, scoţând din buzunar un mic reportofon împreună cu un carneţel. Haina albastră a detectivului aproape că se potrivea cu cerul. O notă ciudat de veselă în dimineaţa sumbră. Mercy era în negru din cap până în picioare, ţinuta ei obişnuită.

„Aţi spus că vă întorceaţi cu maşina în oraş de la cabana dumneavoastră”, a început detectivul Bolton. „Unde este mai exact?”

Mercy i-a dat adresa ei. „Am condus cam zece minute înainte să o văd pe Morrigan. Deci nu prea departe.”

„Conduceţi des pe aici la trei dimineaţa?”

„De fapt, da.”

El îşi ţinea creionul deasupra blocului de notite, uitându-se la ea aşteptând. „De ce?”

„Nu prea dorm. Să vin aici mă relaxează.”

„Locuieşti în Bend”, a afirmat el. „Trebuie să-ţi ia mult timp să ajungi aici.”

„Se poate. Depinde de starea drumului.” Ea nu era în stare să ofere informaţii suplimentare despre obiceiurile ei nocturne.

„De cât timp lucrezi la biroul FBI din Bend?”

„Am început toamna trecută. Înainte de asta am fost la biroul din Portland timp de mai mulţi ani.”

„Şi nu le-aţi văzut niciodată pe Morrigan sau Olivia până astăzi?”

„Exact. E uşor să te amesteci în pădure aici. O persoană ar putea fi la cincizeci de metri distanţă şi nu ai şti niciodată.”

„Probabil de aceea ai o casă aici.”

Mercy s-a încordat, privindu-l, dar a văzut în ochii lui doar curiozitate.

„Îmi place intimitatea mea. E plăcut să ies din oraş.”

El a încuviinţat din cap. „Poţi să-mi spui din nou ce s-a întâmplat după ce Morrigan ţi-a oprit maşina?”

Ea ştia că va spune exact aceeaşi poveste de mai multe ori. O femeie fusese ucisă, iar ea era un martor-cheie. Mercy a închis ochii pentru scurt timp şi a recitat ceea ce îşi amintea.

Detectivul Bolton a ascultat şi a luat notiţe. „Nu ai putut desluşi niciun cuvânt sau nume din cântecul ei?”

„Nu am putut. M-am gândit la asta de mai multe ori şi nici măcar nu pot ghici limba. Morrigan a spus că erau vrăji şi că ea nu le putea înţelege.”

Detectivul şi-a ridicat privirea de pe blocnotes, cu surprindere în ochi. „Asta e ceva nou. Vreau să vorbesc cu Morrigan, dar nu vreau să o interoghez fără prezenţa unei rude sau a CPS.” S-a uitat la ceas. „CPS nu mi-a putut spune când va ajunge cineva aici şi nu-mi place să las să treacă mult timp. Ea este tânără. Povestea ei s-ar putea schimba.” Frustrarea i-a traversat faţa detectivului.

„Pot să stau şi eu”, a spus Mercy. „Cred că are încredere în mine şi, având în vedere gravitatea situaţiei, cred că mă calific ca un avocat acceptabil.”

Detectivul i-a aruncat o privire măsurată, cântărindu-şi opţiunile.

„Dle detectiv?” Un agent stătea în uşa deschisă a casei. „Cred că ar trebui să te uiţi la asta.”

Detectivul Bolton s-a ridicat imediat în picioare, şi-a băgat carneţelul şi reportofonul în buzunar şi s-a îndreptat spre casă.

Mercy l-a urmat.

$$$

Pe măsură ce înaintau pe holul îngust, detectivul Bolton s-a uitat peste umăr la Mercy. Ea i-a întâlnit privirea în faţă.

Ştiu că aceasta este ancheta ta. Dar vin oricum.

Agentul i-a condus la o uşă deschisă aproape de spatele casei şi apoi s-a dat la o parte. „Nu ştiam că această cameră este aici până acum un minut. Uşa a fost făcută să se amestece cu lambriurile de lemn ale holului. Am observat un mic gol în partea de jos, unde lambriurile nu se aliniau cu covorul şi am împins peretele. Nu am mai găsit o cameră

secretă până acum.” Emoţia dansa în ochii lui.

„Bună treabă.” Bolton l-a bătut pe umăr.

„E strâmt acolo”, i-a avertizat agentul. Bolton a păşit prin uşă şi s-a oprit. Mercy s-a uitat peste umărul lui, recunoscătoare pentru înălţimea ei peste medie, şi şi-a ţinut respiraţia. Camera fără ferestre avea un blat de lemn brut pe o parte, cu rafturi deschise care umpleau peretele de deasupra. Pe peretele opus erau cuţite. Sute de cuţite. Lamele lor erau lipite de o duzină de benzi magnetice care se întindeau de-a lungul camerei.

„Cineva este un colecţionar”, mormăi Bolton.

Mercy a fost de acord în tăcere, privirea ei scanând cuţit după cuţit. „Este incredibil.” Cuţite de mărimea degetului ei mic, cuţite lungi cât braţul ei, cuţite de grad militar, cuţite care păreau forjate manual, mânere sculptate elaborat din lemn, metal şi fildeş, lame gravate şi lame curbate. A căutat locuri goale în colecţie, întrebându-se dacă arma crimei fusese îndepărtată de pe perete. Din câte îşi putea da seama, toate erau prezente. *Ar fi ştiut cineva dacă lipsea una?*

„Nu a fost găsită încă arma crimei, nu?”, a întrebat ea.

„Nu”, a spus agentul.

Între tejghea şi peretele cu cuţite abia dacă era loc să stea două persoane, dar ea şi Bolton s-au înghesuit în spaţiu.

„Uită-te la borcane”, a sugerat agentul.

Zeci de borcane de sticlă de toate dimensiunile umpleau rafturile deschise în rânduri perfecte. Uitându-se mai atent, Mercy a văzut prafuri, frunze uscate şi insecte uscate cu aspect destul de crocant. A strâmbat din nas şi s-a aplecat mai aproape, uitându-se la un borcan plin cu mici scorpioni translucizi. Niciuna dintre sticlele nepotrivite nu era etichetată. Mercy putea recunoaşte majoritatea ierburilor proaspete, dar cele uscate erau dificile pentru ochiul ei

neexperimentat. Nu putea ghici numele pulberilor. Granule galbene aspre, praf alb fin, firimituri maronii groase, nisip gri fin. Borcan după borcan după borcan.

Acesta nu era un dulap de condimente obişnuit.

Blatul era imaculat şi extrem de îngrijit. Un recipient conţinea o varietate de ustensile de bucătărie, iar ea a observat patru seturi diferite de mortar şi piroane, împreună cu două grămezi de cârpe curate perfect împăturite. Stive precise de boluri de sticlă şi pahare mici. Mercy îşi amintea de curăţenia dulapurilor deschise din bucătărie. Olivia era organizatoarea sau mama lui Morrigan?

„Ce credeţi?”, a întrebat agentul.

Bolton şi Mercy au schimbat o privire. „Cred că unora le plac hobby- urile lor”, a afirmat Bolton. „Hobby-uri neobişnuite în ochii noştri”.

„E cu siguranţă interesant”, a fost de acord Mercy, întrebându-se dacă Olivia se deda la artele vindecării de modă veche. *Vrăji.* Sau poate altceva. Se uită la gândacii uscaţi şi la alte insecte asortate în timp ce poveştile cu vrăjitorii îi bâzâiau în cap. *Ridicole.*

„Nu văd sânge pe niciuna dintre lame, dar îi voi pune pe tehnicieni să se uite mai atent”, a spus Bolton. „Nu cred că arma crimei este aici... deşi ar fi putut veni de aici.” El a arătat spre un borcan. „Astea sunt *picioare de pui?”*

Mercy a zâmbit. Era clar că Bolton nu era un băiat de fermă. „Da.”

El a suspinat. „O să aflu cum vor tehnicienii să se ocupe de camera asta.” I-a făcut semn lui Mercy să plece înaintea lui. Pe hol a zărit-o pe Natasha Lockhart, medicul legist, cu geanta neagră în mână. Faţa i s-a luminat la vederea lui Mercy. „Tu eşti agentul FBI despre care am auzit că a găsit cadavrul?” a întrebat ea după un salut.

„Eu sunt. Era încă în viaţă când am ajuns aici.”

„Oh, bine. Îmi vei uşura munca.” Micuţa ME i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze în camera în care aştepta cadavrul Oliviei. Detectivul Bolton stătea tăcut în pragul uşii, fără să-i lipsească nimic din priviri, iar agentul care găsise camera cu cuţite stătea solemn în spatele lui. Înăuntru, medicul legist s-a oprit şi a scanat încet scena. Tehnicianul care o fotografiase pe Mercy aştepta în cameră, cu aparatul pregătit să facă orice fotografie solicitată de ME.

Mercy înghiţi în sec şi se uită la Olivia. Echipa de la locul crimei instalase o lumină, iar strălucirea acesteia arunca umbre dure pe chipul liniştit al femeii moarte. Multiplele pansamente de teren ale lui Mercy se aflau încă pe corpul femeii, marginile lor devenind maro pe măsură ce se uscau. Femeia fusese tăiată de cel puţin o duzină de ori. *Tortură deliberată sau doar furie?* Cuvertura care îi acoperea picioarele avea un model de verighetă, cu minunatele sale bucăţi de albastru pal şi lavandă pătate pentru totdeauna.

„Care e numele ei?” a întrebat Natasha în timp ce îşi punea mănuşile.

„Olivia”, a spus Mercy şi apoi s-a uitat la Bolton. *Nu i-am ştiut niciodată numele de familie.*

„Olivia Sabin”, a răspuns el.

Numele de familie îi era uşor cunoscut lui Mercy, ceea ce nu o surprindea. Locuise în micuţa comunitate din apropiere, Cuibul Vulturului, până la vârsta de optsprezece ani şi cunoscuse personal un procent mare din populaţia din jur. Lumea ei fusese mult mai mică pe atunci.

„Asta e munca ta?” Natasha a făcut un gest către bandaje. Mercy a dat din cap, incapabilă să vorbească.

Natasha a ridicat bandajele şi prosoapele de pe pieptul şi stomacul femeii, clănţănind uşor din limbă în semn de

compasiune. Cu mâinile înmănuşate a cercetat tăietura adâncă din abdomen. „A fost conştientă?”

„Pentru câteva momente.”

„Bănuiesc că voi găsi o arteră tăiată. Suficient cât să sângereze încet. Sau poate că trauma a fost prea mare pentru inima ei.” Se uită peste umăr la Mercy, privirea ei directă şi fermă. „Nu cred că ai fi putut face ceva pentru a schimba rezultatul”, a afirmat ea, continuând să o privească pe Mercy.

Mesaj primit. Nodul din stomac i se desfăcu la auzul declaraţiei medicului legist, dar nu se desfăcu complet. Întotdeauna avea o fărâmă de îndoială.

„S-ar fi putut tăia singură?” a întrebat agentul.

„Doar dacă cuţitul a plecat singur”, a răspuns Bolton.

„Fata l-ar fi putut ascunde”, a sugerat agentul.

Mercy se îndoia de asta. Morrigan ar fi menţionat asta.

Nu-i aşa?

Mâinile Natashei se mişcau cu îndemânare pe corpul femeii, apăsând ici şi colo şi îndoind degetele femeii, testând gama de mişcări.

„La ce oră a murit?”

Mercy s-a uitat la ceasul vechi şi îngălbenit de pe perete. „Puţin după trei.”

„O să mai fac nişte măsurători ca să confirm.” A scos din geantă un termometru mare.

Eu am plecat de aici.

Mercy a trecut pe lângă Bolton, apoi a străbătut holul şi a ieşit pe uşă. Afară a zărit-o pe Morrigan vorbind animat cu un ajutor de şerif, fluturându-şi braţele în timp ce vorbea, evident entuziasmată în timp ce gesticula spre pădure. Mercy privea. *Copiii sunt rezistenţi.* S-a uitat la restul proprietăţii. În stânga ei se afla un ţarc mic cu un coteţ de găini, iar în dreapta un hambar de dimensiuni bune. Hambarul părea mai

nou decât casa. Lemnul era proaspăt vopsit, iar feroneria uşilor strălucea în lumina crescândă a soarelui. Desişul din jurul casei era acoperit cu urme de paşi. Zăpada fusese călcată în picioare de ocupanţii casei. Erau puţine speranţe de a găsi urmele unui criminal în apropierea casei. Ar fi trebuit să caute mai adânc în pădure. *Doar dacă nu venise cu maşina.*

„Eşti bine?” a întrebat Bolton, oprindu-se lângă ea.

„Da.” Ea nu s-a uitat la el, alegând să îşi păstreze privirea asupra lui Morrigan.

„Aş vrea să vorbesc cu fata acum, dacă eşti în stare.”

„Numele ei este Morrigan”, a spus Mercy tăios. „Şi da, sunt pregătită.”

Capitolul 3

Truman Daly şi-a verificat telefonul pentru a douăzecea oară în timp ce se îndrepta spre secţia de poliţie.

Mercy încă nu răspunsese la mesajul său de bună dimineaţa.

Era rutina lor. După nopţile pe care nu le petreceau împreună, îşi trimiteau mesaje dimineaţa. Ea trebuia să se fi trezit până acum. El ştia că ea plănuise să petreacă câteva ore seara la cabana ei şi că acele vizite treceau adesea de miezul nopţii, dar ea nu dormea niciodată prea mult.

O nelinişte subtilă îi zvâcni în stomac.

A îndepărtat cu piciorul un smoc de zăpadă murdară de pe trotuar şi a deschis uşa departamentului său, un mic sentiment de mândrie trezindu-se în el la vederea numelui

său sub logo-ul Departamentului de Poliţie Eagle's Nest. Şeful poliţiei Truman Daly. Îşi iubea meseria şi considera o onoare să îi ajute pe locuitorii micului său oraş. A încercat departamentele de poliţie din oraşele mari, dar nu a fost pentru el. Îi plăcea apropierea de comunitate şi învăţase numele aproape tuturor locuitorilor în ultimul an.

„Neaţa, şefu'", a spus Lucas, cu corpul său mare înghesuit în spatele biroului său. „Încă nimic urgent în dimineaţa asta."

„Mulţumesc, Lucas." Truman a privit renul roşu aprins de pe puloverul şefului său de birou în timp ce îşi scotea pălăria de cowboy. „Ştii că Crăciunul a trecut de o lună, nu?"

Bărbatul de nouăsprezece ani s-a uitat în jos. „Îmi place puloverul ăsta. E al naibii de frig, aşa că l-am purtat. Face mai mulţi oameni să zâmbească acum decât atunci când l-am purtat în decembrie."

„Bine zis. Cine e aici?"

„Royce a plecat la un accident de maşină, iar Ben ar trebui să ajungă în orice moment."

Neliniştea din burta lui a crescut. „Vreo rană în accidentul de maşină?"

„Nah, o tamponare şi apoi unul a alunecat într-un şanţ. Ambii bărbaţi sunt bine."

Tensiunea lui s-a slăbit. *Nu ea.* Mercy fusese într-un accident de maşină oribil în noiembrie anul trecut, iar tăcerea ei în această dimineaţă era asurzitoare pentru el.

S-a îndreptat pe hol spre biroul său, trimiţându-i un mesaj nepoatei lui Mercy, Kaylie, în timp ce mergea.

Spune-i lui Mercy să-şi verifice telefonul.

Răspunsul a fost imediat.

Nu este aici.

Unde este?

Telefonul lui a bâzâit în mâna lui când Kaylie a sunat.

„Nu era aici când m-am trezit în dimineaţa asta”, i-a spus adolescenta.

„La ce oră a plecat aseară?”

„Pe la şapte. Imediat după ce am mâncat. A spus că se va întoarce după miezul nopţii.”

„A venit acasă şi apoi a plecat devreme în această dimineaţă?” Neliniştea lui Truman a înflorit.

„Nu cred. Nu e cafea în cafetieră. Ea face întotdeauna cafea.”

Ea face.

Kaylie nu părea îngrijorată. „Probabil că a dormit la cabană. Ea face asta uneori. Presupun că ai încercat să o suni?”

„I-am trimis mesaj.”

„Serviciul de telefonie mobilă de acolo este foarte slab. Mă înnebuneşte,”, a spus ea cu dezgust adolescentin.

„Spune-i să mă sune dacă ai veşti de la ea.”

„Aşa voi face.”

Truman s-a holbat la mesajele fără răspuns. *Trebuie să mă duc acolo.*

Cabana lui Mercy era colacul ei de salvare. Centrul ei. Echilibrul ei. Educaţia într-o familie de pregătitori îi lăsase o nevoie profundă de a fi mereu pregătită în caz de TEOTWAWKI. Sfârşitul lumii aşa cum o ştim noi. Truman înţelegea logica de a avea o rezervă de apă şi raţii în caz de urgenţă, dar Mercy o ducea la un cu totul alt nivel. Ar putea trăi la cabana ei pe termen nelimitat dacă lumea s-ar schimba radical. Truman îi admira dedicarea şi nu spunea nimic când îşi petrecea ore întregi tăind lemne în miez de noapte sau scotocea prin magazinele de antichităţi în căutare de unelte vechi pentru a le înlocui pe cele electrice sau pe cele pe gaz.

Ar fi putut să-şi taie o arteră cu toporul ei.

„Rahat.” S-a întors, şi-a înghesuit pălăria la loc şi a mărşăluit spre zona de recepţie. „Lucas? Ies. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

„Hei, aşteaptă. Tocmai am primit asta. Elsie Jenkins nu poate ieşi de pe proprietatea ei pentru că plugul de zăpadă de pe autostradă a lăsat o grămadă uriaşă la capătul aleii.”

Truman şi-a imaginat ferma ei rurală. „Am primit doar 15 centimetri.”

„Da, ea a spus că plugurile au lăsat cumva toată zăpada să îi blocheze drumul.. Cuvintele ei, nu ale mele.”

„E blocată acolo de trei zile?”

„A aşteptat să vadă dacă se topeşte. Dar acum nu mai are Scotch şi Triscuits. Din nou, cuvintele ei.”

Vechea ei fermă era în direcţia generală a cabanei lui Mercy. „Mă ocup eu de ea. Spune-i că voi fi acolo în douăzeci de minute.”

„Ai o lopată bună de zăpadă?” a întrebat Lucas.

„Întotdeauna.”

***

În drum spre casa lui Elsie, Truman a sunat la departamentul de drumuri şi i-a informat că plugurile lor au prins o persoană în vârstă pe proprietatea ei. A adăugat că nu mai avea reţete. O mică exagerare.

Tânăra de la celălalt capăt al firului a promis că va trimite un plug cât de curând posibil. Truman ştia că acest lucru se putea întâmpla peste câteva ore şi s-a pregătit mental să dea cu lopata. Cel puţin soarele strălucea.

Treizeci de minute mai târziu, blestema soarele, care compactase zăpada pufoasă într-o grămadă densă şi grea de noroi. De nenumărate ori a împins lopata de zăpadă în grămada uriaşă. Sperase că lopata i-o va lua pe Mercy de pe creier, dar a făcut contrariul. Mintea îi rătăcea şi spera că ea era bine.

Şi şi-a amintit de sortimentul de fluturaşi de pe blatul ei din bucătărie cu două nopţi înainte. Ea se schimbase în dormitor când el luase unul. Şi inima i s-a oprit. Erau pliante pentru case de vânzare. A scanat rapid cele şase hârtii diferite. *Ea nu mi-a spus nimic.* El ştia că apartamentul ei era temporar, dar întotdeauna presupus că la un moment dat se va muta cu el sau că vor căuta o locuinţă împreună. În planurile lui de viitor, Mercy locuia cu el.

Se pare că ea nu împărtăşea acea viziune.

Îşi împinse lopata foarte tare, lăsând zăpada şi gândurile deoparte. Elsie avea dreptate cu privire la cantitatea nebună de zăpadă. Truman şi-a îndreptat înjurăturile către şoferul necunoscut de la departamentul de autostrăzi care nu observase aleea ei lungă. Spatele începuse să-l doară când a auzit în sfârşit zgomotul plugului.

Slavă Domnului.

A dat înapoi şi a privit cum plugul a curăţat fără efort ceea ce i-ar fi luat trei ore. Şoferul i-a ridicat degetul mare şi şi-a continuat drumul. Truman s-a uitat la rezultate şi a petrecut încă două minute curăţând micul mal rămas în urmă.

S-a urcat în SUV-ul său şi l-a sunat pe Lucas. „Sun-o pe Elsie şi spune-i că e totul în regulă.”

„Wow. Ai dat cu lopata atât de repede. A fost mic?”

„A fost imens, dar am folosit o lopată foarte bună.”

„Evident.”

„Alte apeluri?” Truman a întrebat cu speranţă. Dacă

Mercy nu putea da de el dintr-un motiv oarecare, ştia că îi va lăsa un mesaj lui Lucas.

„Niciunul. Totul e liniştit. Ben s-a dus să cumpere gogoşi.” „Păstrează-mi merele fripte.” A încheiat apelul, şi-a pornit maşina şi s-a îndreptat spre cabana lui Mercy.

Patruzeci de minute mai târziu, a zărit un SUV Deschutes County parcat de-a lungul drumului principal, cu câţiva kilometri înainte de virajul spre proprietatea lui Mercy.

„Oh, rahat.” A căutat Tahoe-ul lui Mercy, întrebându-se dacă a ieşit de pe drum.

N-a găsit nimic.

A tras pe lângă vehiculul districtual şi a coborât geamul. „Neaţa, şefule. Sunteţi departe de casă”, a spus agentul care aştepta în maşină.

Agentul îi părea uşor cunoscut. „E totul în regulă?” Interiorul lui Truman se strânse într-un nod.

„O moarte suspectă.” Agentul a scuturat capul spre pădure. „Sunt de gardă.”

Greaţa i-a urcat în gât lui Truman când a zărit un drum îngust care şerpuia printre pinii înalţi. Nu-l observase niciodată până atunci. Nici un semn sau marcaj nu indica ieşirea.

„Cine este victima?”, a întrebat el printre dinţii strânşi, în timp ce transpiraţia îi izbucnea sub braţe.

„Persoană în vârstă. Femeie. Scena este în casa ei, acolo în spate.” Uşurarea instantanee a lăsat o durere pulsatilă în capul lui Truman.

„O situaţie destul de nebunească. Nu există serviciu de telefonie sau vehicule prezente”, a continuat agentul. „Nepoata ei de zece ani a făcut semn unui vehicul care trecea prin zonă în mijlocul nopţii.”

„Lasă-mă să ghicesc. Un agent FBI conducea acel

vehicul.”

Surpriza a umplut faţa agentului. „Aţi aflat deja?”

„O presupunere norocoasă.” Truman a scos o gură de aer uriaşă. „Agentul este încă aici?”

„Da, este.”

Capitolul 4

Mercy s-a aşezat lângă Morrigan pe bancă, mâna mică a copilului strângând-o pe a ei.

În lumina dimineţii, Mercy văzu că fata era mult mai slabă decât prima ei impresie. Nu părea subnutrită, ci slăbită. Energia copilărească radia din ea şi se zvârcolea frecvent pe scaunul dur. Detectivul Bolton sugerase ca interviul să se desfăşoare în interior, dar Mercy pledase pentru aer curat. Şi pentru distanţa faţă de trupul bunicii lui Morrigan. Acum se aflau afară, detectivul stând vizavi de ele pe un taburet jos pe care îl găsise în casă. S-a prezentat şi a explicat cine era Mercy.

Morrigan se trase uşor înapoi şi o studie pe Mercy din cap până în picioare. „Eşti un agent guvernamental?”

Era o notă de dispreţ în vocea ei, iar Mercy se întrebă cu ce poveşti antiguvernamentale crescuse Morrigan. Nu erau neobişnuite pe aici.

„Sunt o investigatoare pentru Statele Unite”, simplifică ea. „Aşa cum detectivul Bolton lucrează pentru oamenii care trăiesc în comitatul Deschutes, eu lucrez pentru toţi oamenii care trăiesc în Statele Unite. Inclusiv pentru bunica ta şi pentru tine.” A zâmbit, sperând să liniştească mintea suspicioasă a fetei.

O mică încreţitură îi apăru între sprâncene, iar după o

clipă umerii i se afundară în semn de acceptare. „Cred că e în regulă dacă vorbesc cu tine. Ai încercat să-mi ajuţi bunica.” Ea a clipit rapid.

„Am încercat. Mi-aş fi dorit să o pot salva.” *Cine i-a spus să nu vorbească cu agenţii guvernamentali?*

„Era mult sânge”, a spus Morrigan încet. „Nu cred că cineva ar fi putut să o ajute.”

„Morrigan”, a spus Bolton cu o voce blândă, ”ştii ce s-a întâmplat cu bunica ta?”

„A fost tăiată.”

„Dar cum s-a tăiat?”

Fata s-a sprijinit de partea lui Mercy, întorcându-şi faţa de la detectivul interogator.

„Nu ştiu”, a şoptit ea în mâneca hainei lui Mercy.

„A mai fost cineva în casă noaptea trecută?” a întrebat Bolton. Morrigan a scuturat din cap, părul ei foşnind pe haina lui Mercy. „Ai auzit ceva? A strigat bunica ta la tine?”

Fata a adulmecat şi şi-a trecut antebraţul sub nas, riscând o privire la Bolton. „Nu. Am folosit baia şi m-am dus în camera ei pentru că am auzit-o cântând şi nu suna bine. Părea că nu poate să respire.”

„Ai întrebat-o ce s-a întâmplat în acel moment?”

„Nu cred. Am putut vedea tăieturile, dar nu am ştiut ce să fac.”

„Nu era întuneric? Cum puteai să vezi?”

„Ea doarme cu o lampă mică aprinsă toată noaptea. Spune că ţine departe spiritele rele.”

Mercy şi-a amintit de lampa uragan şi cum nu fusese în stare să aprindă lumina. „Cum se face că luminile din casă nu funcţionează, Morrigan?”

„Unele dintre ele funcţionează. Trebuie doar să

cumpărăm mai multe becuri. Mama tot uită.”

„Ai spus că mama ta este plecată din oraş”, a spus Bolton. „Dar nu ştii când se întoarce, nu?”

Fata a dat din cap.

„Unde mergi la şcoală, Morrigan?” a întrebat Mercy.

„Sunt educată acasă. Bunica mea mă învaţă… m-a învăţat.” Fata i s-a încreţit şi au curs lacrimi proaspete.

„Ai alte rude prin apropiere?” a întrebat Bolton.

Morrigan a scuturat din cap. „Suntem doar noi.”

„Dar ai verişori sau mătuşi şi unchi care locuiesc în altă parte, nu?” a sugerat Mercy.

„Nu, suntem doar noi.”

Mercy a întâlnit privirea lui Bolton. *Niciunul?* Înregistrase întrebarea pentru a o întreba pe mama lui Morrigan când va apărea. *Dacă* apărea. Mercy avea îndoieli cu privire la o femeie care nu-i lăsa fiicei sale nicio cale de a ajunge la ea. Ştia că Bolton încercase de mai multe ori numărul de mobil şi trimisese mesaje la numărul respectiv. Niciun răspuns.

Se întâmplase ceva cu mama ei?

„Dar tatăl tău?”, a întrebat Bolton.

„Nu am tată”, a răspuns Morrigan simplu.

Ea şi Bolton au mai schimbat o privire.

„Obişnuiai să ai unul?” a întrebat ea.

„Nu. Nu am avut niciodată. Mama a spus că ea şi bunica erau tot ce aveam nevoie. Noi formăm o familie completă.” Şi-a şters din nou nasul cu mâneca, iar Mercy şi Bolton şi-au căutat şerveţele în buzunare. Mercy găsi un şerveţel de cafenea şi i-l întinse lui Morrigan.

„Nu am nevoie de asta”, a spus Morrigan ştergându-şi din nou mâneca.

„Ia-l”, a spus ea ferm. Morrigan a luat şerveţelul şi l-a ţinut în poală.

„Morrigan”, a spus Bolton. „Ceva foarte ascuţit a fost folosit pentru a face acele tăieturi. Ai văzut un cuţit când ai intrat în camera bunicii tale? Poate pe podea sau pe plapumă?”

Fata s-a gândit pentru o secundă. „Nu.”

„Cum crezi că s-a tăiat bunica ta?” a întrebat-o Mercy cu precauţie, aşteptând ca ea să menţioneze camera plină de cuţite.

„Cineva a tăiat-o.”

„Atunci asta înseamnă că cineva a fost în casa ta noaptea trecută. Ai vreo idee cine ar putea fi?” întrebă Bolton.

Morrigan a făcut ochii mari. „Mama îi spune mereu bunicii să ţină uşile încuiate. Ea nu o face niciodată. Şi acum e moartă!”, s-a tânguit ea, întorcându- şi din nou faţa în haina lui Mercy.

Mercy a îmbrăţişat-o strâns şi şi-a sprijinit obrazul de creştetul capului ei, încercând să evite propriile ei lacrimi. „E în regulă, Morrigan. Totul va fi bine”, a spus ea încet, ştiind că viaţa fetei nu va mai fi niciodată la fel. Lumea ei părea să fie foarte mică, ceea ce făcea ca pierderea bunicii ei să fie o tragedie şi mai mare. Mercy îşi dorea să o poată feri de durere. *Unde este mama ei?*

„Mi-a spus că va fi bine”, a mormăit ea în haina ei.

„Cine ţi-a spus asta?” a întrebat Mercy.

„Bunica. Când nu ştiam ce să fac aseară... ea mi-a spus că va fi bine. Dar am ştiut că *se înşela!* Vrăjile ei nu funcţionează întotdeauna.”

Iar cuvântul ăla.

„Face vrăji?” a întrebat Mercy cu atenţie. „Noaptea trecută ai spus că asta scanda când eu nu o puteam înţelege.”

„Nici eu nu înţeleg cuvintele. Mama spune că trebuie să aştept până la treisprezece ani ca să învăţ.”

Bolton a ridicat o sprânceană, întâlnind privirea lui Mercy. *Nu ştiu ce să cred.*

„Ce te-a făcut să te hotărăşti să fugi la drum?” a întrebat Bolton. „Era îngrozitor de întuneric şi frig.”

„Nu ştiam ce altceva să fac. Nu o puteam ajuta, aşa că trebuia să găsesc pe cineva care putea. Cunosc pădurea şi nu mă pot rătăci nici pe întuneric. Dacă nu oprea o maşină, aveam de gând să merg pe jos până la casa cuiva.”

„Casa cui?” a întrebat Mercy, ştiind că erau puţine case în zonă.

„Orice casă. Nu ştiu numele nimănui, dar m-ar ajuta, nu?”

S-a uitat în sus la Mercy. „Dar am auzit motorul tău înainte să ajung la drum, aşa că am fugit mai repede. Nu ştiam dacă voi ajunge la drum înainte să treci tu.”

„Aproape că te-am lovit.”

„Morrigan.” Bolton a atras atenţia fetei înapoi la el. „A vizitat-o cineva pe bunica ta în ultimele zile?”

„Nu de o săptămână sau două.”

„Ce face mama ta?” a întrebat Bolton.

„Face?”

„Slujba ei”, a clarificat el.

„Vinde chestii pe internet.”

„Ce fel de chestii?”

Fata a ridicat din umeri. „Ea face chestii în camera de artizanat.”

„Camera cu toate cuţitele?”, a întrebat Mercy.

„Câteodată. Cele mai multe sunt în camera hambarului ei.”

„Nu cred că am văzut vreodată atâtea cuţite la un loc”, a

îndemnat Mercy. „Unele erau foarte fanteziste.”

„Nu am voie să le ating. Sunt ascuţite. Şi unele au chestii pe lamă.”

Alarma a crescut în Mercy. „Ce fel de chestii?”

„Otrăvuri.”

Bolton s-a ridicat şi a fugit în casă.

Iisuse Hristoase. Dacă unul dintre tehnicieni se tăia din greşeală?

S-a gândit la felul în care a atins rănile Oliviei fără mănuşi. *Dacă ar fi fost otravă pe lama aceea?* Mercy se uita la mâinile ei, căutând inflamaţii sau roşeaţă. Folosise şerveţelele pentru copii din rezerva ei pentru a curăţa sângele Oliviei, în loc să se spele în baie, nedorind să distrugă orice dovadă care ar fi putut fi recuperată din chiuvetele casei.

Mâinile ei arătau bine, dar inima îi bătea neregulat. *Am absorbit ceva în pielea mea?* A închis ochii şi a respirat adânc, dorindu-şi ca inima ei să încetinească. Deschizând ochii, a găsit-o pe Morrigan uitându-se la ea cu îngrijorare.

„Eşti bine?”

„Da.” Ea a forţat un zâmbet.

„Cine va avea grijă de mine acum?” Ochii ei erau mari în faţa ei de elf faţă.

Mercy şi-a periat părul rebel de pe frunte. „Până când mama ta se întoarce, o femeie bună de la agenţia care ajută copiii va avea grijă de tine.” *Te rog să fii o persoană bună.*

„Oh.”

„Să sperăm că mama ta nu va fi plecată pentru mult timp.”

„A luat doar valiza mică, nu şi pe cea mare.”

Asta e liniştitor. „Bine.” Bătăile inimii îi păreau aproape normale. Atât ea, cât şi Morrigan s-au uitat în direcţia

drumului la auzul unui vehicul. Mercy recunoscu Tahoe-ul negru cu o bară luminoasă.

O uşurare şi o scânteie de fericire o cuprinseră.

***

Truman o putea găsi în orice mulţime.

Mercy îi atrăgea atenţia ca şi cum ar fi avut o baliză de localizare, iar el ar fi fost conectat intern la frecvenţă. Senzorii lui nervoşi s-au fixat pe ea în timp ce stătea în curte şi nu-i mai dădeau drumul. Creierul lui s-a calmat instantaneu. Imposibilitatea de a ajunge la ea îl făcuse să se simtă dezorganizat şi gol. Ca să nu mai spună că era foarte îngrijorat.

Ea stătea în picioare, o siluetă înaltă şi subţire, îmbrăcată în negru, cu părul lung şi negru doar cu o nuanţă mai deschis decât hainele ei.

El se încruntă. Purta echipamentul de rezervă din geanta ei. *Ce s-a întâmplat cu hainele ei?*

Mâna ei era ţinută de o fetiţă cu o haină maro şi blugi prea scurţi. Truman a presupus că era nepoata despre care vorbise agentul şi a fost uimit că fetiţa reuşise să ajungă până la şoseaua principală pentru a-i face semn lui Mercy să coboare.

A parcat şi a păşit pe zăpadă, cu cizmele scârţâind, fără ca ochii lui să părăsească privirea verde a lui Mercy. Ea a zâmbit larg când el a mers direct în braţele ei şi a strâns-o tare. „O să primeşti o grămadă de mesaje de la mine când o să-ţi recapeţi serviciul mobil”, i-a spus el în păr. El a inspirat, prinzând mirosul slab de lămâie din părul ei, şi cea mai mare parte a anxietăţii lui a plutit departe. Braţele lui s-au strâns

uşor şi el a savurat senzaţia solidă a ei.

„Imi pare rau. Ştiam că vei fi îngrijorat.”

S-a tras înapoi, i-a luat faţa cu ambele mâini şi a sărutat-o, fără să-i pese de regula lor împotriva PDA-urilor în timpul serviciului. Cu patru luni mai devreme, ea intrase în oraşul lui, iar el ştia că viaţa lui nu va mai fi niciodată la
fel. În cel mai bun mod posibil. S-au certat. S-au împăcat. Îşi băteau capetele. Dar la naiba, a fost distractiv. Viaţa dinaintea ei dispăruse din memoria lui, iar acum se simţea ca şi cum ea ar fi fost mereu cu el.

„Da, mi-am făcut griji.”

„Cine ţi-a spus unde să mă găseşti?”

„Mi-am urmărit doar nasul.”

Ea s-a încruntat.

„Mă îndreptam spre cabana ta să văd dacă mai erai acolo şi am zărit County aşteptând la capătul acestui drum. El mi-a spus că eşti aici. Ce s-a întâmplat?”

Povestea pe care a recitat-o l-a făcut să-şi mute atenţia asupra lui Morrigan. „Ai mers până la drum pe întuneric?” a întrebat el, ţinându-se strâns de mâna lui Mercy.

Fata a arătat cu degetul. „E o scurtătură pe acolo.”

Truman s-a întors şi a privit pădurea deasă. *Nu aş merge pe acolo noaptea.* „Eşti foarte curajoasă”.

„Ştiu”, a răspuns ea ridicând din umeri.

Uşa din faţa casei s-a deschis şi a ieşit un bărbat într-o haină albastru
aprins. Mercy a scăpat mâna lui Truman când privirea bărbatului a trecut de la Truman la Mercy. El s-a alăturat grupului lor, iar Mercy l-a prezentat pe detectiv. Truman a observat răsucirea mică şi ironică a buzelor lui Bolton în timp ce dădeau mâna.

Credeai că e singură, nu?

Mai gândeşte-te o dată.

„Tehnicienii de la locul crimei au ajuns deja la cuţite?” l-a întrebat Mercy pe Bolton.

„Nu încă. Şi am vorbit cu medicul legist. I-am spus că există o şansă ca pe lamă să fi fost o otravă care...” Bolton s-a oprit, privirea lui îndreptându-se spre Morrigan, care stătea chiar în afara grupului lor, ascultând cu atenţie.

Mercy a pus o mână pe umărul lui Morrigan şi s-a uitat în jur. Văzând un agent în pragul uşii, i-a făcut semn să treacă. „Morrigan face tururi ale animalelor ei. Le-aţi văzut deja?”, l-a întrebat ea pe agent, care a înţeles repede mesajul.

„Nope. Mi-ar plăcea să le văd”, i-a spus el lui Morrigan. „Aveţi iepuri?” l-a auzit Truman întrebând în timp ce cei doi se îndepărtau.

„Natasha a spus că otrava va fi vizibilă pe răni?” l-a întrebat Mercy pe Bolton.

„Nu am întrebat.”

„Răspunsul este: „Depinde””, a spus Natasha Lockhart în timp ce ieşea din casă. Lui Truman îi plăcea micuţa medic legist. Era spirituală şi generoasă cu zâmbetele ei pentru o persoană care lucra zilnic cu moartea. Ea li s-a alăturat în curtea înzăpezită. „Hei, Truman”, l-a salutat ea. „Aţi încercat voi doi localul thailandez pe care vi l-am recomandat?”

„Da”, a răspuns el. „Am fost deja de trei ori. Nu ştiu cum rămâne în afaceri. Nimeni nu mănâncă niciodată în restaurant.”

„Cred că majoritatea afacerilor lor sunt la pachet. Aţi încercat să...”

„Ce voiai să ne spui despre otravă, doctore Lockhart?” îl întrerupse Bolton. O uşoară nerăbdare îi strălucea în ochi.

„Corect”, a spus ea. „Unele otrăvuri pot provoca

cauterizarea la marginea unei răni, dar depinde de puterea şi tipul lor. Rănile ei au sângerat abundent, aşa că nu pot vedea prea multe pe ţesuturi, dar voi căuta şi voi face câteva teste când o voi pune pe masă."

„S-ar putea să nu fie nimic."

„E un început." Natasha a făcut o pauză şi s-a uitat la hambar în timp ce Morrigan şi agentul dispăreau înăuntru. „Se pare că cineva a încercat, de asemenea, să o sufoce pe femeie. E clar că nu au reuşit, dar are peteşii prezente în ochi."

„Micile pete roşii din ochi?", a întrebat Truman. „Crezi că s-a întâmplat înainte de înjunghieri?"

„În momentul de faţă cred că tentativa de asfixiere a avut loc prima. Era o pernă în apropiere, pe podea, aşa că i-am rugat pe tehnicieni să o împacheteze şi să o verifice pentru salivă. Părea curată şi cred că ar fi avut sânge pe ea dacă ar fi încercat să o sufoce *după* răni."

„Majoritatea pernelor nu au salivă pe ele?", a întrebat Truman, gândindu- se la salivarea nocturnă.

„Da, dar aceasta era o pernă decorativă. De obicei oamenii nu dorm pe ele. O pernă obişnuită era încă sub capul ei."

„Perna de pe podea era verde închis?" a întrebat Mercy. „Canapeaua are o pernă verde închis."

„Era." Natasha a dat din cap. „Posibil ca cineva să o fi adus din sufragerie."

„Cu intenţia de a o sufoca", a adăugat Truman, uitându-se la Bolton.

„Care sunt ideile tale cu privire la motiv? Vreun semn de furt?"

„Niciun indiciu de efracţie", a spus Bolton. „Iar mama lui Morrigan este probabil singura care poate spune dacă

lipseşte ceva.”

„Cine ar vrea să ucidă o bătrână?” a întrebat Mercy. „Am impresia de la Morrigan că ea iese rar din casă.”

„Poate că nu ea a fost ţinta”, a sugerat Truman.

„Toate acele tăieturi nu au fost făcute din greşeală”, a spus Natasha.

„Ar fi nevoie de multă furie pentru a face pagubele pe care le-am văzut”, a spus Mercy încet. „Suspectul nostru s-ar putea să fi fost furios că victima sa nu era aici. Poate că mama a fost victima dorită.”

„Plănuim să ne uităm cu atenţie la mamă”, a spus Bolton. „Şi nici tu, nici şeful Daly nu aveţi niciun rol în acest caz.” A arătat spre Mercy. „Eşti un martor, nimic altceva.”

Truman a recunoscut înclinarea încăpăţânată a capului lui Mercy şi l -a compătimit pe detectivul Bolton.

Capitolul 5

Mercy îi ţinu privirea detectivului. *Pe naiba o să mă îndepărtez de cazul ăsta.*

„Mă scuzaţi, detectiv Bolton?” se auzi o voce din spatele lor. Mercy se întoarse la unison cu detectivul.

Era agentul care se dusese să se uite la animalele lui Morrigan. Fata nu era nicăieri la vedere.

„Unde este Morrigan?” a întrebat imediat Mercy.

„Hrăneşte caprele. Chestii mici şi drăguţe.” Agentul a zâmbit pe jumătate. „Ştiu că hambarul a fost cercetat iniţial în căutarea unui suspect, dar s-a uitat cineva cu atenţie la ce se află acolo?”

„Ce vreţi să spuneţi?”, a întrebat Bolton.

„Există o cameră la capătul îndepărtat care am presupus că este pentru provizii, dar este plină de ... lucruri. Arată ca un sat în miniatură acolo. Mai este un banc de lucru ca în

casă, cu nişte cuţite şi alte unelte ascuţite.”

„Morrigan a spus că mama ei are o cameră de artizanat în hambar”, a spus Mercy.

Agentul a dat din cap. „Este cu siguranţă o cameră pentru meşteşuguri. Soţia mea ar locui acolo dacă ar avea una ca asta.”

„Voi arunca o privire”, a spus Bolton, îndreptându-se spre hambar împreună cu agentul.

„Trebuie să plec”, i-a spus Natasha lui Mercy. „Voi ajunge la victima ta mâine dimineaţă. Am un program încărcat astăzi.”

Vedeţi? Chiar şi Natasha crede că ar trebui să fiu implicată. Mercy şi-a luat rămas bun de la medicul legist şi apoi a schimbat o privire cu Truman. Sau îndreptat simultan spre hambar.

„Nu e cazul tău”, a spus Truman în şoaptă.

„Până nu ştiu că Morrigan e în siguranţă, nu-mi bag nasul. De ce îi ia atât de mult agentului de la CPS?”

„Alţi copii care au nevoie de ea, zece centimetri de zăpadă, drumul lung.” Ea l-a privit în lateral. „Nu am vrut să spun la propriu.”

Zâmbetul lui a încălzit-o până la degetele reci de la picioare. „Unde crezi că este mama ei?”, a întrebat el.

„Bună întrebare.” Umerii ei au cedat. „Îţi poţi imagina cum e să ajungi acasă şi să afli că mama ta a fost ucisă?” În secunda în care cuvintele i-au ieşit din gură, a vrut să le ia înapoi. Truman găsise cadavrul unchiului său.

„Într-un fel, pot.”

„Oh, Truman. Nu mă gândeam.” I-a luat mâna în timp ce mergeau, strângând-o puternic. Jefferson Biggs fusese mai mult decât un unchi pentru Truman; fusese un tată surogat. Moartea lui făcuse parte din cazul de terorism intern al FBI

care o adusese pe Mercy înapoi la Eagle's Nest după cincisprezece ani de absenţă.

„E în regulă.” El nu s-a uitat la ea, cu maxilarul strâns. „Uneori mi-e dor de el. I-ar fi plăcut această proprietate ascunsă în mijlocul pădurii.”

„Da, i-ar fi plăcut.” Jefferson subscrisese la filozofia profundă a lui Mercy despre a fi pregătit pentru dezastre. Orice dezastru.

Mercy a păşit prin uşa deschisă a hambarului şi a respirat adânc. Fân, cereale, podea de pământ, animale calde. Mirosul îi trezea amintiri calde din tinereţe. Morrigan era într-un ţarc cu trei capre pigmee, ţinând una în poală, scărpinându-i coarnele în timp ce îşi freca capul de blana ei. Capra era în extaz.

Nimic nu vindecă o inimă frântă mai bine decât un animal.

„Sunt acolo jos.” Morrigan arătă spre capătul îndepărtat al hambarului. „Nu am voie în camera aia”.

„Cum aşa?” a întrebat Truman.

„Aş putea sparge ceva.” Ea s-a uitat în jos şi a frecat sub bărbia caprei. „Dar uneori intru şi mă uit. Sunt foarte atentă să nu ating”, a mărturisit ea cu o voce mai blândă. „Nici mama nu vrea să mă îmbolnăvesc.”

„De ce te-ai îmbolnăvi?” a întrebat Mercy.

Fata s-a încruntat în timp ce se gândea la întrebare. „Unele dintre lucrurile de acolo sunt rele. Ca în camera cu cuţite. Dar nu aş atinge sau gusta niciodată nimic. Ştiu eu mai bine.”

Mercy s-a întors spre Truman. *Ce naiba?* a întrebat ea cu privirea. El a ridicat din umeri.

S-au apropiat de cameră, Mercy simţind curiozitate împreună cu un puternic sentiment de precauţie. „Detectiv

Bolton?”

„Da?” a spus el de după colţ.

Exasperarea răsuna în tonul lui. Fără îndoială, crezuse că ea va pleca după directiva lui.

„Nu atinge nimic”, spuse ea în timp ce păşea prin intrare. „Morrigan a spus că a fost avertizată că s-ar putea îmbolnăvi de la...” Ea şi Truman s-au oprit şi au rămas cu gura căscată.

Mercy nu crezuse că ceva o putea surprinde mai mult decât camera cu cuţite. Dacă camera cu cuţite era dintr-un film de groază, camera asta era din lumea fantastică a hobbiţilor.

Micul spaţiu de lucru era mai lat decât dulapul strâmt de cuţite din casă, dar avea un banc de lucru similar, iar rafturile erau aliniate pe toate laturile camerei. Majoritatea erau pline cu case şi clădiri minuscule. Bolton şi agentul stăteau în centru, cu mâinile în şolduri, scanând lumea zânelor.

„Aici locuiesc elfi?” a întrebat Truman în timp ce se holba.

„Nu am văzut încă niciunul”, a răspuns Bolton. „Dar ce ar putea îmbolnăvi pe cineva aici?”

„Poate e în astea.” Mercy a arătat cu degetul. O duzină de borcane mari de sticlă cu pulberi şi ierburi uscate erau aşezate pe un raft, sub o bandă metalică care ţinea două duzini de cuţite, ascuţişuri şi alte unelte de cioplit. Sub raftul de[5] pe bancul de lucru[5'555] se afla o cutie de lemn[1] cu pungi mici din satin cu cordon. Lângă cutie se afla un teanc de cărţi mici, fiecare acoperită cu un scris cursiv elaborat. Mercy s-a uitat la una. „Arde o lingură de fiziologie la miezul nopţii timp de cinci nopţi la rând”, a citit ea cu voce tare. „Orice rămăşiţă după cinci nopţi trebuie îngropată la doi metri adâncime.” O

panglică de satin era trecută printr-o mică gaură în colţul cărţii. Uşor de prins la o pungă mică de satin. *Vrăji?*

„Ce naiba?” a spus Bolton. „Acestea ar putea fi otrăvitoare, dar ea le dă oamenilor?”

„Bănuiesc că le vinde”, a spus Mercy. A făcut un pas înapoi şi a studiat rafturile din spatele ei, uimită şi încântată de privelişte. Peretele era plin de căsuţe înalte de douăzeci de centimetri, făcute din buşteni goi, cu ferestre şi uşi decorative, aşezate pe paturi de muşchi uscat. A zărit o clădire minusculă care părea a fi o seră în miniatură făcută din mici panouri de sticlă. În interior înfloreau flori sculptate cu grijă. Unele dintre clădiri aveau acoperişuri de paie, altele aveau acoperişuri sculptate pentru a arăta ca nişte capace de ciuperci. Un raft inferior conţinea căsuţe mici acoperite cu scoici, aşezate pe paturi de nisip.

„Acestea sunt uimitoare”, a şoptit ea. „Îţi poţi imagina munca depusă pentru fiecare dintre ele?”

„Probabil că vinde casele online”, a afirmat Truman. „Crezi că vinde şi vrăji acolo?”, a întrebat el, arătând spre pungile de satin şi felicitările scrise de mână. Mercy a dat din cap, dar nu şi-a luat privirea de la rândurile de căsuţe de zâne.

Două fuseseră făcute din ceainice vechi de porţelan. Copilul din ea ar fi vrut să le deschidă uşile mici de lemn şi să arunce o privire înăuntru. Un colţ al camerei era plin de căsuţe cu tematică de Crăciun. Roşu şi verde şi zăpadă decorau casele scobite din buşteni. Ea a zâmbit la un buştean care stătea drept, cu o faţă morocănoasă sculptată în scoarţă. Cineva văzuse potenţialul în modelul scoarţei şi îl adusese la viaţă. O nimfă de lemn morocănoasă.

Bolton mişcă unul dintre bileţele cu pixul pentru a se uita la altul. „Timp de două săptămâni, frecaţi balsamul în

tălpi şi puneţi imediat şosete”, a citit el. „Ce fel de gunoi vinde?”

„Speranţe şi vise”, a răspuns Mercy. „Oamenii disperaţi vor încerca orice. Dar aceste case sunt incredibil de detaliate… şi foarte bine făcute. Aş da bani pe una dacă m-ar interesa genul ăsta de lucruri.”

A observat o faţă care se uita pe după colţul intrării. „E în regulă, Morrigan. Noi doar ne uităm.”

Fata s-a mutat să stea în pragul uşii. „Mamei nu o să-i placă asta.” Privirea ei îngrijorată a sărit printre cei patru în timp ce îşi flexa nervos degetele.

„Cred că va înţelege că noi căutăm orice indiciu despre cine i-a făcut rău bunicii tale.” Mercy îşi aşează o mână pe umărul ei. „Şi cred că am terminat aici.” Ea a ridicat o sprânceană în semn de întrebare către Bolton, care a dat din cap.

„O să chem un tehnician să verifice lamele”, a spus el. Morrigan părea încă supărată.

„Poţi să-mi faci cunoştinţă cu caprele tale?” a întrebat Mercy. „Am avut capre pigmee când eram copil. Sunt cele mai bune.”

Ea a dat din cap şi s-a întors cu reticenţă.

Mercy s-a uitat peste umăr la cei trei bărbaţi. „Trebuie să o găsim pe mama ei.”

Ar putea fi ea criminalul nostru?

Pentru binele lui Morrigan, se ruga să nu fie adevărat.

***

Când Mercy a plecat cu Morrigan, Truman s-a întors spre Bolton. „Ce sa făcut pentru a o găsi pe mamă?”

„Am pus pe cineva să completeze o cerere către furnizorul ei de telefonie mobilă pentru a obţine înregistrările telefonice şi ultima ei locaţie. Nimeni nu răspunde la numărul ei, iar căsuţa vocală este plină. De asemenea, am dat în urmărire vehiculul ei.”

„Care este acesta?”

„Un Subaru Forester verde. Vechi de opt ani.”

„Morrigan nu a fost de niciun ajutor cu localizarea?”

Bolton a făcut o grimasă. „Se pare că mama călătoreşte destul de mult şi o lasă singură acasă cu bunica. Ea nu ştie unde se duce sau când se va întoarce.”

„Bietul copil. Care este numele mamei ei?”

„Salome Sabin.”

Lui Truman i s-a ridicat părul pe braţe. „Salome?” spuse el încet.

Interesul s-a aprins în ochii lui Bolton. „O cunoşti?”

„Nu. Ei bine, poate. . . A fost acum două decenii . . . dacă e ea. Nu e un nume pe care să-l auzi prea des.”

„L-am căutat pe Google”, a spus Bolton. „Este un nume biblic. Salome a cerut capul lui Ioan Botezătorul şi avea reputaţia de a fi periculos de seducătoare. Cine îşi numeşte copilul după o astfel de persoană?”

„Bună întrebare”, a murmurat Truman. Mici înţepături de durere i s-au aprins în arsurile de două luni de pe gât şi le-a frecat, atent să nu se scarpine. Deşi arsurile provocate de explozia unui hambar incendiat păreau vindecate, ştia din experienţă că l-ar putea deranja timp de un an.

Nu poate fi aceeaşi femeie.

Dar în viaţa lui, câte femei cu numele ăsta întâlnise?

Una singură. Şi o întâlnise în Deschutes County.

Nu i-a ştiut niciodată numele de familie. Avea nouăsprezece ani, era beat şi plin de adrenalină în timp ce el

şi prietenii lui dădeau o petrecere la o fermă din afara oraşului. Nu ştia a cui era casa, dar zvonul că proprietarii erau plecaţi din oraş în weekend şi că fiul avea câteva butoaie de bere fusese suficient pentru a aduce petrecăreţi de la douăzeci de mile distanţă.

Salome avea ochi negri şi sexy şi un corp voluptuos care atrăgea atenţia fiecărei persoane din încăpere – chiar şi a fetelor. Dar privirile lor erau răutăcioase şi dispreţuitoare, iar ele îşi întorceau spatele când Salome trecea – nu, aluneca. Ea emana sex şi pericol în timp ce dădea târcoale camerei. Ea era mai în vârstă, avea să afle el mai târziu. Douăzeci şi unu de ani. Lui i se părea de neatins şi în afara ligii lui.

O provocare.

„Stai departe de aia”, îi spusese Mike Bevins lui Truman cu voce joasă, dar privirea lui feroce atârna de fiecare mişcare a ei, pretinzând că voia să facă contrariul.

„Cine este?” a întrebat Truman, păstrând un aer de dezinteres în voce, deşi privirea lui era lipită de ea la fel ca a lui Mike. Împreună cu cea a oricărui alt tip.

„Probleme.”

„Asta nu-mi spune nimic.”

„Ultimul tip care s-a întâlnit cu ea a avut un accident grav de maşină în noaptea în care a părăsit-o.”

„Şi?” Truman a luat o înghiţitură de bere din paharul său roşu de plastic.

„Se spune că n-ar trebui să te pui cu ea.”

Mike vorbea în cerc. „Se vede cu cineva acum?”

„lisuse, Truman. Nu mă asculţi?”

„Nu are sens ce spui. De ce ar trebui să stau deoparte?”

Mike a tras o gură lungă din bere, şi-a şters buzele şi şi-a întors ochii nesiguri spre Truman. „Nu e bine pentru sănătatea ta dacă o înfurii. Mai devreme sau mai târziu, toată

lumea se desparte de ea. Vrei să rămâi pe partea ei bună.”

Continuă să spună prostii.

„Pur şi simplu nu vrei să încerc”, a spus Truman. „Te temi că voi reuşi?” A mai luat un pahar şi a căutat-o. Ochii căprui puternic aliniaţi l-au întâlnit pe al lui. Ea a zâmbit şi căldura i-a străbătut venele.

„Ţine-o în pantaloni”, i-a ordonat Mike. „Serios, amice. Ea e o veste proastă.” S-a uitat dintr-o parte în alta şi apoi s-a aplecat mai aproape de Truman. „Se spune că e o vrăjitoare. Mama ei a fost o vrăjitoare şi bunica ei a fost o vrăjitoare.”

„Asta e o grămadă de prostii.” Promisiunile şi plăcerea îi umpleau ochii. Truman nu se putea uita în altă parte.

A luat o înghiţitură de curaj lichid. „Trebuie să încerc.” L-a lăsat pe Mike protestând în urma lui în timp ce traversa camera.

„Truman. *Truman””* Bolton se holbă la el.

Truman s-a concentrat asupra detectivului. „Îmi pare rău. Încercam să- mi amintesc ... unde aş fi putut s-o întâlnesc. Eram doar un copil”, s-a grăbit el să adauge.

„Îţi aminteşti ceva util care ne-ar putea ajuta să o găsim astăzi?” Bolton părea sceptic.

„Nu. Îmi pare rău.”

Truman l-a observat pe agentul din Deschutes aplecat cu faţa aproape de una dintre căsuţele de Crăciun, cu degetul la un centimetru de o coroniţă atârnată pe uşa mică.

„Nu atinge nimic”, i-a ordonat Bolton.

Agentul s-a ridicat brusc în picioare. „Nu aveam de gând s-o fac.” Vinovăţia i-a înroşit faţa. „Se mai simte cineva ameţit aici? E un miros de muşchi uscat sau ceva ciudat care mă afectează. E ca şi cum aş fi luat o doză dintr-un joint. Sau poate e din cauza spaţiului îngust.”

Truman s-a simţit brusc la fel. Scrută casele copilăreşti.

Din ce altceva mai sunt făcute?

„Simt asta”, a spus Bolton. „Toată lumea afară.”

Afară din cameră, Truman a salutat mirosurile sănătoase de animale, iar Bolton şi-a frecat ochii. „Crezi că e ceva halucinogen acolo?” a întrebat Bolton. „Ai simţit asta?”

„Am simţit ceva. Ar putea fi doar aerul stătut sau poate o alergie”, a sugerat Truman.

„Ceva la care toţi suntem alergici?” Bolton nu a fost convins. „Ceva este acolo. Îi voi avertiza pe tehnicienii de la locul crimei.” S-a uitat la Truman. „Probabil că e timpul să te întorci la muncă. Spune-i şi lui Mercy să se întoarcă acasă. A stat trează toată noaptea.”

„Nu va pleca până nu ajunge CPS aici.” Truman a zărit-o într-un ţarc cu Morrigan, care lega o fundă roz în jurul urechii unei capre negre. Trei capre micuţe se împingeau şi se înghesuiau una pe alta pentru a ajunge la mâna de hrană din palma lui Mercy, încântând-o. Râsul ei a ricoşat din căpriorii prăfuiţi.

Sunetul îi dezbrăca sufletul, încălzindu-l. Ar fi ars podurile şi ar fi străbătut deşertul pentru ea. Era binecuvântat să o aibă în viaţa lui. Era dragoste? *La naiba, da.*

Truman s-a întors spre detectiv, care îl privea cu o notă de invidie.

Afară, pocnetul anvelopelor pe zăpada tasată anunţa sosirea unui alt vehicul.

„Poate că am noroc şi acela va fi agentul CPS”, a afirmat Bolton.

Am avut noroc în ultimele patru luni.

Capitolul 6

Maşina care sosise aparţinea agentului CPS. Mercy o

interogase pe femeia plăcută înainte să-i permită s-o ia pe Morrigan. Truman o încurajase pe agentă, care zâmbise pe tot parcursul interogatoriului lui Mercy. Morrigan o plăcea pe femeie şi era interesată să cunoască o fetiţă de zece ani care locuia în casa în care o aştepta până când mama ei se întorcea. După ce au plecat, Mercy s-a dus acasă să facă un duş şi să tragă un pui de somn. Truman s-a întors la muncă.

„Augustus McGee vrea să vă întâlniţi la restaurant”, a anunţat Lucas a anunţat când Truman a intrat în secţia de poliţie Eagle's Nest.

Truman s-a oprit, cu pălăria lui de cowboy în mână, la jumătatea drumului spre cârlig.

Augustus era un băgăcios al oraşului. „De ce nu vine aici?”

„Tu ştii de ce.”

„Serios? Nu vrea să pună piciorul în birou?”

„E o clădire guvernamentală. Ăsta e un motiv suficient pentru bătrânul ăsta.”

„Iisuse. Ce vrea?”

„A fost foarte secretos şi nu a vrut să spună, dar susţine că are legătură cu cazul tău din această dimineaţă.”

Moartea Oliviei Sabin a fost singurul caz. Nu era cazul lui, dar nu-şi putea imagina la ce altceva s-ar putea referi Augustus.

„Mă întorc într-o jumătate de oră.” Truman şi-a pus pălăria la loc şi şi-a închis fermoarul hainei. Plănuise să le cerceteze pe Olivia şi Salome Sabin la biroul său, dar va trebui să aştepte. Cel puţin putea lua un prânz târziu.

„O jumătate de oră. Corect. Dacă eşti norocos.” Zâmbetul lui Lucas aproape că îi despică faţa. „Distracţie plăcută, şefu'.”

Soarele strălucitor de pe cerul albastru intens îl minţea

cu privire la temperatură în timp ce Truman se îndrepta spre restaurant, la două străzi distanţă. Soarele promitea 26 de grade, nu -6, friguroase în realitate. Vara nu avea să vină decât peste cinci luni.

Prin fereastra restaurantului a zărit un cap chel cu smocuri de păr gri ciufulit deasupra urechilor. Augustus îl aştepta. Truman oftă şi se hotărî să-i spună lui Augustus de la început că avea doar o jumătate de oră la dispoziţie pentru prânz. Când Augustus parcase într-o zonă de incendiu, conversaţia lor durase aproape două ore. Augustus susţinea că era un om liber. De mai multe ori, cetăţeanul suveran îi spusese lui Truman că departamentul de poliţie nu avea jurisdicţie asupra persoanei sale. Truman avea imaginea lui Augustus plimbându-se într-o bulă imensă în care nicio agenţie guvernamentală nu avea nicio autoritate, dar se pare că, dacă Augustus avea informaţii de împărtăşit, se îndura să vorbească cu un poliţist.

Înăuntru, Truman i-a strâns mâna lui Augustus şi s-a aşezat în cabina din faţa lui. Augustus McGee arăta ca un clovn pensionat. Tot ce-i trebuia era nasul roşu şi vopseaua albă de pe faţa rotundă. Era un om mare, cu ochi verzi palizi, care privea lumea cu o suspiciune profundă. Credea în elicoptere negre silenţioase, în radarul care citeşte gândurile din turnurile de telefonie mobilă şi că scopul principal al guvernului era controlul populaţiei. Ofiţerii lui Truman susţineau că omul devenea din ce în ce mai nebun de la an la an.

„Am la dispoziţie doar o jumătate de oră, Augustus, şi sper că nu te superi dacă mănânc prânzul în timp ce vorbim.”

A apărut chelneriţa. „Cafea, şefule?”

„Doar apă. Şi oricare ar fi burgerul zilei.”

„E hawaiian. Şuncă şi un inel de ananas pe bucata de

burger.”

„Perfect pentru o zi cu zăpadă”, a răspuns Truman. Ea i-a turnat apă şi a plecat. „Ce pot face pentru tine, Augustus?”

Augustus s-a aplecat în faţă, strângându-şi ceaşca de cafea în ambele mâini, cu privirea intensă. „Este adevărat că Olivia Sabin a fost ucisă?”

Moara de zvonuri de la Eagle's Nest era mai rapidă decât viteza luminii. „Ai cunoscut-o?” a întrebat Truman.

„La un moment dat. Este adevărat?” a repetat el. Sprâncenele lui stufoase tremurau la fiecare cuvânt.

Truman a încercat să nu se holbeze. „Moartea ei este considerată suspectă”, a spus el cu precauţie. „Nu vom şti până când medicul legist nu va avea rezultatele mâine.”

Augustus s-a aşezat pe spate în cabina de vinil şi a expirat, iar umerii iau cedat. „Cu toţii vom muri la un moment dat.”

Faţa rotundă se dezumflase. Un clovn trist. „Cât de bine o cunoşteai?” Un foarte mic sentiment de milă l-a atins pe Truman.

Bărbatul s-a uitat pe fereastră şi s-a scărpinat la unul dintre smocurile sale gri. „Ei bine, n-am cunoscut-o prea bine. Nu am mai vorbit probabil de douăzeci şi cinci de ani.”

S-a dus speranţa mea de informaţii utile.

„Pari supărat că a murit”, a insistat Truman. „Dar nu aţi păstrat legătura?”

„Ei bine, ştii cum merge treaba. Îţi aminteşti întotdeauna de cei buni, înţelegi ce vreau să spun?” Augustus a făcut un gest obscen cu mâinile, iar privirea lui era lascivă.

Asta era mai mult decât aveam nevoie să ştiu.

„Deci… voi doi aţi fost implicaţi la un moment dat?” a întrebat Truman cu tact.

„Oh, da. Implicaţi. Cele mai bune două săptămâni din

viaţa mea.” S-a aplecat din nou în faţă, şoptindu-i conspirativ: „Ştii că era o vrăjitoare, nu?” Mama lui Truman l-ar fi descris pe Augustus ca fiind nebun ca un pălărier.

Truman prefera termenul nebun.

„Am auzit ceva de genul ăsta. Crezi în astfel de lucruri?”

Augustus a dat din cap cu emfază. „Categoric. Am văzut cu ochii mei. Cum crezi că m-a tras înăuntru timp de două săptămâni?”

Truman ştia mai bine decât să ceară detalii. „Ştii vreun motiv pentru care cineva ar ucide-o pe Olivia Sabin?”

„Nu e uşor să omori o vrăjitoare, să ştii. E nevoie de cineva cu multă putere. Dar pun pariu că a înfuriat pe cineva cu una din vrăjile ei. Le-a distrus finanţele sau le-a provocat cancer.” Ochii lui s-au îngustat. „Seamănă mult cu ceea ce face guvernul. Dar nu cred că lucra pentru ei, nu-i aşa?” Teoriile conspiraţiei bubuiseră la suprafaţă în creierul bărbatului.

„Nu, nu din câte ştiu eu.”

„Ştii că guvernul mondial încearcă să reducă populaţia până la cinci sute de milioane, nu? Mai uşor de gestionat. E uşor pentru ei să facă asta. Toate acele vaccinuri şi apă îmbuteliată.”

„Guvernul mondial?” Întrebarea îi scăpase. *Rahat. Acum nu va mai tăcea niciodată.*

„Aşa este. Se ascund în spatele faţadei Naţiunilor Unite. Asta e doar o faţadă. Adevărata putere este ca o caracatiţă, cu toate braţele sale provocând haos în diferite ţări. Ei vor o lume în care să conducă implicit. Cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru este divizarea şi neliniştea populaţiilor”.

Seamănă cu Hydra din Captain America. „Ai văzut vreun film în ultima vreme, Augustus?”

Bărbatul a respins întrebarea lui Truman. „Ştiu că vrei

să auzi despre Olivia Sabin. Îi mesteca pe bărbaţi şi îi scuipa afară. Trebuie să te uiţi la fiica ei, cealaltă vrăjitoare. Puterea ei este de zece ori mai puternică decât a mamei sale.”

„Salome?”

Bătrânul îşi făcu cruce, surprinzându-l pe Truman. „Ea este aceea. O naştere nefirească, ştii.”

Acum sunt complet pierdut. „Ce?”

Nerăbdarea a coborât sprâncenele bărbatului. „Fără tată. Nimeni nu a fost tatăl acelui copil. Olivia îmi spusese că îşi dorea un copil, dar nimeni nu a fost suficient de bun pentru a contribui cu genele.” El a pufnit. „A făcut ca fiecare bărbat să poarte protecţie. Nu ştiu de ce. Există pastile pentru asta.”

Nu-i ţin o prelegere despre sexul protejat.

„Cine a conceput-o pe Salome?”

Augustus a aruncat o privire în jurul restaurantului şi, considerând că nu este nimeni la distanţă de auz, a şoptit: „Un demon.”

Truman a rămas fără cuvinte. Din fericire, burgerul său a sosit şi el a luat două înghiţituri mari în timp ce căuta un răspuns potrivit pentru a opri tangenta nebună a lui Augustus. „Un demon. Huh.” *Genială revenire.*

„Nimeni nu ştia că e însărcinată. Într-o zi a apărut pur şi simplu cu un copil.” El a dat solemn din cap.

„Interesant.” Truman a mai luat o muşcătură, neştiind ce să spună. „Fata aia era malefică. Puteai vedea asta în ochii ei.”

„Ai întâlnit-o?”

„Ei bine, nu. Dar am auzit despre ea.”

Truman a suspinat.

„Toată lumea spunea că mama şi fiica se certau ca pisica şi câinele. Este adevărat că fiica lipseşte? Ăsta e criminalul

tău.”

„Pentru că s-au certat nu înseamnă că Salome şi-ar fi ucis mama.” Mica casă liniştită din pădure nu păruse să fie un loc de certuri. Era îngrijită şi curată şi avea un hambar plin de animale. „Şi de ce şi-ar fi lăsat fiica în urmă?”

Sprâncenele stufoase ale lui Augustus s-au ridicat. „Ai văzut copilul?” „Da. Un copil drăguţ.”

„O altă naştere nefericită. Se spune că de data asta a fost o zână, nu un demon.”

Furia lui Truman a dat în clocot. „Ştii, Augustus, informaţiile tale sunt o grămadă de bârfe răuvoitoare. Am cunoscut-o pe fata aceea. E bună şi grijulie şi e devastată că bunica ei a murit.” A ieşit din cabină şi a scos douăzeci de dolari din portofel, apoi i-a băgat sub paharul cu apă. „Dacă aud că perpetuezi porcăriile astea, o să te târăsc înăuntru şi o să-ţi fac chiar eu o duzină de vaccinuri. Şi te voi pune să bei nişte apă îmbuteliată în acelaşi timp.”

Truman a dat din cap chelneriţei cu ochii mari, şi -a luat burgerul cu un şerveţel şi a ieşit din restaurant. Marşul îngheţat până la secţie nu l-a ajutat prea mult să se răcorească şi a ronţăit în timp ce mergea. *Bârfe blestemate. Răspândind tâmpenii despre un copil.* Şi-a amintit de chipul lui Morrigan, de trăsăturile elfice şi de constituţia uşoară. Zână?

Şi-a scos gândul din minte. *Săraca familie a fost ostracizată din cauza zvonurilor? Zeci de ani de zvonuri?*

Şi unde era Salome Sabin?

Mercy nu putea dormi.

Se dusese acasă după o dimineaţă plină de evenimente şi avea intenţia să tragă un pui de somn pentru restul după-amiezii, dar în timpul duşului creierul îi intrase în viteză şi nu voia să se mai oprească. Stătuse în pat o oră întreagă, încercând să-şi scoată din minte imaginea corpului abuzat al Oliviei şi a feţei înlăcrimate a lui Morrigan.

Nu reuşise. În schimb, se duse la serviciu, plănuind să găsească informaţii despre Olivia Sabin.

Chiar dacă nu era cazul ei.

În timp ce trecea prin parcarea biroului ei, un bărbat înalt a coborât dintrun Range Rover negru. „Agent Kilpatrick?”

Mercy s-a oprit şi şi-a înfăşurat degetele în jurul spray-ului cu piper din buzunarul hainei. Fiecare haină avea unul. Străinul avea părul blond murdar care trebuia tuns şi afişa un bronz sănătos chiar dacă era ianuarie. Haina lui părea proaspăt scoasă dintr-un magazin scump de articole sportive, dar cizmele lui grele erau ponosite. A ridicat mâinile într-un gest de calmare şi a afişat un zâmbet fermecător. „Numele meu este Michael Brody. Sunt reporter de investigaţii pentru *The Oregonian”*

Mercy s-a relaxat un pic. „Cu ce vă pot ajuta?” Ea a păstrat spray-ul cu piper în mână.

„Avem o prietenă comună. Ava McLane.”

Lucrase cu Ava la biroul FBI din Portland. „Şi?” Reporterii nu o abordaseră niciodată pe Mercy, dar ea ştia că unii agenţi lucraseră la cazuri de profil înalt şi se plângeau de hărţuirea lor.

„Aş vrea să vorbesc cu tine despre uciderea lui Malcolm Lake.” Privirea verde intensă a lui Brody îi amintea de cea a unui şoim.

„Cine?”

Brody se încruntă. „Este judecător la Curtea Districtuală a Statelor Unite din Oregon.”

Ea nu avea nicio idee. „Nu ştiu nimic despre asta. A fost ucis?”

„Alaltăieri noapte.”

Ea plecase de la birou cu o zi înainte, lucrând de acasă, cu televizorul şi internetul oprite. „Ce legătură are asta cu mine?”

Brody s-a uitat la ceas. „Serios? Nimeni nu ţi-a contactat încă biroul? Nu pot fi primul.”

„Nu am fost în birou ieri şi nu am intrat încă astăzi.” Ea a făcut un gest spre uşă. „Tu mă împiedici să fac asta.

„Aţi fost la locul crimei Oliviei Sabin în această dimineaţă, corect?” Mercy nu a spus nimic.

El a dat din cap ca şi cum asta ar fi fost o confirmare. „Corpul ei a fost tăiat adânc de mai multe ori?”

Şi-a păstrat faţa inexpresivă, dar o alarmă a început să i se agite în stomac. *Cum a aflat presa că am fost acolo? Cine a divulgat acest detaliu?*

„Judecătorul Lake a fost găsit în aceeaşi stare în locuinţa sa. Întinderea rănilor sale nu a fost făcută publică.”

Uimită, ea a spus: „Atunci cum ai aflat?”

El a zâmbit. „Am sursele mele.”

Măgarule. În niciun caz Ava nu e prietena lui.

„Ceea ce încerc să aflu este de ce un judecător important ca Lake a fost ucis în acelaşi mod ca o bătrână care locuia în pădure. Singura legătură pe care o pot vedea este că judecătorul a locuit în această zonă la un moment dat.”

„Nu vă pot ajuta. Luaţi legătura cu Deschutes County. E cazul lor.”

„Ah. Nu mai este. Având în vedere asemănarea cu

uciderea unui judecător, care, desigur, este investigată de FBI – prietena noastră comună, Ava, are cazul judecătorului – uciderea Oliviei Sabin va fi inclusă acum în ancheta FBI.”

Mercy rămase fără cuvinte*. FBI-ul are acum cazul Oliviei?*

„Am presupus că cazul local ţi-a fost dat ţie, din moment ce ai fost prezentă la locul faptei în această dimineaţă. Cred că m-am înşelat în privinţa asta.”

„Cum *naiba* ai ştiut că am fost acolo?” Furia îi înlocuise şocul.

„Nu contează. Oamenii vorbesc; eu ascult.”

„Ei bine, sursa ta a omis câteva detalii importante.” Şi-a încleştat gura, era cât pe ce să spună că o găsise pe femeia pe moarte. Ea nu avea de gând să fie următoarea „sursă” a lui Michael Brody.

„Cum ar fi?”

„De ce nu te duci să vorbeşti cu Ava? Şi în niciun caz nu eşti prietenul ei.”

El a dat un zâmbet leneş. „Sunt. Atât pentru ea, cât şi pentru logodnicul ei, Mason Callahan. *Foarte* buni prieteni. Câinele lor Bingo mă adoră, am băut vin în bucătăria lor recent remodelată *şi* sunt pe lista invitaţilor la nunta lor din vara asta.”

La fel şi Mercy.

„Eşti un fiu de căţea încrezut, nu-i aşa?”

„E una dintre cele mai bune calităţi ale mele.” Un alt zâmbet lipsit de viclenie.

O mică parte din ea se înmuiase. O parte *foarte* mică. Omul era fermecător, dar nu într-un mod şmecher. Emana un aer onest. „Nu am nicio informaţie pentru tine.”

S-a uitat la clădire. „Poate ar trebui să te duci să vezi dacă Ava a sosit deja.”

„Vine? Aici?” În ciuda circumstanţelor oribile, gândul că îşi va vedea prietena o înveselea enorm.

„S-ar putea să fi ajuns înaintea ei în oraş. Când am auzit că ancheta se mută la Bend, am plecat.”

„Am terminat, atunci?” a întrebat Mercy.

„Nu ai spus de ce ai fost la locul faptei în această dimineaţă. Dacă nu ai fost acolo ca investigator, atunci de ce ai fost acolo?”

Şi-a dat propriul zâmbet leneş.

„Umpli', a spus Brody cu o răsucire a buzelor. „Nu mi-e frică de o provocare.”

Nici lui Mercy nu îi era.

Capitolul 7

Mercy s-a oprit în biroul agentului special Eddie Peterson. „Ava este aici?”

Eddie a sărit. Fusese adâncit în gânduri, încruntându-se la ecranul computerului. „Bună, Eddie”, a spus el cu o voce ascuţită. „Mă bucur să te văd astăzi, Eddie.”

„Îmi pare rău. Bună dimi – ziua, şi nu vorbesc *deloc* aşa. Ava este aici?” a repetat ea, mişcându-se să stea în faţa biroului lui.

El se lăsă pe spate în scaun, privirea lui studiind-o prin ochelarii cu ramă groasă. Tânărul agent nu se schimbase deloc de când se transferase la Bend din Portland, în acelaşi timp cu Mercy. Ieşea în evidenţă în biroul suburban cu pantalonii lui subţiri şi cravata subţire. În weekend purta cămăşi în carouri, blugi cu manşete şi o pălărie maro

tricotată care arăta identic cu cea pe care Mercy o avusese când avea zece ani. Era un look de hipster- tăietor de lemne care i se potrivea.

„McLane? De ce ar fi Ava aici?”, a întrebat el.

„Am auzit că vine să investigheze… moartea la care am fost în dimineaţa asta.” Brusc, scena crimei i-a trecut prin minte, iar limba ei s-a împiedicat de cuvinte.

„De ce? Asta nu are nimic…”

„Nu trebuia să vii în după-amiaza asta”, a spus Jeff Garrison, supraveghetorul lui Mercy, din uşă. „Ştiu că ai fost trează toată noaptea.”

„Mulţumesc, dar nu am putut dormi.”

„Înţeleg. Îmi pare rău că ai fost acolo în timpul morţii ei”, a spus Jeff, cu ochii lui căprui înţelegători. Şeful ei era un tip bun şi un profesionist în a-i face pe oameni să se relaxeze, dar era căsătorit cu slujba lui. Mercy bănuia că în curând va fi luat de un birou mai mare. Urca constant pe scara guvernului.

„Mă bucur că am fost acolo, altfel ar fi murit singură. Iar Morrigan s-ar fi putut rătăci încercând să găsească ajutor.” Mercy se îndoia de ultima ei afirmaţie. Morrigan era complet în largul ei în pădure.

Jeff a plesnit dosarul din mână. „Am veşti.” Tonul lui a trecut de la simpatie la afaceri. „Am fost anunţaţi că uciderea judecătorului Malcolm Lake în Portland ieri seamănă foarte mult cu moartea Oliviei Sabin.”

Un punct pentru sursele lui Brody. Mercy îşi păstră cu grijă faţa albă. „Cine a făcut legătura?”

„Medicul legist. În această dimineaţă, doctorul Lockhart a auzit câteva detalii din autopsia judecătorului Lake şi l-a contactat imediat pe examinatorul şef al statului, declarând că văzuse un caz similar chiar în această dimineaţă.

Compararea rănilor arată că acestea sunt aproape identice.”

„Unde a fost ucis judecătorul?” a întrebat Mercy. „Nu am auzit despre asta de când am fost plecată ieri de la birou.”

„În casa sa din Portland, chiar în patul său. Menajera lui l -a găsit ieri dimineaţă.”

„Suntem la peste trei ore distanţă de Portland. Poate chiar peste patru, din cauza drumurilor proaste”, a subliniat Eddie. „De ce să traversezi lanţul muntos Cascade pentru a ucide o bătrână în pădure?”

„Dr. Lockhart şi-a eliberat programul şi a făcut autopsia târziu în această dimineaţă. Potrivit ei, asemănările nu pot fi ignorate. Agentul special din Portland care lucrează la asasinarea judecătorului Lake vine astăzi.”

Două puncte pentru Brody.

Eddie îi aruncă o privire îngustă lui Mercy. „Ava McLane?” l -a întrebat el pe Jeff.

Jeff se uită la dosar. „Da.” S-a încruntat. „Cum de ai ştiut?”

„Întreab-o pe Mercy. Cumva, ea a ştiut înaintea noastră.”

Cei doi bărbaţi s-au holbat la ea.

„Acum cinci minute m-am întâlnit cu un reporter afară. El mi-a spus.”

Jeff şi-a strâns buzele. „Asta nu e bine. Dar, având în vedere moartea judecătorului Lake, nu sunt surprins că este mediatizat. Era din zonă?”

„Portland. *The Oregonian”*

„Trimite-mi orice presă”, a spus Jeff. „Eddie, trebuie să lucrezi cu agentul din Portland...” S-a uitat din nou la dosarul său. „McLane.”

„Aş vrea să fiu ţinută la curent”, a spus Mercy; ştia că Jeff nu i-ar fi atribuit niciodată un caz în care ea era martor, dar trebuia să rămână cu degetul în oala asta. Chipul Oliviei i

se întipărise în memorie.

„Neoficial”, a spus Jeff. „Nu am nevoie de complicaţia unui martor implicat în anchetă.” A pus dosarul pe biroul lui Eddie.

„Am înţeles.” Mercy i-ar fi urmat regulile, dar găsirea ucigaşului Oliviei trecuse la nivel de prioritate în creierul ei.

Şeful ei a dispărut, iar ea a ridicat o sprânceană la Eddie.

„Acesta este cazul *meu”* a afirmat Eddie. „Pleacă.”

„Cred că trebuie să interoghezi martorul tău principal: pe mine”, a subliniat ea. Ea nu pleca nicăieri.

„Adevărat-hei, acolo e Ava.” El a gesticulat pe fereastră spre parcare. Mercy a făcut doi paşi pentru a vedea. Prietena ei tocmai fusese oprită în parcare de acelaşi reporter înalt.

„Ăsta e reporterul”, i-a spus ea lui Eddie. „A pretins că e prieten cu Ava”. Mercy a râs când femeia brunetă i-a fluturat degetul în faţă bărbatului, în mod clar supărată de ceva ce spusese. „Se pare că ea nu apreciază curiozitatea lui. Ştiam eu că e plin de prostii când a spus că ea este... oh!”

Ava îl îmbrăţişa pe bărbatul înalt. S-a tras înapoi, a zâmbit şi i-a mângâiat obrazul.

„Mie mi se par prieteni.” Eddie a înţepat-o în umăr. Mercy s-a holbat când cei doi s-au despărţit, în mod clar în termeni buni. „Huh.”

Un minut mai târziu, Ava a fost poftită în biroul lui Eddie. Agentul FBI din Portland a îmbrăţişat-o rapid pe Mercy şi i-a strâns mâna lui Eddie. „Viaţa la ţară vă stă bine amândurora.” Vocea ei joasă îi amintea mereu lui Mercy de caramel topit. Bogată, fină şi dulce.

„Nu suntem la ţară”, a spus Eddie în defensivă. „Avem aproape optzeci de mii de oameni în Bend.”

Ochii negri ai Avei au dansat la tonul lui. „Am înţeles de

ce Mercy a acceptat acest post, dar am fost surprinsă să aud că ţi-ai aruncat pălăria în ring. Pălăria ta la modă, de două sute de dolari.”

„Îmi place aici.” Eddie s-a încruntat. „Aerul e mai curat şi berea e la fel de bună. Poate mai bună. Şi nu poţi bate peisajul.”

„Touché. Sunt mereu uimită de toate vârfurile frumoase ale munţilor. Mai ales după o zăpadă proaspătă. Dar drumurile voastre chiar sunt naşpa acum.”

„Nimic nu se topeşte”, a fost de acord Mercy. „Şi se presupune că avem o altă furtună mare.” S-a uitat la Eddie. „Acum cinci minute ni s-a spus motivul pentru care eşti aici. Ce s-a întâmplat cu judecătorul?”

Ava s-a afundat într-unul dintre cele două scaune din biroul lui Eddie şi i-a indicat lui Mercy să îl ia pe celălalt. Avea ochii obosiţi, dar a sărit direct la informaţiile ei despre judecătorul Lake.

„Judecătorul a fost descoperit ieri dimineaţă de menajera sa. Ea făcea curăţenie două zile pe săptămână, începând cu ora zece dimineaţa. Biroul său încercase să-l contacteze când nu se prezentase la serviciu, dar nimeni nu considerase nimic suspect. Când menajera lui şi-a dat seama că era mort, a ieşit din cameră şi a sunat la 911.”

„Nu a compromis deloc locul faptei?” a întrebat Eddie.

„Nu. A văzut imediat sângele de pe pat şi a intrat în cameră cu precauţie. Nu a atins nimic… nici măcar cadavrul, pentru că el era clar mort. Medicul legist estimează că a fost ucis între şase seara şi miezul nopţii.”

„Cauza morţii?” a întrebat Mercy, ştiind răspunsul.

„A sângerat”, a spus Ava sumbru. „Avea multiple laceraţii adânci pe abdomen, piept şi gât. Medicul legist a spus că trei dintre tăieturi au afectat artere vitale şi că

fiecare singură l-ar fi putut ucide.”

„Excesiv”, a spus Mercy.

„O descriere potrivită”, a spus Ava.

„Vreo dovadă?” a întrebat Mercy.

„Usa din față a casei sale a fost lăsată descuiată şi nu există niciun semn de efracţie. Menajera nu a văzut să lipsească ceva la o privire superficială. Portofelul său cu câteva sute de dolari se afla pe noptieră, aşa că jaful nu se află pe lista noastră de motivaţii”, a spus Ava.

„Sună personal”, a subliniat Mercy. „Dar camerele video?”

„Nu există camere. Un sistem de securitate, dar nu cu camere”.

„Aţi verificat dacă vreunul dintre vecini are camere care ar putea oferi o vedere a proprietăţii sale sau a străzii?”, a întrebat Eddie.

„Da. Două aveau vedere la stradă şi au arătat unsprezece vehicule care au trecut pe acolo între opt şi douăsprezece în acea noapte, dar niciuna dintre plăcuţele lor nu a fost surprinsă de cameră. Am identificat care vehicule aparţin cartierului, dar au mai rămas alte patru.” Ava a tras aer în piept şi a continuat. „Nu a fost găsită nicio armă şi verificăm amprentele, dar până acum toate au fost ale lui sau ale menajerei.”

„Vreo rudă?” Eddie a mâzgălit pe blocnotes.

„O fostă soţie care locuieşte în Bend şi doi fii adulţi. Niciunul nu e căsătorit.” Ava a făcut o pauză. „Gabriel Lake este fiul lui care locuieşte în Portland şi Christian Lake locuieşte în Bend.”

Mercy s-a îndreptat. „Stai puţin. Îl cunosc pe Christian.”

Ochii Avei s-au luminat. „Îl cunoşti?”

„Da. Am lucrat la acelaşi restaurant cu el când aveam

optsprezece ani... el era mai în vârstă, probabil douăzeci şi cinci. Un tip drăguţ, foarte tocilar, şi ne-am înţeles bine. Am citit că a continuat să înfiinţeze magazinele de articole sportive Lake Ski and Sports." Şi-a scotocit creierul după alte fapte. „Îmi amintesc că venea dintr-o familie foarte bogată. Ceilalţi angajaţi obişnuiau să îl tachineze pentru că lucra într-yn restaurant de doi bani, în timp ce tatăl său era un avocat important şi conducea maşini frumoase. Nu l -am întâlnit sau văzut niciodată pe tatăl lui, Christian locuia în propria lui casă până atunci."

„Deţine Lake Ski and Sports?" Eddie a răbufnit. „Este cel mai exclusivist magazin de articole sportive din Oregon şi Washington. Are toate echipamentele de top. Magazinul din Bend este fantastic. Are înăuntru un perete grozav pentru căţărări".

„L-ai intervievat deja pe Christian?" a întrebat-o Mercy pe Ava.

„Pe scurt. I-am spus că mă îndrept spre Bend şi că vreau să mă întâlnesc cu el. Este de înţeles că este foarte supărat din cauza morţii tatălui său."

„Am fost în câteva dintre magazinele sale", a spus Mercy. „Sunt gigantice." S-a încruntat. „Am crezut că Christian s-a mutat la Portland. Am văzut poze cu el la strângerile de fonduri din zona Portland şi am citit despre sprijinul său pentru diverse cauze. A fost promovat ca unul dintre cei mai eligibili burlaci din Oregon sau vreo porcărie de genul ăsta. Dar întotdeauna m-am bucurat că cineva din Eagle's Nest a ajuns să facă ceva minunat."

„Da, este singur şi deţine un apartament în zona South Waterfront din Portland", a spus Ava. „Am dedus că nu îl foloseşte prea mult. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în casa sa de lângă Bend. Se pare că este un adevărat

spectacol.”

„Dar celălalt fiu?”, a întrebat Eddie.

„El conduce o firmă de avocatură în Lake Oswego, lângă Portland. Acum este în California, dar încearcă să se întoarcă cât mai repede posibil. O să mă întâlnesc cu el când ajunge în oraş.”

„Ce aveţi până acum?”, a întrebat Eddie.

„Investigăm procesele judecătorului Lake, începând cu cel mai recent, căutând pe cineva care ar putea fi în căutarea unei răzbunări. După cum vă puteţi imagina, este o sarcină uriaşă. Este judecător de district de peste douăzeci de ani.”

„Vârsta?” a întrebat Mercy.

„Şaizeci şi doi de ani. Singur de la divorţul de acum câteva decenii. Secretara lui spune că nu s-a mai întâlnit cu nimeni de câteva luni, dar a avut mai multe relaţii în ultimii ani. Ne uităm şi la acestea.” Un zâmbet ironic i-a traversat faţa. „Un procuror adjunct a fost identificată ca fiind una dintre relaţiile sale anterioare.”

„Ouch”, a spus Mercy. „A judecat vreun caz în curtea lui?”

„Din fericire, nu. Dar nu a fost încântată să vorbească cu mine şi m-a implorat să nu-i spun numele. Nu voia ca presa sau şeful ei să afle despre asta.”

„Apropo de presă.” Mercy şi-a înclinat capul spre fereastră. „Te-am văzut cu un reporter în parcare.”

Faţa lui Ava s-a luminat. „E Michael. E un tip de treabă.”

„S-a apropiat de mine când am intrat. E norocos că nu s-a ales cu faţa plină de spray cu piper.” Mercy nu era convinsă.

„Este un pic cam intens, dar este extrem de inteligent şi intenţiile lui sunt întotdeauna la locul potrivit. El şi Mason se cunosc de câţiva ani. Există un pic de bromance reticentă pe

care nu o înţeleg.” Ava a zâmbit. „Am încredere totală în Michael, dar l-am certat pentru că a fugit la Bend şi m-a aşteptat.”

„Am crezut că mă aşteaptă”, a spus Mercy. „M-a întrebat despre dimineaţa mea. Nu ştiu cum a aflat că am fost la locul crimei Sabin.”

„Pare să obţină informaţii din aer”, a spus Ava. „Dar crede-mă, îl vrei de partea ta.”

Mercy nu avea încredere în nimeni fără propriile ei dovezi. „Voi lua în considerare recomandarea ta”, a spus ea cu amărăciune.

Ava a continuat. „Am extras înregistrările telefonice ale judecătorului, jurnalul vizitatorilor din biroul său şi am trecut prin reţelele sale sociale. Încă nu sunt semnale de alarmă, dar e devreme. Acum spune-mi despre Olivia Sabin. Nu ştiu ce legătură are moartea ei cu cea a judecătorului. Până acum, singura legătură este că judecătorul a locuit în această zonă cu mult timp în urmă şi se pare că Olivia a fost aici în acelaşi timp. Modelul tăieturilor din ambele morţi este cu siguranţă similar. Mă bucur că medicul vostru legist a avut urechile deschise, altfel nu am fi făcut niciodată legătura.”

Eddie a arătat spre Mercy. „Este cazul meu de acum cinci minute; nu ştiu nimic. Dar martorul vostru principal este chiar aici. Tocmai mă pregăteam să o interoghez”.

„Începe cu începutul”, i-a spus Ava lui Mercy.

Pentru a patra oară în acea zi, Mercy şi-a dat versiunea evenimentelor.

Nu i-a fost mai uşor după mai multe relatări, iar vocea i se crăpa uneori.

„Îmi pare rău”, a spus Ava, cu ochii ei albaştri compătimitori. „Trebuie să fi fost oribil pentru tine.”

„Nu voi uita pentru o vreme”, a fost de acord Mercy. *Nu*

voi uita niciodată.

Telefonul mobil al lui Eddie a sunat. S-a uitat de două ori la ecran. „E Truman. Te caută?”, a întrebat-o pe Mercy când a răspuns la telefon.

Mercy şi-a verificat propriul telefon. Nu avea apeluri pierdute sau mesaje.

„Încă te mai vezi cu şeful poliţiei?” a şoptit Ava tare, cu un zâmbet larg pe faţă.

Mercy şi-a dat ochii peste cap la prietena ei băgăreaţă. „Da.”

„Frumos!” Ava s-a aşezat înapoi pe scaun şi a dat din cap în semn de aprobare.

„Nici măcar nu-l cunoşti”, a subliniat Mercy.

„Oh, poţi fi sigură că l-am căutat când am auzit.” I-a făcut cu ochiul. Faţa lui Mercy s-a încălzit; nu era obişnuită să discute despre viaţa ei amoroasă.

„Ce a avut de spus?” a întrebat Eddie în telefon. El a făcut mai multe notiţe pe carneţelul său. „Uh-huh. Uh-huh. Serios? Sună ca o prăjitură cu fructe.” A ascultat în tăcere timp de un minut şi apoi a încheiat apelul.

Mercy s-a încruntat. „De ce a sunat Truman?”

„Ei bine, el crede că eşti acasă dormind profund, iar Jeff i-a spus că am prins cazul Sabin. Truman s-a întâlnit astăzi cu un locuitor local care susţine că Olivia Sabin este o vrăjitoare.”

Ambele femei au suspinat. „Şi?”, a întrebat Ava.

„Localnicul a spus să ne uităm la fiică pentru crimă. El susţine că relaţia lor era extrem de volatilă, dar bineînţeles că nu a fost martor la asta personal; totul sunt zvonuri.” O parte a gurii i s-a întors în sus. „Şi jură că toată lumea ştie că fiica a fost născută de un demon şi copilul ei mic de o zână.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!” Ava şi-a ridicat

mâinile în sus. „De ce a vorbit Truman cu tipul ăsta?”

„Deseori există ceva adevăr îngropat în zvonuri”, a spus Mercy. „Înţeleg de ce există povestea cu vrăjitoarea. Unele dintre lucrurile din casă şi din hambar erau cu siguranţă ciudate. Cine a fost sursa?” l-a întrebat ea pe Eddie.

El a aruncat o privire la carneţelul său. „Augustus McGee.”

„Wow. S-a coborât să vorbească cu Truman?” Mercy era mulţumită că cetăţeanul suveran avea suficientă încredere în Truman pentru a-i împărtăşi informaţia, indiferent cât de nebunească părea. Şeful relativ nou al poliţiei cucerea mai mulţi oameni decât îşi dădea seama în orăşelul său. Ca un străin, Truman se luptase să fie acceptat de localnici, chiar dacă petrecuse mai multe veri în Cuibul Vulturului în timpul copilăriei.

„Augustus susţine că a avut o aventură cu Olivia cu zeci de ani în urmă.” „Ei bine, asta îl face un martor vedetă”, mormăi Ava. „Cine este această fiică a unui demon?”

„Salome Sabin”, a spus Mercy. „Ţi-am spus că fiica ei, Morrigan, a spus că era plecată câteva zile.”

„Corect.” Ava a scris ceva pe carneţelul ei. „Interesant nume. Ce aţi făcut pentru a încerca să o găsiţi?”

Mercy s-a uitat la Eddie, care a spus: „O să vorbesc cu detectivul Evan Bolton de la secţie şi o să văd ce a descoperit ancheta lui. Şi spune-i că acum ne are ca partener federal în acest caz.”

„Dacă a dispărut, este posibil ca Salome să fi fost în Portland când a fost ucis judecătorul?” a întrebat Ava.

Mercy şi-a tras răsuflarea în timp ce urmărea firul gândurilor prietenei ei. „Ar putea fi în Cancun, din câte ştim noi. Tot ce putem spune este că nu era acasă când am fost eu acolo.”

„Ei bine, hai să aflăm”, a afirmat Ava. „Fă-mi cunoştinţă cu detectivul districtual ca să putem rezolva cazul.”

Capitolul 8

Două ore mai târziu, Mercy se târî pe scări până la apartamentul ei. Era ora şapte, iar corpul ei o sâcâia dureros pentru fiecare oră de somn pe care o pierduse. Coborâse geamul maşinii pe drumul spre casă, folosindu-se de briza îngheţată pentru a o ţine trează. Şocul aerului îngheţat îi scosese pânzele de păianjen din creier pe drum, dar acestea reveneau rapid.

Introducându-şi cheia în încuietoare, a auzit râsete înăuntru. Sunetul vocii lui Rose i-a încălzit inima şi a împins uşa, gata să-şi vadă sora care era oarbă din naştere. A fost întâmpinată de mirosuri paradisiace de nucă de cocos prăjită, ciocolată şi vanilie. Şi o bucătărie dezordonată. Nepoata ei Kaylie avea fiecare aparat de copt, cană de măsurat şi bol de amestecat pe blat, iar camera era caldă şi primitoare de la căldura unui cuptor ocupat.

„Mercy!” Rose fusese cu faţa la uşă când a intrat, fără îndoială recunoscând paşii lui Mercy pe scări. Mercy şi-a îmbrăţişat sora şi i-a plantat un sărut pe obrazul moale, buzele ei simţind şanţul slab al unei cicatrici estompate de când Rose fusese răpită şi un criminal îi tăiase cu cruzime faţa.

„Ce faceţi voi două?” a întrebat Mercy, conştientă că răspunsul evident era, „Coacere.”

„Kaylie mi-a cerut reţeta de tort cu nucă de cocos a mamei. Ea a spus că mama a refuzat să o împartă.”

„Ea a protejat această reţetă de când îmi amintesc”, a spus Mercy. „Pretinde că o vom găsi într-o cutie de valori

atunci când ea moare.”

„Ei bine, am urmărit-o îndeajuns de mult încât să ştiu ce conţinea”, a spus Rose, cu un zâmbet la alegerea cuvintelor. „Sunt un pic confuză pe măsurători, dar Kaylie estimează. Până acum, primele două nu au fost tocmai bune.”

„Mmmm.” Mercy reperat două prăjituri respinse pe tejghea, muşcături multiple lipsind de la fiecare. A găsit o furculiţă şi a gustat una. „Ai dreptate. Asta nu e chiar bună.” A încercat-o pe a doua. „Asta are un gust aproape bun. Ai adăugat amestecul de budincă de vanilie?”

„Ohhh!” a exclamat Rose, bătând din palme. „Am uitat de asta!”

„Amestecul este singurul ingredient pe care mi-l amintesc”, a recunoscut Mercy. „Asta şi cum insista să-şi prăjească propria nucă de cocos proaspătă.”

„Mix de budincă instant?” a întrebat sceptică Kaylie. „Chestia uscată într-o cutie?”

„Da, nu am niciuna, dar pot să cumpăr mâine.”

Kaylie şi-a întors nasul în sus, iar micul său piercing albastru a strălucit. „Nu folosesc genul ăsta de lucruri.” Nepoata lui Mercy era pretenţioasă în privinţa ingredientelor ei de copt.

„Atunci nu va fi niciodată destul de bună”, a spus Rose cu un zâmbet înţelegător. „Vrei să reproduci reţeta sau să vii cu propria ta reţetă?”

Umerii adolescentei s-au lăsat în jos. „Asociez acel tort cu fiecare ocazie specială din viaţa mea. Poţi paria că vreau să-l stăpânesc. Dacă reuşesc, îl voi adăuga la vitrina de produse de patiserie de la cafenea.” I-a aruncat lui Mercy o privire curioasă. „Crezi că bunica se va supăra?”

„Nu voi spune dacă tu nu vei spune”, a spus Mercy. „Dar Pearl va observa. Va trebui să îi spui.” Sora mai mare a lui

Mercy conducea cafeneaua, pe care Kaylie o moştenise când tatăl ei, Levi, fusese ucis de acelaşi bărbat care o atacase pe Rose.

Kaylie a privit mizeria uriaşă de pe tejghele şi din chiuvetă. „Cred că am terminat pentru seara asta dacă nu avem amestecul de budincă. Mulţumesc pentru ajutor, mătuşa Rose. Vrei să te conduc acasă acum?”

„O duc eu”, a spus Mercy, ignorându-şi oboseala. „Tu fă curat. Ţi-ai făcut temele?”

„Da, *mamă.”*

A fost spus în glumă, dar lui Mercy i-a plăcut titlul. În cele patru luni de când îşi cunoscuse nepoata, Kaylie devenise cel mai apropiat lucru de o fiică pe care îl avusese vreodată. Ultima rugăminte a lui Levi a fost ca Mercy să-i crească fiica, care fusese abandonată de mama ei când era un copil.

Creşterea unui adolescent fusese o curbă abruptă de învăţare, dar Mercy credea că se descurcase destul de bine până acum. Lui Kaylie nu-i lipsea nici un membru, nimic nou nu fusese străpuns, şi ultimul ei raport fusese la fel. Mercy îl aprobase pe prietenul ei, Cade, deşi Kaylie a recunoscut recent că o parte din entuziasmul strălucitor al relaţiei a dispărut. Noul loc de muncă al lui Cade în construcţii era la o dezvoltare de locuinţe la aproape o oră distanţă. Să- şi facă timp pentru a se vedea devenise o corvoadă.

Bine aţi venit în viaţa reală. Nu e ca în filme.

Mercy a pus mâna lui Rose pe braţul ei şi a condus-o la uşă, observând că sarcina lui Rose începuse în sfârşit să se vadă. Burtica era mică, dar, timp de patru luni, chipul ei frumos fusese îmbogăţit cu o strălucire de gravidă. Sora lor, Pearl, se plângea că sarcinile ei îi dăduseră acnee, nu strălucire.

„Mă întorc în aproximativ patruzeci de minute”, i-a spus ea lui Kaylie. Rose a bătut rama uşii cu bastonul ei şi s-au mutat în partea de sus a scărilor familiare în aer liber, pe care le-a luat la fel de încrezătoare ca Mercy.

„Mulţumesc pentru plimbare,” a spus Rose când Mercy a condus-o la vehiculul ei.

„Mulţumesc că ai distrat-o pe Kaylie.”

„O ador”, a spus sora ei. „Ea îmi aminteşte mult de tine la acea vârstă.”

Mercy a luat asta ca pe un compliment. „Ea şi arată ca mine.”

„Am auzit că ai avut o zi lungă”, a spus Rose.

Mercy i-a povestit pe scurt ziua ei în timp ce se îndreptau spre ferma unde Rose locuia cu părinţii lor.

„Olivia Sabin”, a murmurat Rose pentru sine. „Nu prea îmi pot da seama de nume. Îmi sună cunoscut.”

„Are o fiică pe nume Salome pe care nu am găsit-o încă.”

„Salome?”

„O cunoşti?”

„O cunosc… doar după reputaţie.”

Mercy a suspinat. „Nu-mi spune că ai auzit că e o vrăjitoare născută de un demon.”

Rose s-a întors în direcţia lui Mercy. „Da, am auzit asta. Acum îmi amintesc poveştile pe care le-am auzit despre Olivia şi fiica ei.” A clătinat din cap dezgustată. „Şi poţi să crezi că i-am spus bârfitoarei ce părere am despre faptul că răspândeşte astfel de tâmpenii despre femei.”

Rose înjura rar.

„Ce altceva ai mai auzit?”

„Mai ales o mulţime de murmure suspecte. Ştiu că oamenii din oraş obişnuiau să meargă la Olivia şi acum la Salome pentru ajutor cu viaţa lor amoroasă sau cu sănătatea.

Oamenii pot şopti că sunt vrăjitoare, dar le vizitează întâi pe ele când au nevoie de ajutor.”

„Ce fel de ajutor oferă ele?”

„Ei bine, Melissa Johnson mi-a arătat un pliculeţ pe care îl cumpărase de la Salome cu instrucţiuni să îl pună sub pernă timp de două săptămâni. Am simţit miros de mentă, rozmarin şi busuioc în el. Sachetul trebuia să atragă atenţia unui anumit tânăr.”

„A funcţionat?”

„Da şi nu. Bărbatul pe care Melissa a pus ochii nu a venit niciodată, dar ea a început să se întâlnească cu cel mai bun prieten al lui în timpul celor două săptămâni. Sunt încă împreună, deci într-un fel a funcţionat.”

„Hmmm.” Mercy nu era sigură ce să creadă despre asta. „Un constructor de încredere?”

„Probabil.”

„Altceva?”

„Cineva s-a dus la ea să o ajute cu o infecţie la picior care nu se vindeca. Nu-mi amintesc cine a fost... Un bărbat mai în vârstă. Salome nu a vrut să-i ia banii şi i-a ordonat să meargă la urgenţă. Am auzit că era destul de supărat, dar până la urmă s-a dus. I-au scos două degete de la picioare.”

„Wow. Cel puţin îşi cunoaşte limitele. Ştiai despre fiica ei, Morrigan?”

„Nu până nu mi-ai spus tu. Am auzit bărbaţi lăudându-se că s-au culcat cu Salome. O vedeau ca pe o realizare – aproape ca pe o provocare – dar nu am auzit niciodată că era însărcinată.

„Ai auzit că s-a certat cu Olivia?”

„Nu. Oamenii le grupau mereu împreună când bârfeau, totuşi. Spuneau că Salome era exact ca mama ei.”

„Nu e un compliment?”

„Nu. Chiar e suspectă de moartea mamei ei?”

Mercy a respirat adânc. „Trebuie să ştim unde era când a murit Olivia. Nu aş numi-o suspectă, dar noi – adică Eddie – trebuie să vorbim cu ea. Potrivit lui Morrigan, Salome pare să fie singura persoană cu care Olivia a interacţionat în ultimii câţiva ani.”

„Asta e trist”, a spus sora ei cu inima tandră. „Acum îmi doresc să fi ajuns să o cunosc pe Olivia.”

„Eşti o persoană bună, Rose.” Sora ei fusese întotdeauna vocea iubirii şi afecţiunii în timp ce creşteau. Ea a ştiut cum să liniştească cu pricepere pe fiecare dintre ceilalţi trei fraţi ai lui Mercy şi pe părinţii lor. Acum îmbrăţişa ideea de a avea un copil – unul născut de bărbatul care o violase şi le ucisese fratele.

Acesta murise când trăgea în Mercy şi Truman. Mercy era mult mai împăcată cu faptul că ajutase la uciderea bărbatului care îi rănise grav familia.

„Ai putea să mă duci mâine la depozitul de cherestea în timpul prânzului tău?” întrebă Rose, întrerupând gândurile lui Mercy.

„Nu văd de ce nu. Ce faci acolo?”

„Nick Walker are ceva pentru mine.”

„Nick, proprietarul? Ce este?”

„Nu sunt sigură. Spune că e o surpriză.”

Mercy nu pierdu nota de emoţie curioasă din vocea lui Rose. *E vorba de surpriză sau de Nick?* Amândouă îl cunoşteau pe Nick dintotdeauna. Fusese prieten cu fratele lor Levi – sau era cu Owen? Mercy îşi amintea de el ca de un om liniştit. Nu luase cele mai bune note la şcoală, dar era cunoscut pentru abilităţile sale de tâmplar. De înţeles, din moment ce tatăl său fusese proprietarul depozitului local de cherestea. Mercy aflase că Nick era acum proprietarul când

ea şi Truman merseseră să ia scânduri pentru una dintre magaziile cabanei ei. Era încă o persoană liniştită, dar avea o tristeţe în ochi pe care Mercy nu şi-o mai amintea din trecutul lor. Truman i-a spus mai târziu că soţia lui Nick murise de cancer la sân cu cinci ani înainte.

Hmmmm. „Aş fi bucuroasă să te duc.”

Vreau să-mi satisfac propria curiozitate.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, ping-ul telefonului mobil al lui Truman îi relaxă nodul de stres dintre omoplaţi.

Răspunsul lui Mercy la mesajul său de bună dimineaţa sosise la două secunde după ce el îl trimisese. Nu avea nevoie de o repetare a anxietăţii de ieri dimineaţă. Îngrijorarea lui şi căutarea ei ulterioară îi tulburase starea de spirit pentru întreaga zi. *Nu era un lucru bun.*

Sau era? Grija lui arăta că ţinea foarte mult la ea. Ceva ce nu mai simţise pentru o femeie de mult timp. Sau chiar niciodată.

Un lucru bun.

Acum că avusese veşti de la Mercy în dimineaţa asta, se putea concentra pe munca de peste zi şi apoi să facă nişte săpături pe internet despre judecătorul a cărui moarte fusese legată de Olivia Sabin. Truman scana raportul de incident al lui Ben Cooley de la un apel de la ora 3:00 a.m. Un accident de maşină pe Old Foster Road. Unul dintre cei doi adolescenţi care participau la o cursă de drag-racing lovise o zonă alunecoasă şi se răsturnase cu maşina. O ambulanţă l-a dus pe adolescent la spital, unde a fost diagnosticat cu o comoţie cerebrală şi un braţ rupt. A fost norocos.

Cine face curse pe drumuri acoperite cu zăpadă?

Truman nu fusese niciodată atât de prost ca adolescent. Corecţie: Truman fusese extrem de norocos în momentele sale stupide din adolescenţă. Nimeni nu murise sau nu-şi rupsese oasele. Câteva vizite la închisoarea locală fuseseră cele mai rele experienţe pe care le trăise.

Amintirea ochilor întunecaţi şi a curbelor luxuriante ale Salomei îi străfulgeră în minte.

Da, acela a fost unul dintre cele mai stupide momente ale mele.

Din fericire, scăpase nevătămat.

Femeia îi apăruse frecvent în minte de ieri. Nu se mai gândise la ea de două decenii, dar în ultimele douăzeci şi patru de ore se chinuise să şi-o scoată din minte. Amintirile despre ea erau ca un şarpe, se strecurau prin creierul lui, refuzând să fie ignorate.

Ea şi-a ucis mama?

Plecase de la întâlnirea sa de demult cu Salome ştiind că era periculoasă. O femeie de evitat. Pusese un picior în apele ei tulburi şi era recunoscător că întrerupsese întâlnirea când o făcuse. L-a neliniştit şi l-a zdruncinat până la suflet.

Asta nu înseamnă că ar fi comis o crimă.

Zâmbetul fermecător al lui Morrigan o scoase pe mama ei din gândurile lui Truman. Nu vedea nimic din mamă în fiică, dar, de dragul fiicei sale, spera ca Salome să apară curând. Fata nu ar fi trebuit să trăiască cu nişte străini după ce îşi văzuse bunica murind.

O mamă nu ar ucide niciodată pe cineva şi nu ar lăsa-o pe fiica ei de zece ani să descopere cadavrul.

Nu-i aşa?

Ben Cooley bătu cu pumnul în rama uşii biroului lui Truman. „Bună dimineaţa, şefule.”

„Ai remorcat maşina aia distrusă?” a întrebat Truman,

recunoscător pentru întreruperea de către ofiţerul cu părul cărunt.

„Da. Camionetei de remorcare i-a luat destul timp să ajungă acolo. Aproape că mi-a îngheţat fundul.”

„Băiatul a fost norocos. Ar fi putut fi ucis sau să rănească pe cineva.”

„Trebuia să-l auziţi pe tatăl lui înjurându-l. Nu va mai conduce prea curând, iar după ce braţul fracturat se va vindeca, tatăl lui a spus că va curăţa gunoiul de grajd pentru următoarele şase luni.”

„Bun.”

Ben dădea târcoale uşii, mânuind o pereche de mănuşi, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

„Te mai preocupă ceva, Ben?”

„M-am gândit la crima Sabin. Numai despre asta vorbeşte toată lumea din oraş.”

Truman i-a acordat toată atenţia. „Ce-i cu ea?”

Ben a aruncat o privire peste umăr şi apoi şi-a coborât vocea în timp ce îi ţinea privirea lui Truman. „Se spune că a fost o vrăjitoare.”

Zvonul ăsta se învecheşte.

„Nu-mi spune că tu crezi în vrăjitoare.”

„Se spune că toate trei au practicat magia… mama, fiica şi nepoata. Îşi fac propriul lor sabat, transmiţând secretele din generaţie în generaţie”, a şoptit el.

Gata cu zvonurile răutăcioase. Truman a explodat. „Să mă ia dracu', Ben! Chiar dai crezare prostiilor astea? Am cunoscut-o pe fetiţa aia. E un copil nevinovat care nu merită să fie bârfit.”

Ben a avut decenţa să-şi aplece capul, părând ruşinat. „Sunt vorbe nebuneşti. Dar cred că unele dintre poveştile despre Olivia ar putea fi adevărate.”

Truman a observat folosirea familiară a prenumelui ei. „Ai cunoscut-o, Ben?” Afirmaţia lui Augustus că Olivia „cunoscuse” mulţi bărbaţi a ricoşat în capul lui Truman, iar acidul i-a umplut stomacul.

Ben Cooley? Bărbatul care tocmai sărbătorise cincizeci de ani de căsnicie? Spune-mi că nu este aşa.

„Eu nu am cunoscut-o, dar fratele meu mai mare da.”

Truman expiră. „Explică.

Ben a relatat o poveste care făcea ecou cu cea a lui Augustus McGee.

Câte poveşti similare va scoate la iveală ancheta?

Truman era gata să audă ceva pozitiv despre femeile care trăiau în pădure. „De ce îmi spui asta, Ben? Asta nu aruncă nicio lumină asupra celui care ar fi putut să o ucidă.”

Ben s-a zvârcolit şi şi-a răsucit mănuşile. „Ştiu. Dar dacă fiica seamănă cu mama, s-ar putea să fie o mulţime de bărbaţi care au ceva de împărţit. Eu doar teoretizez.”

„Sună mai degrabă a bârfa vicioasă.” *Curbe, carne moale, ochi primitori.* „Hai să ţinem sub control bârfele din oraş. Să le spunem oamenilor că e greşit să răspândească zvonuri şi poveşti. Nu-i ajută cu nimic pe anchetatori. Dacă cineva poate veni cu nişte *fapte,* ar fi de ajutor.”

„E greu să ţii limbile în frâu.”

„Fă tot posibilul”, a ordonat Truman. „Trimite pe oricine are fapte la detectivul Bolton de la County sau la FBI.”

Capul lui Ben s-a ridicat brusc. „La FBI? De ce FBI-ul?”

Truman şi-a muşcat limba, blestemându-se în tăcere pe sine. Asemănarea dintre moartea judecătorului şi cea a Oliviei Sabin nu era de notorietate publică. Încă. Ofiţerul mai în vârstă şi-a ridicat sprâncenele când a observat disconfortul lui Truman.

„Ah. Nu se poate spune?”

„Am spus deja prea multe.”

„Discreţie totală.”

„Mulţumesc, Ben.”

Chipul lui Lucas a apărut deasupra lui Ben. Fosta vedetă de fotbal din liceu, de 1,90 m, îl eclipsă pe ofiţerul mai în vârstă. „Ai un vizitator, şefu'.” Lucas s-a încruntat. „E un reporter de la *The Oregonian.* Nu vrea să-mi spună despre ce vrea să vorbească cu tine, aşa că i-am spus că ai doar un minut liber.”

„Am terminat, Ben?” A întrebat Truman.

„Da.” Ofiţerul s-a strecurat pe lângă grosimea lui Lucas în holul îngust.

„Vrei să-l vezi?”, l-a întrebat şeful său de birou.

„De ce nu?” Truman era pregătit pentru o distracţie de la vrăjitoare şi zvonuri.

„Hei!” strigă Lucas pe hol. „Tipul cu reportajul. Vino aici.” Truman a strâmbat din nas.

Un bărbat înalt, cam de vârsta lui Truman, a apărut şi a făcut un dans ciudat de trecere pe hol cu Lucas. Truman ştia că Lucas era dificil intenţionat. Vizitatorul era aproape la fel de înalt ca Lucas şi, de asemenea, se mişca cu încrederea unui atlet, dar semăna mai degrabă cu un fundaş agil decât cu un fundaş ofensiv. Truman s-a ridicat şi a întins mâna, iar ei au făcut schimb de nume. Michael Brody avea o strânsoare puternică, privirea directă, iar ceasul de la încheietura mâinii era la fel ca cel al cumnatului lui Truman, directorul Microsoft. Traducere: mult în afara gamei de preţuri a lui Truman.

îşi poate permite aşa ceva cu salariul de reporter?

„Cu ce vă pot ajuta?” întreabă Truman în timp ce lua loc şi îi făcea semn reporterului să facă la fel.

Brody s-a aşezat pe capătul scaunului, cu trunchiul

aplecat spre Truman.

„Investighez povestea morţii judecătorului Malcolm Lake”.

Truman îşi păstră expresia uniformă.

Brody a studiat chipul lui Truman. „Văd că aţi auzit deja de legătura dintre Lake şi Olivia Sabin.”

Din nou, Truman nu a arătat niciun răspuns. „Nu sunt sigur ce legătură are asta cu mine. Nu i-am cunoscut pe niciunul dintre ei.”

„Dar ai fost acasă la Olivia Sabin ieri dimineaţă. De ce ai răspunde la un deces care nu era de competenţa ta? Şi ai fost acolo destul de devreme... prea devreme pentru ca vestea uciderii ei să se fi răspândit.”

„Cine v-a spus asta?”

„Are vreo importanţă? Şi FBI-ul a fost acolo chiar mai devreme. De unde au ştiut că moartea ei ar fi legată de o anchetă federală?”

„Nu au...” Truman îşi încleştă buzele.

Intensitatea privirii reporterului se mai uşurase cu un grad. „Deci *nu bănuiau* că morţile au legătură între ele. Atunci de ce a fost agentul Kilpatrick la faţa locului atât de repede?”

„Nu cred că sunt persoana potrivită să vă răspund la întrebări.” Truman a început să se ridice pentru a-l concedia pe nemernicul băgăcios.

Brody şi-a ridicat mâinile. „Am să mă retrag. Când simt mirosul a ceva important, mă bag pe unde pot.”

Truman s-a aşezat pe scaunul său, fără să-şi ia privirea de la reporter.

„Nu-mi place alegerea ta profesională.”

Reporterul a râs, arătându-şi dinţii perfecţi. „Am auzit asta de multe ori. Dar eu dau o voce oamenilor care nu ar

putea fi auziţi niciodată. Mă gândesc la asta ca la un ajutor pentru cei mici… cam ca ceea ce faci tu în poziţia ta.”

Enervarea lui Truman s-a multiplicat. „Acum…”

„Reportajul meu de anul trecut despre abuzul de medicamente pe bază de reţetă a dus la arestarea a mai mult de douăzeci de traficanţi. Şi două programe de recuperare a drogurilor au intervenit pentru a oferi ajutor gratuit celor trei mame pe care le-am prezentat, ale căror vieţi fuseseră date peste cap de dependenţa lor. Rezultate ca acestea sunt motivul pentru care îmi fac meseria.”

Truman a rămas tăcut.

„L-am abordat deja pe agentul Kilpatrick. Ea m-a refuzat.”

Bine.

„Dar când m-am uitat la cine mai era la locul faptei şi am săpat mai adânc, am descoperit că tu eşti o altă anomalie.” Brody şi-a înclinat capul, iar privirea lui verde părea să pătrundă în creierul lui Truman, sondând şi evaluând. „Cu cât am săpat mai mult despre tine, cu atât mai mult am vrut să te întâlnesc faţă în faţă. Ofiţerul care aproape a murit încercând să salveze o femeie din explozia unei maşini acum doi ani.”

Greaţa instantanee a declanşat transpiraţia la tâmplele lui Truman.

„Şi care avea toate motivele să nu se mai întoarcă niciodată în poliţia marilor oraşe, iar apoi apare în acest oraş îndepărtat. Posibil să-şi lingă rănile? Căutând un ritm mai lent?” Privirea i se înmuiase uşor. „Nu puteai să renunţi complet la slujbă, nu-i aşa?”

Truman nu putea vorbi. Nemernicul îl momea.

„Nu ştiu dacă agentul Kilpatrick ţi-a pomenit vreodată de Ava McLane, dar am auzit-o pe Ava vorbind despre Mercy şi despre un şef de poliţie care ia atras atenţia. Şi apoi şi-a făcut

bagajele şi s-a mutat.”

Ştie despre mine şi Mercy? Confuzia îl cuprinsese. Reporterul dansase cu agilitate, se prefăcuse şi îl înţepase pe Truman în piept când el nu se uita – de mai multe ori. Oricât de mult l-ar fi enervat, o mică parte din Truman admira cu reticenţă abilităţile de intervievare ale reporterului.

„Ce vrei, Brody?”

Reporterul rămase tăcut pentru o clipă. „Nu ştiu niciodată când voi avea nevoie să mă bazez pe oameni buni. Acum te holbezi cu pumnalul la mine, dar ţi-ai păstrat calmul. Fără injurii, fără să-i învinovăţeşti pe alţii, fără mizerii. Sar putea să te pot ajuta într-o zi. Şi viceversa.”

Încearcă să mă convingă să fac o înţelegere cu diavolul?

„Sufletul meu nu este de vânzare”, a tras Truman.

Zâmbetul lui Brody i-a umplut faţa. „Nu mă aşteptam la mai puţin.” Şi- a frecat mâinile. „Acum... Cineva trebuie să urmărească vizitatorul anonim din biroul judecătorului Lake. Această persoană a venit într-una din zilele dinaintea morţii sale. Ştiu că există o înregistrare video...”

„Aşteaptă. De ce îmi spui asta? Şi de unde naiba ştii asta?”

„Vei afla curând că a-mi cere sursa este o întrebare la care nu răspund niciodată. Şi îţi spun pentru că încerc să mă răspândesc. Nu pot împinge fiecare scurgere de informaţii prin aceeaşi persoană.”

Scurgere?

„Uite”, a început Truman. „Acest caz nu are nimic de-a face cu mine şi...”

„Ştiu. Du-te şi spune-i cuiva care contează. Dar cred că venind de la tine şi nu de la mine, s-ar putea să primească mai multă atenţie. Intervievaţi asistentul executiv al judecătorului. Ea a predat jurnalele vizitatorilor, dar nu sunt

complete. O înregistrare video ar trebui să-i susţină povestea.” Brody se încruntă. „Dacă nu au fost falsificate.”

„De ce nu le spune asistenta anchetatorilor?”

„Pentru că ea crede că urmează dorinţele judecătorului. Dedicare totală şi toate tâmpeniile astea.”

„Nu înţelege că asta e o anchetă pentru crimă?”

„Înţelege. Dar cred că îi este teamă să nu-l facă pe judecător să arate rău.”

„O aventură?”

Brody a ridicat din umeri. „Era singur. Nu văd care e problema.”

Poate că protejează pe altcineva.

„Îi voi spune lui Mercy. Îşi va da seama cui să spună. De ce îţi acoperi fundul?”

„Întotdeauna îmi acopăr fundul”, a spus Brody, ridicând un umăr. „Mă gândesc la asta ca fiind inteligent.”

„Tot ce trebuie să fac este să spun că am primit pista de la tine.”

„Foarte adevărat. Dar toate agenţiile de aplicare a legii cu care am lucrat urăsc să admită că au obţinut informaţii de la un reporter. Nu le place să ne atribuie pistele. Îi face să pară leneşi. Şi posibil creduli dacă nu ajungem nicăieri.”

Adevărat.

„Dacă ai terminat cu manipularea mea, poţi să ieşi din biroul meu acum.”

„Îmi poţi recomanda un loc de unde să beau o cafea bună? Nu acea băutura diluată de la restaurant.”

„Coffee Café”, a spus Truman cu reticenţă. „Două străzi mai sus, pe stânga.”

Bărbatul înalt şi-a dus două degete la frunte într-un salut dezinvolt şi a plecat în tăcere.

Truman se holba după Brody, simţindu-se ca şi cum ar fi

fost disecat profesional şi lipit la loc.

Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

$$$

Mercy a bătut la uşa micii case Craftsman şi a aşteptat.

Cei trei oameni de zăpadă din curtea din faţă îi ridicaseră moralul în timp ce parca la bordură. Trioul tăcut mărturisea că aici locuiau oameni buni. Oameni care credeau că trebuie să îşi scoată copiii afară pentru a experimenta elementele naturii. Spera că Morrigan ajutase la construirea lor.

Mercy conducea spre serviciu când a tras brusc pe dreapta şi a dat telefoane până când a primit permisiunea de a vizita casa de adopţie temporară a lui Morrigan. Se trezise cu chipul copilului în centrul atenţiei şi ştia că nu se va putea concentra la serviciu dacă nu va vedea că fata era pe mâini bune.

Un sentiment de responsabilitate pentru Morrigan îi împungea conştiinţa. Pentru propria ei sănătate mintală, Mercy ştia că va supraveghea copilul până când se va întoarce mama ei. Poate chiar şi după întoarcerea lui Salome.

Şi dacă Salome nu era în stare să aibă grijă de ea? Sau este arestată?

Avea să treacă peste asta când avea să ajungă acolo.

Femeia care a deschis uşa avea un copil mic pe şold.

„Bună dimineaţa”, a spus Mercy. „Tu trebuie să fii Hannah?”

Hannah era cam de vârsta lui Mercy, foarte slabă, şi purta părul blond tras pe spate într-un coc dezordonat, dar

elegant, pe care Mercy a vrut imediat să-l copieze. Zâmbetul ei era amabil, dar liniile din jurul ochilor indicau că fusese trează jumătate de noapte. Cumva, Mercy bănuia că femeia nu se supăra. Simţise imediat că Hannah era fericită să îşi dedice timpul îngrijirii copiilor.

„Da, şi tu eşti agentul despre care Morrigan a vorbit non-stop.”

Mercy nu-şi putu reţine zâmbetul. „Ce mai face?”

„O să-ţi arăt.” Hannah a afişat o gropiţă adâncă şi i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze. Ochii rotunzi şi albaştri ai copilaşului se uitau peste umărul lui Hannah în timp ce Mercy o urmărea prin casă. *Trebuie să fie copilul lui Hannah. Au acelaşi păr şi aceiaşi ochi.*

Casa era ordonată şi curată şi mirosea a clătite. Hohote de râs de fetiţe ajungeau la urechile lui Mercy. *Toate sunt semne bune.*

Au intrat într-o cameră de familie unde Morrigan stătea cu picioarele încrucişate pe podea, alături de o altă fată de aceeaşi vârstă. Ambele ţineau controllere de jocuri video şi erau concentrate pe televizor, unde îmbrăcaseră un model animat în pantaloni scurţi de blugi, păr verde şi şi tocuri ascuţite. Au urmat chicoteli când una dintre ele i-a schimbat părul în roz aprins.

„Nu mai ţinuse niciodată un controler de joc în mână”, i-a şoptit Hannah lui Mercy. „Aproape că am urât să o las să o facă. Îmi plăcea ideea că nu fusese niciodată conectată la electronice, dar Jenny a insistat să se joace amândouă. Morrigan a stăpânit-o în câteva minute.”

Mercy a dat din cap, înţelegând reticenţa lui Hannah. Această generaţie de copii nu avea să ştie niciodată cum fusese viaţa înainte de internet, jocuri video şi social media. Morrigan fusese inocentă şi pură. O raritate.

Supravieţuirea fără electricitate şi facilităţi moderne fusese întipărită în oasele lui Mercy. Dar în fiecare zi era din ce în ce mai greu să rămână pe picioare, pregătită să reacţioneze în cazul în care reţeaua electrică cedează sau are loc un dezastru natural catastrofal. În unele zile avea *nevoie* să vegeteze într-o cadă cu jet şi să se uite la filme pe Netflix şi să uite că aceste luxuri ar putea dispărea cât ai clipi din ochi. Relaxarea nu dura niciodată mult; conştientizarea unei alte realităţi dure fierbea mereu chiar sub pielea ei.

„E un copil bun”, a continuat Hannah. „Politicoasă şi bună. A plâns-o pe bunica ei, dar are o credinţă puternică că aceasta a trecut într-un loc mai bun. A spus că bunica ei a suferit mult.”

„A pomenit de mama ei?”

„A spus că se va întoarce în curând. Nu o deranjează deloc că nu a sunat- o. Îşi doreşte ca mama ei să-şi fi luat rămas bun de la bunica ei… şi să o fi trimis cu „cuvinte de îndrumare”.” Hannah a făcut o pauză. „Exact aşa a spus ea. A fost o frază atât de ciudată pentru un copil de vârsta ei.”

„Bună, Morrigan”, a spus Mercy.

Ambele fete s-au întors, iar ochii lui Morrigan s-au luminat când a văzut- o pe Mercy. „Bună, Mercy. Ai văzut ce i-am făcut la păr?” Fata a arătat spre ecran, cu încântare pe faţă. Purta o pijama din flanel cu modele de feţe de pisici, asemănătoare pijamalei pe care o purta Jenny. Amândouă purtau împletituri asortate, iar Mercy se întreba dacă îşi făcuseră părul una alteia.

Mercy făcuse asta cu Rose.

„Trebuie să plece acum?” întrebă Jenny, cu ochii implorând-o pe Mercy să nu-i ia partenera de joacă. Expresia lui Morrigan a reflectat-o pe cea a noii ei prietene.

„Nu. Am venit doar să te vizitez şi să văd ce mai faci.” *Era clar că se afla într-o situaţie bună.* O greutate i se ridică de pe umeri; nu-şi dăduse seama că purta stresul siguranţei lui Morrigan.

„Ai veşti de la mama?” a întrebat Morrigan.

„Nu încă.”

„Bine.” Morrigan se întoarse spre Jenny. „Hai să-i găsim o rochie de bal.” Mercy a schimbat o privire cu Hannah. *Nu era nicio nelinişte la copilul acela.*

Cele două s-au îndreptat înapoi spre uşa din faţă. „Este uimitor de bine adaptată”, a spus Hannah. „Am avut un număr de adopţii temporare şi de obicei sunt emoţionale şi speriate. E aproape ciudat că se descurcă atât de bine.”

„Crezi că evită sentimentele?”

Hannah s-a gândit. „Nu cred”, a spus ea încet. „A fost foarte deschisă cu durerea ei în legătură cu bunica ei şi emană încredere în întoarcerea mamei ei. Cred că este pur şi simplu un copil rezistent, bine ancorat în pământ.”

„Ştie cum să se descurce cu loviturile.” a aprobat Mercy. Morrigan rezistase destul de bine în timpul orelor lor emoţionante petrecute împreună. Admiraţia lui Mercy pentru copil crescuse.

Împreună cu hotărârea ei de a o găsi pe mamă.

I-a mulţumit amabilei femei, care a subliniat că Mercy era binevenită să se întoarcă oricând, dar privirea lui Hannah a şovăit când fraza i-a ieşit din gură.

Cuvinte nespuse atârnau între ele; dacă Mercy trebuia să se întoarcă, însemna că exista o problemă majoră cu mama lui Morrigan.

Capitolul 10

Mercy se îndreptă spre biroul medicului legist, mulţumită că Morrigan era într-o stare bună.

Eddie îi trimisese un mesaj când ieşise din casa lui Hannah, cerându-i să se întâlnească cu el şi cu Ava la biroul medicului legist. Medicul legist voia să discute despre constatările sale şi întrebase în mod special dacă Mercy putea fi prezentă, deoarece fusese de faţă la deces.

Telefonul ei mobil a sunat prin difuzoarele din Tahoe în timp ce conducea.

Mercy s-a uitat la ecranul de pe tabloul de bord. Truman.

Fluturi fericiţi îi dansau în stomac. *În ce moment al unei relaţii dispare acel sentiment?*

Truman umplea părţile singuratice şi vulnerabile ale creierului ei. Parfumul subtil al aftershave-ului lui, umbra de pe maxilarul lui în fiecare seară, greutatea mâinii lui la talia ei. Nu era totul fizic. Truman o înţelegea; o simţea. Îi văzuse cele mai profunde temeri şi le acceptase. Ea nu l-a speriat.

A acceptat apelul. „Bună”, a spus ea. „Cum e dimineaţa ta?”

„Interesantă. A ta?”

Ea i-a dat o actualizare pozitivă despre Morrigan.

„Te-ai întâlnit ieri cu reporterul de la *The Oregoniari?*' a întrebat el cu o voce reţinută.

Mercy şi-a privit tabloul de bord ca şi cum i-ar fi putut citi faţa lui Truman. „L-am întâlnit. Ava a garantat mai târziu pentru el. De ce?”

„Mi-a făcut o vizită şi a sugerat ca anchetatorii să cerceteze un vizitator misterios la biroul judecătorului Lake. El susţine că cineva a fost acolo întruna din zilele dinaintea morţii sale şi că a fost ţinut în afara registrului de vizitatori. A

spus că asistenta judecătorului ştie mai multe decât le-a spus ea anchetatorilor.”

„De ce ţi-a spus? Asta nu are niciun sens. Şi de unde naiba ar fi ştiut asta?”

„Crede-mă, am pus exact aceleaşi întrebări şi am primit răspunsuri alambicate. Să spunem doar că are sens în capul lui Brody. Poţi să-i dai pontul lui Eddie?”

„Sunt pe drum să mă întâlnesc cu el şi cu Ava acum.”

„Bine. Trebuie să închid. Te iubesc”, a spus el cu o voce joasă, caldă, infuzată de aluzii.

Faţa ei s-a înroşit de căldură şi zâmbetul i s-a lărgit. „Şi eu te iubesc.”

Era mai uşor să-i spună aceste cuvinţele lui Truman acum decât fusese cu două luni înainte. Mercy se luptase cu simplul contract oral de angajament. În mintea ei, crezuse că asta înseamnă că depinde de el. O situaţie dificilă, având în vedere că promisese să nu se lase niciodată dependentă de nimeni. Această filozofie a independenţei constituia nucleul a tot ceea ce învăţase în copilăria sa. Spre surprinderea ei, descoperise că iubirea pentru Truman o făcea mai încrezătoare, mai neînfricată. După ce a încheiat apelul, o parte din ea îl dorea cu o urgenţă care încă o neliniştea. Acea nevoie de o altă persoană.

Dragostea instantanee pe care o simţise pentru Kaylie îi dăduse curaj să facă pasul cel mare cu Truman. Inima ei s-a extins cu uşurinţă pentru a face loc nepoatei ei şi apoi s-a extins din nou pe măsură ce a reparat gardurile cu familia ei anterior înstrăinată. Tăierea deliberată de familie o lăsase cu inima goală ani de zile, dar de când se întorsese la Cuibul Vulturilor, avusese brusc o mică mulţime de oameni cărora să le pese.

Asta nu-i slăbise fundaţia. Era mai puternică.

Fratele ei mai mare, Owen, îi acceptase în sfârşit întoarcerea, iar Mercy îi adăugase rapid soţia şi copiii pe lista „oamenilor mei”.

Singurul reticent era tatăl ei. Bănuia că mândria era cea care îl împiedica să vorbească cu ea.

Într-o zi.

A parcat şi a intrat în clădirea medicului legist, unde i-a zărit pe Eddie şi Ava în sala de aşteptare. I-a salutat şi le-a povestit despre vizita ei la Morrigan.

„Ceva nou despre Salome?”

Ava părea sumbră în timp ce scutura din cap. „De trei zile, telefonul ei mobil nu a avut nicio activitate. Are un singur card de credit, care nu a mai fost folosit de luni de zile.”

Suspiciunea cântărea greu în stomacul lui Mercy. „Crezi că i s-a întâmplat ceva?”

„Tocmai vorbeam despre asta”, a spus Eddie. „Nu putem să excludem asta.”

„Nu vreau să descopăr că ea este a treia victimă”, a afirmat Ava. „Dar la naiba, nu arată bine. Oamenii nu dispar pur şi simplu.”

„Oamenii dispar tot timpul”, a argumentat Eddie. „Mai ales aici. Dacă nu vor să fie găsiţi, nu îi vom găsi.”

„Nu pot să cred că şi-ar lăsa fiica în urmă”, a replicat Ava.

„Poate crede că dispariţia ei o protejează pe fată... îndepărtând un criminal”, a sugerat Eddie.

Creierul lui Mercy se învârtea de posibilităţi, dar în mintea ei un singur lucru conta acum. „Sărmana copilă. Are nevoie de mama ei.” *Ce se va întâmpla cu Morrigan dacă Salome nu se întoarce?*

„Să sperăm că ne înşelăm. Ne vom descurca dacă se va

ajunge la asta”, a afirmat Ava energic, închizând subiectul.

Eddie şi-a dres glasul. „Am aflat că până acum niciunul dintre cuţite nu a fost testat pozitiv pentru otravă sau sânge. Laboratorul a fost surprins să constate cât de curate erau. De obicei rămâne ceva chiar şi pe cele mai curate
cuţite.”

„Poate că nu sunt folosite niciodată”, a sugerat Mercy, amintindu-şi de rândurile şi rândurile de lame. „Poate că sunt cu adevărat un tezaur de colecţie”.

„Am văzut pozele”, a spus Ava. „Nu am întâlnit niciodată aşa ceva. A fost înfiorător”.

Mercy a fost de acord în tăcere. „Spune, Truman m-a sunat şi mi-a spus că prietenul tău reporter susţine că judecătorul Lake a avut un vizitator misterios la biroul său într-una din zilele dinaintea morţii sale. Brody susţine că această persoană a fost omisă în mod deliberat din jurnale şi că asistenta judecătorului ar putea muşamaliza totul.”

„De ce nu *mi-a spus* Michael?” Ava a suspinat. „Nu contează. Ştiu că îi place să facă lucrurile în felul lui. Am învăţat să nu-i pun la îndoială acţiunile.” Şi-a frecat gâtul, cu privirea nefocalizată, în timp ce se gândea la afirmaţia lui Mercy. „Asistenta, nu? Marcia Mallory. Am vorbit cu ea. Am crezut că a fost foarte deschisă. Cred că trebuie să îi mai fac o vizită.”

„Există camere video în biroul judecătorului?”

„În zona de aşteptare. Nu şi în biroul lui. Am scos înregistrările, dar nu au fost încă revizuite. Am trecut mai întâi prin jurnale. Aveam de gând să verificăm înregistrările video dacă găseam ceva ciudat în jurnale.” A suspinat. „Cred că ar fi bine să pun pe cineva să vadă înregistrările pentru a le compara cu jurnalele. Deşi nu înţeleg de ce Marcia ar ascunde informaţii care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe

ucigaşul judecătorului. Părea foarte devotată.”

„Poate că se temea că acest vizitator îi va păta reputaţia”, sugeră Mercy.

„E mort”, a subliniat Eddie.

„Poate fi important pentru unii oameni.”

Dr. Lockhart îşi făcu apariţia, arătând mai mult ca un student de colegiu în halat decât ca un medic legist. Coada de cal şmecheră şi plină de viaţă întregea această aparenţă. „Veniţi în spate”, a spus ea, îndrumându-i pe cei trei pe o uşă şi pe un hol către un birou mare. Mercy se aşteptase ca biroul să fie extrem de îngrijit şi organizat. Nu era. Erau teancuri de dosare şi jurnale pe fiecare suprafaţă disponibilă. Un schelet în mărime naturală atârna de un suport în colţ. Jumătatea inferioară a braţului îi lipsea şi Mercy îl zărise pe un teanc de dosare din apropiere, structura sa osoasă părând pierdută şi singuratică. Cutiile şi manualele groase erau înghesuite în trei rafturi aglo merate, înalte până la tavan. Diplomele înrămate ale Natashei şi numeroasele premii atârnau pe perete, iar Mercy se împotrivea impulsului de a-l îndrepta pe cel mai de jos.

Mercy făcu schimb de priviri cu Eddie, care părea şi el surprins. Mizeria nu era ceea ce se aşteptau de la micul ME.

Micile bibelouri aglomerau biroul Natashei, lăsându-i puţin spaţiu pentru a scrie. Apropiindu-se, Mercy a văzut că toate erau pisici. Sticlă, plastic, ceramică.

„Eşti o doamnă pisică?”, a întrebat Eddie cu un zâmbet.

„Îmi plac pisicile”, a răspuns Natasha. „Dar am doar două adevărate.” Natasha a luat scaunul din spatele biroului şi le-a făcut semn să se aşeze.

Mercy a luat un teanc de dosare de pe un scaun pliant, iar Eddie a luat o cutie deschisă de pe un alt scaun şi a căutat un loc unde să o pună. „Puneţi-le pe podea”, a ordonat Natasha.

Aşa au făcut.

„Toată lumea a citit raportul preliminar pe care l-am trimis ieri, corect?” a întrebat medicul.

„Eu nu”, a afirmat Mercy. „Dar am auzit câteva fapte la mâna a doua. Ai spus la locul faptei că ai crezut că cineva a încercat să o sufoce mai întâi pe Olivia. Asta s-a dovedit a fi adevărat?”

„Da. Este posibil să fi leşinat pentru câteva momente, ceea ce l -a făcut pe ucigaşul ei să creadă că era moartă.”

„Şi atunci a tăiat-o?”, a întrebat Eddie.

„Cred că da”, a răspuns Natasha. „Perna a ieşit pozitivă pentru salivă, aşa cum mă aşteptam.” A făcut o pauză. „Olivia a fost trează o parte din atac. Are răni defensive pe ambele mâini.”

Mercy şi-a imaginat mâinile însângerate ale Oliviei, amintindu-şi de căldura umedă de pe palma ei când femeia şi-a dat ultima suflare.

„Şi am avut dreptate că a sângerat încet din cauza unor leziuni minore la mai multe artere. Chiar dacă unele dintre tăieturi au fost destul de lungi, crestăturile arterelor au fost mici, prelungindu-i moartea.”

„Asta e oribil”, a murmurat Ava. „Judecătorul Lake avea mai multe artere cu leziuni majore. Se spune că a murit destul de repede”.

Dr. Lockhart a dat din cap cu emfază. „Modelul tăieturilor este foarte asemănător.”

„Nu am văzut niciun model pe Olivia”, a spus Mercy. „Tot ce am văzut a fost sânge. Şi carne tăiată.” Ea şi-a oprit imaginile mentale ale suferinţei Oliviei.

„De îndată ce am auzit despre rănile judecătorului Lake, am pus-o imediat pe Olivia pe masă.” Faţa doctorului Lockhart s-a înmuiat. „Ştiu că acest lucru nu este important,

dar Olivia nu ar mai fi trăit mai mult de câteva luni. Avea cancer pancreatic avansat. Se mişcă foarte repede.”

„Morrigan a spus că bunica ei a avut dureri”, a adăugat Mercy. *Olivia ştia că era atât de bolnavă? Săraca femeie.*

„Cu siguranţă”, a fost de acord Natasha. „Şi, surprinzător, analizele de sânge pe care le-am făcut aici nu arată prezenţa analgezicelor. Am trimis probe pentru teste mai amănunţite, dar instinctul îmi spune că nu vor găsi nimic.”

„Au fost găsite medicamente prescrise în casă?” l-a întrebat Mercy pe Eddie.

„Niciunul. Nici măcar chestii fără prescripţie medicală precum Advil sau Tylenol.”

„Asta e o nebunie”, a declarat Ava. „Sunt sănătoasă, dar am întotdeauna o mică farmacie în geantă. Şi dacă Morrigan are febră? Nimic nici pentru ea?”

Mercy se gândi la borcanele de sticlă cu pudre şi ierburi. „Bănuiesc că foloseau ingrediente naturale pentru a trata acest gen de lucruri.”

Ava a adulmecat. „Împreună cu vrăji? Ridicol. Dumnezeu a făcut drogurile din motive întemeiate.”

„Este posibil ca Olivia să se fi rănit singură?” a întrebat Eddie. „Dacă ştia că este bolnavă în fază terminală. . .”

„Nu”, au afirmat Natasha şi Mercy la unison.

„Unul dintre ofiţeri a întrebat asta la faţa locului”, a spus Mercy. „Nu era nicio armă în apropiere şi ea nu ar fi încercat să se sufoce cu o pernă.

„Ineficient”, a adăugat Natasha ironic.

„Dacă ar fi vrut să se sinucidă”, a spus Mercy încet, ”bănuiesc că ar fi putut face un amestec din acele borcane din camera de lucru care ar fi făcut treaba în linişte. Dar nu cred că ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că nepoata ei va fi cea

care îi va găsi cadavrul.”

„De acord”, a spus Ava. „Au exclus imediat sinuciderea la judecător şi din mai multe motive. Primul fiind că nu a lăsat nicio armă în urmă.”

Natasha se întoarse la tastatură, iar Mercy se amuză să vadă că scria doar cu degetele arătătoare, dar tastele ei erau rapide şi sigure.

„Uită-te la astea.” Dr. Lockhart a întors un monitor mare pentru ca ei trei să îl vadă. „În dreapta este Olivia Sabin. În stânga este judecătorul Lake.”

Mercy trase aer în piept. Fotografiile erau de la autopsii, oţelul inoxidabil al meselor părând steril şi crud în contrast cu torsurile abuzate. Cele două fotografii arătau corpurile de la gât până în zona inghinală. Victimele erau amândouă bătrâne, ridurile şi pliurile lor indicând că avuseseră o viaţă plină. Olivia nu se potrivea cu amintirea din capul lui Mercy. Aici era un trup fără chip, aproape un trunchi de manechin în anonimatul ei. Dar carnea ei era goală acolo unde criminalul îşi lăsase semnele.

Sau expresia corectă este „urmele ei”?

Privirea lui Mercy sărea de la o imagine la alta; trupurile nu puteau fi mai diferite. Judecătorul era în mod clar bărbat şi avea pielea bronzată, indicând o vacanţă însorită recentă. Olivia era extrem de slabă, cu sânii dezumflaţi de vârstă, iar Mercy se întreba dacă greutatea ei scăzută se datora cancerului.

Dar modelul tăieturilor era similar. Prea asemănător. Aproape identic.

„Fiu de camionagiu nenorocit”, spuse Eddie în sinea lui.

Dr. Lockhart a ridicat o sprânceană când s-a uitat în direcţia lui.

„Încerc să înjur mai puţin”, a recunoscut Eddie.

Creierul lui Mercy traduse instantaneu afirmaţia lui Eddie. „Asta nu e o tehnică eficientă.”

„Oricum ar fi, cuvintele lui Eddie sunt corecte”, a afirmat Ava. „Nu am văzut niciodată aşa ceva şi am văzut o mulţime de coşmaruri.”

„Care este imaginea?” a întrebat Mercy, încercând să facă un model din tăieturi. „E clar că înseamnă ceva.”

„Am trimis poze la unitatea pentru bande din Portland şi am contactat o asociaţie de tatuaje”, a spus Natasha. „Mă simt ca şi cum m-aş agăţa de paie, dar am sperat că ar fi familiar pentru cineva.”

„FBI-ul trebuie să aibă pe cineva într-un departament aleatoriu care este specializat în aşa ceva”, a spus Ava. „Trimite-mi fotografiile şi le voi da persoanei potrivite. Ştiu că am căutat în bazele noastre de date şi alte crime similare, dar nu a apărut nimic. Încă.”

Mercy a scos un stilou şi un carneţel din geantă şi a încercat să schiţeze formele. A clătinat din cap la produsul finit. „Nu pot să văd ce este. Dar cu siguranţă este *ceva””*

„Pun din nou în evidenţă întrebarea evidentă”, a spus Eddie. „Dar de ce este pe aceşti doi oameni aparent fără legătură?”

„Cred că cuvântul cheie aici este *aparent”,* a declarat Mercy. „Treaba noastră – treaba voastră este să găsiţi legătura.”

$$$

Truman a păşit prin uşile bisericii fără să bată, simţindu-se ca un intrus. Nu era duminică, aşa că simpla prezenţă în

clădire i se părea deplasată. A luat- o la stânga şi s-a îndreptat pe un hol lung care ştia că va duce la biroul lui David Aguirre. A presupus că preotul era în clădire pentru că vechiul său Ford pickup era parcat în spatele bisericii.

Truman îşi petrecuse pauza de prânz la birou, folosind Google pentru a face câteva cercetări, şi avea o nouă apreciere pentru regula de a nu crede totul pe internet. Nemaiputând să-şi scoată din minte unele dintre zvonurile despre Olivia şi Salome Sabin, se hotărâse să se informeze cu privire la vrăjitoria din zilele noastre.

Acum era mai confuz decât atunci când începuse. Ar fi trebuit să rămână la educaţia sa anterioară despre răufăcătorii Disney.

Din ceea ce citise, vrăjitoria părea să nu aibă nici o rimă sau motiv. O vedea în mintea lui ca pe un copac uriaş. Trunchiul era eticheta generală de vrăjitorie, iar sutele de ramuri erau posibilităţile de practicare. Nu exista nicio coerenţă. Magie neagră, magie albă, rău şi bine. Practicanţi solitari şi congregaţii care variau de la câteva la sute. Se hotărâse să apeleze la mintea lui David Aguirre. Preotul locuise toată viaţa în Eagle's Nest, iar Truman spera să aibă o idee despre zvonurile care le înconjurau pe femeile Sabin.

Sunetele slabe ale unei emisiuni TV au ajuns pe hol, iar Truman s-a oprit în faţa uşii biroului lui David. Aceasta era întredeschisă. A bătut şi apoi a împins-o. David stătea la un birou vechi din lemn, bătând la o tastatură. Partea din spate a unui monitor uriaş îl privea pe Truman, cu logo-ul Apple afişat în mod proeminent. În spatele preotului, un televizor mic era reglat pe o emisiune concurs de gătit pe care Truman o urmărea adesea împreună cu Mercy.

David s-a ridicat şi a întins mâna deasupra monitorului. „Hei, şefule. Ce te aduce la biserică într-o zi lucrătoare?”

David fusese prieten apropiat cu fratele mai mare al lui Mercy, Owen, toată viaţa lui. Îi împărtăşise poveşti de pe vremea când cei doi bărbaţi erau adolescenţi, care îl făcuseră până şi pe Truman – care crezuse că auzise şi văzuse totul – să dea din cap. Mercy încă nutrea o oarecare antipatie faţă de omul care lăsase deoparte obiceiurile lui de a merge pe calea cea mai rapidă şi care acum stătea în spatele unui amvon. Truman înţelegea. Ceva la preot îl deranjase în primele luni petrecute în oraş, dar Truman îşi lăsase deoparte antipatia după acţiunile lui David, cu câteva săptămâni mai devreme, la înmormântarea lui Joziah Bevins, un vechi locuitor al Eagle's Nest.

Cuvintele lui David la sicriul lui Joziah fuseseră din inimă şi sincere. Truman a văzut cum David s-a ocupat de fiul îndurerat al lui Joziah, Mike, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Truman. Respectul lui Truman pentru preot crescuse considerabil în acea zi. Lui David îi păsa de oamenii din oraşul său, la fel ca şi lui Truman. Şi-au oferit sprijinul în moduri diferite, dar similare.

„Presupun că aţi auzit despre uciderea Oliviei Sabin”, a început Truman.

„Da.” David a dat din cap şi i-a făcut semn lui Truman să se aşeze pe un scaun vechi din lemn de lângă biroul său. „Doar despre asta am auzit în ultimele douăzeci şi patru de ore.”

„Trenul bârfelor merge cu viteză maximă.”

„Exact.” David şi-a aranjat nasturii puloverului gros, iar Truman şi-a dat seama că biroul era destul de rece. Aruncând o privire în jur, şi-a dat seama că monitorul era singurul obiect din birou care avea mai puţin de un deceniu sau două vechime. Fără îndoială, David ţinea căldura scăzută, economisind bani pentru a-şi putea permite să încălzească

corespunzător clădirea duminica.

„Ai cunoscut-o pe Olivia sau pe Salome?” a întrebat Truman.

David s-a lăsat pe spate în scaun, cu o expresie reticentă pe faţă. „De ce întrebi?”

„Am fost acolo ieri dimineaţă”, i-a spus Truman. „Am văzut căminul şi s-a întâmplat ca Mercy să fie acolo pentru moartea ei. Nu-mi pot scoate din minte unele dintre lucrurile din casă. Şi ca şi tine, am fost inundat de bârfe de când s-a întâmplat. Încerc să deosebesc realul de minciună.” A făcut o pauză. „Ştii că nu au reuşit să o localizeze pe Salome, nu?”

„Am auzit. Sper că nu a fost rănită.” David s-a aşezat în faţă şi şi-a sprijinit braţele pe birou, privirea reţinând-o pe cea a lui Truman. „Vrei să ştii dacă eu cred că ele două ar putea fi vrăjitoare.”

Spus aşa, suna ridicol. „Ceva de genul ăsta. Am citit despre vrăjitorie, încercând să-mi fac o idee despre ce s-ar putea întâmpla în casa lor.”

David îşi strânse buzele şi părea că îşi cântăreşte cuvintele, dezbătând ce să împărtăşească. „Am întâlnit-o o dată pe Olivia”, a început el. „Asta s-a întâmplat cu ani în urmă… cu mult înainte să se nască Morrigan. A venit să mă vadă.”

„A venit?” Şocul l-a străbătut pe Truman. „Am crezut…”

„Ai crezut că nu are nimic de-a face cu o biserică, nu? Ei bine, ea căuta sfat, la fel ca orice altă persoană din oraş. Nu avea cu cine altcineva să vorbească. Fiica ei, Salome, părea să fie singura persoană din viaţa ei, iar Olivia era îngrijorată pentru ea… ca orice mamă care îşi face griji pentru fiica ei.”

Truman era fascinat. „Ce a spus?”

David s-a încruntat. „Cred că cea mai mare parte a acelei conversaţii este privată, dar pot să vă spun că era

îngrijorată pentru viitorul lui Salome. Nu voia ca fiica ei să fie ostracizată de societate aşa cum fusese ea.”

„Nu Olivia a ales să trăiască îndepărtată de ceilalţi?”

„Ba da. Dar ştia ce spun oamenii din oraş despre ea. Localnicii traversau strada pentru a evita să o întâlnească pe trotuar şi nu o priveau niciodată în ochi în magazinul alimentar.”

„Asta e oribil”, a recunoscut Truman.

„În acea zi am văzut o femeie singuratică care pur şi simplu dorea ca fiica ei să fie acceptată.”

„Câţi ani avea Salome la acea vreme?”

„Undeva în jur de douăzeci de ani.”

„Suficient de mare pentru a face ce dorea.”

„Asta a fost o parte din durerea Oliviei. Salome a îmbrăţişat zvonurile despre vrăjitorie şi este posibil chiar să fi perpetuat unele dintre ele. Olivia a spus că fiicei ei ii plăcea suspiciunea şi frica.

Ochi întunecaţi, provocatori. Curbe periculoase.

„Înţeleg asta.”

„I-am spus Oliviei că nu poate schimba comportamentul fiicei ei. Salome era un adult. Olivia nu putea decât să stea deoparte şi să o iubească.”

„Cum rămâne cu vrăjitoria?” a insistat Truman.

David s-a mişcat în scaun, disconfortul traversându-i faţa. „Olivia m-a asigurat că ea practica doar magia albă.”

„Nu pari mulţumit de asta.”

„Nu pot aproba nimic de această natură.”

„Ceea ce am citit despre magia albă pare să se bazeze pe natură. Aproape o veneraţie pentru elemente.”

„Da, am avut o discuţie despre cum sărbătorea ea lumea creată de Dumnezeul meu. Ea nu vedea nimic rău în asta.”

„Dar ea lăuda rezultatele, nu creatorul.”

Uşurarea a traversat faţa lui David. „Exact. Discuţia noastră a fost politicoasă şi interesantă, dar nu cred că am convins-o de greşelile ei. Nu era o femeie rea... doar rătăcită.”

„Unii preoţi ar fi dat-o afară din biroul lor.”

„Era o fiinţă umană cu sentimente şi o familie. La fel ca tine şi ca mine.
A venit la mine în disperare de cauză şi am ajutat-o aşa cum aş fi făcut pentru oricine. Nu sunt aici să judec. Asta nu e treaba mea.”

Respectul lui Truman pentru David a mai crescut o treaptă. Slujitorul putea cădea ocazional într-o pioşenie care îl enerva, dar inima lui era la locul potrivit.

„Ai cunoscut-o vreodată pe Salome?”, a întrebat Truman.

Preotul a respirat adânc. „Am făcut-o.”

Truman a aşteptat zece secunde, dar David nu a vorbit.

„Am întâlnit-o”, a afirmat Truman. „M-a zdruncinat destul de bine.”

„Da.” O lumină sceptică a strălucit în ochii lui David. „Exact asta a fost. Am întâlnit-o doar în trecere, dar jur că a văzut fiecare defect din sufletul meu. Nu mi-a plăcut.”

„Am trăit şi eu aceeaşi experienţă.”

„Pericolul şi fiorii radiau din ea”, a spus David. „Era tulburător, dar m-a ajutat să înţeleg de ce atât de mulţi bărbaţi au căzut pradă privirii ei. Cuvintele şi acţiunile ei lăsau să se înţeleagă că oferă o evadare din viaţa monotonă.”

„Doar o evadare de moment”, a clarificat Truman.

„Corect. Dar uneori bărbaţii nu privesc dincolo de ceea ce au în faţa ochilor.”

Existenţa muncii lui Truman susţinea această afirmaţie. Majoritatea arestărilor sale erau ale unor oameni care nu se gândiseră la consecinţele acţiunilor lor imediate. Sau pur şi

simplu nu le păsa.

David s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la rafturile uriaşe cu cărţi. A trecut un deget de-a lungul unor coperţi, căutând ceva. „Ştiu că au fost oameni la casa Sabin, căutând ajutor pentru problemele lor.”

„Probleme?” a întrebat Truman.

„Sperau să fie ajutaţi cu sănătatea lor, sau cu situaţia financiară, sau cu viaţa amoroasă.”

„Nu e prima dată când aud asta.”

David a scos o carte, s-a uitat la copertă şi a pus-o la loc, continuându-şi căutarea. „Toată lumea vrea o scurtătură. Dacă aud că cineva oferă o pastilă magică, o încearcă.” A mai scos două cărţi şi a dat din cap satisfăcut la coperţi. I le-a înmânat lui Truman. „Poate că acestea te vor ajuta să înţelegi ce s-a întâmplat în pădure.”

Truman a acceptat cu reticenţă cărţile, nelămurit de titluri. „Ai cărţi despre vrăjitorie?”

„Am cărţi despre orice. Nu poţi răspunde la întrebări despre ceva decât dacă îl studiezi.”

„Crezi că Olivia ar fi putut fi ucisă pentru convingerile ei?”

David îi ţinu privirea lui Truman. „Categoric.”

Capitolul 11

Mercy a virat peste o bucată mare de gheaţă din centrul drumului.

„Tata a fost chemat la o vacă care făta”, a declarat Rose, stând lângă ea în Tahoe.

Tatăl lor era cunoscut pentru cunoştinţele şi talentul său cu animalele. De când Mercy îşi amintea, Karl Kilpatrick primea telefoane în miez de noapte, de la vecini care spuneau că veterinarul era ocupat, dar vaca sau capra lor avea nevoie de cineva *acum.* El nu refuza niciodată pe nimeni. Nu era veterinar – şi întotdeauna le amintea acest lucru proprietarilor –, dar ştia să se descurce în interiorul unei vaci şi recunoştea cu uşurinţă deficienţele nutriţionale ale cailor, caprelor şi porcilor. Unii vecini îl sunau pe Karl înainte să contacteze veterinarul, dar el ştia întotdeauna când o situaţie era peste puterile sale şi îi îndemna să apeleze la ajutor profesional.

Medicina animalelor era o abilitate de supravieţuire valoroasă, care îl făcea un avantaj pentru ceilalţi pregătitori din comunitatea sa. Dacă Karl Kilpatrick era prin preajmă, se puteau baza pe el în cazul unei urgenţe legate de animale. Animalele valorau greutatea lor în aur dacă erau sănătoase, dar dacă erau bolnave sau rănite, puteau ameninţa profitul unei familii. Dacă convenienţele moderne dispăreau, pierderea unei vaci putea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru o familie.

„Acum trei nopţi, tata a scos doi viţei gemeni”, a continuat Rose. „Familia Rickmann nu a putut trimite pe nimeni la ei acasă, iar biata vacă încerca să nască de ore întregi.

„Ambii viţei au trăit?”

„Au supravieţuit”, a spus Rose cu mândrie. „Mi-ar fi plăcut să îi ating.” Mercy îl văzuse pe tatăl ei aducând pe lume zeci de viţei reticenţi.

Unii au trăit, alţii au murit. Când fusese posibil, îşi adusese copii i cu el, uneori scoţându-i din pat în toiul nopţii, crezând că ar trebui să înveţe cum să facă faţă unei situaţii

de urgenţă. Mercy nu-şi mai văzuse tatăl strecurându-şi braţul în spatele unei vaci de ani de zile. Ca şi copil nu fusese niciodată deranjată de priveliştе; aşa se făcea, iar acţiunea imediată era vitală pentru a salva viaţa vacii şi a viţelului. Dar acum amintirile erau uşor deranjante. Dacă viţelul era mort înăuntrul mamei sale, el o trimitea pe tânăra Mercy şi pe fraţii ei afară din grajd. Cu excepţia lui Owen, cel mai în vârstă din grup. Îl folosea pe Owen pentru a-l ajuta să scoată viţelul. Uneori în bucăţi.

Dar când se năştea un viţel sănătos, tatăl ei radia. De multe ori îl văzuse trecându-şi mâinile peste o vacă nou-născută în timp ce aceasta alăpta, mândria umplându-i faţa. Îi plesnea cu blândeţe pielea mamei, spunându-i că a făcut o treabă bună. Pe atunci, când un viţel viu şi vâscos ateriza în fân, Mercy invidia laudele pe care mama vacă le primea de la tatăl ei. El nu era un om uşor de impresionat.

„Nu am mai atins un viţel nou-născut de ani de zile”, a spus Mercy. *Ochi mari, nas umed, picioare ciudate.*

„O să te anunţ când vom avea unul la fermă”, s-a oferit Rose.

Mercy a oprit la Walker's Lumberyard, la periferia oraşului Eagle's Nest. Fusese o instituţie a oraşului toată viaţa ei, dar fostul proprietar avusese o reputaţie de scorţos. „Ce s-a întâmplat cu bătrânul Walker?” a întrebat ea.

„A murit acum vreo zece ani. Nick îl conduce de atunci.”

„Ar fi fost destul de tânăr pentru a prelua conducerea”, a observat Mercy.

„Oamenii s-au luat imediat de el”, a spus Rose. „Tata nu s-a plâns niciodată de Nick aşa cum o făcea constant despre tatăl său. Cred că Nick a muncit din greu să fie exact opusul predecesorului său.”

„Întotdeauna l-am plăcut pe Nick”, a spus Mercy. „Era în

cercul de prieteni al lui Levi, nu?”

„Da. Întotdeauna m-am gândit la el ca la cel din acel grup cu un pic de bun simţ.”

„Nu i-a luat prea mult să câştige acest titlu. Majoritatea acelor tipi se purtau ca nişte idioţi.” Ea parcă în timp ce o privea pe Rose cu coada ochiului. O aură de emoţie o înconjura pe sora ei. Mâinile ei nu stăteau locului şi stătea mai dreaptă în scaun decât de obicei.

Clădirea era o structură metalică galbenă uriaşă, cu trei seturi de uşi glisante uriaşe. Un panou de lemn deasupra uneia dintre uşi anunţa că au ajuns la Walker's Lumberyard. Mormane de scânduri stivuite cu grijă umpleau un capăt al parcării. Cineva îşi făcuse timp să le scoată din zăpadă.

După ce a traversat lotul arat, Mercy a deschis singura uşă de dimensiuni umane şi a fost întâmpinată de mirosul de lemn proaspăt tăiat. Pe braţul lui Mercy, Rose s-a oprit şi a inspirat adânc. „Îmi place mirosul ăsta”, a recunoscut ea.

„Unul dintre cele mai bune”, a fost de acord Mercy. Au intrat într-o mică sală de vânzări care era închisă de partea de stocare a depozitului de cherestea. Un încălzitor spaţial vâjâia, iar câteva scaune de metal erau aliniate pe peretele îndepărtat. Ghişeul de vânzări nu avea personal, iar o casă de marcat veche şi ornamentată ocupa o treime din spaţiul de lucru al tejghelei. Mercy îşi amintea de casa de marcat din metal auriu din vizitele ei din copilărie la depozitul de cherestea; relicva trebuia să cântărească câteva zeci de kilograme.

O uşă dintre depozit şi sala de vânzări s-a deschis. Un ciobănesc german mare şi Nick Walker au intrat, iar ochii lui Nick s-au luminat când le-a zărit pe cele două femei. „Bună ziua, doamnelor”.

„Mă bucur să te văd, Nick”, a răspuns Mercy în timp ce

Rose îi spunea: „Bună ziua”. Prinderea ei s-a strâns pe braţul lui Mercy, iar câinele negru şi maro a dat nas în nas cu cealaltă mână a lui Rose.

„Bună, Belle”, i-a spus Rose câinelui, iar Belle şi-a îndreptat atenţia spre Mercy, implorând o frecţie pe cap.

La fel ca în liceu, Nick dădea impresia de a fi numai braţe şi picioare, chiar şi atunci când purta haina de iarnă şi pantalonii groşi. Era înalt şi uşor aplecat, cu o faţă lungă şi angulară, dar ochii lui căprui erau calzi şi blânzi.

Şi concentraţi pe Rose.

„Mă bucur că ai putut veni astăzi, Rose”, a spus Nick. „M-am gândit să ţi-l livrez acasă, dar mai întâi am vrut să fiu sigur că e ceva care te interesează.”

„Mor de curiozitate”, a recunoscut Rose.

A făcut un pas înainte şi i-a oferit braţul. Mercy a transferat mâna lui Rose şi s-a simţit ciudat de singură în timp ce Nick le conducea pe uşa care dădea în depozit. Un stivuitor mic mergea înainte şi înapoi lângă una dintre uşile imense, ridicând şi transferând rapid stive de cherestea ca şi cum ar fi fost fără greutate. Şoferul a ridicat o mână spre ei, fără să piardă o clipă, iar Mercy i-a făcut semn cu mâna, impresionată de ritmul său rapid.

„E aici”, a spus Nick.

Mercy rămase la cinci paşi în urmă, privind cum Nick se tot uita la sora ei, zâmbetul lui devenind de fiecare dată mai larg. Belle tropăia de cealaltă parte a lui Rose, în timp ce Nick le conducea într-un colţ plin cu bancuri de lucru, ferăstraie electrice şi unelte pentru prelucrarea lemnului. Mercy se opri să admire o placă groasă de lemn care prezenta o secţiune transversală a unui nod gigantic şi nu se putu abţine să nu-şi treacă mâna peste suprafaţa lustruită. În loc să fie respins pentru diformitatea sa, lemnul unic era

uimitor şi foarte dorit pentru o masă unică.

Retrăgându-şi cu reticenţă privirea de la lemn, Mercy se uită la sora ei şi îşi trase răsuflarea. Nick tocmai pusese mâna lui Rose pe un leagăn sculptat complicat. Era înalt, cu picioare late care se sprijineau pe balansoare uşor curbate. Capetele erau arcuite ca şi căpătâiul unui pat cu sanie, iar părţile laterale aveau nişte fusuri elegante şi plate.

Era frumos.

Rose a rămas cu gura căscată când a realizat ce se afla sub degetele ei. Faţa i s-a luminat şi mâinile i-au zburat peste fiecare aspect al leagănului, oprindu-se asupra desenului complicat sculptat în capetele arcuite. „Oh, Nick.” A împins leagănul, simţindu-l legănându-se uşor. „E minunat.”

Mercy a clipit puternic când leagănul s-a înceţoşat. „Tu ai făcut asta, Nick?” Ea ştia deja răspunsul.

„Eu l-am făcut. Îţi place, Rose? Nu ştiam dacă ai deja unul.” El era fascinat de reacţia ei; privirea lui era fixată pe faţa ei.

„Este uimitor, şi nu, nu am unul.” Degetele ei s-au întors la modelul de pe capete. „Astea sunt flori? Simt şi frunze.”

„Sunt trandafiri.” El a spus numele florii pe acelaşi ton cu care spusese numele ei. Cu respect deliberat. „M-am gândit că ar putea fi prea feminin dacă ai un băiat, dar apoi am decis că unui copil nu i-ar păsa.”

Rose a râs, un sunet care i-a umplut inima lui Mercy. „E pentru mine să mă bucur şi *îmi place.*"” Ea şi-a întors faţa strălucitoare spre Nick. „Îţi mulţumesc foarte mult. Ai creat o moştenire.” Ea a ridicat ambele braţe în direcţia lui, iar Nick a păşit în îmbrăţişare. „Nu pot să cred că ai făcut-o pentru mine.”

Ochii lui s-au închis când i-a întors îmbrăţişarea, iar expresia de pe chipul lui a făcut-o pe Mercy să-şi tragă din

nou răsuflarea. Rose s-a îndepărtat, întorcându-şi faţa emoţionată spre Mercy. „Descrie-l pentru mine.”

„A vopsit stejarul într-o nuanţă aurie minunată”, a spus Mercy. „Îmi aminteşte de mierea bogată. Este elegant şi primitor în acelaşi timp. Granulaţia lemnului este foarte elegantă. Ai dreptate; va fi o moştenire.”

Mâna dreaptă a lui Rose a explorat din nou leagănul, în timp ce stânga îi atingea uşor haina peste burtica în creştere. Nick îi freca urechile lui Belle, fără a-şi lua privirea de la mişcările lui Rose. Câinele se uita şi el la ea.

„Pot să ţi-l livrez în după-amiaza asta, dacă vrei”, i-a spus el lui Rose.

„Ar fi minunat. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Acesta este cel mai frumos cadou pe care l-am primit de mult timp.”

Privirea exaltată din ochii lui Nick a rămas cu Mercy în timp ce o conducea pe Rose acasă.

Capitolul 12

Un şofer de utilaj de deszăpezire anunţase vehiculul, susţinând că acesta stătea pe marginea drumului izolat de două zile. Truman a răspuns la apel şi era acum parcat în spatele SUV-ului.

Truman a studiat ecranul de pe computerul maşinii sale de poliţie. SUV- ul Lexus nou nu fusese declarat furat.

Capota SUV-ului negru nu era acoperită de zăpadă, deci acesta nu fusese prezent în timpul ultimei furtuni de zăpadă. Truman a coborât din camion şi sa apropiat de vehicul. Mai multe urme de paşi îl înconjurau în zăpada adâncă, dar şoferul care anunţase a spus că aruncase o privire înăuntru pentru a vedea dacă cineva era rănit. Din câte se pare, mai opriseră şi alte câteva persoane. Truman a numărat trei seturi diferite de urme de anvelope unde se opriseră

vehiculele. Oameni care probabil au verificat dacă era cineva înăuntru şi apoi şi-au văzut de drum, considerând că nu e treaba lor. O atitudine tipică în această zonă. Truman a fost uşor surprins că SUV-ul abandonat fusese raportat după numai două zile, dar bănuia că valoarea vehiculului scurtase perioada de timp.

A verificat interiorul. Era gol şi nimic nu părea deteriorat, dar nu a putut vedea în secţiunea din spate, care era acoperită de capacul interior al portbagajului.

A studiat zona înconjurătoare. Păşuni înzăpezite îngrădite. Câţiva copaci. Nimeni nu avea unde să se ducă. Oricine ar fi fost la volanul maşinii, fie fusese luat, fie parcursese pe jos cele trei mile până în oraş. Nicio urmă de paşi nu ducea pe marginea drumului, dar şoferul ar fi putut merge pe drumul arat. Truman a început să se întoarcă la maşina sa, dar s-a oprit. După o secundă sa întors şi a bătut în trapa din spate a Lexus-ului. Şi a ascultat.

Tăcere.

S-a aplecat mai aproape de trapa din spate şi a adulmecat. Tot ce a mirosit a fost aer rece ca gheaţa.

Liniştit, s-a urcat înapoi în maşină şi s-a uitat din nou la numele şi adresa proprietarului înregistrat.

Christian Lake.

Clopotele i-au sunat în cap. *Exista o victimă pe nume Lake care ar putea avea legătură cu uciderea Oliviei Sabin.* Dar victima era un judecător care locuia în Portland. Asemănarea dintre cele două crime fusese cea care stârnise interesul FBI-ului.

Acest vehicul nu poate avea legătură.

Truman şi-a pornit SUV-ul, a introdus adresa proprietarului în GPS-ul său şi s-a întors pe drumul arat,

curiozitatea sa crescând. Avea să vadă dacă proprietarul era rudă cu victima înainte de a suna la FBI.

$$$

Casa lui Christian Lake era uimitoare. Truman nu i-ar fi spus conac, dar era al naibii de aproape. Casa imensă în stil cabană de munte pe steroizi era aşezată pe o creastă înaltă, cu vedere spre un lac. O locaţie pe care Truman o găsi uşor amuzantă, având în vedere numele de familie al proprietarului.

A parcat, observând garajul pentru şase maşini legat de casa uriaşă printr-o lungă pasarelă acoperită. Un Hummer vechi era parcat în faţa celei mai apropiate uşi de garaj, un model timpuriu pe care Truman îl recunoştea ca fiind dorit de colecţionari, şi se întreba ce alte tipuri de vehicule clasice erau ascunse în spatele uşilor. A anunţat locaţia şi a coborât din SUV-ul său.

„Vă pot ajuta cu ceva?” Un bărbat voinic ieşise din capătul casei de pe alee. Părea cam de vârsta lui Truman şi purta o şapcă Mount Bachelor şi o jachetă neagră groasă. Respiraţia lui plutea în aerul rece.

„Sunteţi Christian Lake?”

„Nu. Domnul Lake este un pic ocupat. Pot să-i transmit un mesaj, domnule ofiţer?”

Truman şi-a scos mănuşile şi a scos din buzunar o carte de vizită. I-a întins-o bărbatului, observând că ar putea fi geamănul actorului Jason Stratham. Avea chiar şi barba stufoasă şi încruntarea. „Îi lipseşte un Lexus SUV negru?”

Bărbatul s-a încruntat la card. „De ce întrebaţi?”

„Pentru că stă pe acostamentul unei şosele de câteva zile.”

„ Ce? Stai puţin.” S-a îndreptat spre garaj, a tastat un cod într-o tastatură şi a dispărut prin uşa care s-a deschis.

Truman aştepta. *Trebuie să facă inventarul?*

Bărbatul a reapărut cinci secunde mai târziu. „Unde este?”

„Aş vrea să vorbesc cu Christian Lake. El este proprietarul înregistrat.” Truman nu se mişca până nu vorbea cu Lake.

Bărbatul s-a uitat la SUV-ul departamentului lui Truman şi înapoi la card. „Bine, şefule. Încerc să ţin oamenii departe de el astăzi, dar cred că va vorbi cu tine.” I-a făcut semn lui Truman să îl urmeze în casă.

Truman a rămas cu gura căscată când a intrat.

Lemnul auriu strălucea. Oriunde se uita Truman, vedea lemn şi sticlă lustruite. Lambriuri înalte, dulapuri personalizate, măsuţe şi plinte elaborate. Plafoanele erau înalte până la cer şi decorate cu grinzi rustice, amplificând senzaţia de cabană de milioane de dolari. În mijlocul zonei comune deschise, un şemineu cu trei laturi, realizat din piatră de râu, i -a atras imediat privirea. Acesta era piesa centrală a camerei, întinzându-se până la tavanul măreţ. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre lac şi arătau o terasă uriaşă care părea să înconjoare întreaga casă. Truman se simţea ca şi cum ar fi fost în interior şi în aer liber în acelaşi timp.

„Frumoasă casă.” *Un eufemism.*

Celălalt bărbat s-a uitat înapoi la el. „Aşa este. Aşteaptă aici şi îl aduc pe Christian.” A arătat spre o zonă de relaxare şi apoi a urcat în pas alergător o scară curbată din lemn.

Lui Mercy i-ar fi plăcut asta.

De fapt, ea ar fi spus că era prea mare pentru a fi

întreţinută în caz de urgenţă. Deşi i-ar fi plăcut locaţia îndepărtată.

Truman se uită brusc la casă cu alţi ochi, întrebându-se despre energia electrică şi termică pentru casă dacă societatea se prăbuşea. Nu ştia dacă să aprecieze sau să fie supărat că vedea lumea puţin diferit de când Mercy intrase în viaţa lui.

Dar putea totuşi să recunoască o casă incredibilă.

Interiorul era ornamentat, dar primitor şi casual. Mobilierul supraetajat fusese aranjat astfel încât să creeze mai multe zone de relaxare diferite, care cereau conversaţie, prieteni şi vin. Parfumurile de cafea şi scorţişoară creau o ambianţă familiară, atenuând faptul că în încăpere nu se aflau oameni. Cu excepţia lui Truman.

În loc să se aşeze, s-a dus la ferestrele înalte şi s-a uitat la lac. Apropiindu-se, şi-a dat seama că nu erau doar ferestre... erau panouri de sticlă care alunecau în lateral atunci când proprietarul dorea să deschidă întregul perete din spate către exterior. *Mi-ar plăcea să văd asta în timpul verii.*

S-au auzit paşi şi doi bărbaţi au coborât scările. Christian Lake avea în jur de patruzeci de ani şi era înalt şi, în mod clar, petrecea timp într-o sală de gimnastică, definirea muşchilor din braţe arătându-i-se prin cămaşa cu mânecă lungă. Truman nu era genul care să judece înfăţişarea altuia, dar bănuia că Mercy ar fi făcut o dublă privire dacă Christian Lake ar fi trecut pe lângă ea. Dacă primul tip arăta ca Jason Stratham, Lake semăna cu Ryan Reynolds.

Truman se simţea ca pe un platou de filmare.

Ochii căprui ai lui Christian Lake erau injectaţi cu sânge şi părea epuizat. I-a întins mâna lui Truman. „Eu sunt Christian, şefule Daly. Am înţeles că aţi

găsit una dintre maşinile mele?”

Strângerea lui de mână era solidă şi privirea îi era directă. Bărbatul pe care Truman îl întâlnise afară plutea la câţiva metri în spatele lui Christian, cu braţele desfăcute în lateral, cu privirea atentă şi evaluatoare. *Bodyguard?* Putea ascunde cu uşurinţă o armă sub haina lui groasă. Truman îl studie pe Christian Lake. *De ce are omul ăsta nevoie de protecţie?*

„Am găsit un Lexus SUV negru înregistrat pe numele tău pe Goose Hollow Road. Stă acolo de câteva zile.”

Christian a închis pentru scurt timp ochii. „Oh, rahat. I-am împrumutat- o lui Rob Murray cu ceva timp în urmă. Am uitat cu toate...” Se întoarse spre bărbatul din spatele lui. „Rollins, îl poţi suna pe Rob?” Christian s-a uitat înapoi la Truman. „A fost distrusă?”

„Nu. Arăta bine.” *Dacă aş deţine un SUVca acela, nu l-aş împrumuta nimănui.*

Uşurarea i-a traversat fata lui Christian.

„Nu am sunat încă pentru remorcare”, a spus Truman. „O să te las pe tine să faci asta, din moment ce pari să ştii ce s-a întâmplat.”

„O să aflu ce s-a întâmplat, dar sunt surprins că a abandonat-o pur şi simplu. Asta nu-i stă în fire. Sper că e bine.”

„E un prieten?” a întrebat Truman.

„Lucrează pentru mine.”

„Nu răspunde”, a spus Rollins, strecurându-şi telefonul în buzunar.

Frustrarea i-a traversat faţa lui Christian. „Te superi dacă ai grijă de maşină?”, l-a întrebat el pe Rollins. „Am o întâlnire în câteva minute”. Rollins a dat din cap, s-a uitat cu atenţie la Truman, apoi a dispărut pe un coridor de cealaltă

parte a scărilor.

„Şi Rollins lucrează pentru tine?” Lui Truman nu-i păsase de privirea de despărţire a lui Rollins. Îl avertizase să respecte linia.

„Lucrează. Mulţumesc că ai condus până aici, şefule Daly. Ştiu că sunt în afara drumului tău.”

„Trebuie să mă uit după prietenul tău?”

Christian se încruntă. „Îl voi suna din nou mai târziu. Sunt sigur că nu e nimic. Maşina lui avea probleme, aşa că i-am împrumutat-o pe a mea pentru câteva zile. Am fost distras de când...” Bărbatul a întors privirea, înghiţind greu.

Truman îi studie ochii injectaţi cu sânge şi se hotărî să pună întrebarea care îi ricoşase prin creier. „Eşti rudă cu Malcolm Lake?”

Când faţa lui Christian a căzut, Truman şi-a dorit instantaneu să nu fi întrebat. „Îmi pare rău pentru pierderea ta. Am auzit de moartea lui, dar nu eram sigur că sunteţi rude.”

„A fost tatăl meu... şi vă mulţumesc.”

Truman făcu o pauză, dorind să întrebe dacă Christian era conştient de asemănarea dintre moartea tatălui său şi cea a Oliviei Sabin. *Nu e treaba mea.* Privirea îi căzu pe o serie de plachete de premiere din spatele lui Christian, pe perete. Chiar şi de la această distanţă, putea vedea **LAKE SKI AND SPORTS** gravat în metal.

„Sunteţi Lake Ski and Sports?”, a spus el înainte să se gândească.

„Da.”

Acţiunile de protecţie ale lui Rollins aveau mai mult sens acum. Christian Lake era un om foarte, foarte bogat... deşi Truman îşi dăduse seama de acest lucru în timp ce conducea spre casă. Truman auzise că proprietarul Lake Ski and Sports

dezvolta un nou tip de schi care ar putea zgudui întreaga industrie, împreună cu alte câteva noi îmbunătăţiri legate de echipamentele sportive. El fusese aclamat ca un inovator de către mass-media şi condamnat ca un perturbator de către producători, deoarece invenţiile sale ameninţau să le facă produsele caduce.

Lake era un fel de Bill Gates sau Elon Musk al echipamentelor sportive la scară mai mică.

Truman a întins mâna, simţind că a depăşit termenul de primire. „Îmi pare rău de tatăl tău."

„Mulţumesc. O să vă conduc." L-a condus până la uşa din faţă, oferindu- i lui Truman noi privelişti uluitoare ale interiorului elaborat al casei. În faţă, o verandă acoperită uriaşă dădea spre teren. Chiar dacă era acoperit de zăpadă, Truman bănuia că vasta proprietate era perfect amenajată. În timp ce cobora treptele, un SUV mic a venit pe aleea lungă şi a parcat.

El a clipit când Mercy a ieşit pe uşa din spate, pe partea şoferului. O femeie brunetă a ieşit din partea pasagerului, iar Eddie a trântit portiera şoferului, zărindu-l instantaneu pe Truman. „Hei, Truman!"

Întâlnirea lui Christian Lake era cu FBI-ul.

Truman se uită înapoi la Christian, care acum îl privea curios.

Cum îi pot convinge să mă lase să asist la interviul lor?

$$$

Ascunzându-şi plăcerea de a se întâlni pe neaşteptate cu Truman, Mercy i l-a prezentat Avei în timp ce stăteau în

zăpada din faţa cabanei uriaşe.

„Am auzit multe despre tine”, i-a spus agentul FBI din Portland, cu o sclipire în ochi şi un zâmbet cald.

Mercy i-a dat un cot. „Încetează.”

Zâmbetul lui Truman arăta că Ava i se părea amuzantă. „Ce faci aici?” l-a întrebat Mercy pe Truman.

Acesta a dat din cap spre un bărbat care aştepta la câţiva metri distanţă pe veranda din faţă. Christian Lake. Arăta bine. De mult dispăruse tocilarul cu care lucrase la restaurantul de fripturi. Acum era chipeş ca un star de cinema. Şi bogat.

Oare îşi va aminti de mine?

„Am găsit o maşină abandonată”, a spus Truman. „S-a dovedit a fi a lui, aşa că am ieşit să-l anunţ despre asta.”

Eddie se uită la vehiculul mare din faţa garajului. „Hummer-ul ăla vechi?”

„Nu. Un SUV Lexus. Este încă pe marginea drumului.”

„Unde este?”

„Goose Hollow Road.”

Cei trei agenţi au schimbat o privire. „L-a lăsat acolo?”, a întrebat Ava. „A fost deteriorat?”

A fost rândul lui Truman să se încrunte. „Nu şi nu. A spus că a împrumutat-o unui angajat. De ce?”

Mercy şi-a muşcat buza. „Trebuie să ştim unde a fost Christian în ultimele câteva zile. Un vehicul abandonat este interesant.”

„Am pus cap la cap că este fiul lui Malcolm Lake. Nu i-am pus nicio întrebare despre moartea tatălui său, dar e clar că e supărat din cauza asta”, a afirmat Truman. „Şi în plus, SUV-ul este înregistrat pe numele lui. Dacă a crezut că îl ascunde, nu este foarte isteţ”, a spus Truman sec.

Ava a rânjit la comentariul lui, iar o scânteie de gelozie

s-a aprins în pieptul lui Mercy, luând-o prin surprindere. A lăsat-o să treacă instantaneu şi s-a bucurat de semnele că două dintre persoanele ei preferate ar putea împărtăşi acelaşi simţ al umorului.

Truman a spus: „Presupun că sunteţi aici pentru a vorbi despre uciderea tatălui său?”

Ava şi Eddie au dat din cap.

„Dar tu de ce eşti aici?” a întrebat-o Truman pe Mercy. „Acesta nu este cazul tău.”

„L-am cunoscut pe Christian. A crescut în Eagle's Nest şi era cu câţiva ani mai mare decât mine. Ava speră să-l pot face să se deschidă un pic mai mult.” *Şi vreau să-l găsesc pe ucigaşul Oliviei.*

„Christian nu a fost cooperant la telefon”, a spus Ava. „Şi nu s-a dus la Portland după ce i s-a spus despre moartea tatălui său. Mi se pare foarte ciudat.”

Mercy ştia că Truman voia să rămână prin preajmă. Şi după privirea curioasă de pe faţa lui, nu l-ar fi deranjat să asculte interviul lui Christian, dar nu existau motive pentru asta. Le-a spus cu reticenţă la revedere şi a plecat cu maşina în zăpadă.

Ava l-a privit plecând. „Truman e chiar mai bun în persoană.”

„Mie-mi spui?”, mormăi Mercy, simţindu-i acut plecarea.

„Mercy se plimbă tot timpul cu ochii cârpiţi”, a adăugat Eddie.

Mercy îl privi cu ură. „Eşti la fel şi cu prietena lui Jeff’.

El s-a crispat, cu o privire vinovată în spatele ramei groase. „Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

„Copii”, le-a ţinut Ava o prelegere. „Purtaţi-vă frumos. Avem treabă de făcut.” A mărşăluit pe scări şi s-a prezentat lui Christian Lake. S-a întors şi l-a prezentat pe Eddie şi apoi

pe Mercy.

Christian i-a strâns mâna şi a clipit când i-a ţinut privirea. „Kilpatrick... *Mercy?’* Un zâmbet i-a umplut faţa.

„Şi eu mă bucur să te văd, Christian. Îmi pare rău că nu este în circumstanţe mai bune.”

„Eşti agent FBI?”, a exclamat el. *„Tu?’* El nu-i dăduse încă drumul la mână.

„Şi tu *eşti* bogat şi faimos”, a subliniat ea. „Ţi-am urmărit cariera. Încă mă gândesc la tine ca la bucătarul de linie care îmi ardea constant comenzile.”

„Am fost întruchiparea unui tocilar. Ai fost mereu amabilă cu mine şi am apreciat asta”, a spus el sincer. El a observat că încă îi strângea mâna şi i-a dat drumul, uitându-se la Ava şi Eddie. „Am avut o pasiune uriaşă pentru Mercy pe atunci. Era o tânără drăguţă.”

Mercy a zărit rânjetul îngâmfat al lui Ava. *Eu sunt arma ei secretă.* Dar Christian era tăios. Nu împărtăşea nimic din ceea ce nu voia să spună. Nu ajunsese la succesul ăsta fără să înveţe un truc sau două.

Trei minute mai târziu, cei patru erau aşezaţi la o masă pentru şaisprezece persoane în sufragerie. Mercy numărase scaunele în timp ce încerca să nu se holbeze la candelabrul din fier forjat şi sticlă. Trebuia să fie înalt de un metru şi jumătate şi la fel de lat. Ava stătea în capul mesei, preluând conducerea interviului în timp ce Mercy îl evalua pe acest nou Christian Lake.

Părea epuizat şi de parcă ar fi urât viaţa de zile întregi.

Exact ceea ce se aşteptase de la cineva al cărui tată fusese ucis.

„De ce nu te-ai dus la Portland când ai primit vestea morţii tatălui tău?” Ava nu a tras niciun pumn cu prima ei întrebare. S-a aşezat dreaptă pe scaun, cu privirea

concentrată asupra fiului, cu o atitudine de afaceri.

Christian s-a uitat în jos, cu mâinile strânse pe masa din faţa lui. „Eu şi tatăl meu am fost înstrăinaţi o vreme.”

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Ava.

Fiul s-a uitat pe fereastră, iar Mercy i-a urmărit privirea spre lacul pitoresc care reflecta albastrul perfect al cerului. „Este o poveste veche.”

„Mi-ar plăcea să o aud”, a spus agentul din Portland.

Christian s-a mişcat în scaun. „Părinţii mei au divorţat când aveam opt ani. A fost destul de brutal şi tatăl meu a părăsit-o practic pe mama pentru o altă femeie. Desigur, relaţia nu a durat.” A schiţat un zâmbet satisfăcut. „Dar el s-a mutat în Portland şi a decis să rămână. Aveam veşti de la el din când în când. O felicitare de ziua mea. Prostii de genul ăsta. De două ori, în timpul adolescenţei mele, s-a purtat de parcă ar fi vrut să revină în viaţa mea. M-a sunat şi mi-a scris insistent timp de o lună sau două, dar îl uram. Am jurat să nu mai vorbesc niciodată cu el şi l-am ignorat până după ce am terminat facultatea. În sfârşit, începusem să cred că poate era timpul să am o relaţie adultă cu el. Ura părea atât de juvenilă, aşa că am început să vorbim, chiar ne-
am întâlnit la o bere de câteva ori. Am păstrat aceste vizite scurte. Am fost întotdeauna civilizat, nu eram pregătit să-l îmbrăţişez ca pe un membru al familiei. Dar acum zece ani, am primit o moştenire considerabilă de la mătuşa mea... sora tatălui meu. Ura ce i-a făcut el mamei mele. Nu a avut copii şi mia lăsat mie cea mai mare parte din averea ei – le-a lăsat tatălui meu şi mamei câte o sumă bună, dar eu am primit trei sferturi dintr-o înţelegere de douăzeci de milioane de dolari. Nu mi-a ajutat relaţia cu tatăl meu.”

„Sunt o mulţime de bani pentru cineva de douăzeci de ani”, a comentat Eddie.

Christian a schiţat un zâmbet ironic. „Au fost, dar ştiam exact ce vreau să fac cu ei.”

„Tatălui tău nu i-a plăcut împărţirea banilor?” a întrebat Mercy.

„Nici mamei nu i-a plăcut, pentru că mătuşa mea nu i-a lăsat aproape nimic fratelui meu mai mare, Gabriel. Mamei şi fratelui meu li s-a părut foarte nedrept.”

„De ce fratele tău nu a primit aceeaşi sumă?” a întrebat Ava.

Christian a ridicat din umeri. „Ea mă plăcea mai mult pe mine. Era genul care avea favoriţi. Întotdeauna am crezut că a fost un lucru bun că nu a avut copii. Tatăl meu a fost furios când a auzit cum aveam de gând să cheltuiesc moştenirea. A considerat că este o palmă dată mătuşii mele pentru a-i investi toţi banii în ceva sortit eşecului. Aşa că, din nou, nu ne mai vorbeam.”

„Ai cumpărat magazinele de articole sportive”, a afirmat Eddie.

Zâmbetul lui Christian era încordat. „Am găsit magazinul în dificultate aici în Bend şi l-am văzut ca pe o piatră de temelie pentru visul meu. Tatăl meu a spus că voi da faliment.”

„Şi ai rămas înstrăinat pentru că tatăl tău nu era de acord cu obiectivele tale?” Mercy a simpatizat, chipul tatălui ei proeminent în mintea ei.

„Este destul de încăpăţânat”, a afirmat Christian. „Cred că şi eu sunt.” *Touché.*

„S-a ajuns la punctul în care amândoi acţionam pur şi simplu din mândrie.” O privire şovăielnică i-a traversat faţa. „Determinarea mea de a face magazinele să aibă succes şi de a-i dovedi că se înşeală a fost una dintre cele mai mari motivaţii ale mele. Nu as fi unde sunt astăzi dacă nu m-ar fi

determinat lipsa lui de încredere.”

Mercy a dat din cap, întrebându-se dacă ar fi intrat în poliţie dacă tatăl ei nu ar fi fost atât de antiguvernamental.

Nu mi-am ales cariera ca să i-o arunc în faţă.

Era mândră de ceea ce devenise. O parte din ea era de asemenea încântată să-i arate că nu-i crescuseră coarne în timp ce lucra pentru FBI.

„Unde ai fost în noaptea în care tatăl tău a fost ucis?” a întrebat Ava.

Christian a respirat adânc. „Mă aşteptam să mă întrebi asta, dar trebuie să spun… chiar şi pregătit, încă mă loveşte în piept ca un glonţ.” S-a uitat direct la Ava. „Am fost aici. Nu am părăsit Bend de două săptămâni. Apoi o să vrei un alibi?”

Ava a dat din cap.

Christian a strâmbat din nas. „Tot ce am ca alibi este Brent Rollins. El locuieşte pe teren şi administrează proprietatea. Nu l-am văzut în noaptea aceea, dar, de obicei, e la curent cu ieşirile şi plecările mele. Întreabă-l.”

„Locuieşte în casa asta?” a întrebat Eddie.

„Nu, locuieşte într-una dintre cabane, la o sută de metri est de aici. Sunt blocate de copaci, aşa că e posibil să nu fi văzut că am fost acasă în acea noapte.”

Ava a făcut o notă pe blocnotes. „Ştiu că ai spus că sunteţi înstrăinaţi, dar ai vreo idee cine ţi-ar fi ucis tatăl?”

Fiul a scuturat din cap. „Nu am idee. Când am auzit despre asta, am presupus că a fost o spargere întâmplătoare sau altceva legat de unul dintre cazurile lui. Nu am mai vorbit cu el despre cazurile sale de mult timp, dar ştiu că a închis nişte oameni foarte furioşi. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc nimic concret.”

„Ne uităm la cazurile lui”, a spus Eddie.

„O cunoşti pe Olivia Sabin?” a întrebat Ava.

„Nu, nu cred că-i ştiu numele”, a răspuns Christian, cu privirea fixată pe cea a Avei.

El a ezitat. Mercy a jurat că o mică sclipire de surpriză i-a luminat ochii.

El ştie cine este ea.

„De ce?”, a întrebat el. „Este suspectă?”

„Nu”, a afirmat Ava. „A fost ucisă în noaptea următoare tatălui tău. Într- un mod foarte asemănător.”

Din nou acea sclipire.

„Asta e oribil.” Christian părea năucit. „Era o vecină sau o prietenă de-a lui?”

„Nici una, nici alta.” Ava nu s-a extins.

Tăcerea a umplut camera. Christian s-a uitat în aşteptare de la Ava la Eddie şi, în cele din urmă, la Mercy. Ea şi-a muşcat limba, ştiind că Ava avea un motiv pentru întrebările şi explicaţiile ei.

„Dar credeţi că are legătură cu moartea tatălui meu”, a afirmat în cele din urmă Christian.

„Luăm în considerare această posibilitate”. Răspunsul Avei a fost vag.

„Există dovezi de la moartea ei care ar putea ajuta la găsirea ucigaşului tatălui meu?”, a întrebat el.

„Încă strângem şi examinăm dovezile”. Un alt răspuns neangajant.

Frustrarea i-a umplut pentru scurt timp trăsăturile. „Sper că veţi găsi cine a făcut asta.” Privirea din ochii lui îi spuse lui Mercy că ştia că FBI-ul nu îi dădea în mod deliberat răspunsuri clare. „Nu contează că ne-am despărţit în termeni răi. A fost un mod oribil de a muri. Nu doresc asta nimănui.”

Capitolul 13

Truman se îndrepta de la birou spre pizzerie, cu stomacul în vine. Se oferise să ia o pizza şi să se întâlnească pentru cină la apartamentul lui Mercy. Era puţin trecut de ora cinci şi privea cerul întunecat. Era gata ca soarele să rămână mai mult în fiecare zi. Întunericul timpuriu îl făcea să-şi dorească să se culce până la ora 19:00, iar în dimineaţa următoare trebuia să meargă la serviciu pe întuneric. Dar ideea de pizza fierbinte şi topită cu Mercy şi Kaylie îl înveselea.

Eagle's Nest era liniştit. Câteva maşini treceau prin oraş, fără îndoială îndreptându-se spre casă, şoferii lor gândindu-se la cină la fel ca şi el. Singurele magazine deschise erau pizzeria şi restaurantul. Chiar în faţa lui, o maşină a virat în parcarea pizzeriei. S-a uitat automat la partea din spate a vehiculului, citind numărul de înmatriculare şi marca maşinii.

Subaru. Era verde închis.

Bolton îi spusese că Salome Sabin conducea un Subaru Forester verde.

Maşina a intrat într-un spaţiu sub un semafor din parcare şi a parcat. Şoferiţa a deschis portiera, dar a rămas aşezată pentru o clipă, concentrată pe ceva din poala ei.

Cu inima bătându-i tare, a traversat parcarea, neputând să nu se uite la maşină, îngrijorat că aceasta va pleca înainte să ajungă el acolo. A ocolit partea din spate a maşinii şi s-a oprit la câţiva metri de portiera deschisă a şoferului, nevrând să o sperie pe femeie. „Scuzaţi-mă?”, a întrebat el. „Aveţi nevoie de ajutor cu ceva?”

Femeia speriată s-a uitat la el şi a apucat portiera pentru a o închide, dar apoi a văzut insigna de poliţist pe haina lui de iarnă şi a îngheţat. Privirea i s-a dus la pălăria de cowboy,

înapoi la insignă şi apoi la faţa lui. Expresia i s-a limpezit când a decis că nu era o ameninţare.

Salome Sabin a coborât din maşina verde. Era îmbrăcată în blugi, cizme de drumeţie şi o jachetă neagră cu un guler lat de blană. Părul ei lung îi stătea pe umeri, aproape la fel de negru ca blana. Privirea senzuală din amintirile sale îi strălucea în faţă. Era mai bătrână decât îşi amintea el şi la fel de frumoasă. O
putere fascinantă radia din încrederea ei şi din unghiul bărbiei. „Sunt bine, domnule ofiţer. Nu am nevoie de nimic.” Ea şi-a înclinat capul, privirea ei călătorind pe corpul lui, un zâmbet mic curbându-i buzele.

„Tu eşti Salome Sabin?” a întrebat el, ştiind răspunsul.

Prudenţa i-a blocat încrederea şi ea s-a retras, cu ochii negri suspicioşi. „De ce?”

„Aţi fost acasă astăzi?”

„De ce? De ce mă întrebi asta?”

Truman a căutat un mod blând de a-i da vestea. Nu a găsit niciunul. „Ieri a fost un incident la tine acasă. Mama ta a fost ucisă.”

Mâna ei s-a dus la gât. „Morrigan?” cârâi ea, făcând un pas înapoi şi izbindu-se de maşina ei.

„Fiica ta nu a fost rănită. E absolut bine.” Truman se blestemă pentru că nu afirmase asta imediat.

„Ce s-a întâmplat?” a şoptit ea. Panica îi înlocuise siguranţa, iar respiraţia i se adâncise. A înghiţit de mai multe ori, încercând să îşi păstreze controlul.

„Nu suntem siguri.” *Nu ar trebui să fiu eu cel care o informează.* El s-a apropiat şi i-a pus o mână pe umăr, cu inima frântă de devastarea de pe chipul ei. „Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.” *Cuvinte inutile.*

„Unde este? Unde e Morrigan?” Lacrimile au început să-i

coboare pe obraji. „Unde e mama mea?” A apucat-o de partea din faţă a jachetei lui, teroarea înăsprindu-i postura.

„Morrigan stă cu o familie adoptivă…”

„Nu! O vreau cu mine.” Furia îi străluci în ochi. *„Nu cu străinii!”*

„E un loc bun”, a început Truman. „Unul dintre agenţii FBI s-a dus şi -” *„FBI? De ce FBI-ul?”*

A făcut o pauză, zguduit şi căutând cuvintele potrivite. „Moartea mamei tale seamănă cu uciderea unui judecător din Portland…”

„Cine?”

„Judecătorul Malcolm Lake, el este…”

Salome s-a îndepărtat şi s-a aplecat. Mâinile i-au cuprins abdomenul şi a tras aer în piept, părul lung ascunzându-i faţa. Sunetele de vomă l-au îngheţat pe Truman pe loc. *Am dat-o în bară.* Ar fi trebuit să dea vestea într-un mod mai blând. Şi să nu rostească numele unei alte victime.

O prostie.

Îi puse cu grijă o mână pe spate, inconfortabil să o atingă pe femeia tulburată şi cu creierul gol de cuvinte de alinare. „Lasă-mă să încerc să te duc s-o vezi pe Morrigan diseară.” Era prima opţiune la care se putea gândi pentru a o calma.

Întorcându-se spre el, Salome şi-a periat părul de pe faţă şi şi-a şters gura uscată. Ochii ei erau umezi şi furioşi. Foarte furioşi. „E fiica mea. Lasă-mă naibii s-o văd! Vreau să plece de acolo în seara asta! Ar trebui să fie acasă cu mine!” Faţa ei a pălit. „Casa mea . .

„Ar trebui să găseşti un hotel în seara asta.” Truman s-a uitat la maşina ei. „Anchetatorii au încercat să dea de tine. Unde ai fost?”

Salome a închis ochii pentru scurt timp, regretul

trecându-i rapid pe trăsături. „Mi-am pierdut afurisitul de telefon. *La naiba!* Am crezut că o să fiu bine fără el pentru câteva zile.” Şi-a întors privirea feroce spre el, cu umerii încordaţi.

„Du-mă la fiica mea. *Acum.* ”

$$$

O serie de apeluri lungi către Mercy, Ava şi mama adoptivă i-au adus lui Truman adresa casei de adopţie a lui Morrigan.

„Are dreptul să îşi vadă fiica”, îi spusese el Avei când aceasta declarase că vrea să o intervieveze mai întâi pe Salome. Căldura protectoare din ochii Salomeei îi adusese aminte de atitudinea lui Mercy faţă de nepoata ei. Nu te bagi între o mamă şi copilul ei.

„Bine”, a spus Ava în cele din urmă. „Dar ne vom întâlni acolo. Vreau să vorbesc cu Salome *în seara asta.*"”

Truman se întreba cum ar putea FBI-ul să o interogheze pe Salome în prezenţa fiicei sale, dar nu era problema lui. În acest moment, scopul lui era să o reunească pe mamă cu Morrigan. Salome era ieşită din minţi, agitată de faptul că fiica ei nu era în vizorul ei. Nu putea să stea locului, păşind în parcare, monitorizându-i conversaţiile şi alternând între lacrimi şi furie.

Între apelurile lui telefonice, ea îl asezonase cu întrebări despre moartea Oliviei, nemulţumită de lipsa lui de cunoştinţe. El se oferise să o conducă la casa de plasament, crezând că nu ar trebui să fie la volan în acel moment emoţional, dar Salome l-a surprins. Şi-a blocat brusc emoţiile

şi şi-a îndreptat energia spre reunirea cu fiica ei. „Ce e făcut, e făcut”, declarase ea. „Voi da detalii despre mama mea mai târziu. Acum, singurul lucru pe care îl pot schimba este locaţia fiicei mele. Şi poţi fi al naibii de sigur că asta se va întâmpla *în seara asta*""

Drumul până la cămin a durat cincisprezece minute. A parcat în faţa căminului şi s-a uitat în oglinda retrovizoare. Maşina lui Salome era chiar în spatele lui.

Ea a coborât din maşină şi a alergat pe alee înainte ca Truman să poată deschide portiera. *Rahat!*

A sunat la sonerie şi a bătut de mai multe ori în uşă. El a ajuns din urmă şi a apucat-o de braţ, oprind bătaia. „Ţine-te bine. O să o îngrozeşti pe mamă. Ca să nu mai vorbim de copii.”

„Nu pune mâinile pe mine!” Ea şi-a smuls braţul din strânsoarea lui şi el a dat înapoi, cu ambele mâini în aer.

„îmi pare rău! încerc doar să te încetinesc.”

Indignarea i-a înflăcărat faţa. „Să nu mă mai atingi!”

„Ţipă la mine cât vrei, dar ai puţin respect pentru familia care îţi supraveghează fiica”, a răbufnit el. „Aceştia sunt oameni buni. Ei nu merită furia ta.”

Ea a îngheţat, holbându-se la el, iar expresia i s-a limpezit când s-a uitat în altă parte. „Nu-mi place ca oamenii să mă atingă”, a spus ea cu o voce mai calmă.

„Am înţeles.”

Uşa s-a deschis cinci centimetri, oprită de un lanţ, şi ochii precauţi ai

unei femei i-au studiat. Truman şi-a scos insigna. „Hannah? Am vorbit cu tine la telefon. Sunt şeful Daly. Îmi pare rău pentru bătaie.”

Ea a închis uşa şi a eliberat lanţul. Deschizând-o mai

larg, a evaluat-o pe Salome cu o privire dură. „Eşti norocoasă că micuţul meu nu dormea.”

„Îmi pare foarte rău”, a spus Salome, încercând să se uite peste umărul femeii. „Trebuie să o văd pe Morrigan.”

„Mamă? ”

Hannah a fost dată la o parte când Morrigan a sărit pe uşă şi s-a aruncat la mama ei, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei ei. Salome a expirat în timp ce îşi strângea fiica în braţe, închizând ochii şi îngropându-şi faţa în părul fiicei sale, murmurând cuvinte de alinare iar şi iar. Hannah privea perechea cu un zâmbet mic pe buze, dar ochii ei erau trişti.

Truman a înţeles. Era uşurat să reunească perechea, dar mai erau o mulţime de întrebări la care trebuia să răspundă şi crima Oliviei cu care trebuia să se confrunte. Următoarele câteva zile nu aveau să fie uşoare pentru cele două. Poate chiar luni.

Trei portiere de maşină s-au trântit în spatele lor. Salome era prinsă în fiica ei şi nu s-a întors.

Dar Truman s-a întors. Inima lui a accelerat la vederea lui Mercy, dar sa clătinat când a văzut privirea hotărâtă de pe faţa agentului McLane. Nimic nu avea să stea în calea interogatoriului ei cu mama.

Salome nu a răspuns când am întrebat-o unde a fost.

Va spune ea FBI-ului?

Două minute mai târziu a avut răspunsul. Salome a refuzat un interviu, declarând că trebuie să fie singură cu fiica ei şi cerând să îşi contacteze mai întâi avocatul. Cei trei agenţi FBI nu erau mulţumiţi.

„Încercăm să aflăm cine ţi-a ucis mama”. Eddie a încercat să se înţeleagă cu ea.

„Ştiu. Dar nimic din ce vă voi spune în seara asta nu va schimba nimic. *Ea e moartă."”* Salome s-a uitat în jos cu o

privire vinovată, văzând-o pe Morrigan, care asculta şi privea. „Chiar acum vreau să găsesc o cameră de hotel. Mâine îţi voi spune tot ce vrei”.

„Mamă, doamna aceea a fost cu bunica.” Morrigan a arătat spre Mercy.

Salome i-a aruncat lui Mercy o privire tăioasă. „Ce vrei să spui?” şi-a întrebat fiica.

„Am fost acolo în noaptea în care a murit mama ta”, a spus Mercy încet.

Truman îşi mişcă picioarele. Asta nu era o conversaţie pe care să o porţi pe verandă. Cu un copil de faţă.

„Cum adică ai fost acolo?” Accentul lui Salome s-a focalizat pe Mercy.

„Ce făceai în casa mea?”

„Ea m-a ajutat. Şi a ajutat-o şi pe bunica.” Vocea lui Morrigan a tremurat în timp ce arunca priviri neliniştite între mama ei şi Mercy.

„Hai să facem asta în altă parte”, a afirmat Ava.

„Mâine.”

Truman ştia că nimic nu o va face pe Salome să se răzgândească. Bărbia ei era ridicată, vocea plină de oţel.

Liniştea plutea peste verandă.

Hannah a rupt tensiunea. „Voi lua lucrurile lui Morrigan.” A închis uşa în urma ei, lăsând grupul tensionat afară, în frig.

Truman nu o învinuia.

„În regulă”, a fost de acord Ava. „Hai să vă ducem la un hotel şi apoi să ne întâlnim la prima oră a dimineţii.”

Salome a încuviinţat din cap. „De acord.”

Suspiciunea a înţepat la baza craniului lui Truman. *Nu cred că va fi de ajutor.* S-a uitat la Mercy, care o studia pe femeie, cu buzele strânse.

Nici ea nu credea.

Capitolul 14

Eddie a intrat în biroul lui Mercy în dimineaţa următoare. „Au plecat.” Ea nu a avut nevoie să întrebe la cine se referea. „Complet plecaţi?” „Maşina ei a dispărut şi camera de hotel e goală. Ava e furioasă.” „Bănuiam că Salome nu va răspunde la nicio întrebare, dar nu ştiam că va pleca”, a recunoscut Mercy. „Am crezut că îşi va găsi un avocat.”

„Am pus un alt BOLO pe maşina ei. O s-o găsim.”

„Nu înţeleg de ce ar pleca când avem nevoie de ajutorul ei ca să aflăm cine i-a ucis mama”, a început Mercy. „Ea suspectează pe cineva? De ce nu ne spune? Ce ne scapă?”

„Ne lipseşte totul pentru că nu am găsit niciun răspuns blestemat!” Eddie păşea în faţa biroului ei. „Nu ştiu dacă să fiu uşurat sau furios că a luat-o pe Morrigan.”

„Nu-i va face rău fiicei ei.”

„Înrăutăţeşte lucrurile pentru ea însăşi. Niciun judecător nu va aprecia că a luat copilul”, mormăi Eddie.

„E copilul ei”, a subliniat Mercy. „Şi Salome nu era arestată.”

„Încă mă enervează. Doi oameni sunt morţi şi Salome era cea mai bună pistă pe care o aveam.”

„Am văzut o mamă disperată noaptea trecută”, i-a spus Mercy. „Orice sar întâmpla, ea crede că face ceea ce trebuie pentru Morrigan.”

„Lucrul corect este să ne ajute să rezolvăm crima mamei

ei. Asta nu o pune într-o lumină bună.”

Mercy era de acord. Fugind, Salome se făcuse să pară vinovată. „Nu pot să cred că şi-ar ucide mama.”

„Nu face presupuneri.” El avea dreptate.

Telefonul lui Eddie a sunat. „Cum se face că Truman mă sună mai des decât pe tine zilele astea?”, a întrebat el înainte să răspundă la telefon.

Mercy l-a privit cu interes cum răspunde.

„Mercy e şi ea aici”, a spus Eddie în telefon. „Pot să te pun pe speaker?” El a atins ecranul telefonului şi s-a apropiat de biroul ei, întinzând telefonul pentru ca ea să poată auzi.

„Bună, dragă.” Vocea lui Truman era caldă, provocându-i frisoane bune pe şira spinării. Stătuse peste noapte cu ea şi plecase înainte să răsară soarele. Ea se trezise într-un pat gol, cu mirosul lui pe perna de lângă ea.

„Credeam că e un telefon de afaceri”, a spus Eddie, aruncându-i lui Mercy o privire semnificativă.

„Este.” Truman a trecut la vocea lui de afaceri. „David Aguirre a raportat o spargere la biserică noaptea trecută.”

„A fost furat ceva?” a întrebat Mercy.

„Nu crede. Încă mai caută. Sincer, nu cred că e ceva ce merită furat acolo.”

„Atunci cum a ştiut că a fost o spargere?”

„Fereastra spartă. Uşa deschisă.”

„De ce ne spui asta, Truman?” a întrebat Eddie.

„Pentru că un vecin a raportat că a văzut un vehicul verde-închis la biserică în jurul orei două dimineaţa. Şi jură că era condus de o femeie cu părul lung şi negru. Descrierea mi-a amintit de Salome Sabin”.

Eddie şi Mercy s-au holbat unul la celălalt. *De ce ar fi pătruns Salome într-o biserică?*

„Ştiai că Salome a plecat peste noapte?” a întrebat

Eddie.

Blestemul lui Truman a fost puternic. „A luat-o pe Morrigan?”

„Da”, a spus Mercy. „Dar de ce s-ar fi oprit la biserică? Sună ca un risc mare de asumat. I-ai spus lui David că şoferul ar putea fi Salome?”

„Nu, am păstrat asta pentru mine. L-am sunat pe Eddie ca să poată include asta în interviul ei din această dimineaţă, dar cred că asta nu se va întâmpla.”

„Asta nu are niciun sens”, s-a plâns Eddie. „De ce biserica?”

„Oh...” Truman a început să vorbească şi apoi s-a oprit.

„Ce este?” a întrebat Mercy.

„Am vorbit ieri cu David Aguirre. Căutam nişte informaţii despre ... vrăjitorie.” Jena i-a umplut tonul. „David mi-a spus că Olivia Sabin a venit să- l vadă acum câţiva ani.”

Amuzată de interesul lui Truman pentru un element neobişnuit al cazului, Mercy s-a aplecat peste birou, dorind să fie mai aproape de telefon. „Şi?”

„Olivia era îngrijorată pentru Salome. Nu-i plăcea felul în care se comporta fiica ei.”

Ava a intrat în biroul lui Mercy. „Ce e cu Salome?” Ea adoptase codul vestimentar casual al biroului Bend, purtând blugi, un pulover gros şi cizme.

Deşi Eddie o descrisese pe Ava ca fiind furioasă, ea proiecta o imagine perfectă de control calm. Eddie a pus-o la curent pe Ava cu apelul telefonic al lui Truman.

Privirea ei a devenit gânditoare în timp ce analiza noile informaţii. „Cred că e timpul să văd casa familiei Sabin. Am pus Deschutes County să verifice casa după ce am aflat că Salome a plecat, dar nu a fost nimeni acolo. Ei au supravegheat casa o parte din timp, dar nu puteau ţine pe

cineva acolo nonstop. S-ar putea să fi trecut pe acolo înainte să plece.” O studie pe Mercy. „Vreau să vii cu noi. Povesteşte-ne mie şi lui Eddie ce s-a întâmplat acolo în noaptea crimei.”

„Nicio problemă”, răspunse Mercy în timp ce înghiţea în sec, viziunile morţii Oliviei grăbindu-i gândurile.

Sunt pregătită să mă întorc în locul în care am văzut o femeie murind?

$$$

Mercy îşi conducea Tahoe-ul cu Ava pe scaunul de lângă ea şi Eddie în spate. Soarele răsărise în sud-est pe un cer albastru strălucitor, iar Ava nu-şi putea lua privirea de la peisaj, vorbind de câteva ori despre copacii acoperiţi de zăpadă şi câmpurile de un alb imaculat. Neliniştea stătea jos în stomacul lui Mercy, răsucindu-se şi întorcându-se. Pe măsură ce se apropiau de ieşirea spre casa familiei Sabin, se simţea ca şi cum ar fi fost chemată în biroul directorului.

Brusc, şi-a dat seama că anxietatea ei nu provenea de la întoarcerea la locul crimei. Era de la faptul că erau aproape de propria ei cabană. Eddie şi Ava ştiau amândoi că ea deţinea o cabană, dar nu ştiau ce făcea acolo. Nu ştiau că ar fi putut locui acolo pe o perioadă nedeterminată dacă energia, apa şi alimentele din ţară ar fi dispărut. Ei nu ştiau că şi-a petrecut tot timpul liber stocând provizii şi extinzându-şi resursele.

Numai Kaylie şi Truman ştiau secretul ei.

De ce îl mai ascund?

Nu era ciudat pentru oamenii din Central Oregon să fie pregătiţi. A fost o problemă mai mare când locuia în Portland

şi conducea aproape în fiecare weekend pentru a lucra la cabana ei. În Portland, oamenii rareori aveau suficiente alimente pentru o săptămână. Întreruperile de curent îi făceau să se înghesuie în casele lor reci, aşteptând să treacă inconvenientul temporar, încrezători că utilităţile vor readuce în cele din urmă viaţa la normal. Cei din Portland nu ar înţelege.

Dacă aş vorbi despre asta, oamenii de aici ar înţelege.

Dar discutarea planurilor ei era împotriva a tot ceea ce a fost învăţată.

Spunându-le oamenilor că este pregătită pentru sfârşitul lumii, îi va face să se grăbească să vină la ea în caz de urgenţă. În copilărie, fusese învăţată să fie discretă cu prietenii ei, să nu discute niciodată despre bogăţia de provizii şi echipamente a familiei sale. Chiar dacă familia ei era cunoscută ca fiind pregătitoare în Eagle's Nest, nimeni nu ştia cât de mult se pregătiseră. De aceea, o locaţie greu de găsit şi o apărare solidă erau importante. Calea de acces spre casa părinţilor ei era uşor de trecut cu vederea; asta fusese intenţionat. De la o vârstă fragedă au învăţat să folosească armele pentru a-şi proteja proviziile. Un plan era întotdeauna pus la punct.

Pregătire.

„Stăm într-un palat”, spusese tatăl ei. „Dar puţini oameni ştiu exact unde. Poţi fi sigură că atunci când lumea se va duce dracului, vor veni să ne caute. Trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm casa. Avem grijă de ai noştri”.

O filosofie egoistă.

Dar o mică voce din capul ei era de acord. Nu-i putea hrăni şi proteja pe toţi.

Tatăl ei avea un cerc restrâns de oameni care subscriau la convingerile lui, gata să se sprijine reciproc în caz de

nevoie. Fiecare persoană aducea o abilitate valoroasă comunităţii exclusive. Moaşe, sănătatea animalelor, instalaţii sanitare, electronică, medicină. Nu avea loc sau răbdare pentru oameni inutili.

Articulaţiile lui Mercy s-au albit în timp ce strângea volanul. *Mergem doar la familia Sabin.* Nimeni nu ştia unde era cabana ei.

A reperat zona în care aproape că o lovise pe Morrigan. Urmele cauciucurilor ei erau încă pe marginea înzăpezită. A oprit SUV-ul şi a arătat cu degetul. „Acolo a ieşit Morrigan în drum." S-a încruntat, uitându-se în pădurea deasă. „Văd urmele noastre îndreptându-se spre casă. Fără să le urmăresc, nu aş putea să o găsesc singură."

Ava şi Eddie au studiat drumul şi pădurea. „Cât de departe este casa de aici?" a întrebat Ava.

„Câteva minute direct prin pădure sau zece minute pe drum."

„Ia drumul."

Mercy a mers mai departe cu maşina. În acea noapte se îndreptase în direcţia opusă, venind de la cabana ei. Disconfortul cântărea greu pe Mercy în timp ce continua să conducă în direcţia secretului ei. Deşi privea cu atenţie, aproape că a ratat ieşirea spre casa Sabin.

„Wow. Am crezut că ai ieşit accidental de pe drum", a spus Ava. „Nu aş fi observat niciodată acea curbă".

Au petrecut următoarele câteva minute săltând de-a lungul şenilelor pline de gropi. Ea şi-a încrucişat degetele să nu întâlnească alte vehicule pe drumul îngust, pentru că nu prea era loc să treacă. Nodul anxietăţii din stomac i se slăbea pe măsură ce se apropia de casa Sabin.

„Asta e."

Casa mică. Hambarul şi grajdurile. Mercy a privit casa

cu alţi ochi, recunoscând unele dintre deciziile inteligente luate la proprietate. Zona era bine curăţată de tufişuri şi copaci, lăsând o marjă bună între casă şi pădure în caz de incendiu. A observat o casă de pompe pe care nu o remarcase până atunci şi un grup de pomi fructiferi aproape de pădure. Caprele behăiau din hambar. Ştia că şeriful comitatului hrănise animalele, dar se întreba cât timp va mai dura asta. Animalele de fermă necesitau o întreţinere constantă.

Nu existau animale în ascunzătoarea lui Mercy. Nu cumpărase niciuna pentru că slujba ei ar fi putut să o împiedice să le viziteze timp de câteva săptămâni. Avea planuri pentru ţarcuri şi câteva adăposturi pentru animale, iar planurile ei pe termen lung includeau capre şi găini. Nu şi porci. Se gândise să cumpere vaci, dar nu se vedea ocupându-se de sacrificare. Caprele produceau lapte, iar găinile proteine, iar ea le putea gestiona singură.

Voi fi singură?

Ştia că Truman îi văzuse pliantele cu casele de vânzare cu câteva nopţi înainte. Nu pusese nicio întrebare, iar ea nu ştia cum se simţea în legătură cu asta.

Bunul simţ îi spunea că are nevoie de o casă mai mare. Emoţiile îi spuneau că ar trebui să-l includă pe Truman în luarea deciziei. *Dar e casa mea. Trebuie să fac propria mea cale. Nu pot lua decizii pe baza speranţelor pentru relaţia noastră.*

Şi-a scos dilema din gânduri, concentrându-se din nou asupra vizitei lor.

„E linişte aici”, a comentat Ava. „Cred că asta funcţionează pentru oamenii care vor să fie lăsaţi în pace.

Exact.

„Nu cred că ne vom putea da seama dacă Salome a fost aici”, a spus Eddie. „Uită-te la toate urmele astea de

cauciucuri.”

„Oricum trebuie să văd locul faptei”, a spus Ava. „Este cu siguranţă diferit de locul unde a fost ucis judecătorul. El locuia într-o casă care dădea spre oraş. Afurisita de casă stă pe picioroange pe pantele abrupte din partea de vest a Portlandului. Privelişti superbe, dar nu aş putea dormi, îngrozită că casa ar aluneca pe deal sau s-ar prăbuşi în urma unui cutremur.”

Mercy cunoştea exact zona descrisă de Ava. Aruncase o privire în timp ce conducea pe autostrăzile oraşului, întrebându-se cine îndrăzneşte să locuiască în asemenea locuri precare. Preţurile trebuiau să fie de milioane de dolari.

Un contrast puternic cu casa obosită din faţa lor.

Au ieşit din maşină şi s-au târât prin zăpada strânsă până la casă. Mercy îşi amintea de fuga după Morrigan printr-o curte de zăpadă neatinsă. Acum, sute de urme de paşi stricau scena.

„Suntem gata să intrăm”, a spus Ava, îndepărtând banda criminalistică care traversa uşa.

Mirosul de sânge era încă puternic. Mercy şi-a atins nasul, dorind să şi-l acopere cu mâna. În schimb, s-a concentrat asupra detaliilor din casă pe care fusese prea zdruncinată ca să le observe în acea noapte. Fotografii ale lui Morrigan atârnau în sufragerie. A făcut un pas mai aproape, un zâmbet fluturându-i pe buze la vederea copilului fericit. Lângă pozele lui Morrigan era o ţesătura de perete cu trei figuri feminine, siluete simple care arătau trei generaţii de femei. Mică, mijlocie şi mare. Scanând casa, Mercy a observat două sculpturi similare ale unui trio de forme feminine.

Ava a observat acelaşi lucru. „Drăguţ. Trei generaţii de femei care locuiesc în aceeaşi casă.

Eddie şi-a dres glasul. „Trioul feminin este un simbol venerat în Wicca.” Mercy şi Ava s-au uitat amândouă la el. *Wicca?*

El a ridicat din umeri. „Sunt singurul care a citit? Cu poveştile constante că aceste femei ar fi vrăjitoare, am făcut nişte cercetări în domeniu. Pe baza interviurilor pe care le-am analizat şi a ceea ce am citit în rapoartele privind probele, bănuiesc că sunt pasionate de Wicca, nu de vrăjitorie.”

Privirea lui Ava s-a îngustat asupra lui. „Care este diferenţa?” Cântecele de moarte ale Oliviei şopteau în urechile lui Mercy.

„Depinde pe cine întrebi. Graniţele dintre cele două sunt neclare. Am citit o mulţime de opinii diferite, dar ceea ce am reţinut în primul rând este că Wicca este o practică spirituală şi se concentrează pe o relaţie individuală cu divinul. Se pune mult accent pe feminin.” A aruncat o privire în jurul casei. „Wiccanii sunt mari fani ai naturii. O aduc în casele lor şi caută armonia cu ea.” A arătat spre câteva colecţii de verdeaţă şi lumânări pe care Mercy le considerase resturi de decor de Crăciun. „Acestea sunt destul de proaspete şi lumânările nu au nicio temă de sărbători. Arată ca ceva cu un loc permanent în casă.”

Mercy a fost de acord în tăcere. „Meşteşugurile din hambar au, de asemenea, elemente naturale puternice.”

„Şi ce înseamnă asta pentru noi?” a întrebat Ava, apropiindu-se pentru a se uita la lumânări. „Există o istorie a vizitatorilor care caută ajutor magic, nu? Am putea avea de-a face cu un client furios care nu a obţinut rezultatele dorite?”

„O mulţime de Wiccani nu fac vrăji. Este vorba mai mult despre aprecierea darurilor naturii.”

„Există vrăji ataşate la sacii de ierburi din hambar”, a subliniat Mercy.

„Bănuiesc că pur şi simplu profitau de concepţiile greşite ale oamenilor. Dacă cineva m-ar întreba dacă îl pot ajuta să-şi găsească dragostea şi mi-ar oferi bani, aş inventa ceva.” A indicat o pată uzată din covor. „Mai ales dacă aş avea nevoie de bani.”

„Ce este mai exact chestia cu trio-ul feminin?” a întrebat Ava.

Eddie şi-a frecat bărbia. „Nu prea îmi amintesc. Ceva despre o zeiţă a lunii care este formată dintr-o babă, o mamă şi o fecioară.”

Olivia, Salome şi Morrigan. „Cât de mult ai citit?” Mercy a fost impresionată corespunzător.

„Nu prea mult. Crede-mă, nu sunt expert.”

„Cum se leagă toate astea de un judecător din Portland?” mormăi Ava. S-a plimbat pe hol şi s-a oprit când s-a uitat printr-o uşă, cu umerii brusc încordaţi.

Mercy a simţit cum i se strânge nodul din stomac*. Ştiu ce e acolo.* Ava s-a uitat peste umăr la Mercy, cu ochii blânzi. „Poţi să vorbeşti cu mine despre asta?”

Dând din cap, i s-a alăturat Avei şi şi-a ascuns emoţiile în spatele unui zid de cărămidă şi a recitat ceea ce îşi amintea. Pătura care o acoperise pe Olivia dispăruse. La fel şi pernele. Un pătrat de pânză fusese tăiat din scaun, iar o mare parte din covor lipsea. Praful negru al amprentelor digitale păta fiecare suprafaţă. Atârnată pe perete era o altă siluetă feminină de trio. Mercy s-a uitat la ea cu o nouă înţelegere şi apoi a observat că pe mai multe suprafeţe erau aşezate lumânări. S-a întrebat dacă acestea erau pentru închinare, nu pentru lumină.

Cei trei au rămas în tăcere în timp ce Mercy privea scaunul îmbibat în sânge*. Sper că ţi-a trecut durerea, Olivia.*

După câteva momente de respect, Ava a cerut să vadă

camera cu cuţite.

Mercy i-a deschis calea.

„Cuţitele sunt comune în Wicca, Eddie?” a întrebat Mercy în timp ce privea cum Ava îşi făcea ochii mari la gama imensă de lame.

„Îmi amintesc unele menţiuni despre cuţite, dar nu cred că este un element uriaş.” S-a aplecat mai aproape pentru a studia un mâner elaborat. „Este o colecţie dementială. Fotografiile nu i-au făcut dreptate.”

Privirea ascuţită a Avei a călătorit peste rafturile cu borcane de sticlă, buzele ei fiind strânse într-o linie. „Nimic nu a ieşit otrăvitor până acum, dar nu au verificat toate mostrele. Am înţeles că Morrigan a fost cea care a menţionat otrava de pe lame?”

„Corect”, spuse Mercy.

„Aş vrea să ştiu unde a ajuns arma crimei”, a spus Ava. „Şi să stabilesc dacă aceeaşi lamă a fost folosită şi asupra judecătorului.”

„Medicii legişti şi-au dat cu părerea despre asta?” a întrebat Mercy. Regretul i-a traversat faţa lui Ava. „Tot ce pot spune este că nu este concludent... dar asta nu înseamnă că e exclus.” Ea a expirat. „Arată-mi hambarul.”

Uşurarea şi lumina au umplut-o pe Mercy când a ieşit din casă. Un sentiment copleşitor de tristeţe pătrunsese în aerul din casă şi ea se întreba dacă Salome şi Morrigan vor mai locui vreodată în casă. *Dacă ar fi fost mama mea, nu aş fi putut.* Dar poate că Salome nu avea alte opţiuni. Mercy s-a strecurat prin uşa hambarului şi a salutat avalanşa de mirosuri; erau mirosurile celor vii. Fân, animale, pământ şi chiar bălegar. Atmosfera de viaţă a liniştit-o după aerul letal al casei.

Dacă aceasta este reverenţa pe care Wiccanii o simt

pentru natură, o înţeleg.

Caprele pigmee îşi băgau nasul printre scânduri, cerşind atenţie, iar Mercy a fost încântată să vadă o grămadă de lucernă proaspătă şi câteva cereale într-un jgheab jos. Ava s-a aplecat peste peretele ţarcului pentru a scărpina capetele nerăbdătoare, cu încântare pe faţă. „Doamne, ce drăguţe sunt”.

Mercy s-a apropiat să mângâie una şi şi-a ţinut respiraţia, holbându-se la capra neagră. Avea o fundă roz legată în jurul unei urechi. Cu două zile înainte, Mercy văzuse cum o altă capră îi smulgea fundiţa de pe ureche, iar Morrigan îşi dăduse ochii peste cap exasperată pentru că tocmai i-o legase. Când ieşiseră din hambar, panglica fusese atârnată pe balustradă, departe de capre.

„Au fost aici”, a anunţat ea, neputându-şi lua privirea de la capra neagră veselă care mângâia mâna Avei.

„De unde ştii?” a întrebat Eddie, iar Mercy şi-a împărtăşit povestea despre cum a stat în ţarc cu Morrigan şi caprele.

„Nu cred că vreunul dintre agenţii comitatului s-ar deranja să lege o fundă pe urechea caprei”, a subliniat ea.

Ava a fost de acord, întorcându-se să studieze restul hambarului. „Ce au făcut Salome şi Morrigan aici în miez de noapte? Fără îndoială că s-au dus şi în casă. Nu mi-am putut da seama că a intrat cineva, din moment ce era sigilată.”

„Pun pariu că Salome a trimis-o pe Morrigan la hambar, ţinând-o departe de casă”, a spus Mercy. „Mai ales după ce a văzut banda de la locul crimei.”

„Unde este camera de lucru cu căsuţele elfilor?” a întrebat Eddie. Mercy i-a deschis calea, nefiind surprinsă că Salome fusese la proprietate.

Fără îndoială că aşteptase până îi văzuse pe agenţi

plecând.

S-a dat înapoi şi le-a făcut semn lui Eddie şi Ava să intre în camera de lucru, bucurându-se de exclamaţiile lor la vederea priveliştilor. Mercy era mulţumită că casele nu fuseseră deranjate de echipele de cercetare a probelor. Şirul mic de cuţite fusese îndepărtat, dar nicio pulbere neagră nu acoperea operele de artă în miniatură de pe rafturi.

„Am auzit că ofiţerii s-au ameţit aici", a spus Ava. „A observat cineva ceva?"

Toţi au inspirat adânc, uitându-se de la unul la altul.

Mercy nu a simţit nimic. Şi, judecând după feţele celorlalţi, nici ei nu simţeau nimic.

„Huh", a spus Ava. „Ceva trebuie să fi fost agitat aici atunci. Acum pare în regulă."

„Morrigan a spus că vinde aceste case, nu?" a întrebat Eddie. „Unde sunt înregistrările ei de vânzări? Cum le face reclamă? Sau le duce undeva să le vândă? Ar putea fi un bun punct de plecare pentru a-i urmări mişcările."

„Bine spus, Eddie", a fost de acord Ava. „Nu era niciun computer în casă, aşa că pun pariu că ţine un laptop cu ea." A pocnit din degete. „Ce zici de Etsy? Magazinul ăla online unde oamenii îşi vând meşteşugurile? Lucrurile astea sunt perfecte pentru a fi vândute acolo. Pun pariu că are o vitrină pe site... sau poate pe un site similar." Speculaţiile îi străluceau în ochi. „Ar putea laboratorul de criminalistică informatică din Portland să identifice o locaţie din care a accesat magazinul? Ştii tu... cum ar fi să vezi adresa IP dacă s-a logat de pe un alt Wi-Fi?"

Mercy şi Eddie au schimbat o privire. „Habar nu am", a recunoscut Mercy. „Asta e o întrebare pentru informaticieni. Mă intimidează al naibii de tare. Nu ştiu niciodată dacă vor

râde la întrebarea mea şi îmi vor spune că mă uit la prea multe filme sau dacă îşi vor da ochii peste cap pentru că am cunoştinţele de informatică ale unui elev de clasa a opta.”

„Bănuiesc că tocmai ai insultat o mulţime de elevi de clasa a opta”, a adăugat Eddie. Mercy nu a negat.

Cei trei au ieşit din camera meşteşugarilor şi s-au oprit să scarpine în cap o capră în drumul lor spre ieşirea din hambar. Afară s-au oprit şi au analizat proprietatea pentru ultima oară.

„Minunat”, a spus Ava în şoaptă în timp ce se uita la pinii înzăpeziţi pe cerul albastru. „Dar prea al naibii de izolat pentru mine… şi asta e mult spus. Îmi place să fiu singură.

„Sunt cu tine”, a adăugat Eddie. Mercy nu spuse nimic.

„Mercy, cât de departe este cabana ta?” a întrebat Ava. „Te duceai înapoi în oraş, nu?” Ava zâmbea în timp ce punea întrebarea, dar Mercy se simţea ca într-un reflector de interogatoriu.

„Este la vreo zece minute în cealaltă direcţie.”

„Mi-ar plăcea să o văd. E la fel de liniştit ca locul ăsta?”

I s-a întors stomacul pe dos. „Cred că ar trebui să ne îndreptăm spre birou. Nu sunt prea multe de văzut şi da, e foarte linişte. La fel de izolată ca această casă.” Nu era pregătită să îşi împărtăşească secretul.

„De ce ai condus atât de târziu?” a întrebat Ava.

„Pentru că am ajuns târziu la cabană. În seara aceea a fost prima şansă pe care am avut-o să verific locul de la ultima furtună de zăpadă. Am făcut ce trebuia să fac, m-am asigurat că zăpada nu a provocat pagube şi am plecat. Nu aveam de gând să rămân peste noapte.” Îşi stăpâni respiraţia.

„Morrigan a fost norocoasă în acea noapte”, a spus Eddie.

„Cu siguranţă”, a fost de acord Ava.

S-au târât prin zăpadă spre Tahoe-ul ei, iar Mercy a păşit prin multiplele şanţuri lăsate de vehiculele forţelor de ordine. O duzină de urme de cauciucuri
diferite erau imprimate în zăpadă. Unele late şi altele subţiri, majoritatea cu urme mari, devoratoare de zăpadă, pentru a se agăţa de drumurile neasfaltate. A ridicat o cizmă pentru a păşi în cea mai lată şi s-a oprit, cu piciorul în aer. „Aşteptaţi un minut”, a spus ea. „Nu mişcaţi”.

Ava şi Eddie s-au supus şi apoi s-au uitat la ea aşteptând.

Mercy s-a uitat la şinele din stânga şi din dreapta ei, încrederea ei crescând. „Uită-te la urma asta.” A arătat spre cea în care aproape călcase. „E uriaşă. Şi i-am traversat perechea cu câţiva paşi înapoi.”

„Ăsta e un vehicul lat”, a fost de acord Eddie. „Trebuie să fie una dintre dubele cu probe.”

„Nu,” Mercy nu a fost de acord. „Dubele alea sunt probabil mai înguste decât Tahoe-ul meu. Acest vehicul este *lat.””*

„Hummer-ul lui Christian Lake”, a afirmat Ava.

„Aşa m-am gândit şi eu prima dată”, a spus Mercy.

Eddie s-a uitat de la Mercy la Ava şi înapoi la urme. „Să nu tragem concluzii pripite”, a spus el încet. „Urmele acelea ar fi putut fi făcute de o mulţime de vehicule diferite.” Tonul lui era lipsit de convingere.

„Am ştiut că Christian minţea când a spus că nu-i cunoaşte pe Sabini.” Mintea lui Mercy se învârtea cu posibilităţi. „Această urmă se suprapune aproape peste toate celelalte. A fost aici recent.”

Ava avea telefonul în mână. „Voi chema o echipă de cercetare a probelor aici să facă un mulaj al urmelor. Apoi îl voi ruga pe Christian să ne lase să-i imprimăm cauciucurile.

„Nu va fi de acord cu asta. Obţineţi mai întâi un mandat”, a spus Mercy. „Şi nu poţi da un telefon aici. Va trebui să aştepţi până mergem pe drum câteva mile.”

„Rahat.” Ava şi-a băgat telefonul în buzunar. „Mandatele necesită timp. Am descoperit că e mult mai rapid să cer permisiunea proprietarului.” Şi-a fluturat genele. „Oamenilor nu le place să-mi spună nu. Vom obţine un mandat dacă mă refuză.”

Mercy a studiat din nou urmele adânci.

De ce era Christian Lake la familia Sabin?

Capitolul 15

A trebuit să fug.

Nu aveam de ales. Toată viaţa mea, mama m-a avertizat, iar acum începuse.

Nu-l voi lăsa să-i facă rău lui Morrigan. Ea este inima mea, sufletul meu, totul pentru mine. Singurul meu scop este să-mi protejez fiica.

Faptul că ea există fizic în afara corpului meu este unul dintre miracolele maternităţii. Cum poate să alerge şi să se joace în văzul meu când este parte din mine? Când simt fiecare bătaie a inimii, fiecare genunchi zgâriat, fiecare moment de bucurie al ei?

Ea este fiica mea şi o voi proteja cu ultima suflare. Aşa cum a făcut mama pentru ea.

Nu voi şti niciodată de ce Morrigan nu s-a trezit când mama a fost ucisă. Bănuiesc că mama a redus la tăcere zgomotele, atât ale ei, cât şi ale criminalului, şi apoi i-a

înceţoşat vederea la vederea fiicei mele dormind în patul ei.

Am un gol în inimă din cauza absenţei mamei mele, dar am închis totul şi refuz să mă gândesc la moartea ei. Mai târziu voi plânge şi îmi voi lua rămas bun aşa cum am fost învăţată. Dar nu acum. Emoţiile mele sunt amorţite, gândurile mele sunt izolate într-un seif protector. Nu mă pot gândi la uciderea ei dacă vreau să funcţionez.

În schimb, îmi amintesc trecutul nostru.

Toată viaţa mea am trăit în pădure. Am urât-o.

„Într-o zi vei înţelege”, mi-a spus mama. „Într-o zi îmi vei mulţumi pentru că te-am salvat.”

„Să mă salvezi de ce? ” Strigam. „ Tot vorbeşti despre această persoană care ne va ruina vieţile, dar nu-mi spui cine este! Ne faci să trăim cu frica unei fantome!”

„ Chiar acum suntem protejate. În viitor asta s-ar putea schimba şi va trebui să ne ascundem. ”

„Ne ascundem! Toată lumea crede că eşti o vrăjitoare şi că eu sunt odrasla ta blestemată.”

Atunci am început să plâng. Uram viaţa noastră, o uram pe ea şi visam la moartea ei.

Dacă ar fi murit, aş fi putut să trăiesc cum vreau, să mă văd cu cine vreau, să fiu normală.

Dar nu era atât de simplu.

Când eram mică, ea m-a învăţat să citesc şi să scriu acasă, în timp ce eu tânjeam să stau într-o clasă cu alţi copii. Făceam cumpărături în oraşele şi magazinele mai mari, mai aglomerate, amestecându-ne în mulţime. Mă holbam la copiii care alergau prin magazine, râsetele răsunând în vocile lor. Voiam să fiu ca ei, să mă joc cu ei, să vorbesc cu ei. Am crescut crezând că izolarea noastră era normală, dar pe măsură ce am devenit adolescentă, am cerut libertate şi ea a relaxat unele reguli. Mi-a permis să-mi iau permisul de

conducere şi să mă înscriu la liceu.

Am mers la şcoală cu entuziasm, convinsă că viaţa mea se va schimba. Voi avea prieteni şi confidenţi şi voi fi normală. În schimb, liceul era un tărâm străin. Elevii se holbau la mine, arătau cu degetul la hainele mele şi chicoteau la pantofii mei. Fetele mă urau, dar băieţii nu încetau să mă privească. Privirile lor erau diferite de cele ale fetelor.

Îmi plăceau privirile băieţilor. Eram remarcată.

Aşa că am manipulat atenţia, am învăţat cum să o încurajez, cum să îi tachinez, cum să îi fac să gâfâie după mine ca nişte câini.

În afara pădurii mi s-au deschis ochii la modul în care banii conduceau societatea. Banii îţi cumpărau frumuseţe, case mari şi maşini. Lipsa de bani a 5 1 5 *y* 5 5 1 familiei noastre era un soare dureros, orbitor în ochii mei.

Mama reuşea întotdeauna să se descurce. Aveam mâncare, un acoperiş solid, o maşină fiabilă şi ceea ce ea credea că sunt suficiente haine. Ea conducea o mică afacere în casa noastră, profitând de cele mai întunecate dorinţe ale societăţii.

Clienţii ei erau mulţumiţi şi reveneau mereu pentru mai mult.

Priveam prin crăpături, din spatele uşilor, cu ordinul de a nu fi văzută. Vizitatoarele vorbeau cu voce tare şi râdeau prea des, privirile lor se îndreptau spre fiecare colţ al camerei, rareori uitându-se în ochii mamei. Glumeau spunând că nu cred în artele mamei mele, dar în ochii lor am văzut disperarea lor. Voiau frumuseţe, dragoste şi tinereţe veşnică.

Voiau să îşi cunoască viitorul. Lăcomia lor i-a obligat să-şi asume riscuri şi să intre în casa noastră ciudată, să vorbească cu o aşa-zisă vrăjitoare şi să-şi dea banii pentru preparatele mamei mele.

Puteam mirosi şi simţi presiunea aerului schimbându-se

odată cu intrarea lor, arătându-mi adevărata lor intenţie. Credeam că toată lumea poate mirosi emoţiile… Era ca şi cum aş fi mirosit o culoare. Albastrul mirosea proaspăt şi era uşor. Roşul era picant şi greu. Verdele umed şi moale. Oamenii emiteau culori şi schimbări în aer; eu le citeam. Era atât de simplu. Mai târziu am aflat că acesta era darul meu special.

Unii încercau să nu plătească pentru marfa mamei. De obicei erau bărbaţii. Disconfortul lor se manifesta în moduri diferite, dar bărbaţii erau la fel de uşor de citit. Erau dispreţuitori şi depreciativi, urând faptul că se coborâseră la ceea ce ei considerau nefiresc. Dar aveau aceeaşi disperare în ochi ca şi femeile. Voiau să le dispară cancerul, să le cadă banii în poală şi o femeie care să-i adore.

Mama ştia cum să îşi facă clienţii să creadă în ea. Imaginea era primul pas, îmi spunea ea. Se îmbrăca în rochii lungi şi vaporoase viu colorate şi îşi lăsa părul ondulat până la brâu. Nu a încărunţit până când nu a împlinit şaizeci de ani, şi atunci s-a întâmplat rapid. Jur că într-o lună părul ei s-a schimbat din negru solid în argintiu. Arăta aşa cum trebuie şi vorbea aşa cum trebuie, cu o voce joasă şi melodioasă, cu cuvinte uneori străine. Cumpărătorii au devorat- o.

Am privit, învăţând limbajul corporal şi facial de la vizitatori. Ştiam cum să detectez frica, neîncrederea, disperarea, tristeţea şi reticenţa fără să le scot un cuvânt de pe buze. Indicaţii fizice. Mişcarea degetelor. Ridicarea buzelor. Ezitarea unui pas. Ridicarea pielii. Oamenii îşi spuneau poveştile fără să vorbească.

Mai târziu am folosit aceste abilităţi în folosul meu.

L-am recunoscut pe Truman în parcarea pizzeriei. Nu-l pot localiza, dar ştiu că am… fost implicaţi. Trebuie să fi fost cu mult timp în urmă, din moment ce memoria e neclară. Au fost prea mulţi bărbaţi de-a lungul anilor, iar feţele lor se

estompează. Mă simt necurată când le întâlnesc privirile într-un magazin. Recunoaşterea clipeşte şi ei se uită repede în altă parte, o roşeaţă urcându-le pe gât. Adesea, o femeie le este alături. Privirea ei este de obicei dispreţuitoare sau se fixează pe mine cu ură.

Îmi pare rău că te-ai măritat cu un om atât de slab.

Truman nu s-a uitat în altă parte. Compasiunea strălucea în cuvintele şi ochii lui.

Poate că nu-şi aminteşte de mine.

Nu mă pot opri din a mă holba la fiica mea în timp ce doarme. Pentru moment suntem în siguranţă. Patul ei este cald, camera este sigură şi avem mâncare.

Dar cât timp ne mai putem ascunde?

El l-a ucis pe judecător. Aşa am ştiut că a fost el.

Când Truman mi-a spus prima dată de moartea mamei mele, am negat posibilitatea ca avertismentele ei să se fi adeverit, spunându-mi că nu putea fi el. Ştiam că afacerea ei prezenta pericole. Mama îşi risca viaţa de fiecare dată când vindea o vrajă sau spunea viitorul cuiva. Amândouă ştiam că dacă cineva ne ataca fizic, puteam fi rănite sau ucise. Nu permitea arme în casă pentru protecţia noastră. O altă rădăcină a certurilor noastre.

Dar când Truman a rostit numele judecătorului, am ştiut că temerile mamei deveniseră realitate, iar corpul meu i-a respins fizic cuvintele. Tot ceea ce mă avertizase era în mişcare. Nimeni nu mă putea proteja de el. Era prea puternic, prea conectat.

Trebuia să fug.

Capitolul 16

Truman nu putea sta cu mâinile în sân. Curiozitatea cu privire la cele două crime îl înnebunea.

Simţindu-se ca un spion, îl căutase pe Rob Murray, angajatul care împrumutase Lexus-ul, şi se hotărâse să-i facă o vizită. La urma urmei, maşina fusese găsită în jurisdicţia lui Truman... ei bine, aproape în jurisdicţia lui... şi era responsabilitatea lui să se asigure că omul nu fusese rănit.

Nu-i aşa?

Rob Murray locuia aproape de Bend. Cu siguranţă nu locuia în limitele oraşului Eagle's Nest, dar Truman era un poliţist grijuliu. Îi plăcea să ştie că toată lumea era bine. Poate că Rob ar spune că un bun cetăţean din Eagle's Nest l-a ajutat atunci când a abandonat SUV-ul, iar Truman ar putea merge să le mulţumească. Implicarea comunităţii ar trebui să fie recunoscută.

Sunt plin de rahat.

Alungându-şi vinovăţia de a-şi băga degetul într-un caz care nu era al lui, a bătut la uşa apartamentului. Rob Murray locuia la etajul al doilea al unei clădiri care văzuse zile mai bune. Truman nu îndrăznea să atingă balustrada exterioară de fier a scării, temându-se că singurul ei suport rămas va ceda. La etajul al doilea, trecuse pe lângă ferestrele apartamentelor cu perdele făcute din cearşafuri cu flori lăsate şi una acoperită cu un prosop de plajă de la Seattle Seahawks. Rob nu se deranjase să acopere ferestrele. Prin mica fereastră a apartamentului său, Truman putea vedea chiuveta de bucătărie ciobită a lui Rob, plină cu o jumătate de duzină de boluri lăptoase şi linguri de plastic. O cutie deschisă de Lucky Charms stătea în dreapta chiuvetei.

Dieta burlacilor.

Uşa s-a deschis, iar un bărbat îmbrăcat în haine albe de zugrav cu stropi l-a privit. „Ce?”

Ochii lui erau întunecaţi, iar o ţigară îi atârna de buze. Arăta în jur de treizeci de ani şi avea pielea palidă şi corpul

moale şi rotund al unui om care trăia din cereale reci şi bere. „Rob Murray?”

A încruntat ochii, iar privirea lui suspicioasă a sărit de la cartea de vizită pe care i-o întindea Truman la insigna de pe haina lui. El a luat cartea de vizită şi nu s-a uitat la ea. „Da?”

„Aş vrea să vă întreb despre Lexus-ul pe care l-am găsit ieri pe Goose Hollow Road.”

Suspiciunea s-a risipit. „Nu e al meu. L-am împrumutat, iar proprietarul l-a primit deja înapoi.”

„De ce a fost lăsat acolo?”

„Pentru că a murit. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Avea nevoie de un remorcher.”

„Cum de a stat acolo câteva zile? De ce nu ai sunat imediat pentru remorcare?”

Rob şi-a târşâit picioarele şi s-a uitat în altă parte. „Am uitat”, a mormăit el.

„Ai uitat de un vehicul? Un SUV scump pe care l-ai împrumutat?” *Tâmpit.*

Bărbatul şi-a învârtit ţigara pentru o clipă şi, cu reticenţă, şi-a mutat privirea înapoi la a lui Truman. „Amicul care m-a luat a vrut să petreacă. Mi-a scăpat din vedere.”

„Cât a durat petrecerea asta?”

Rob a strâmbat din nas. „O zi sau două. Avea nişte iarbă grozavă.” Apărarea şi-a strâns umerii. „Este legal aici acum. Putem face asta.”

„Nu ştiu asta.” Truman a încercat o abordare diferită. „Christian Lake mi-a spus că lucrezi pentru el.”

„Da, sunt un fel de om de serviciu pentru casa lui. Este nevoie de o mulţime de întreţinere. Lucrurile se strică mereu.”

„Am văzut casa şi îmi pot imagina că necesită multă muncă. E masivă. Cred că am presupus că Brent Rollins avea

grijă de genul ăsta de lucruri.”

Rob dădu un râs scurt. „Lui Rollins nu-i place să-şi murdărească mâinile. Întotdeauna am spus că treaba mea este să fac lucrurile pentru care Rollins crede că este prea bun.” Resentimentul fierbea în privirea lui şi a supt tare din ţigară.

Truman l-a înţepat. „Nu e cel mai bun şef?”

El a suflat un nor de fum într-o parte. „Rollins este o pacoste, dar Lake este grozav. De aceea i-am cerut lui Christian să mi-l împrumute când camionul meu nu a pornit. Ştiam că mă va ajuta.”

„Frumoasă maşină de împrumut.”

Mai trase din ţigară. „Da, mă aşteptam să-mi ofere camionul Ford. E un pic cam ponosit şi e folosit pentru a căra lucruri pe proprietate. Ştiam că ţine fiecare vehicul aprovizionat cu benzină şi provizii de urgenţă pe acest tip de vreme. M-a surprins teribil când mi-a dat cheile de la Lexus.”

Truman a gesticulat spre hainele albe. „Vrei să pictezi ceva acolo azi?”

„Nu, am altă treabă azi. Rollins m-a sunat şi mi-a spus să stau acasă pentru câteva zile. Am un prieten pictor pe care îl ajut când nu au nevoie de mine.”

„Asta face să fie greu să contezi pe un cec.”

„Christian îmi plăteşte un salariu. În unele săptămâni am şaizeci de ore de lucru; în altele am zece. Totul se echilibrează, iar eu primesc un cec regulat în cont.”

„În ce zi ţi-a împrumutat Lexus-ul?”

Rob şi-a încruntat faţa, gândindu-se bine. „Acum trei zile… Nu, patru zile. A fost ziua în care am reparat sera. Furtuna de zăpadă a crăpat nişte panouri. Am terminat şi camionul meu nu a mai pornit.”

Truman şi-a amintit cum Rollins a trebuit să intre în

garaj pentru a confirma lipsa SUV-ului. „Sera este aproape de casa principală?”

„Nu, e în spate, prin pădure. Există o zonă deschisă care primeşte lumină bună.”

„Camioneta ta a fost parcată departe de casă?”

„Da, până ieri, după ce Christian m-a sunat în legătură cu Lexus-ul. Şoferul camionului de remorcare care a returnat Lexus-ul mi-a verificat bateria şi mi-a făcut un salt. M-am gândit că asta a fost.”

„De ce nu i-ai cerut lui Rollins un salt în acea zi?” *Cu un garaj de şase maşini, cu siguranţă exista un vehicul pe care să îl foloseşti pentru un salt.*

El a zâmbit. „Şi să risc motorul unuia dintre vehiculele preţioase ale lui Christian? Ştiam eu ce va spune.”

„Ştii, eşti norocos că ai o slujbă după ce ai lăsat vehiculul preţios al şefului pe marginea drumului timp de câteva zile.” Truman l-ar fi concediat pe iresponsabilul ăsta.

Rob a reuşit să pară contrariat. „Rollins m-a certat.”

Dar nu l-a concediat?

„Christian nu a spus nimic?”

„Nu, e calm.”

Destul de cool încât să nu-i pese de un Lexus de 90.000 de dolari?

„De ce ai fost pe Goose Hollow Road? Asta nu este pe drumul spre casă de la Lake House.”

„Mă îndreptam spre casa prietenului meu.”

„Poţi să-mi dai numele şi adresa lui?”

„De ce? Nu am făcut nimic.” Privirea încruntată a lui Rob a crescut. „Nu trebuie să vă dau asta. Ştii că există legi privind confidenţialitatea şi alte rahaturi, nu?”

Vorbesc cu un avocat.

„Întrebam şi eu”, a spus Truman în timp ce dădea cea

mai bună privire tulburată a sa. „Au fost nişte scandaluri pe drumul ăla acum câteva zile”, a minţit el. „Şi mă întrebam dacă tu sau el aţi văzut ceva. Acesta este o parte din motivul pentru care am venit la tine despre Lexus. Nu ştiam dacă abandonarea maşinii a fost rezultatul uneia dintre ele. Nu ai văzut nimic suspect pe acel drum, nu-i aşa?”

Rob şi-a mângâiat bărbia, suspiciunea îi dispăruse. „Nu. Este un drum liniştit.” A dat din gură adresa şi numărul de telefon ale prietenului său, iar Truman le-a notat.

I-a mulţumit lui Rob pentru ajutor şi s-a scuzat, simţindu-se ca cel mai mare escroc din lume. A revăzut discuţia în minte, asigurându-se că nu a întrebat nimic care ar fi putut afecta adevărata anchetă.

FBI-ul îl va interoga şi pe Rob?

Se interesaseră de maşina abandonată, sperând să o lege de locul în care se afla Christian Lake în nopţile celor două crime. Dar era clar că Rob Murray fusese şoferul.

O fundătură?

Truman s-a urcat în SUV-ul său, dorind să o sune pe Mercy şi întrebându-se dacă au dat de urma lui Salome Sabin.

Nu era cazul meu.

Nu era nici cazul ei, dar era băgată până la gât.

$$$

Telefonul fermecător dat de Ava pentru a-i cere lui Christian permisiunea de a imprima cauciucurile Hummerului nu a funcţionat, iar Mercy nu a fost surprinsă când acesta i-a spus să obţină un mandat. Înapoi în birourile Bend, Ava i-a

cerut lui Eddie să redacteze o cerere pentru mandat şi apoi a început să analizeze următorii paşi ai investigaţiei.

Mercy s-a îndepărtat de duo, spre uşa biroului. Jeff avea mai mult de lucru pentru ea. Nu le putea sta în preajmă lui Eddie şi Avei, aşteptându-se să fie informată despre fiecare mic apel telefonic în legătură cu crimele Oliviei Sabin şi ale lui Malcolm Lake.

„Cred că trebuie să ne întoarcem la Portland”, a afirmat Ava brusc.

Mercy şi-a oprit fuga lentă. „Abia aţi ajuns aici.” Dacă Ava şi Eddie plecau, ea ar fi ieşit din circuit.

„Am văzut locul faptei şi am vorbit cu Christian Lake. Mandatul va dura ceva timp, iar urmele de cauciuc trebuie să fie luate de un tehnician de la locul crimei, nu de noi. Nu văd ce altceva am putea face acum. Orice alte rezultate ale probelor îmi pot fi trimise prin e-mail şi nu vreau să stau să le aştept. Ceea ce vreau să fac este să mă întâlnesc cu asistenta judecătorului, să verific imaginile video şi să văd dacă există vreun adevăr în legătură cu vizitatorul misterios. De asemenea, vreau să vorbesc din nou cu fosta soţie a judecătorului. Christian mi-a zugrăvit o imagine diferită despre Brenda Lake faţă de ceea ce am cules în timpul primului meu interviu cu ea.” S-a uitat la Eddie. „O să vii cu mine.”

Eddie s-a uitat la Mercy, iar ea a observat compasiunea din ochii lui. El ştia că ea era implicată personal în acest caz şi voia să fie aproape de anchetă.

„Doar pentru câteva zile”, a fost el de acord.

„Atunci trebuie să plecaţi astăzi”, a spus Mercy cu reticenţă. „Următoarea serie de furtuni ar trebui să înceapă la noapte, iar trecătorile vor fi lovite de zăpadă.”

Ava a verificat ceasul de pe perete. „Bună idee. Poţi fi

gata într-o jumătate de oră?”, l-a întrebat ea pe Eddie, care a pălit.

„Dă-mi o oră.”

„Serios?” a întrebat Ava. „Haine, periuţă de dinţi şi pastă de dinţi. Ce altceva mai împachetează bărbaţii?”

Mercy a tuşit. Îl văzuse pe Eddie petrecând douăzeci de minute cu părul şi călcând trei cămăşi diferite înainte să fie mulţumit de cum arăta. Să împacheteze urgent nu era ceva ce el ştia să facă.

„Am nevoie de o oră”, a confirmat el.

„Bine. Ne întâlnim aici în spate. O oră.”

Mercy le-a spus la revedere amândurora şi a sunat să vadă dacă Truman se putea întâlni cu ea la prânz. S-a urcat în maşină şi a decis să ia un desert mare pentru a-şi alina dezamăgirea de a fi lăsată în urmă când ancheta s-a mutat la Portland. A intrat în cafeneaua ei preferată şi l-a zărit pe nenorocitul de reporter la o masă de la fereastră, înfigând o furculiţă în exact budinca de pâine cu ciocolată lipicioasă pe care plănuise să o comande. Michael Brody a zărit-o şi i-a făcut semn să vină.

Nu cu cine vreau eu să vorbesc.

Dar ea s-a dus oricum şi chiar s-a aşezat când el s-a ridicat şi a arătat cu gestul un loc liber chiar vizavi de el.

Ce fac?

„Te uiţi la mine ca şi cum ai suspecta că ţi-am furat maşina.” El luă o muşcătură enormă din desert şi stomacul ei mârâi.

„Ava a confirmat că te cunoaşte.”

„Eu nu mint. Nu prea mult, oricum.” Încă o muşcătură i-a dispărut în gură.

Chelneriţa se opri la masă, cu mâinile pline de farfurii. „Ca de obicei, Mercy?”

„Te rog.”

„Vine şi Truman?” a întrebat ea.

„Încearcă. Nu-i pune comanda încă.”

Ea a dat din cap şi şi-a luat sarcina în bucătărie.

Michael a ridicat o sprânceană la ea. „Asta îmi confirmă impresia că mâncarea de aici este foarte bună. Sandvişul meu nu a fost o întâmplare.” S-a uitat la desertul său. „Şi asta mă face să mă gândesc să mă mut la Bend.”

„Când pleci?” a întrebat Mercy. Reporterul o făcea să vrea să se scarpine în gât. Nu se putea relaxa în preajma lui.

Amuzamentul îi lumina ochii verzi. „Eşti gata să scapi de mine atât de repede?” Mercy nu a spus nimic.

El a luat o înghiţitură de cafea şi şi-a şters gura cu un şerveţel. „Încă trebuie să-i iau un interviu lui Christian Lake. Fac un articol important despre moştenirea tatălui său. Nu-i pot face dreptate fără să vorbesc cu fiii, dar el numi răspunde la telefon.” El i-a ţinut privirea.

Nu avea cum să afle că îl cunosc pe Christian.

„Poate ar trebui să începi cu celălalt fiu”, a sugerat ea.

„Am de gând să vorbesc cu Gabriel după ce vorbesc cu Christian. Şi cu Brenda Lake. A fost deja de acord să se întâlnească cu mine pentru a vorbi despre fostul ei soţ.” Zâmbetul lui mare i-a spus că a fermecat-o pe fosta soţie a judecătorului pentru un interviu. „Am făcut toate cercetările mele despre rolul lui Malcolm Lake în cazul D'Angelo. Bineînţeles, îmi amintesc multe din ele de când s-a întâmplat. A fost greu de ratat”.

Mercy era de acord. Celebrul star de cinema Beau D'Angelo îşi ucisese soţia în timpul unei vizite la Portland. Malcolm Lake ajunsese celebru ca judecător care i-a spus lui D'Angelo să tacă naibii din gură când s-a plâns în timpul declaraţiei unui martor. Presa naţională acoperise deja

procesul, iar căsnicia şi cariera lui D'Angelo erau ştiri zilnice de bază. Dar odată ce blestemul judecătorului a atras atenţia presei, reportajele lor repetitive au creat o nouă celebritate. În cele din urmă, D'Angelo a scăpat pe baza unui detaliu tehnic, iar furia publică a fost asurzitoare. Pentru o scurtă perioadă, judecătorul Malcolm Lake a fost un nume cunoscut. În Portland, a devenit invitatul cel mai căutat la fiecare cină de elită şi strângere de fonduri. Se hrănea cu atenţia, iar avocaţii şopteau că reportajul îi umflase orgoliul.

Mercy îşi amintea vag că citise despre Christian în unele articole din timpul procesului, de obicei ca unul dintre fiii de succes ai judecătorului. Se întreba cum se simţise el în legătură cu publicitatea. Acum se întorsese din nou, şi auzise că uciderea judecătorului era ştirea principală în fiecare seară. Mass – media naţională coborâse în Portland şi îşi umpluse timpul de emisie cu flashback-uri ale celebrului proces al lui Beau D'Angelo. Înainte de proces, starul de cinema renunţase la un contract semnat pentru că ar fi rămas blocat într-o sală de judecată timp de o lună. Cariera lui s-a prăbuşit. Câţiva ani mai târziu, a apărut într-un reality show TV, eşuat pe o insulă împreună cu alte celebrităţi minore. D'Angelo a fost primul dat afară de pe insulă, fiind urât de ceilalţi concurenţi ai emisiunii. Aseară, Mercy a vizionat un interviu online în care D'Angelo spunea cuvinte frumoase despre judecător, afirmând că gândurile şi rugăciunile sale erau alături de familia judecătorului.

Gânduri şi rugăciuni.

Mercy a încercat să nu pufnească.

Niciun cuvânt nu fusese spus la ştiri despre moartea Oliviei Sabin. Până acum, reporterul de peste masă părea să fie singurul membru al presei care făcuse legătura între cele două cazuri. Mercy îşi încrucişă degetele ca timpul să rămână

de partea lor, ţinând presa departe de acest aspect al anchetei.

Chelneriţa a aşezat în faţa lui Mercy o salată de spanac acoperită cu câteva felii de friptură medium-rare. Michael se uită la ea. „Ar fi trebuit să ştiu că îţi plac salatele.”

Apoi a apărut propria ei porţie de budincă de pâine cu ciocolată.

El a zâmbit. „Aşa mai merge.” Privirea lui s-a aruncat peste umărul ei, iar Mercy a ştiut că Truman sosise.

Truman i-a strâns umărul şi s-a aplecat să o sărute înainte de a-i strânge mâna lui Michael. Mercy a observat aceeaşi precauţie în privirea lui Truman pe care o simţea în jurul reporterului. Nici el nu voia să lase garda jos. A luat scaunul de lângă ea şi a ridicat un deget spre chelneriţa lor din cealaltă parte a restaurantului, care a dat din cap şi i-a făcut cu ochiul.

Truman întotdeauna primeşte clipirile femeilor.

Sau privirile prelungite şi a doua privire. Mai ales când îşi purta haina şi insigna. În mod natural, el emana stabilitate, integritate şi onoare. Era o adevărată pacoste pentru femei. Singure sau măritate.

„Vrei şi tu o salată?” a întrebat Michael.

„Nu astăzi. E un BLT pentru mine”, a răspuns Truman. El a luat o furculiţă şi a muşcat din desertul lui Mercy. „Sweet baby cheeses, e la fel de incredibil ca întotdeauna.”

Truman nu avusese o poftă de dulce până să o cunoască pe Mercy. Zahărul era unul dintre viciile principale ale lui Mercy. Unul de care nu reuşise să scape. Asta şi cofeina. Îşi făcuse un depozit imens de produse de lux la cabana ei.

Tatăl ei nu ar fi fost de acord.

„Mercy nu mi-a spus că ne întâlnim pentru prânz”, a spus Truman.

„Nu trebuia. Ai avut noroc.”

Mercy s-a întrebat brusc dacă reporterul o pândise din nou. Ea lua prânzul la restaurant de cel puţin două ori pe săptămână. *Nu ar trebui să fiu atât de previzibilă.*

„De ce eşti aici, Michael?”, a întrebat ea. Mişcarea subtilă a unui ochi dădea de înţeles că bănuiala ei fusese corectă.

„Vreau să-mi obţii un interviu cu Christian Lake.” Ea a suspinat.

„De ce s-o întrebi pe Mercy?” a întrebat Truman.

„Ei se cunosc.”

„Abia”, a adăugat Mercy. „Nu l-am mai văzut de ani de zile.”

„Cu excepţia zilei de ieri”, a adăugat Michael ridicând o sprânceană.

„Nu-i pot spune ce să facă.” Mercy şi-a înţepat spanacul, conştientă că nu avea rost să întrebe cum obţinuse reporterul informaţiile.

„Ţi-a spus că fratele lui, Gabriel, este în oraş?” a întrebat Michael.

Capul ei s-a ridicat brusc şi Truman s-a încordat lângă ea. „S-a întors din California? De ce nu s-a dus acasă în Portland?”, a întrebat ea.

„Asta a fost şi întrebarea mea. A zburat în această dimineaţă şi s-a „ 5 ,5 îndreptat direct spre casa lui Christian.”

„I-ai spus Avei asta? Ea trebuie să-l intervieveze”.

„Nu încă. Am sunat-o de două ori şi am rugat-o să mă contacteze. Nu sa întâmplat încă.

Mercy a verificat ora. „Ea şi Eddie tocmai au plecat la Portland.”

„Cred că interviul lui Gabriel va trebui să aştepte până

se vor întoarce.”

Şi-a înăbuşit dorinţa de a sări de pe scaun şi de a conduce până la casa lui Christian.

Telefonul lui Truman a bâzâit. El s-a încruntat la ecran şi s-a scuzat să răspundă la telefon afară.

Mercy se holba la Michael, fără poftă de mâncare. Nici măcar budinca de pâine nu o atrăgea. Minibomba reporterului despre Gabriel îi înfundase gândurile. O tensiune tăcută plutea între ea şi Michael.

„Ştii că vrei să mergi acolo”, a spus Michael liniştit. „Eu sunt o scuză bună pentru tine să mergi la el acasă. Vei face doar o introducere. Prezenţa ta îi va netezi calea lui Christian pentru a se deschide faţă de mine.”

Părea diavolul aşezat pe umărul ei. „Întotdeauna îţi manipulezi conversaţiile?”

Michael a ridicat din umeri. „Îmi place să fiu eficient cu timpul meu.”

Ea a respectat asta cu reticenţă. Fără îndoială, cele două întâlniri ale lor decurseseră exact aşa cum plănuise el. Dar ea nu era pregătită să-l conducă la Christian. Ea respecta prea mult vechea lor prietenie. Michael ar fi trebuit să găsească o altă cale. Şi-a deschis gura, gata să-i spună exact asta, când o alarmă i-a traversat faţa în timp ce privea dincolo de ea.

S-a învârtit în jurul scaunului ei. Truman se îndrepta spre masa lor, cu faţa încruntată.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat ea.

„Rob Murray a fost ucis. Trebuie să plec.”

Mintea ei se străduia să pună numele. „Tipul care a abandonat maşina lui Christian?”

„Da. Era Evan Bolton de la biroul şerifului din Deschutes County. Vecinii lui Murray au raportat că vehiculul meu a fost la clădirea lui de apartamente acum câteva ore, aşa că

detectivul m-a sunat.”

„Ai fost la apartamentul lui?” a întrebat Michael.

„Da.” Truman avea buzele strânse, faţa palidă. „Dar el respira când am plecat.”

„Vin cu tine”, a declarat Mercy.

Capitolul 17

Când aveam şaisprezece ani, am vândut poţiunile mele fetelor de la şcoală. Afacerile mergeau bine. Vorba din gură îmi făcea vânzările să curgă, deşi niciuna dintre fete nu vorbea cu mine decât atunci când îşi doreau doza. Era uimitor ce îi permitea unei fete un pic de vodcă amestecată cu suc de fructe să facă atunci când se afla în faţa iubitului ei. Inhibiţiile dispăreau, iar interesul adolescentului era captat.

Bani câştigaţi uşor.

Dar eu eram singură. Am început să particip la fiecare petrecere despre care auzeam. O mulţime de adolescenţi se înghesuiau în casa cuiva în timp ce părinţii erau plecaţi din oraş. Berea curgea şi iarba era împărţită. Îmi tapetam puternic ochii, purtam fusta cea mai strâmtă şi mai scurtă şi un top transparent. Voiam ca ei să mă vadă şi m-au văzut.

Pagini uzate din reviste de modă îmi tapetau pereţii dormitorului. Petreceam ore întregi copiindu-le machiajul şi atitudinea. Fotografiile erau un instantaneu al unei lumi pe care nu o cunoscusem niciodată şi am făcut tot posibilul să o aduc în viaţa mea. La început furam machiajul, dar pe măsură ce afacerea mea cu poţiuni creştea, plăteam pentru articole, mândră de capacitatea mea de a avea grijă de mine şi jurând

că nu mă voi baza niciodată pe cineva pentru nevoile mele.

Băieţii din liceul meu au observat.

La petreceri, ei erau şerpii, iar eu eram cimpoierul. Cu voce joasă, îşi spuneau unul altuia că sunt periculoasă; am devenit o cucerire glorificată. Sărbătoreau faptul că au intrat în pantalonii mei şi au supravieţuit fără un blestem pus pe capul lor. Sex rapid în baie, dormitor sau garaj. Chiar şi în aer liber, pe mobila de la piscină. Reputaţia mea s-a răspândit. Pentru băieţi eram uşoară. Pentru fete eram o curvă, o prostituată şi o târfă. Probabil pentru că mă adresam cuplurilor. Trăiam pentru senzaţia de putere de a atrage privirea unui tip „angajat”.

Preferam tipii care pretindeau că sunt într-o relaţie. Ei ar merge în fugă înapoi la prietenele lor, odată ce am terminat cu ei, cozile lor între picioare, îngroziţi că le voi spune partenerelor lor. De parcă mi-ar fi păsat. Bărbaţii prădători mai în vârstă erau cei care mă făceau să fiu precaută. De ce ar urmări un bărbat în vârstă de 20 de ani o adolescentă? Asta vorbea despre mentalitatea şi maturitatea lor – ambele lipsă.

Am cercetat tot ce am putut despre infamul meu omonim. Dansam în dormitorul meu, învăţând mişcările care să capteze şi să reţină privirile bărbaţilor. Odată, am întrebat-o pe mama de ce m-a botezat după femeia care ar fi cerut moartea lui Ioan Botezătorul. Mi-a ţinut privirea mult timp înainte să-mi răspundă. „Pentru că am crezut că asta te va face puternică”.

Nu i-am răspuns, dar mintea mea era plină de întrebări. *De ce eu? De ce trebuie să fiu puternică? Nu toate Kathys, Debbies şi Emilys din lume au nevoie de forţă?*

În mintea mea, numele meu era sinonim cu seducţia. Era o moştenire pe care mă străduiam să o îndeplinesc.

Când eram în ultimul an de liceu, am participat la o petrecere unde mai mulţi bărbaţi mai în vârstă retrăiau gloria anilor de liceu. Eu dispreţuiam adulţii care aveau nevoie să se amestece cu adolescenţii, dar ceilalţi elevi se simţeau importanţi în timp ce se frecau de bărbaţi care puteau bea legal.

Un bărbat mi-a adus un pahar roşu, privirea lui era fierbinte şi intensă, scopul lui evident. Noaptea mea fusese lentă, aşa că am acceptat şi am băut, ridicându-mi atracţia la nivelul zece. Era înalt şi atrăgător, purta pantaloni şi o cămaşă, spre deosebire de 95% dintre ceilalţi bărbaţi de la petrecere. Succesul radia din el şi mi-a captat interesul. L-am explorat. O notă subtilă de pericol roşu mi-a ajuns la nas, dar am simtit şi un aer jucăuş în aura lui, o nevoie imperioasă de a căuta plăcerea.

Genul meu de om.

Am vorbit, am flirtat şi am dansat. Am ignorat restul petrecerii, concentrându-mă pe ochii lui căprui. Curând nu am mai văzut nimic altceva. Eram fericită, o euforie ameţitoare îmi străbătea venele. Nu voiam ca noaptea să se termine.

Apoi eram în maşina lui, cu scaunul din faţă înclinat, iar el era deasupra mea, chinuindu-se să-mi ridice fusta. Nu-mi păsa ce-mi făcea. Mintea mea plutea într-o nevoie profundă de a dormi pur şi simplu şi de a-i permite să-şi facă de cap.

Strigăte. Zgomot. Mâinile lui mi-au rupt bluza când a fost tras de pe mine, pielea mea fiind brusc expusă la aerul rece al nopţii. Prin ochii somnoroşi am văzut doi bărbaţi luptându-se. Iar iubitul meu pierdea. Am privit ca de la mare înălţime, fără să-mi pese ce se întâmplă.

Am închis ochii şi am plutit în derivă. La un moment dat am fost acoperită şi ridicată. O voce blândă m-a asigurat că

sunt în siguranţă. Am fost în pericol?

M-am trezit într-un pat ciudat, într-o cameră ciudată. Un bărbat dormea stânjenit în fotoliul de lângă uşă. Nu era un bărbat. L-am recunoscut ca fiind un alt elev din ultimul an de la şcoala mea. Îl catalogasem drept un tocilar, un alergător de cros slăbuţ care lua numai 10 şi ieşea cu alţi tocilari.

Cu alte cuvinte, nu merita timpul sau atenţia mea.

M-am aşezat. A fost nevoie de un mare efort, iar camera s-a învârtit uşor când m-am aşezat pe marginea patului. Tocilarul s-a trezit şi era lângă mine înainte să apuc să clipesc, stabilizându-mă în caz că mă răsturnam de pe saltea. M-am uitat în ochii căprui cunoscuţi, amintind de bărbatul cu care dansasem cu o seară înainte. O vânătaie proaspătă se formase în jurul unuia dintre ochii lui şi am văzut sânge uscat în nasul lui. Amintirea unei bătăi mi-a fluturat prin creier.

„Cum te simţi?”, a întrebat el.

I-am luat în considerare întrebarea, făcându-mi inventarul corpului.

„Epuizată.”

El a dat din cap. „Ai fost drogată.”

M-am ridicat brusc, scuturându-i strânsoarea de pe braţul meu. „Nu am fost.”

„Ai fost”, a spus el cu tristeţe. „Şi era pe cale să te violeze în maşina lui.”

„Am ales să fiu acolo.” Întotdeauna aveam controlul cu bărbaţii mei. El nu-mi putea spune altceva.

„Nu cred că ai fost capabilă să iei vreo decizie inteligentă în acel moment.”

„Nu trebuia să intervii”, am răbufnit. „Aş fi fost bine.”

„Îţi aminteşti că te-am condus aici aseară? Sau că te-am condus în această cameră?”

„Nu.” Nu-mi aminteam nimic din toate astea, iar o

licărire de teamă m-a cuprins. I-am studiat ochiul vânăt şi am observat o tăietură recentă pe buza lui.

„Ar trebui să fii mai atentă.” Privirea lui căpruie era serioasă. „De ce te culci cu atât de mulţi tipi? O să ajungi moartă într-un şanţ şi la ştiri într-o zi când o să pleci cu cel nepotrivit.”

Furia mi-a încălzit faţa şi m-am împins în picioare, hotărâtă să ies din cameră. „Du-te dracului.”

Am făcut un pas şi mi-a cedat genunchiul. Într-o clipită, el era din nou lângă mine, cu mâini blânde care mă conduceau înapoi spre pat. „Nu eşti în stare să pleci nicăieri.”

Eram vulnerabilă, nu deţineam controlul. Am urât asta şi am preluat comanda situaţiei. I-am ţinut privirea, mi-am lăsat capul în jos şi am zâmbit o seducătoare experimentată.

El s-a retras, cu dezgustul pe faţă. „Nu încerca rahatul ăsta cu mine.” Am fost înţepată.

„Eşti gay?” Mi-am înclinat uşor capul şi mi-am lins buzele. „Ţi-e frică să fii cu *o femeie?*””

„Nu eşti o femeie; eşti un senior la fel ca mine. Şi nu, nu sunt gay. Pur şi simplu nu sunt un dobitoc care profită de fete.” El a păstrat distanţa, dar mâinile lui erau gata să mă prindă din nou dacă începeam să cad.

Am încercat din nou, atingându-i uşor mâna. *„Eşti* gay. Asta e în regulă. Pun pariu că te pot transforma. Vrei să încerci?”

El a suspinat. „Renunţă”, a ordonat el. „Nu mă culc cu tine.”

Am fost uimită. Nimeni nu m-a refuzat. Trebuia să fie homosexual. Niciun alt bărbat nu mi-a răspuns cu atâta dispreţ.

„Acum”, a spus el. „Vorbeşte cu mine ca o persoană normală. Nu o persoană căreia încerci să i-o tragi. Te-am

văzut la şcoală, dar nu ştiu nimic despre tine, doar că toate fetele te urăsc şi băieţii salivează după tine. Ai fraţi sau surori?" Ochii lui căprui erau sinceri.

M-am holbat.

„Ştiu că ai venit la şcoala noastră în mijlocul anului al doilea. Unde ai învăţat înainte de asta?"

„Am fost educată acasă", am spus în ciuda mea.

Ochii i s-au aprins cu interes. „Serios? Cum a fost asta? De multe ori mi- am dorit să nu am de-a face cu rahaturile suplimentare care vin cu şcoala şi să studiez doar ceea ce vreau să învăţ."

I-am spus. I-am spus despre mama mea nebună şi despre casa noastră din pădure. I-am spus cât de entuziasmată am fost să merg la liceu şi cum m-a zdrobit când am fost respinsă. Am vorbit timp de o oră şi m-am relaxat încet. Mi-a adus suc şi un covrig şi a stat cu mine până când m-am simţit aproape normală. Mi-a spus că mama lui nu era acasă şi că a fost la petrecere doar pentru că un prieten l-a târât la ea.

„Cred că îţi sunt datoare pentru că m-ai scos de acolo", am recunoscut în cele din urmă. „Ai avut dreptate. Cineva trebuie să mă fi drogat. Nu m-am simţit niciodată aşa şi am noroc că ai fost atent."

El a tăcut pentru o clipă lungă. „Fratele meu mai mare te-a drogat. El a fost nemernicul pe care l-am scos de pe tine."

„Te-ai luptat cu fratele tău?"

„Nu a fost prima dată", a spus el cu regret. „Mă îndoiesc că va fi ultima. Noroc că era beat aseară. Mă depăşeşte în greutate cu vreo 25 de kilograme şi de obicei îmi tăbăceşte fundul."

Era incredibil de slab, dar avea constituţia slabă a unui alergător. Chipul frumos al fratelui său mi-a trecut prin minte

şi am văzut asemănarea. Nu ştiam ce să spun. Mândria mea era în război cu şocul meu faţă de acţiunile lui, iar eu mă aflam în poziţia neobişnuită de a fi îndatorată altcuiva. Cu alte cuvinte, nu eu eram la conducere şi, din nou, am fost împinsă în afara zonei mele de confort.

„Mulţumesc.” Cuvintele erau dificile. „Îmi pare rău că ţi-a făcut asta.”

O aură sinceră îl înconjura, iar eu am simţit miros de copaci şi iarbă proaspătă.

Fratele lui putea fi un nemernic, dar acest om nu era.

„Nu-ţi ştiu numele”, am recunoscut stânjenită.

„Christian.”

I se potrivea. Aşa cum numele meu mi se potrivea mie.

În cele din urmă, m-am simţit suficient de puternică să părăsesc camera. Casa lui era frumoasă şi mirosea a bani, iar eu am mers pe vârfuri în timp ce ne plimbam pe podelele de lemn lustruit, îngrozită să ating ceva. M-a condus cu un Mercedes înapoi la casa petrecerii pentru a-mi lua maşina. Eram jenată în timp ce stăteam lângă hatchback-ul meu, dar el a fost prea politicos să menţioneze asta. A aşteptat să se asigure că maşina mea va porni şi apoi şi-a luat rămas-bun.

M-am gândit că acesta a fost sfârşitul.

Spre surprinderea mea, m-a găsit la şcoală în lunea următoare. De obicei, luam prânzul singură, într-o nişă mică şi liniştită, cu o carte în mână. Am tresărit când şi-a aşezat tava pe masa mea. S-a aşezat şi m-a atras în conversaţie. Christian mi-a devenit prieten. Eram doi proscrişi, tocilarul şi târfa. Dar fiecare dintre noi a găsit ceva special în cealaltă persoană.

Nu am mai încercat niciodată să îl seduc; Nu i-aş face asta prietenului meu. Nu era homosexual, dar era un virgin care credea că nicio fată nu-i va arunca o a doua privire. Îşi

punea energia în studiu şi mă ajuta la matematică. Eu îi dădeam sfaturi cu privire la îmbrăcăminte şi îl împingeam să ia în greutate. Ceilalţi elevi ne priveau ciudat. Împreună eram o privelişte neobişnuită. Mai mulţi băieţi l-au întrebat pe Christian dacă mi-a tras-o şi au refuzat să creadă în negaţiile lui, dar l-au privit cu un mic grad de admiraţie. Am râs de saltul lui în statut. Mi-am redus pânda la petreceri, dar numai puţin; îmi plăcea prea mult. Nu am mai acceptat niciodată o altă băutură şi am acordat mai multă atenţie la ceea ce simţurile mele îmi spuneau despre un bărbat. Împreună am făcut o diferenţă în viaţa fiecăruia.

A fost o prietenie pe care o voi preţui pentru totdeauna.

Capitolul 18

Lui Truman i s-a întors stomacul pe dos.

Cine l-a ucis pe Rob Murray? Ştie criminalul că am fost acolo?

A mărşăluit pe scara nesigură până la apartamentul lui Rob, cu Mercy chiar în spatele lui. Ofiţerul din faţă îi înregistrase, fără să întrebe de ce un agent FBI se afla la faţa locului. Mercy era pricepută să pretindă că se afla acolo unde trebuia să fie şi puţini oameni o puneau la îndoială.

Mintea îi trecu prin conversaţia anterioară cu Murray, căutând un indiciu că omul se temea pentru viaţa lui.

Nu i-a venit nimic în minte.

Detectivul Evan Bolton din Deschutes County i-a întâmpinat în faţa apartamentului. Truman era uşurat că îl întâlnise deja pe bărbatul de la locul morţii Oliviei Sabin. O

faţă cunoscută. Expresia lui Bolton s-a îngustat când a strâns mâinile lui Truman şi ale lui Mercy.

„De ce sunteţi aici?” a întrebat-o Bolton fără menajamente pe Mercy.

Mercy a schimbat o privire cu Truman. „Această crimă ar putea fi legată de cea a Oliviei Sabin”, a spus ea.

Truman a admirat felul în care chipul lui Bolton nu s-a clătinat.

„Explică”, a ordonat detectivul.

„E complicat”, a ezitat Mercy.

Asta era puţin spus.

„Nu mă grăbesc.” Privirea detectivului a trecut de la Truman la Mercy. „Voi preda acest caz şi FBI-ului?”

„Este foarte posibil.”

Bolton a arătat în sfârşit o emoţie: resemnare. „Spune tot.”

Mercy a dat o versiune prescurtată, trasând legăturile de la Olivia Sabin la Malcolm Lake, la Christian Lake şi apoi la Rob Murray.

În ochii detectivului a răsărit realizarea, iar Truman a sărit pe ea. „Ce? Te gândeşti la ceva.”

Detectivul a respirat adânc. „Nu e chiar la fel, dar Murray a fost ucis cu un fel de lamă. Nu văd modelul deliberat de tăieturi pe care l -am văzut pe Olivia Sabin, dar nu pot ignora asemănările.” Bolton şi-a îndreptat privirea gânditoare asupra lui Truman. „Ai apărut la două dintre locurile crimelor.”

„Şi eu”, a intervenit Mercy.

„Nu înainte ca acest tip să fie ucis”, a subliniat Bolton.

Truman nu spuse nimic. Nu voia să-l lase pe detectiv să-i intre pe sub piele. „Spune-mi din nou ce te-a adus la Rob Murray mai devreme în această dimineaţă?”, a întrebat

detectivul.

Truman şi-a explicat curiozitatea faţă de vehiculul abandonat după ce a aflat că Murray lucra pentru fiul judecătorului ucis.

„Cum părea Murray?”, a întrebat Bolton.

„Moale. Era pe cale să plece la o lucrare de vopsitorie şi nu era îngrijorat că lăsase vehiculul scump al şefului său pe marginea drumului. Eu aş fi fost mai contrariat în legătură cu un SUV care costa probabil de trei ori salariul meu.” Un gând l-a lovit, iar Truman s-a întors spre parcare. „Să înţeleg că asta e camioneta lui Rob?” A arătat cu degetul spre un Chevrolet ponosit care era fotografiat de un tehnician de la locul crimei în partea cealaltă a parcării.

„Eşti isteţ.”

Truman a ignorat aluzia. „Era parcată chiar lângă scări în dimineaţa asta. A trebuit să o ocolesc. Îmi amintesc din cauza capacului odios al cârligului.”

„Ce are capacul cârligului pe el?” a întrebat Mercy.

„O pereche de boaşe atârnând.”

„Dezgustător – oh. Nu contează”, a terminat ea.

„Ideea mea este că a mutat camionul la un moment dat *după ce am plecat”,* a afirmat Truman, ştiind că nu avea cum să dovedească faptul că camionul fusese parcat lângă scări. „Cine a raportat crima?”

„Asta nu înseamnă că Murray a fost cel care a mutat camionul”, a spus Bolton. „Prietenul său pictor a anunţat. Tipul era supărat că Murray nu s-a prezentat şi a venit să-l înjure. A spus că uşa era uşor deschisă când a ajuns el.”

„Şi?” a întrebat Mercy.

O mânca să vadă înăuntru.

Bolton tăcu, o luptă în privirea lui, iar Truman văzu momentul în care cedă. „Veniţi”, a ordonat el. „Asta e

împotriva judecăţii mele, dar din moment ce ai văzut scena Sabin, aş aprecia orice perspectivă.”

Truman şi Mercy au primit cizme şi mănuşi de la un ofiţer. Pe Mercy o cuprinse aprehensiunea şi el se întrebă dacă nu cumva îşi reconsidera dorinţa de a vedea locul faptei. Ştia că găsirea ucigaşului Oliviei Sabin era un obiectiv personal al ei, dar se îndoia că dorea să vadă o altă scenă a crimei.

Deloc surprinzător, interiorul apartamentului lui Murray duhnea a fum de ţigară. O scrumieră revărsată stătea pe măsuţa de cafea, în faţa unei canapele pe care bucăţi de umplutură îşi făceau apariţia prin găurile pernei. Un televizor cu ecran plat de aproape două ori mai mare decât al lui Truman atârna pe perete.

Priorităţi.

Cei doi au aruncat o privire în bucătăria minusculă, iar Mercy a strâmbat din nas la dezordine. Bolton i-a condus pe un hol scurt şi a trecut pe lângă o baie mică, unde Truman a zărit cum în duş creştea mâzgă neagră.

„Iisuse”, mormăi Mercy. „Bărbaţi.”

„Hei.” Bolton s-a uitat peste umăr. „Îmi frec duşul în fiecare săptămână. Cu înălbitor. Nu ne amesteca pe toţi la un loc.”

„Îmi pare rău.”

Bolton s-a dat la o parte şi a gesticulat spre uşa unicului dormitor. Truman a înghiţit în sec şi s-a oprit la uşă, cu Mercy lângă el. Ea şi-a tras răsuflarea.

„Niciodată nu te poţi pregăti pentru asta”, a spus ea încet.

Rob Murray stătea întins pe spate pe podea, iar ochii lui lipsiţi de vedere se uitau direct la Truman. Bolton avusese dreptate cu privire la folosirea unei lame. Murray avea

multiple tăieturi pe faţă şi pe trunchi, dar lovitura mortală trebuia să fi venit de la cuţitul lăsat în gâtul lui. Uniforma lui albă de pictor era îmbibată cu sânge întunecat.

Mercy îşi apăsă dosul mâinii pe nări; mirosul din cameră amintea de canalizare.

„El a lăsat arma”, a afirmat ea.

„El sau ea”, corecta Bolton.

„Are un mâner destul de ornamentat”, a subliniat Mercy.

„Posibil furat din casa Sabin?” a sugerat Truman, uitându-se înapoi la Bolton.

Bolton a dat din cap. „Şi eu m-am întrebat la fel. Poate chiar aceeaşi armă folosită pe Olivia Sabin.”

Truman a făcut un pas atent înainte şi s-a ghemuit, privind mai de aproape şi respirând pe gură. Nu a văzut modelul distinctiv pe care Mercy i-l descrisese de pe cadavrele lui Malcolm Lake şi Olivia Sabin. Tăieturile din hainele lui Rob păreau aleatorii. Brutale. Furioase. Multiple tăieturi îi acopereau mâinile şi braţele. Rob Murray încercase să se protejeze.

„Să înţeleg că medicul legist nu a fost încă aici?” a întrebat Truman.

„Nu încă.”

Truman a observat că Mercy examina camera şi a făcut la fel. Pereţi goi şi murdari, un pat fără cearşaf pe el, haine murdare lăsate pe podea. Dulapul deschis era aproape gol, câteva umeraşe de sârmă atârnând. Se părea că Rob îşi lăsase majoritatea hainelor pe podea sau în coşul de rufe plin până la refuz. Mercy s-a uitat la un roman poliţist de lângă o altă scrumieră plină de pe noptieră.

S-a întors în cerc, încruntându-se. „Nu văd nimic care să-mi amintească de celelalte crime, cu excepţia folosirii cuţitului. Se pare că s-a luptat. Vecinii nu au auzit nimic?”

„Încă verificăm. Altceva?”

Truman observă tonul plin de speranţă din vocea lui Bolton. Avea nevoie de o pistă. „Nu văd nimic”, a spus Mercy. „Putem să ieşim acum?”

Nu o învinovăţesc.

Truman terminase şi el. Plecând, a observat un tehnician de la locul crimei scormonind sub chiuveta din baia lui Rob cu o cheie, îndepărtând capacul pentru a căuta dovezi pe care criminalul le-ar fi putut lăsa în urmă. Afară, a respirat aer curat şi îngheţat şi şi-a scos mănuşile şi cizmele, aruncându-le într-un sac pentru probe.

„Am auzit că mama lui Morrigan s-a întors”, a spus Bolton.

„S-a întors”, răspunse Mercy. „Morrigan a petrecut doar o noapte în îngrijire temporară.”

„Asta e bine. Urăsc să văd copii ţinuţi departe de părinţii lor.” Ochii lui erau întrebători, iar Truman a auzit întrebarea nespusă despre Salome Sabin.

„Salome nu a fost arestată”, a afirmat el.

„Bine. Nu voiam să cred că mama lui Morrigan o va lăsa în urmă după acea crimă. Trebuie să fi fost achitată?” O altă întrebare conducătoare.

Truman se uită la Mercy. *Îi spunem?*

Ea dădu din cap, dar nu era încântată de asta. Niciun om al legii nu voia să admită că un suspect scăpase. „Nu a fost pe deplin lămurită.” Mercy şi-a curăţat gâtul. „A dispărut cu Morrigan noaptea trecută.”

„Pe bune?” Expresia lui Bolton a oscilat între amuzament şi îngrijorare.

„Ştiu”, a spus Mercy. „Nu suntem încântaţi de asta. Fusese de acord cu un interviu în această dimineaţă şi am avut încredere că va apărea. Grija ei pentru fiica ei ne-a făcut

pe toţi să credem că nu ar fi lăsat-o pe Morrigan într- o situaţie atât de oribilă. Am fost păcăliţi.”

„Asta înseamnă că ar fi putut fi aici astăzi”, spuse Bolton încet.

Primul său instinct a fost să o apere pe Salome, dar Truman ştia că Bolton avea dreptate. „Trei victime fac un criminal în serie. Aceasta este a treia?”

„De fapt, FBI-ul a definit-o recent ca fiind două, dar nu suntem siguri că aceeaşi persoană i-a ucis pe judecătorul Lake şi pe Olivia”, a subliniat Mercy. „Murray ar putea fi complet fără legătură. Să nu facem presa să creadă că avem un criminal în serie în zonă.

„Primele două scene de moarte similare nu pot fi ignorate”, a argumentat Truman. „Sunt de acord că metoda de crimă folosită asupra lui Murray pare puţin diferită, dar cuţitul acela elegant care îi iese din gât mă face să cred că are cel puţin legătură cu cea a Oliviei Sabin.”

Mercy a urmărit un poliţist care mergea din uşă în uşă, întrebând dacă rezidenţii au auzit sau au văzut ceva neobişnuit. „Ai crede că într-o clădire de apartamente unde pereţii sunt atât de subţiri, cineva ar fi auzit ceva. Nu pot să cred că Rob Murray a murit în tăcere. Aud o mulţime de gălăgie de la vecinii mei, iar clădirea mea are pereţi destul de groşi, dar sunt unele lucruri pe care nu le poţi ignora.”

Cum ar fi ţipetele morţii?

„Încă un motiv pentru care vreau să mă mut de acolo”, a adăugat ea.

Truman a încremenit, întrebându-se dacă va aduce vorba despre noua ei vânătoare imobiliară. În schimb, ea şi-a luat rămas bun de la Bolton, iar Truman a urmat-o pe scări. *De ce nu a vorbit cu mine despre asta?*

O greutate îl împovăra, iar paşii îi încetineau.

Poate că Mercy nu-i vedea locuind împreună în viitor. Sau ar putea fi supraprotectoare cu Kaylie, nevrând să dea un exemplu locuind cu iubitul ei. *Dar ea nu mi-arfi spus?*

Şi-a alungat gândurile paranoice din cap. Îi plăcea ce avea cu Mercy. Ea îl făcea să zâmbească şi să aştepte cu nerăbdare să se dea jos din pat în fiecare zi. În cele şase luni dinaintea venirii ei în oraş, el se concentrase asupra slujbei sale, excluzând orice altceva. Acum lumea arăta şi se simţea altfel pentru el. Îi plăcea asta.

S-a oprit la maşina ei când i-a sunat telefonul. „E mama.” Fruntea i s-a încreţit. „Am băut o cafea recent, nu ştiu de ce ar suna.”

Relaţia cu mama ei nu era atât de apropiată pe cât îşi dorea, iar Truman ştia că Mercy tot încerca. Dar ea nu voia să intervină între tatăl şi mama ei. În acest moment, prima loialitate a mamei ei era faţă de soţul ei, iar el nu o voia pe Mercy în viaţa lor.

„Mamă?”, a spus ea în telefon. În timp ce asculta, fruntea i s-a încreţit şi mai mult şi buzele i s-au întredeschis. „Ce a făcut? Ce i-a spus tata?”

Truman a aşteptat.

„Iisuse Hristoase. Eşti sigură că ar trebui să vin?” Mercy a întâlnit privirea lui Truman şi a scuturat încet din cap, dându-şi ochii peste cap.

Nu prea serios.

Ea a închis. „Tata este supărat pe Rose. Ceva legat de leagănul care i-a fost livrat. Mama crede că o pot calma.”

„Rose supărată? Asta nu sună bine. Ea e cea calmă din familia voastră.”

„Exact. Dacă ceva a declanşat-o, trebuie să fie destul de dur. Mă îndrept într-acolo.”

„Voi fi chiar în spatele tău”, a afirmat Truman.

Capitolul 19

Tatăl ei a deschis uşa, iar Mercy a făcut un pas înapoi.

El nu fusese niciodată genul care să arate emoţii, dar ea a ştiut imediat că era frustrat şi posibil furios. „Mama ta vrea să te vadă”, a spus el.

Mama ta. Nu eu.

Privirea i se îndreptă spre Truman şi îi dădu şefului poliţiei un semn politicos din cap în timp ce le făcea semn să intre. În sufragerie, Mercy a zărit frumosul leagăn de la Nick Walker.

„E uimitor”, a spus Truman. „Walker a făcut asta?”

Mercy îi povestise pe scurt despre vizita ei la depozitul de cherestea. „A făcut o treabă incredibilă.”

Truman a trecut o mână de-a lungul lemnului lustruit. „Asta ar costa o avere într-un magazin.”

Mercy era de acord, întrebându-se unde erau mama ei şi Rose. O uşă s-a închis la etaj şi ea a recunoscut paşii mamei sale pe scările din lemn masiv. Ochii lui Deborah Kilpatrick erau roşii şi genele umede. I-a dat lui Mercy o îmbrăţişare scurtă şi l-a salutat pe Truman.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mercy. „Unde e Rose?”

„În camera ei”, a spus mama ei, aruncând o privire spre soţul ei, care stătea ţeapăn la o parte. „Cred că am forţat prea tare.”

Mercy nu a crezut asta, ştiind că tatăl ei fusese cel care împinsese prea tare. „Iar e vorba de copil? Ştii că nu o poţi forţa pe Rose să se stabilească într- o casă cu un gard alb cu un bărbat pe care abia îl cunoaşte doar pentru că tu crezi că bebeluşul are nevoie de un tată. Am crezut că am stabilit asta.”

„Nick Walker are intenţii”, a afirmat tatăl ei.

Ce termen de modă veche.

„Am putut vedea asta când a adus leagănul”, a clarificat mama ei. „Era clar că e blând cu Rose. Desigur, ea nu poate vedea, şi când i-am spus-”

„I-aţi spus lui Rose că Nick este interesat de ea? Ai crezut că nu ştie asta?”

„Ar fi un soţ bun”, a intonat Karl Kilpatrick. „Solid. Stabil. Un bun furnizor. Nu ar găsi ceva mai mult.”

Are el o părere atât de proastă despre Rose? Mercy s-a luptat să-şi găsească vocea. „I-ai spus că nu poate găsi mai mult?”

Părinţii ei au rămas tăcuţi.

Săraca Rose. Oare ei cred că e incapabilă să găsească dragostea?

„Ai făcut-o de râs înainte sau după ce a plecat Nick?” a bombănit Mercy.

Mama ei a pus o mână pe braţul lui Mercy. „Nu s-a supărat până nu a plecat Nick”, a clarificat ea. „Karl şi cu mine am primit exact aceeaşi impresie când el a fost aici şi credem că ar fi un bărbat bun pentru ea. Felul în care se uită la Rose nu poate fi negat... iar faptul că i-a făcut un leagăn arată că acceptă copilul ei.”

Ei cred că copilul ei este indezirabil? „Orice bărbat decent va accepta copilul lui Rose. Nu-mi spune că i-ai spus şi asta.”

Părinţii ei au schimbat o privire.

„La naiba! Ai fi putut s-o dărâmi şi mai mult? Presupun că ai sugerat o nuntă în primăvară?”

„Trebuie doar să meargă în faţa unui judecător...” a început tatăl ei.

„Nu mai vorbi!” Mercy a ridicat o mână. „Rose decide cu cine se va mărita şi când se va mărita. *Dacă ea vrea să se*

mărite. Nimeni altcineva. Unde este?

Deborah a arătat în sus pe scări, iar Mercy s-a concentrat să nu se împiedice în timp ce urca treptele. A bătut la uşa dormitorului pe care îl împărţise cândva cu Rose şi Pearl. „Sunt Mercy.”

După câteva secunde de tăcere, uşa s-a deschis, iar Mercy a văzut temperamentul tatălui ei în expresia lui Rose. Frumoasa ei soră era lividă.

„Sunt nebuni”, i-a spus ea lui Mercy. „Când se va termina asta? Cel puţin Owen nu mă mai bate la cap cu găsirea unui tată pentru copilul meu, dar tata nu a renunţat. Ei cred că nimeni nu m-ar putea dori vreodată!”

„Ce s-a întâmplat?”

Rose s-a mutat să se aşeze pe pat şi Mercy a urmat-o, aşezându-se lângă ea. Paturile suprapuse din tinereţea ei dispăruseră, fiind înlocuite de un pat dublu. Un birou stătea sub fereastră, îngrămădit cu mai multe cărţi Braille, iar altele umpleau un mic raft de cărţi. Mercy ştia că Rose asculta adesea cărţi audio, dar ea spusese că preferă să citească singură. Camera era de un verde pal, îngheţat. Pereţii erau goi de picturi sau tablouri, dar câteva animale de pluş păreau acasă pe pat.

„Nick a lăsat leagănul. Aveam o conversaţie plăcută, iar mama şi tata au stat şi ei puţin de vorbă cu el. Imediat ce a ieşit pe uşă, tata a sărit la mine că nu am fost destul de amabilă cu Nick. Habar n-aveam despre ce vorbea. Îi mulţumisem lui Nick pentru leagăn de zeci de ori.” Sprâncenele ei s-au unit. *„Apoi* mi-a spus că trebuie să-l invit pe Nick la cină şi să fiu mai cochetă.”

„Săflirtezi? Tata chiar a folosit acest cuvânt?” *Suntem în anii 1950?*

„Corect? Aşa că l-am întrebat dacă i-ar fi înscenat lui

Nick să construiască leagănul şi să fie drăguţ cu mine. El a negat, spunând că ar fi bine să nu-l las pe Nick să-mi scape, pentru că el e cel mai bun lucru pe care-l pot face, dar cred că tata a orchestrat totul.”

Rose s-a prăbuşit, părând zdrobită, iar inima lui Mercy s-a frânt într-un milion de bucăţi de plâns când şi-a amintit de bucuria de pe chipul surorii ei la depozitul de cherestea. Fusese plină de fericire şi speranţă.

„Nu cred că tata i-a înscenat asta lui Nick.”

„Nu pot fi sigură. De câteva ori a încercat să mă convingă să mă întâlnesc cu un bărbat despre care el crede că ar fi un soţ bun. E exasperant. Acum a făcut acelaşi lucru cu Nick. Sincer am crezut că…”

„Ştii când am văzut prima dată leagănul la depozitul de cherestea?” a început Mercy. „Am ştiut în acea zi că Nick era sincer interesat de tine. Era scris pe faţa lui. Aş fi vrut să fi văzut cum se uita la tine, Rose. Era ca şi cum ai fi fost o bijuterie strălucitoare; era hipnotizat.”

Rose şi-a ţinut respiraţia. „Ce?” Speranţa precaută a curs în expresia ei.

„Vorbesc serios, Rose. Rar văd un bărbat să se uite la o femeie aşa cum s-a uitat Nick la tine. El nu a ascuns nimic.” Faţa i s-a încălzit când şi-a amintit
cum o privea mereu Truman[5]. *Flămând, îndrăgostit, plin de speranţă.* „Aş vrea să poţi vedea faţa unui bărbat când simte ceva puternic pentru o femeie. Nu e nimic asemănător.”

„Crezi că e cu adevărat interesat de mine?” Vocea lui Rose era răguşită.

„Ştiu că este. Mă îndoiesc că până şi tata l-ar putea speria.”

Faţa lui Rose a căzut. „Nu poate fi posibil.” Mâna ei s-a dus la burta ei. „Toată lumea ştie cum am rămas însărcinată.

Niciun bărbat nu ne va lua pe amândouă.”

Mercy şi-a prins respiraţia, sfâşiată de durerea şi îndoiala surorii ei. Relaţiile nu erau punctul forte al lui Mercy. Şi sfătuind-o pe sora ei despre dragoste, se simţea ca şi cum ar fi stat în faţa unei clase de fizică de la facultate, aşteptându-se să predea o materie pe care nu o luase niciodată.

Dar ea urmase cursul intensiv.

I-a luat mâna lui Rose şi şi-a organizat gândurile. „Ce părere ai despre Nick?”

Rose a rămas tăcută.

Mercy a luat asta ca pe un semn pozitiv. „Omul ţi-a făcut un leagăn. Ceva special pentru copilul tău. Cred că e felul lui de a-ţi spune că e deschis. Ar fi putut să-ţi facă... un scaun... sau o masă... ceva normal. Dar a sculptat un *leagăn*, Rose. E un tip tăcut, dar cred că asta vorbeşte foarte tare. Nimeni nu-ţi spune să te măriţi cu el. Ei bine, cu excepţia tatei, dar el nu se pune, şi cred că mama doar i-a urmat exemplul. Trebuie să-ţi deschizi inima şi să explorezi ceea ce îţi oferă el. Asta e tot.”

„Tata nu i-a înscenat asta?” a şoptit ea, încă nesigură.

„Pe naiba, nu. Nick era atât de încântat să-ţi arate leagănul. Tata nu poate forţa un bărbat să simtă aşa – nimeni nu poate. Am văzut-o, Rose, clar ca lumina zilei pe faţa lui, şi cred că şi tu ai simţit-o, nu?” Mercy şi-a ţinut respiraţia, urmărind chipul surorii sale în timp ce emoţiile îi fluturau prin faţă.

„Am sperat”, a recunoscut ea în cele din urmă. „Am crezut că mi-am imaginat acel sentiment din partea lui pentru că este atât de puţin probabil...”

„Opreşte-te chiar acolo”, îi porunci Mercy. „Orice bărbat care te iubeşte va fi cel mai norocos om din lume. Să nu

îndrăzneşti să renunţi la tine.”

„Fac parte dintr-un pachet.” Vocea lui Rose avea o notă de amuzament. „Şi nimeni nu ştie ce se află în micul pachet. E ca şi cum ai alege o cortină la un concurs TV. Cine ştie ce vei primi?”

„Unii bărbaţi sunt fericiţi să îşi asume riscuri”, a spus Mercy, amintindu- şi de persistenţa lui Truman. „E un lucru bun că unii oameni îşi asumă riscuri, altfel specia noastră ar dispărea.”

Rose şi-a aruncat braţele în jurul lui Mercy, îmbrăţişând-o strâns.

„Mulţumesc.”

„Nu am făcut nimic.”

„Ba da, ai făcut. Tata m-a făcut să gândesc în cerc.”

Mercy şi-a amintit expresia uluită a tatălui ei când ea a ridicat mâna şi ia ordonat să nu mai vorbească. „Cred că tata se va reţine pentru o vreme.”

„Ce ar trebui să fac în legătură cu Nick?”

„Ei bine, ce-ar fi să treci mâine pe la depozitul de cherestea înainte de prânz să-i mulţumeşti pentru leagăn. Şi dacă el nu te invită la prânz, atunci fă- o tu.”

Rose a dat din cap, cu hotărârea pe faţă. „Pot să fac asta.”

Mercy a rămas în picioare, în parte mulţumită că îşi ajutase sora şi în parte îngrozită că ar fi putut să o îndrume pe sora ei spre a i se frânge inima. *Nu e vorba doar de viaţa lui Rose. Este şi cea a copilului.*

Dar Mercy se simţea bine în legătură cu Nick. Rose îl cunoştea de mult timp şi îi cunoştea caracterul. Sora ei nu era genul care să-şi arunce inima în joc fără să se gândească bine, iar Mercy ştia că Nick nu i-ar face rău surorii ei în mod deliberat.

Dar dacă Rose va fi rănită oricum?

Doar sora ei ştia cât de mult risc îi convenea. Nu era locul lui Mercy să o protejeze.

Doar dacă ştiu că tipul e un adevărat ticălos.

„Ecografia ta e săptămâna asta, nu?” întrebă Mercy.

„Da. Abia aştept.”

Rose era la jumătatea drumului, unde putea afla sexul copilului.

„Mă vei suna, nu?” a întrebat Mercy în timp ce întorcea clanţa uşii.

„Absolut.”

„Vii jos?”

„Încă nu sunt pregătită să am de-a face cu tata”, a spus Rose. „Spune-le că voi fi jos mai târziu.”

„Aşa voi face.”

Când Mercy a ajuns la baza scărilor, şi-a amintit brusc că îl abandonase pe Truman cu părinţii ei. Simţindu-se vinovată, a urmărit sunetul vocilor lor. Cei trei se mutaseră în bucătărie, unde Truman şi tatăl ei stăteau la masă şi mâncau plăcintă cu mere. Cu îngheţată. Mama ei a turnat mai multă cafea în ceaşca lui Truman şi a radiat. Mercy se simţea ca şi cum ar fi intrat în casa unui străin. Cine erau aceşti oameni amabili care stăteau şi savurau plăcintă?

Truman i-a mulţumit mamei sale şi apoi a întâlnit privirea lui Mercy peste marginea ceştii de cafea în timp ce lua o înghiţitură. Ochii lui scânteiau de amuzament.

„Vrei o felie de plăcintă?” a întrebat-o mama lui Mercy. „Rose a făcut- o.” Tatăl ei s-a concentrat asupra farfuriei sale, urmărind ultimele îmbucături cu furculiţa.

Stomacul lui Mercy a mârâit. Şi apoi şi-a amintit de cadavrul mutilat al lui Rob Murray. „Nu, sunt bine. Rose o să coboare în curând.”

„E bine?” a întrebat-o mama ei.

„Da. Doar nu o presa.” Ea s-a uitat la tatăl ei, dar el a continuat să mănânce, cu privirea în jos. „Rose va face ce e mai bine pentru ea şi pentru copilul ei.”

El şi-a ridicat privirea la asta şi a deschis gura să vorbească, apoi s-a gândit mai bine şi s-a întors la farfuria lui aproape goală.

„Mă duc acasă”, le-a spus Mercy, ridicând o sprânceană la Truman. „Nu mă lăsaţi să vă îndepărtez de plăcinta voastră.”

El a terminat jumătatea rămasă din felie în două înghiţituri, s-a şters la gură şi s-a ridicat. „Spune-i lui Rose că plăcinta ei a fost fantastică, Deborah.”

Mama lui Mercy a radiat din nou, privind în sus la Truman. Acesta îi strânse mâna lui Karl şi îşi luară rămas-bun.

Afară, a oprit-o pe Mercy înainte să urce în SUV-ul ei. „Cum se simte Rose?”

„E bine. Doar confuză.”

„Nick este un om bun şi trebuie să aibă sentimente puternice pentru Rose.”

„De unde ştii asta?”

„Am ochi. Ăsta nu e un cadou obişnuit în sufrageria părinţilor tăi. Sper că ea nu-l va evita.”

„Nu. Ea vrea să exploreze posibilitatea.”

„Bine.” Truman părea extrem de mulţumit. „Mama ta mă place”, a spus el cu un zâmbet. „M-a hrănit cu plăcintă.”

„Am văzut.”

El s-a sprijinit de vehiculul ei şi a tras-o în braţele lui. Mercy a expirat, lăsând ziua lungă să se rostogolească de pe umerii ei în timp ce se afunda în îmbrăţişarea lui. Niciun cadavru, niciun tată furios, niciun suspect dispărut.

Truman mirosea a bărbat, a solid şi reconfortant. Şi-a lipit buzele de gâtul lui Truman şi tot corpul lui s-a încordat. Mulţumită de puterea ei asupra lui, ea a sărutat o linie până la urechea lui. „Kaylie îşi petrece noaptea cu un prieten”, a şoptit ea. El a închis ochii şi a tresărit la senzaţia de la urechea lui.

„Nu mai spune nimic.” El a sărutat-o ferm şi i-a dat un imbold spre uşa şoferului. „Voi fi chiar în spatele tău.”

Capitolul 20

Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl.

Când am fost suficient de mare pentru a observa că copiii din cărţile mele aveau o mamă *şi* un tată, am devenit curioasă. Timp de câţiva ani am acceptat răspunsul mamei mele că nu am avut niciodată unul. Când am împlinit treisprezece ani, mi-am dat seama că fizic era imposibil şi am confruntat-o din nou.

Eram afară, mergeam pe cărarea din pădure spre locul ei preferat, unde se ruga în luminişul însorit dintre pinii înalţi. De multe ori era plecată pentru câteva ore. „Armonizarea cu natura”, îi spunea ea. Ea m-a învăţat să caut miracolele din natură. Fiecare frunză, fiecare pasăre şi chiar pământul de sub picioarele mele. Am studiat uimitoarea reţea de vene din frunze şi m-am mirat de transformările lor colorate şi de eventualele lor morţi. Priveam păsările zburând şi tânjeam să mă alătur lor, să fiu fără greutate, să mă înalţ. Din ce sa inspirat Dumnezeu pentru a crea creaturile fragile care zburau din copac în copac? Când am analizat un pumn de pământ, am descoperit noi galaxii, un cosmos format din diferite boabe, minerale şi pietricele.

Erau multe de învăţat dacă îţi făceai timp.

Am ajuns la locul ei. Câteva cioturi vechi se aflau în

centrul micii zone cu iarbă. Ea a aşezat o lumânare groasă pe cel mai mare şi mi-a făcut semn să mă aşez pe unul dintre cele mai mici. A aprins lumânarea şi a închis ochii, respirând adânc şi uniform, inhalând aromele vieţii din pădure. După un moment, a luat loc lângă mine şi mi-a întâlnit privirea.

„Tatăl tău este în închisoare.”

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu asta a fost. „De ce?”

A rămas tăcută. „Este o poveste lungă.”

„Nu de asta m-ai adus aici?”

S-a uitat la lumânarea ei. „Este.”

Am aşteptat, ştiind că nu o pot grăbi. Îmi va explica când va fi pregătită, dar sângele îmi curgea fierbinte prin vene. Tatăl meu era un criminal. Ruşinea m-a inundat ca şi cum un public imens ar fi auzit secretul murdar. Dar nimeni nu auzise cuvintele ei, în afară de copaci şi pământ.

Sau ceilalţi oameni ştiau? Era tatăl meu unul dintre motivele pentru care mama era evitată când se plimba pe culoarele magazinelor? De ce nimeni în afară de clienţii ei nu venea la noi acasă?

„Am fost tânără odată, ştii. Eram frumoasă, iar ochii bărbaţilor mă urmăreau.”

„Încă o mai fac.” Niciodată nu m-am gândit la mama mea ca fiind bătrână, deşi ştiam că avea aproape treizeci de ani când m-am născut.

Ea a râs. „Ei nu mă văd în acelaşi fel.” Am aşteptat.

„L-am întâlnit pe tatăl tău într-un club de dans…”

„ Ce? ” Nu mi-o puteam imagina pe mama mea închisă într-un astfel de mediu social.

„Taci şi ascultă. Îţi voi spune povestea asta o singură dată.”

Mi-am strâns buzele; am crezut-o. Nu mai văzusem

niciodată expresia ei actuală. Tristă, gânditoare şi meditativă. Nu stătea la fel de dreaptă ca de obicei, iar liniile de pe frunte i se adânciseră. Am simţit o aură de bej pământiu în jurul ei; de obicei era un albastru calm, cu miros de ocean. Am ascultat.

„Era chipeş şi fermecător. Ochii lui mă făceau să mă topesc pe dinăuntru, iar cuvintele lui erau meşteşugite de un maestru al seducţiei.”

Mi-am încreţit nasul.

„Pe vremea aceea locuiam într-o căsuţă la periferia oraşului Bend. El locuia în oraş, dar curând şi-a petrecut tot timpul la mine acasă. Ne-am căsătorit la trei luni după ce ne-am cunoscut.” Un zâmbet lent i-a umplut faţa în timp ce se uita la lumânarea ei. M-am agăţat de fiecare cuvânt, încercând să mi-o imaginez pe mama îndrăgostită.

„Îmi vorbea rar despre munca lui. Ştiam că lucra pentru un om important şi că era foarte apreciat în meseria lui. Îşi descria munca ca fiind „orice are nevoie şeful meu să fac”. Mai târziu mi-am dat seama că asta includea frecvent o armă.”

„O armă”, am repetat în şoaptă. Armele erau un mister pentru mine, ceva ce piraţii şi soldaţii purtau în cărţi.

„În timpul primului nostru an, dragostea noastră s-a destrămat. Era adesea plecat din oraş, fără să-mi spună niciodată unde se ducea. „E vorba de muncă”, spunea el, şi asta era singura explicaţie pe care o primeam.” Vârfurile degetelor i-au atins uşor marginea maxilarului, aproape de bărbie. „Am învăţat să nu insist niciodată pentru mai multe răspunsuri.”

Am înghiţit în timp ce o prezenţă de durere o înconjura, mirosul ei ascuţit arzându-mi nasul.

„Într-o dimineaţă am descoperit sânge împrăştiat pe

cămaşa şi pantalonii lui. Venise acasă la trei dimineaţa, îşi schimbase hainele şi se târâse fără cuvinte în pat, în timp ce eu rămâneam tăcută şi ţeapănă lângă el." A făcut o pauză. „Mirosea a moarte, iar eu ştiam să nu pun întrebări. I-am udat hainele şi i-am spălat petele, dar simţeam prezenţa lor de fiecare dată când le purta. Ca şi cum un suflet ar fi rămas conectat la sânge. Cerinţele meseriei sale au crescut, iar temperamentul său a devenit mai dur. Cel puţin o dată pe lună, moartea îl urmărea acasă, iar eu căutam în secret o cale de ieşire din căsnicie. Aflasem că şeful lui era un om de temut, un om care lua de la oameni sub pretextul că îi ajuta. Dacă aveai nevoie de bani, el te ajuta, dar preţul era dedicarea şi fidelitatea ta absolută. Când oamenii sunt disperaţi, acceptă un târg de la diavol."

Fascinată, am ascultat. Povestea ei părea desprinsă din unul dintre romanele mele. „Apoi s-a întors împotriva mea."

Frica şi tristeţea ei m-au copleşit, iar vederea mi s-a întunecat, ameţindu- mă.

„Detaliile nu sunt importante, dar a fost arestat. În timp ce stătea în închisoare, şeful său a umplut poliţia cu dovezi ale crimelor soţului meu. Totul îl implica pe soţul meu; şeful său fusese meticulos în pregătirile sale şi se distanţase de crimele mortale. Când a fost judecat, am depus mărturie împotriva lui. Am refuzat să îl privesc în ochi, în timp ce vorbeam cu maxilarul încleştat, şi am simţit simpatia juriului în jurul meu. A mers la închisoare pentru trei crime şi pentru abuzurile mele. Sentinţa lui a fost lungă".

Am aşteptat mai mult din poveste. Când a rămas tăcută, am întrebat: „Când va ieşi?"

Ochii trişti s-au întâlnit cu ai mei. „Asta nu se ştie. Ştiu durata stabilită, dar de multe ori nu asta este ceea ce servesc. Se întâmplă anumite lucruri. Oamenii sunt eliberaţi mai

devreme. În sala de judecată, a jurat răzbunare pe mine şi pe copilul meu nenăscut.”

„Pe mine”, am răsuflat.

„Deşi şeful său îl trădase, ştiam că reţeaua şefului său era de mare anvergură. Tatăl tău avea prieteni care nu erau de acord cu pedeapsa lui şi care îl susţineau mereu. Eu nu aş fi fost niciodată în siguranţă şi nici tu.”

„De aceea ne ascundem”, am afirmat. Claustrofobia m-a înghiţit în timp ce stăteam în soare. *Vom fi vreodată în siguranţă?*

Privirea ei maro sumbră s-a întâlnit cu a mea. „A jurat să ne ucidă pe mine şi pe tine. Nu voi lăsa niciodată să se întâmple asta.”

„Trebuie să plecăm”, am implorat. „Suntem prea aproape. Putem merge în Africa sau Canada.” Ţări îndepărtate, care sună exotic, despre care citisem în cărţi şi pe care visam să le vizitez.

„El a crezut că am plecat. S-a răspândit povestea că m-am mutat departe.”

„De ce nu am plecat?”

„Nu pot să plec”, a şoptit mama. „Inima şi sufletul meu aparţin acestor copaci şi acestui pământ. Nu-i voi părăsi. La nevoie, ei mi-au dat putere. Ei sunt încă puterea mea.”

Cuvintele ei erau adevărate. Văzusem odată legătura: panglici albastre şi verzi aproape invizibile, cât părul, care scânteiau în timp ce curgeau între ea şi pădure. Mai des auzeam legătura în timp ce ea se mişca printre copaci. Un sunet subtil, sclipitor… ca un clopot îndepărtat.

„Nu uita niciodată că a promis să mă şteargă pe mine şi pe copiii mei de pe faţa pământului. Copiii tăi vor fi şi ei în pericol.”

Astăzi privirea mea se îndreaptă spre Morrigan, care

citeşte liniştită cărţile pe care le-am împachetat în grabă. Aceleaşi cărţi care au adus lumea exterioară în casa mea izolată. Inima mi se prăbuşeşte liniştită la auzul pericolului în care ne aflăm.

El a ieşit.

Mama mea nu va fi ultima lui victimă. Ameninţarea a ieşit la suprafaţă 5 5 1 5 după zeci de ani de hibernare. Îmi voi proteja fiica chiar dacă asta mă va ucide. Aşa că ne ascundem. Mai adânc ca niciodată.

Ar trebui să-i spun lui Morrigan că ştiu cine i-a ucis bunica? E prea tânără.

Vina mă cuprinde şi o implor în tăcere pe mama să mă ierte. De atâtea ori, în adolescenţă, am răbufnit la ea, furioasă pe regulile pe care mi le-a impus, furioasă pe bula în care m-a crescut. Ameninţarea pe care mi-a împărtăşit-o în acea zi în pădure mi s-a părut inexistentă mai târziu, după trecerea câtorva ani. Viaţa noastră calmă îmi dăduse o falsă siguranţă, iar hormonii adolescenţei îmi acaparaseră creierul.

Mi-am scuturat capul de adolescenta proastă care am fost.

Nu ar fi trebuit ca mama să fie anunţată dacă el a fost eliberat din închisoare? Am pufnit. Mă îndoiesc că închisoarea ştia cum să o găsească.

Sau unul dintre asociaţii lui a făcut crima pentru el? Nu mai contează. Vom continua să fugim.

Capitolul 21

Mercy stătea la biroul ei în dimineaţa următoare. Furtuna de zăpadă prognozată trecuse peste noapte şi căzuseră 20 de centimetri de zăpadă în Bend şi un metru de puf alb în lanţul muntos Cascade. Toate trecătorile montane fuseseră închise, izolând Oregonul central de populara Willamette Valley. Acest tip de furtună de zăpadă era rar pentru zona Bend. Ningea în fiecare an, dar nu aşa, iar oraşul se străduia să ţină pasul cu plugurile. Bend nu avea suficiente pluguri pentru a curăţa toate drumurile principale. Trebuia să prioritizeze.

4WD-ul lui Mercy o făcuse să conducă la locul de muncă mai puţin periculos, iar Kaylie era mulţumită că şcoala fusese anulată în timp ce era blocată la casa prietenei ei. A informat-o pe Mercy că planificaseră să se uite la filme şi coacă cookie-uri toată ziua.

Îmi doresc să fi fost acasă făcând prăjituri.

Dimineaţa ei a constat într-o lungă despărţire de Truman, un drum riscant spre serviciu şi câteva ore de lucru la calculator.

Zăpada continua să cadă, iar ea a petrecut câteva minute cu bărbia sprijinită pe mână, bucurându-se de priveliştea de la fereastră. Oraşul era acoperit de o pătură albă magică, iar ea încerca să nu se gândească la ce ar putea însemna naveta ei de seară. Se anunţau mai multe ninsori în următoarele câteva zile. Se gândea la cabana ei şi la noul sistem de pompare pe care ea şi Truman îl instalaseră. Ar fi preferat să verifice locuinţa sa decât să bată pe tastele calculatorului.

Un mic nor de claustrofobie plutea deasupra capului ei. Incapacitatea de a ajunge imediat la cabana ei, plasa ei de

siguranţă, o împiedica să se relaxeze complet. Probabil că putea ajunge cu maşina. Avea lanţuri pentru maşina ei 4x4 şi o lopată. Dar nu exista nicio urgenţă la orizont. Obişnuita ei scanare matinală a rapoartelor de ştiri naţionale şi internaţionale nu ridicase niciun semnal de alarmă.

Se părea că lumea va fi stabilă până la sfârşitul furtunii de zăpadă.

Trebuie să fiu pregătită mental pentru a-mi asuma riscul pe o vreme ca aceasta.

Poate că această furtună ar fi un moment bun pentru un antrenament în cabană cu Kaylie. Ea nu făcuse niciodată unul în zăpada grea. De fapt, toate exerciţiile ei au fost în vreme însorită. De două ori o sunase pur şi simplu pe Kaylie şi îi spusese că era timpul să plece din oraş. Adolescenta a reacţionat minunat, lăsând baltă ceea ce făcea şi întâlnindu-se cu Mercy la punctul lor de întâlnire. Nu erau necesare provizii, deoarece ambele vehiculele lor erau deja aprovizionate pentru a dura o săptămână în condiţii dificile. Singurele lucruri necesare din apartament erau cele două arme de rezervă ale lui Mercy, în cutiile lor încuiate. Nu că nu ar fi existat suficiente arme la cabană.

Viteza era prioritară. Drumurile neasfaltate ar putea fi o problemă.

Kaylie avea un sedan mic cu tracţiune faţă care era fantastic în câţiva

J 5 5 5 centimetri de zăpadă. Era suficient? Mercy s-a gândit să schimbe maşina adolescentei cu ceva cu tracţiune integrală sau chiar AWD. În cazul în care Mercy nu putea ajunge la punctul de întâlnire la timp, instrucţiunile pentru Kaylie au fost de a conduce la cabana în munţi pe cont propriu.

Trebuie cu siguranţă să actualizez vehiculul ei.

Dintr-o dată, zăpada frumoasă de afară trecuse de la un tărâm al minunilor de iarnă la un obstacol periculos, iar ea se

uită în altă parte, dirijându- şi creierul să se concentreze asupra muncii. Mai exact asupra cazului cu care nu avea nicio legătură.

Noaptea trecută, şeful ei considerase că uciderea lui Rob Murray făcea parte dintr-un caz mai larg care includea cazurile Lake şi Sabin. Truman se afla la biroul şerifului districtului, dând o declaraţie despre vizita sa la victima crimei. Criminaliştii analizau cuţitul lăsat în gâtul lui Murray, dar încă nu făcuseră o legătură oficială cu moartea Oliviei Sabin sau a lui Malcolm Lake. Mercy credea că provine din colecţia de cuţite din casa Sabin, dar nu existau dovezi în acest sens.

Telefonul ei a sunat, iar Ava era la celălalt capăt al firului. Nu a pierdut timpul cu amabilităţile.

„L-am întrebat pe Jeff dacă ai putea să te duci să-l interoghezi pe Gabriel Lake acasă la Christian."

„De ce?", a întrebat Mercy. Şi-a înăbuşit entuziasmul din stomac, nerăbdătoare să profite de orice ocazie pentru a-şi înfige dinţii în cazul de crimă în curs.

„Agentul trimis de Jeff să conducă interviul a fost refuzat şi i s-a spus să ia legătura cu avocatul lui Gabriel. Bineînţeles, nimeni nu s-a dus azi la serviciu din cauza zăpezii, aşa că nu se poate lua legătura cu avocatul lui până mâine, cel mai devreme mâine. Nu am timp să aştept şi cred că Christian te va lăsa să intri."

O veselie tăcută a izbucnit în creierul lui Mercy. „Nu pot garanta că fratele lui va vorbi cu mine. Iar drumurile de aici sunt un coşmar. Sunt surprinsă că primul agent a ajuns la casă.

„A spus că era cât pe ce să nu o facă. Dar eu ştiu că tu poţi. Eforturile mele de a ajunge la mama lor, Brenda Lake, s-au lovit de acelaşi obstacol de viteză al avocatului. A fost

fericită să discute cu mine zilele trecute, dar a doua mea cerere de interviu a fost respinsă şi am fost trimisă la avocatul ei.”

„Având în vedere că Malcolm şi Gabriel sunt amândoi avocati, asta nu mă surprinde deloc.”

„Mă deranjează că familia este brusc necooperantă.”

Mercy a înţeles. „Sunt sigură că doar îşi protejează drepturile, dar asta îi face să arate rău. Christian a fost informat de moartea lui Rob Murray? Din moment ce Christian a fost dispus să-i împrumute acel SUV, presupun că au o relaţie de lucru bună.”

„Din câte ştiu eu, nici noi, nici Deschutes County nu am reuşit să vorbim cu fraţii Lake de la vizita noastră. Dacă Christian ştie, nu a fost de la noi. A existat acoperire mediatică?”

„Nu din câte am observat.”

„Presupun că nu au fost văzute Salome sau fiica ei?” a întrebat Ava.

„Nu am auzit nimic. Jeff a menţionat că poliţia locală verifică hotelurile şi au dat în urmărire vehiculul ei, dar ar putea fi la kilometri distanţă până acum.”

„La naiba. Sper că e încă aproape”, a spus Ava.

„Te anunţ dacă aud ceva şi sunt fericită să-ţi ofer orice ajutor ai nevoie.”

„Poţi să mergi la Christian acasă în dimineaţa asta?”, a insistat Ava.

Mercy s-a gândit la drumurile acoperite de zăpadă. Şansa ca drumul ei spre casa lui Christian să fi fost curăţat era extrem de mică. O provocare.

„Mă ocup de asta.”

$$$

Mercy şi-a desfăcut mâinile de pe volan, a oprit contactul şi a expirat.

Fusese un drum al naibii de greu până la casa lui Christian Lake. Fusese nevoită să iasă cu lopata dintr-un morman de zăpadă când o maşină care venea din sens opus nu rămăsese pe partea sa de drum. Să tragă de volan pentru a-l evita nu fusese o mişcare bună. Iar nemernicul a continuat să conducă, fără săi pese că ea era blocată.

Lucrurile pe care le fac pentru dreptate. Şi pentru propria mea curiozitate.

Reporterul ăla blestemat voise să se folosească de ea pentru a-l intervieva pe Gabriel. Se gândise să-l sune pe Michael Brody, pur şi simplu pentru a avea pe cineva cu ea în timpul drumului înşelător, dar respinsese imediat această idee. Aceasta era o vizită oficială, nu un tur de presă. După apelul lui Ava, îşi schimbase hainele şi apoi verificase proviziile din spatele maşinii sale Tahoe. Acum părea îmbrăcată ca pentru o căţărare pe gheaţă şi nu pentru un interviu al FBI-ului. Luase câteva sticle de apă din sala de recreere, nevrând să apeleze la carafele de apă pe care le purta mereu. Un inventar rapid al rucsacului o asigurase că putea rezista o săptămână dacă rămânea blocată.

Pacea minţii.

Dar, la naiba, drumul îi luase energia. În timpul iernii încetase să facă mişcare. Banda ei de alergat rămăsese tăcută câteva nopţi la rând. Să rămână sănătoasă şi în formă era o parte importantă a stilului ei de viaţă paranoic. Cine ştia cum ar putea fi serviciile medicale după un dezastru? Devenise leneşă.

Inacceptabil.

S-a uitat la casa măreaţă a lui Christian şi a suspinat. Era la fel de glorioasă cum îşi amintea. O parte din ea credea că o construise în mintea ei de la ultima ei vizită. Nu.

Nu se vedea niciun vehicul şi se întrebă dacă Ava obţinuse mandatul

pentru a lua amprentele[5] de pe cauciucurile[5] vechiului Hummer. Presupunea că astăzi era ascuns în siguranţă în garajul lung. Mercy habar nu avea cum se iau amprentele anvelopelor, dar poate că o fotografie a benzii de rulare ar putea fi de ajutor. Acum trebuia să găsească o scuză pentru a intra în garaj.

A venit Gabriel Lake cu maşina până aici? Sau Christian trimisese o maşină să-l întâmpine la aeroport?

O căutare a lui Gabriel Lake a scos la iveală un bărbat care semăna cu Christian. Atractiv şi înalt. Gabriel conducea o firmă de avocatură de succes, iar ea descoperise multe articole care cântau despre priceperea lui în sala de judecată.

Un bărbat apăru pe veranda din faţă. Brent Rollins.

Mercy a mormăit. Sperase să evite câinele de pază şi să ajungă mai întâi la Christian.

El a coborât în pas alergător scările proaspăt curăţate şi s-a îndreptat spre maşina ei, cu o expresie sumbră sub borurile pălăriei. Mercy s-a dat jos din Tahoe şi a închis portiera, indicând că nu avea de gând să plece.

„Christian şi Gabriel nu se văd cu nimeni astăzi”, a anunţat Rollins în timp ce se apropia. Recunoaşterea i-a strălucit în ochi când a ajuns la ea.

„Cred că Christian se va întâlni cu mine.”

„Nu. Le-am spus deja celor de la FBI să treacă prin avocaţi.”

Mercy a gesticulat spre zăpadă. „Niciun avocat nu

lucrează astăzi. În Bend sau în Portland. Pierdem timp pentru a afla cine le-a ucis tatăl.”

„Ei nu sunt disponibili.” Privirea lui era de gheaţă în timp ce o studia din cap până în picioare. „Nu arăţi ca un agent FBI.”

„Nu ştiam că există un standard. Şi nu aveam de gând să abordez acest drum fără să mă îmbrac corespunzător. Sunt norocoasă că a trebuit să-mi scot camioneta dintr-o singură derivă.”

Respectul i-a străfulgerat pe faţă.

Mercy a profitat de momentul în care a renunţat la apărarea lui. „L -ai întâlnit vreodată pe Malcolm Lake?”, a întrebat ea. „Ştiu că el şi Christian erau înstrăinaţi.”

„Asta nu e treaba ta.” El şi-a continuat imitarea unei statui.

„De ce încerci să tragi de timp în acest caz? Tatăl lor a fost ucis. Unii tear putea acuza chiar de obstrucţionarea justiţiei.” Era confuză cu privire la aspectele legale ale declaraţiei sale, dar nu-i păsa.

El şi-a încrucişat braţele pe piept. „Cheamă avocatul.”

Mercy a jucat cartea ascunsă. „Ai auzit despre Rob Murray?”

Bărbatul voinic nu s-a arătat surprins. „Ce-i cu el?”

Ea a rămas tăcută, dar a ridicat o sprânceană şi a schiţat un jumătate de zâmbet. *Eu ştiu ceva ce tu nu ştii.*

„Ce-i cu el?” repetă Rollins.

„Cred că ar trebui să-i spun şefului lui ce s-a întâmplat cu el.”

Iritarea îi strălucea în ochi în timp ce îşi cântărea opţiunile. Decizia i-a fost smulsă când Christian a ieşit pe verandă şi i-a făcut cu mâna. „Hei, Mercy!”

Ea îi dădu lui Rollins un zâmbet satisfăcut. *Intru.*

El şi-a controlat abil emoţiile şi i-a făcut cu mâna spre scări.

Christian a salutat-o ca pe o prietenă de mult pierdută şi a împins-o în bucătăria lui, oferindu-i cafea şi ceva de mâncare. Mercy s-a holbat la bucătăria luxoasă, care era de mărimea apartamentului ei. O sală de vin două frigidere uriaşe din oţel inoxidabil, un aragaz cu suficiente arzătoare pentru un mic restaurant, o insulă suficient de mare pentru o saltea king-size şi un aparat de espresso încorporat de mărimea bordului SUV-ului ei. „Doamne, Christian. Funcţionezi ca un restaurant în weekenduri?”

El şi-a aplecat uşor capul. „Constructorul a spus că trebuie să se potrivească cu restul casei.”

„Cu siguranţă.” Ea a privit aparatul de espresso. „Poţi să-mi faci un Americano?”

„Nici o problemă.”

Ea s-a sprijinit de insulă şi l-a privit apăsând butoane şi zăngănind metal.

„De ce eşti aici, Mercy?” El i-a întâlnit privirea în timp ce mâinile lui făceau automat espresso-ul. „Presupun că aceasta nu este o vizită între prieteni?”

Şi-ar fi dorit să fie. „Avem nevoie de o declaraţie de la fratele tău.” El a dat din cap şi i-a terminat băutura. „Frişcă?”

„Frişcă grasă, dacă ai.”

„Am.” El a adăugat lichidul alb şi luxuriant şi a amestecat cu o linguriţă subţire. I-a înmânat cana, ţinându-i privirea. „Gabriel nu vrea să vorbească cu poliţia fără ca avocatul lui să fie prezent.”

Suna ca o înregistrare.

Mercy a luat o înghiţitură, cântărindu-şi următoarea mişcare. „Sunt surprinsă că este în casa ta. La ultima noastră vizită ai dat de înţeles că nu vă

înţelegeţi.”

Christian şi-a turnat o ceaşcă de cafea dintr-o cafetieră gata pregătită.

„Avem divergenţele noastre, dar este fratele meu.”

„Şi este vorba despre tatăl tău. A fost ucis, Christian. În mod oribil. Trebuie să ne mişcăm repede, şi au trecut deja prea multe zile.”

O luptă i-a umplut chipul chipeş. Mercy a rămas tăcută, lăsându-l să se lupte cu propriii demoni. Era îmbrăcat în pantaloni cargo şi un hanorac cu jumătate de fermoar, părând gata de drumeţie, cu excepţia papucilor grei din picioare. Îşi purta averea cu dezinvoltură, fără niciun os pretenţios în corp, iar ea se întreba cum de era încă singur.

„Ce ţi-a spus Brent afară?”

Trage de timp? „Mi-a spus să mă duc acasă şi să sun avocatul.”

„Cine are nevoie de un avocat?”

Mercy l-a identificat imediat pe Gabriel Lake când acesta a păşit în bucătărie şi şi-a reumplut cana de cafea. A luat o înghiţitură lungă şi a studiat- o pe Mercy, cu curiozitatea pe faţă.

„Aceasta este Mercy Kilpatrick, Gabriel. Ne cunoaştem de mult timp.” *De ce nu m-a identificat ca agent?*

„Mă bucur să te cunosc.” Gabriel i-a întins o mână, iar Mercy i-a strâns- o, reluându-i afirmaţia.

„Ai condus până aici în condiţiile astea?”

„Nu a fost prea rău”, a spus ea. „Cât timp îl vei vizita pe Christian?”

„Nu m-am hotărât încă. Cu trecătorile închise, nu are rost să încerc să ajung acasă la Portland.”

Mercy a scos o carte de vizită din buzunarul hainei sale. Întinzându-i-o, a spus: „Sunt de la biroul FBI din Bend.”

Degetele lui au luat automat cartea ei de vizită, dar s-a crispat; surpriza i-a umplut faţa, dar a fost rapid înlocuită cu iritarea. „No comment.”

„Eu nu sunt din presă”, a subliniat Mercy. „Sunt aici pentru că tatăl tău a fost ucis. Este procedura standard de operare pentru a intervieva familia. Tu ne-ai evitat.”

„Sună-mi avocatul.” I-a aruncat o privire supărată lui Christian şi s-a întors să plece.

„Gabriel”, a răbufnit Christian. „Ce naiba te împiedică să ajuţi poliţia?”

Fratele său s-a oprit sub glorioasa boltă de stâncă aspră care separa bucătăria de un hol din spate. „Ştiu cum funcţionează procedura standard de operare. Fiecare membru al familiei este privit ca un suspect până când este exonerat. Nu am nevoie să fiu tratat aşa.”

„Atunci lămureşte-te singur! Prelungeşti inevitabilul. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?”

„Ce-ar fi să răspunzi doar la întrebările cu care te simţi confortabil?” sugeră Mercy, disperată să nu-l lase pe fratele mai mare să-i scape. „Încercăm să ne facem o imagine a ultimelor zile ale tatălui tău.”

Gabriel a rămas tăcut, privirea lui plimbându-se între ea şi Christian.

„Nu muşcă”, a adăugat Christian.

„Îţi dau douăzeci de minute”, a afirmat Gabriel, uitându-se la ceas pentru a sublinia.

„Pleci undeva?” Mercy nu şi-a putut stăpâni replica.

„Să zicem cincisprezece minute”.

„Hai să ne aşezăm”, a sugerat Christian şi a scos un scaun de bar de la insulă pentru Mercy.

S-a aşezat şi a scos un carneţel. Gabriel s-a aşezat încet, acordându-i

atenţia sa.

Vai, ce distractiv va fi.

Capitolul 22

Truman a deschis uşa micuţei biblioteci de la Eagle's Nest, observând că cineva curăţase deja zăpada de pe trepte şi de pe câţiva metri de alee şi apo i împrăştiase sare. Mirosul de cărţi vechi, praf şi o atingere de mucegai i-a ajuns la nas. Iluminatul fluorescent, mesele vechi cu scaune rigide şi rafturile cu cărţi l-au întâmpinat. Era cu siguranţă într-o bibliotecă.

„Ruth?” A vorbit tare. „Sunt Truman.” Nu i-a răspuns nimeni.

S-a îndreptat spre tejgheaua înaltă unde bibliotecarul procesa cererile de împrumut. Ghişeul era singura piesă de lux din bibliotecă. Fusese iniţial un birou de primire într-un hotel de lux care fusese demolat în anii 1950. După ce fusese găsit în garajul cuiva cu patru decenii mai devreme, fusese transferat în bibliotecă, unde stătea de atunci ca o santinelă tăcută. Era din stejar masiv şi decorat cu scene din natură sculptate manual, a căror realizare trebuie să fi luat luni de zile meşterilor. Cântărea cu uşurinţă cinci sute de kilograme.

Ruth Schultz apăru pe o uşă din spatele tejghelei. „Truman! Mă bucur să te văd. Ina îmi dă rapoarte despre tine ca şi cum ai fi un nepot favorit.”

Dacă Truman ar căuta *bibliotecară* într-un dicţionar, acolo ar fi o poză cu Ruth Schultz. Arăta ca şi cum un studio de la Hollywood ar fi echipat-o pentru a juca rolul unei

bibliotecare irascibile. Păr grizonat într-un coc. Ochelari de citit pe un lanţ în jurul gâtului. Cardigan, pantaloni, pantofi plictisitori. Dar era una dintre cele mai amabile femei pe care le cunoscuse vreodată. Mereu în mişcare, plină de conversaţii şi o fântână de cunoştinţe pe orice subiect.

„Sunt surprins că sunteţi deschişi astăzi”, a spus Truman după îmbrăţişarea ei. „Două treimi din întreprinderi sunt închise din cauza zăpezii”.

Ruth a respins ideea cu un gest al mâinii. „Bineînţeles că sunt deschisă. Primăria mă plăteşte să fiu disponibilă, aşa că voi fi aici. Puţină zăpadă nu mă va opri.”

„Ai curăţat treptele?”

„Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici. Avem o mulţime de clienţi mai în vârstă. Nu vreau ca cineva să alunece şi să-şi rupă şoldul.” Ochii ei albastru pal au sclipit. „Ar fi greu să-l duc la spital astăzi.”

„Data viitoare sună la secţie. Îi voi trimite pe Lucas sau Royce să aibă grijă de zăpada ta.”

„Acum nu eşti politicos.” Ea a dat din cap în semn de aprobare şi s-a aplecat în faţă pentru a şopti: „Ce zici să-l trimiţi pe Ben Cooley? Nu am mai vorbit cu el de o veşnicie.”

Truman ştia de ce nu-l văzuse pe ofiţerul său superior. Ben era îngrozit de Ruth. Chiar dacă era căsătorit de peste cincizeci de ani, Ruth încă flirta cu el ca şi cum ar fi fost adolescenţi. El îngheţa şi tăcea de fiecare dată când o vedea. Un Ben Cooley tăcut era o minune de văzut.

„Am auzit că ai avut o problemă.” Truman ştia că era timpul să schimbe subiectul.

„Categoric. După ce am făcut treptele în dimineaţa asta, m-am dus să curăţ cu lopata placa de beton de la uşa din spate şi am descoperit că lacătul era spart. Uşa era închisă, dar oricine o putea deschide.”

„Lipseşte ceva?”

„Am verificat imediat mica mea cutie de bani. Nu ţine prea mult. Doar cât să am mărunţiş când cineva îşi plăteşte taxele restante. Nu fusese atinsă.” S-a încruntat. „Nu sunt prea multe lucruri de valoare de furat aici. De ce să furi o carte când o poţi împrumuta? Mi se pare mult de lucru să spargi o bibliotecă când ai putea intra direct.”

„Vreo cameră?”

Ruth pufni.

„Ştiu. Bugetul tău”, a recunoscut el. „Dar a trebuit să întreb. Asta s-a întâmplat noaptea trecută? Sau cel puţin la ceva timp după ce ai închis ieri?”

„Nu am fost deschişi ieri. Avem un program redus şi acum deschidem doar trei zile şi jumătate pe săptămână. Reduceri de taxe, ştii tu”, a spus ea cu dispreţ. „Dar ştiu că uşa era încuiată când am plecat alaltăieri seară. Face parte din rutina mea de închidere să o verific.”

Truman aruncă o privire înceată prin bibliotecă. Ruth avea dreptate. Nu vedea nimic care să motiveze pe cineva să spargă uşa. Creierul lui nu-l lăsa să ignore faptul că, cu două nopţi înainte, cineva intrase prin efracţie în biserică. Cineva care probabil conducea o maşină asemănătoare cu a lui Salome Sabin. *A intrat ea şi aici?*

Sărea la concluzii pripite. „Dar cărţile rare?” a întrebat el.

„Le-am trimis la biblioteca comitatului. Ei au facilităţile necesare pentru a le îngriji cum se cuvine.”

„Mă întreb dacă cineva căuta un loc unde să scape de frig.”

„La asta m-am gândit şi eu, odată ce nu am văzut că lipseşte ceva.” Ea făcut o pauză. „Dar am observat un lucru neobişnuit... dar este posibil să nu mă fi ocupat de el înainte

de închidere.”

Truman a aşteptat.

„Două role de microfişe lăsate lângă aparatul nostru.” O sprânceană îi flutură pe faţă. „Jur că am verificat masa aia înainte să închidem.”

„Microfişe? Oamenii mai folosesc asta?” Truman îşi amintea de vechiul sistem de la biblioteca liceului său. O tehnică învechită de păstrare a ziarelor şi revistelor pe film.

Ruth a pufnit. „Nu avem bani să transferăm înregistrările de pe film la un sistem digital. Nu voi înlocui ceva care nu este stricat.”

„Unde sunt?”

L-a condus la capătul îndepărtat al bibliotecii, unde o masă pe care se afla ceea ce părea a fi un monitor de computer vechi stătea deasupra unui alimentator de filme. Lângă masă se afla o unitate lungă de depozitare din lemn cu zeci de sertare mici. „Acolo sunt depozitate filmele?” El a observat că sertarele nu se încuiau.

„Da.”

„Ce publicaţii sunt pe film?”

„Ei bine, am zeci de ani din *The Oregonian,* care datează din secolul al optsprezecelea, dar odată ce au început să-şi digitalizeze înregistrările, nu am mai primit altele noi. De asemenea, am *Bend Bulletin* până în urmă cu aproximativ douăzeci de ani şi propriul nostru ziar local, care datează de la mijlocul secolului. Obişnuia să fie publicat în fiecare zi, să ştiţi. Dar în urmă cu aproximativ cinci ani, a scăzut la un ziar săptămânal. Destul de curând, probabil că acesta va fi programul bibliotecii mele.”

„Sper că nu”, i-a spus Truman. „Ştiu că faci un serviciu important.”

„Nimeni nu mai face cercetări în cărţi. Totul este

disponibil online. Chiar şi tirajul nostru de ficţiune a scăzut. Oamenii trec de la serviciile de abonament la cărţi digitale.”

„Va exista întotdeauna un loc pentru biblioteci.” Truman ura privirea tristă din ochii ei.

„Încă mai văd câţiva obisnuiti în fiecare săptămână, iar mamele îşi aduc copiii mici la ora poveştilor, dar nu văd niciodată adolescenţi.”

„Ai spus că unele role de film au fost lăsate afară. Îţi aminteşti care dintre ele?”

Ruth a luat o cutie mică din partea de sus a unităţii de depozitare. „Nu le-am reîndosariat încă.”

Truman a luat cutia şi a împins rolele cu pixul, citindu-le etichetele. „Aceasta conţine câteva luni din *The Oregonian* de acum patruzeci de ani, iar cealaltă este ziarul nostru local din aceeaşi perioadă.” A zâmbit. „Dar se potriveşte un an întreg din ziarul oraşului nostru pe o singură rolă.” I-a întâlnit privirea. „Eşti sigură că acestea nu au fost omise din greşeală?”

Faţa lui Ruth era un spectacol. El ştia că ea era convinsă că nu fusese uitat nimic când a închis, dar exista o şansă infinitezimală să le fi ratat. „Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigură că masa asta era curată.

„Te superi dacă iau astea pentru puţin timp?”

Faţa ei spunea că se supără foarte mult. „Cred că nu.”

Le-a aruncat într-o pungă de plastic din buzunar, întrebându-se dacă ar avea vreun rost să le ia amprentele. Ar fi avut patruzeci de ani de amprente. Conţinutul filmelor era cheia. Dar cum ar fi ştiut ce căutase suspectul? Şi la ce i-ar fi folosit această informaţie? În timp ce sigila punga, îşi dădu seama că avea nevoie de uriaşul aparat de citire pentru a se uita la probe.

„Aş prefera să nu-mi iei singurul aparat”, a afirmat ea,

citindu-i gândurile.

„Nu vreau să îl iau”, a recunoscut el. „O să mă întorc şi o să-l folosesc când o să am timp să mă uit prin aceste role.”

„În acest caz, am nevoie de tine să verifici rolele. Acest lucru este foarte neregulamentar”, a subliniat ea. „Le permit oamenilor să vadă rolele doar aici.”

Truman şi-a semnat numele pe cartonaşele produse de ea, amuzat de meticulozitatea ei. Exista un motiv pentru care ea fusese bibliotecară în ultimii treizeci de ani. „Nu te mai atinge de uşa din spate sau de acest aparat. Am să trimit pe cineva să caute amprente.”

„Atâta timp cât curăţă după ei. Am auzit că praful face o mizerie oribilă.”

I-a promis că nu-i va pierde rolele şi s-a întors la birou.

În maşină a stat câteva clipe, creierul său conectând punctele. Nimeni din oraş nu raportase o spargere de luni de zile. Dintr-o dată avea două, posibil în aceeaşi noapte. Logica îi spunea că era vorba de aceeaşi persoană, motiv pentru care urma să colecteze amprente.

Într-o lume perfectă, ar fi găsit o amprentă care se potrivea cu cea pe care o luase de la biserică, iar un suspect ar fi apărut la o căutare în prima sa bază de date de amprente.

Rareori lucra într-o lume perfectă. Dar merita o încercare.

Este Salome Sabin?

Interogase martorul care afirmase că văzuse o femeie brunetă conducând o maşină verde la biserică în noaptea spargerii. Fred locuia la colţul bisericii şi luase o gustare târzie când a zărit maşina în jurul orei 2:00 a.m. Nu văzuse maşina oprind sau pe cineva coborând, dar jura că a înconjurat încet strada de trei ori, atrăgându-i imediat

atenţia.

Truman încercase să nu se holbeze la lentilele sticlei de Coca-Cola de pe ochelarii lui Fred. Erau pătate şi zgâriate, aşa că l-a întrebat când şi-a verificat Fred reţeta. Ofensat, cetăţeanul în vârstă a spus că fusese actualizată cu trei luni înainte. Truman avea îndoieli. Cu excepţia cazului în care Fred folosea pânză de sac pentru a-şi curăţa lentilele, acestea nu ar fi trebuit să fie înceţoşate cu zgârieturi minuscule într-un timp atât de scurt.

Declaraţia lui Fred era şubredă. Dar între descrierea şoferului şi faptul că ştia că Salome şi Morrigan dispăruseră în acea noapte, continua să stea pe radarul lui Truman.

Truman se concentră pe punga cu role de film pe care o aşezase pe scaunul pasagerului. Cineva căutase articole din urmă cu patruzeci de ani. El nu se născuse încă. A tastat „Eagle's Nest” şi anul corespunzător în Google de pe telefonul său şi a derulat căutările. Majoritatea se refereau la absolvenţii de liceu sau la numărul de locuitori ai oraşului.

Cele două spargeri sunt cazurile mele. Oraşul meu. Trebuie să investighez.

Nu era ca zona gri a implicării sale în uciderea lui Rob Murray.

A pornit maşina, amintindu-şi frustrarea detectivului Bolton în timpul interviului de dimineaţă al lui Truman despre vizita sa la apartamentul lui Rob Murray. Truman nu prea avusese ce să-i spună detectivului. Îl vizitase pe om şi plecase. Nu văzuse pe nimeni prin preajmă, iar Rob nu păruse să se teamă pentru viaţa lui. Truman era încă convins că cineva – spera că fusese Rob – îi mutase camioneta înainte să moară. Nu vedea niciun motiv pentru care criminalul să o fi mutat după aceea. Ucigaşul ar fi putut scormoni prin ea, căutând ceva de valoare pe care să-l fure, dar de ce s-o mute?

Rob trebuia să fie acela.

Ştia că niciuna dintre agenţii nu se uita serios la el pentru uciderea lui Rob Murray, dar tot îl deranja că era implicat. Era ca şi cum ar fi avut un mare X negru pe cazierul său perfect curat. Voia să-l şteargă. Şi totul pentru că se băgase într-un caz în care nu avea nicio treabă.

Asta primesc pentru că mi-am satisfăcut curiozitatea.

Capitolul 23

În vara de după ce am absolvit liceul, am trecut pe la Christian acasă. Avusesem o ceartă cu mama şi aveam nevoie de cineva care să mă asculte cum mă plâng. Christian şi cu mine devenisem apropiaţi în ultimele şase luni şi ne sprijineam unul pe celălalt când ne simţeam trişti.

El era cel mai bun prieten al meu. Singurul meu prieten.

Părinţii lui divorţaseră cu zece ani în urmă, iar el îmi spusese că mama lui încă purta multă amărăciune. Eu încă nu o întâlnisem. Locuiau într-un ranch impresionant, în cel mai frumos cartier. Ştiam că tatăl lui era un avocat şmecher din Portland şi am presupus că încă îi trimitea bani fostei sale soţii. Eleganţa casei a atins o coardă sensibilă în mine. Asta era ceea ce visam. Un garaj pentru două maşini, un hectar de gazon verde îngrijit şi vecini ale căror case erau la fel de demne ca a mea. Am vrut să mă integrez.

În schimb, am avut cabana noastră ciudată adânc în pădure. Ne ascundeam de lume.

Am sunat la uşă şi am aşteptat, admirând ghivecele de teracotă pline cu petunii. Uşa s-a deschis şi m-am trezit

pentru prima dată faţă în faţă cu mama lui. Brenda Lake era mică, blondă şi subţire ca o greblă. Tot ce nu eram eu. Bogăţia strălucea în părul ei perfect, inelele de aur şi degetele de la picioare îngrijite.

Am spus cine sunt şi am întrebat de Christian. Privirea ei mi-a ars în ochi. Am expirat şi am adulmecat subtil. Roşu-portocaliu. Furie. Durere. Ură.

Christian avea dreptate. Încă purta multă amărăciune. Am forţat un zâmbet şi am întrebat din nou de Christian.

„Ce vrei de la fiul meu?” Tonul ei era rece, dar am simţit undele de furie de sub suprafaţă. Faţa ei a format o mască dură şi nu s-a dat la o parte să mă primească înăuntru.

Eram zguduit. „Mă aşteaptă. Ieşim să luăm prânzul.”

Buzele ei s-au strâns într-o linie dură. „El nu are nevoie de…” „Salome?”

Mi-a zâmbit peste umărul mamei sale, iar eu m-am concentrat asupra acelui chip ca şi cum mi s-ar fi aruncat un colac de salvare.

„Unde te duci?”, a răbufnit mama lui.

„La prânz”, a declarat Christian. Zâmbetul lui frumos s-a estompat şi a pus o mână pe braţul superior al mamei sale pentru a se împinge uşor pe lângă ea. Ea păzea uşa ca o statuie.

„Am nevoie de tine pentru două minute mai întâi”, i-a spus ea. Brenda a aruncat o privire în direcţia mea. „O să iasă imediat.” Mi-a închis uşa în nas.

Nu puteam să respir. Am stat acolo ca o idioată, uitându-mă la ciocănitoarea de fier, ca şi cum aş fi crezut că va deschide uşa înapoi, râzând şi spunând că a fost o glumă. Nu s-a deschis. Am coborât cu spatele de pe verandă şi aproape am căzut când am ratat o treaptă.

De ce este atât de nepoliticoasă?

Apoi am ştiut. Când uşa s-a deschis pentru prima dată, în ochii ei a strălucit recunoaşterea. Am atribuit aura ei furioasă amărăciunii constante despre care îmi vorbise Christian, dar izbucnise pentru că ştia cine sunt.

Ştia că eu eram vrăjitoarea. Curva. Târfa.

M-am întors să mă duc la maşină, furia încălzindu-mi membrele. De cele mai multe ori îmi îmbrăţişam titlurile notorii, dar dispreţul acestei femei m-a 5 5 *y* 1 5 lovit adânc în inimă. Sperasem ca mama celui mai bun prieten al meu să fie diferită.

Vocile lor s-au auzit pe fereastră şi m-am oprit, incapabilă să nu trag cu urechea.

„Ai fost nepoliticoasă!” Nu-l mai auzisem niciodată pe Christian atât de furios.

„Ştiu cine este”, a şuierat mama lui. „Ştiu ce fel de viaţă duce, iar fiul meu nu va avea parte de aşa ceva!”

„Tu nu ştii nimic. Sunt doar bârfe amare.”

„Mama ei a fost o curvă şi fiica ei este exact ca ea. Târfe fără bani şi murdare.”

„Şi tu eşti o snoabă! Nu poţi vedea dincolo de hainele şi maşina cuiva”, a exclamat Christian. „Salome este grozavă şi îmi place să petrec timp cu ea.”

Inima mea s-a încălzit.

„Te va târî prin noroiul ei. Noi suntem mai buni decât cei ca ei. Ştiu că sunt vrăjitoare.” Ultimul cuvânt a sunat ca şi cum ar fi fost pe cale să vomite.

A urmat un moment lung de tăcere.

„Eşti o persoană oribilă.” Mânia lui Christian era sub control, dar vibra prin fiecare cuvânt.

„Unde te duci? Vino înapoi *aici.''”* Mama lui părea disperată. „Vezi? Ţi- a făcut un fel de vrajă.”

„Lasă-mă naibii în pace.” Vocea lui s-a apropiat brusc de uşă, iar aceasta s-a deschis o clipă mai târziu. Mi-a zâmbit,

dar ochii lui erau furioşi.

„Nu trebuie să pleci”, i-am spus. „Putem face asta în altă zi.”

„Ignor-o. Nu suportă faptul că nu o mai las să-mi spună ce să fac.” A trecut pe lângă mine spre stradă şi apoi s-a întors când a observat că nu l-am urmat. „Vii şi tu?”

„Nu vreau să fiu o problemă între tine şi mama ta.” Certurile mele cu mama mi-au frânt inima. Nu voiam asta pentru el.

O maşină sport a intrat pe alee. Nu ştiam nimic despre maşini, un blestem al traiului în pădure, dar am ştiut instinctiv că aceasta era scumpă. Un oftat mia părăsit plămânii când l-am recunoscut pe şofer. Fratele mai mare al lui Christian.

Christian s-a apropiat de mine, privindu-şi fratele când a coborât din maşină şi a venit spre noi, cu un zâmbet pe faţă în timp ce îşi desfăcea cravata. „Bună, frăţioare.” Privirea lui Gabriel s-a întors la mine şi nu am văzut nicio recunoaştere.

Omul care mă drogase şi aproape mă violase nici măcar nu-şi mai amintea de mine.

„Cine e?”, a întrebat el cu un zâmbet amabil.

„O prietenă. Mergem să luăm prânzul.” Christian m-a apucat de mână şi m-a târât departe.

Amorţită, l-am lăsat să-mi deschidă portiera maşinii şi am stat uitându- mă prin parbriz. Nu ar fi trebuit să vin.

O clipă mai târziu s-a urcat pe scaunul şoferului. „Hei.” Mi-a luat mâna şi a tras de mine până i-am întâlnit privirea. „Familia mea e naşpa. Îmi pare rău că mama şi fratele meu sunt oribili.”

„E în regulă”, i-am răspuns automat.

„Nu, nu e în regulă. Nimeni nu-şi merită rahaturile. El nici măcar nu tea recunoscut, nu-i aşa?”

Am scuturat din cap.

„Nenorocitul.”

„Mama ta nu vrea ca tu să ai de-a face cu mine.” Forţa mi-a revenit în şira spinării. „Ea *chiar* crede că te-am vrăjit?” Absurditatea cuvintelor ei m-a amuzat în cele din urmă. Eram obişnuită ca oamenii să mă evite şi să şoptească în spatele mâinilor. Nu dădeam doi bani pe ce credeau alţii, dar sperasem ca mama lui Christian să fie mai mult ca el. În schimb, semăna mai mult cu fiul ei cel mare.

„E clar că a auzit bârfele”, a recunoscut Christian, ”dar nu am crezut niciodată că va reacţiona aşa.”

„A ştiut imediat cine sunt. Ce i-ai spus despre mine?”

„Nu am discutat niciodată despre tine.”

Am pufnit. „Asta nu mă face să mă simt mai bine.” Dar am spus-o cu un zâmbet.

Mama lui mă prinsese cu garda jos şi îşi croise drum prin scuturile mele. Nu se va mai întâmpla.

„Nu eşti vrăjitoare, nu?” a glumit el în timp ce îşi pornea maşina.

„Eu doar îi ajut pe alţii”. Am abordat acest subiect de mai multe ori. I- am arătat unguentele şi ceaiurile pe care le vindeam şi i -am explicat ce conţineau. Mi-a ordonat să nu mai vând poţiuni cu alcool, îngrijorat că cineva ar putea fi rănit. I-am înţeles punctul de vedere şi m-am oprit. Oricum, de când se terminase şcoala, cererea scăzuse. Nu i-am spus niciodată despre talentele mele senzoriale. Era prea greu de explicat.

„Îmi pare rău că a fost o căţea”, mi-a spus el.

Parfumuri de regret şi jenă au umplut maşina. I-am atins mâna. „Nu contează.”

„Abia aştept să plec de aici pentru facultate.”

Se ducea în California. Pentru scurt timp m-am gândit

să-l urmez, dar cifrele financiare pur şi simplu nu se potriveau. De asemenea, nu am vrut să sperii nicio potenţială prietenă. Prietenii lui se simţeau stânjeniţi când eram în preajmă, aşa că ştiam că nicio prietenă nu ar fi fost de acord cu prietenia noastră apropiată.

Mi-ar fi fost foarte dor de el.

Capitolul 24

Ochii ca ai lui Christian o priveau pe Mercy de pe chipul lui Gabriel şi o nelinişteau. Fraţii îşi înclinau şi capul în acelaşi mod curios şi aveau voci identice.

Gabriel îşi recita cu atenţie răspunsurile la întrebările ei. Ea se uita frecvent la Christian, întrebându-se dacă el ştia cât de mult seamănă.

„De ce ai venit aici în loc să mergi la casa ta din Portland?” a î ntrebat Mercy.

„Presa a fost peste tot în legătură cu crima”, a spus Gabriel. „Vecinii mei mi-au spus că reporterii au campat pe strada mea. Ştiam că locuinţa lui Christian era izolată. În plus, familia este importantă într-un moment ca acesta.”

Christian şi-a mişcat picioarele şi s-a uitat pe fereastră.

Nu prea există afecţiune în camera asta.

„Ai vorbit cu mama ta?”

„Bineînţeles”, a spus Gabriel. „Chiar dacă au divorţat de zeci de ani, mama încă avea grijă de tatăl meu.”

Fratele mai mic şi-a mişcat din nou picioarele.

Semnalele erau evidente. De fiecare dată când Gabriel

spunea ceva cu care Christian nu era de acord, acesta nu putea sta locului. Îşi ţinea gura închisă, dar energia obiecţiei sale ieşea la iveală prin mişcările sale. Mercy se întreba dacă neînţelegerile lor se datorau divorţului. Se părea că amândoi fuseseră lăsaţi în urmă cu Brenda Lake, legăturile lor cu tatăl lor fiind rupte. Dar angajamentul lui Gabriel faţă de mama lui continuase, în timp ce Christian părea să se fi îndepărtat încet de ambii părinţi.

Gabriel zugrăvea o imagine a familiei sale, dar Mercy nu ştia dacă era o imagine exactă sau pur şi simplu cea pe care credea el că ar trebui să o aibă anchetatorii.

„Când ai vorbit ultima dată cu tatăl tău?”

Umerii lui s-au prăbuşit. „Cu două zile înainte să moară, am vorbit cu el la telefon. Dacă aş fi ştiut că nu voi mai vorbi niciodată cu el, aş fi spus ceva mai semnificativ.”

„Ce *ai* discutat cu el?”

„Ummm... Nu-mi prea amintesc. A fost doar un apel de verificare. Ştii tu... 'Ce se întâmplă? Ce mai faci?'”

„Nu-ţi aminteşti ce a spus că a făcut?”

„Nimic nu mi-a rămas în minte, aşa că trebuie să fi fost rapoartele obişnuite despre strângerile lui de fonduri şi excursiile la golf.”

„Îl suni des?”

Gabriel a ridicat un umăr. „Sunt mai bun decât eram înainte. Am fost supărat pe el multă vreme după divorţ, dar am trecut peste asta în ultimii cinci ani sau cam aşa ceva.” Faţa i s-a luminat. „Acum îmi amintesc despre ce am vorbit!” Gabriel s-a lansat în detalii despre un caz pe care îl împărţise cu tatăl său şi despre unele dintre restaurantele la care menţionase că mâncase în ultima sa călătorie la Palm Springs.

Timpul îi trecea. Se uitase la ceas de câteva ori în timp

ce vorbeau, marcând clar minutele până când putea evada.

Cum pot să-l fac să vorbească?

„Ai auzit despre Rob Murray?”, îl întrebă ea pe Christian. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Gabriel ridicându-se.

„Cine e ăsta?”, a întrebat el.

„Un tip care face nişte treburi pentru mine”, a spus Christian. „Ce s-a întâmplat cu Rob? I-am spus că nu sunt supărat pentru Lexus.”

„A fost ucis ieri.” Mercy îi privea pe ambii bărbaţi.

Christian o privea fix, cu sângele scurgându-i-se de pe faţă. Gabriel şi-a înclinat capul şi s-a încruntat. El a vorbit primul. „Asta e oribil. L-ai cunoscut bine, Christian?”

Christian a înghiţit în sec. „Stai un pic. L-am văzut ieri.” Vocea lui era răguşită. „A venit să îşi ceară scuze pentru SUV.”

Mercy s-a aplecat spre el, uitând de Gabriel momentan. „La ce oră a fost asta?”

S-a holbat la podea în timp ce se gândea. „Chiar înainte de prânz. Tocmai terminasem la sală şi eram mort de foame când a venit el.”

Truman îl vizitase pe Rob dimineaţa. *Deci Rob a mers undeva după vizita lui Truman.* Ea ştia că informaţia îi va uşura o parte din anxietatea lui Truman.

„Trupul lui a fost descoperit nu mult după prânz”, a spus Mercy.

„Ce s-a întâmplat cu el?” a întrebat Gabriel, cu privirea iscoditoare.

„A fost ucis în apartamentul său. Chiar nu pot discuta mai mult de atât.” „Eşti sigură că e vorba de crimă?”, a întrebat Christian.

„Da.”

„Nu mă pot gândi la cineva care ar fi vrut să-i facă rău”, a spus Christian. „De obicei era uşor de manipulat, dar cred că nu l-am cunoscut prea bine. Ştiu că facea ceva zugrăveli când nu lucra aici. Asta e tot. Asta mă face un şef de rahat?”

„Uşurel cu tine”, a sugerat Gabriel cu simpatie. „Nu poţi cunoaşte pe toată lumea.”

Christian şi-a îndreptat privirea gânditoare asupra fratelui său. „Încerc din greu să-i cunosc pe oamenii care lucrează pentru mine. Cred că este important. Dar m-am concentrat pe angajaţii mei de la birou. Nu aici, la casă. Au vreun suspect?” a întrebat Christian.

„Nu ştiu încă. Dar îi voi spune detectivului că l -ai văzut ieri, aşa că probabil vei mai primi o vizită.”

El a suspinat, dar a dat din cap. „Rob avea familie?”

„Nu ştiu. Dar locuia singur.”

„Asta e bine... Cred.”

„Anchetatorul va dori să vorbească cu managerul tău, Brent Rollins.”

„Asta nu ar trebui să fie o problemă”, a spus Christian.

„L-am văzut în dimineaţa asta lângă garaj”, a adăugat Gabriel. „Dădea cu lopata pe alee.”

Christian s-a aplecat un pic. „Îi voi spune lui Brent despre deces. Nu aş spune că el şi Rob erau prieteni, dar tot va fi şocat.”

„Ai terminat cu mine?” a intervenit Gabriel.

Mercy s-a întors mental la interviul ei cu Gabriel. „Nu. Ţi-a spus vreodată tatăl tău că era îngrijorat pentru viaţa lui? Şi-a exprimat vreodată îngrijorarea pentru siguranţa sa în timpul unui caz? A menţionat vreodată scrisori de ameninţare, telefoane sau îngrijorare cu privire la un vizitator?” Mercy a înşirat întrebările.

„Nu, da, şi da.” El nu s-a extins. Mercy a aşteptat.

„Haide, Gabriel”, l-a îndemnat Christian.

Gabriel i-a aruncat o privire fratelui său. „A avut parte de multă publicitate în timpul procesului lui D'Angelo. Oameni din toată lumea i-au trimis scrisori şi au încercat să-l sune. Unele contacte au fost pozitive, dar multe nu au fost. Oamenilor le-a plăcut că el a vorbit cu D'Angelo, dar nu le-a plăcut că nu a fost condamnat. Tata a primit ameninţări, dar nu cred că vreunul dintre expeditori s-a apropiat fizic de el. Oamenii se simt confortabil să se ascundă în spatele unui telefon sau al ecranului unui computer pentru a spune prostii. Să stai faţă în faţă este diferit.”

„Şi asta a fost acum o duzină de ani, nu?”

„Da.”

„De atunci, nu au mai existat consecinţe ale cazului?” Mercy l-a inclus pe Christian în întrebare.

El s-a uitat rapid la fratele său şi a scuturat din cap. „Nu din câte ştim noi.”

„Acesta este singurul caz de care îţi aminteşti în care oamenii l-au deranjat pe tatăl tău?

Gabriel a ridicat mâinile în sus. „Noi nu ştim. El nu ne-a spus nimic. Niciunul dintre noi nu a mai locuit cu el de când eu aveam doisprezece ani şi Christian opt.”

„Mama ta nu s-a recăsătorit niciodată”, a afirmat Mercy, sărind la un alt subiect. „Şi tocmai ai spus că încă îi pasă de tatăl tău. Treizeci şi doi de ani este o perioadă lungă de timp pentru a purta o torţă pentru cineva.”

„Ea nu este îndrăgostită de el”, a spus Gabriel. „Nu după ce i-a făcut ei şi nouă. Pur şi simplu recunoaşte că el a ajutat să aducă pe lume copiii lor.”

„Ea nu suportă să fie în aceeaşi cameră cu el”, a clarificat Christian. „Sau în acelaşi oraş.”

„Să-ţi părăseşti soţia şi copiii pentru o altă femeie este un lucru destul de josnic”, a spus Mercy. „Trebuie să fi fost foarte supărată.”

Gabriel a rânjit. „Înţeleg ce faci. Sunt avocat, să ştii.”

„Este o afirmaţie corectă”, a spus Mercy. „Nu poţi să-mi spui că au fost curcubeu şi ponei în timpul divorţului lor.”

„Mai degrabă uragane şi aligatori”, a spus Gabriel. „Mama noastră nu ar fi aşteptat peste treizeci de ani pentru a-l ucide pe tatăl nostru. Ar fi făcut-o atunci. Şi l-ar fi făcut să sufere.”

Chiar a suferit.

„FBI-ul este pregătit să înceapă să-l caute pe adevăratul criminal?” a întrebat Gabriel. „Aţi terminat cu hărţuirea familiei noastre?”

Mercy i-a zâmbit. „Înţeleg ce faci. Sunt un investigator, să ştii.”

Christian a râs. „Te-a prins, Gabriel. Acesta este primul pas şi tu ştii asta.”

Gabriel a respirat adânc şi a închis ochii. „Ai dreptate.” A deschis ochii şi o privire contrariată a întâlnit-o pe cea a lui Mercy. „Am fost un nesimţit. Nu am dormit de trei zile şi răbdarea mea e pe sfârşite. Ştiu că doar îţi faci treaba.”

Ea a fost de acord că el părea epuizat. Ochii îi erau injectaţi cu sânge, iar cămaşa îi era moale şi încreţită. Nu părea genul de om care să se lase să apară atât de dezordonat.

„Putem să o luăm de la capăt? Voi coopera.”

Ea a ridicat o sprânceană la el, uşor sceptică.

„Adevărat. FBI-ul a fost implicat într-un caz de-ale mele acum câteva luni. Ai putea spune că am fost dat pe spate. Când ai spus că eşti de la FBI, orice apărare pe care o aveam

a sărit în aer.

Christian a dat din cap. „Sunt surprins că Gabriel mai avea fund după acel proces.”

„Nu te lupta cu noi”, a spus Mercy. „Încercăm să-l găsim pe ucigaşul tatălui tău.”

„Ştiu.” El şi-a îndreptat spatele, cu privirea clară. „Tot ce v-am spus este corect. Şi din nou, îmi cer scuze pentru atitudine.”

„O cunoşti pe Olivia Sabin?”

Privirea lui Gabriel s-a intensificat. „Christian mi-a spus că tu crezi că uciderea ei ar putea fi legată de cea a tatălui nostru. Cine este ea? Care este legătura lor?”

„Asta e ceea ce încercăm să aflăm.”

El a rămas tăcut în timp ce îi ţinea privirea, iar ea aproape că putea vedea rotiţele învârtindu-se în spatele ochilor lui. Fiind avocat, nu ar fi tras concluzii pripite – ceea ce ea aprecia. El ar fi vrut să cunoască toate faptele odată ce FBI- ul le-ar fi avut.

„Ai planificat o slujbă pentru tatăl tău?” a întrebat Mercy.

Fraţii schimbară o privire. „Sperăm să o ţinem peste trei zile în Portland. Nu am făcut un anunţ oficial pentru că ne uităm la vreme.”

Mercy a simţit o afinitate curgând între fiii lui Malcolm Lake. Erau îndureraţi în moduri diferite, dar erau totuşi fiii unui om ucis. Bănuia că acesta era primul lucru din ultima vreme care îi aducea împreună.

Timp pierdut.

Propria ei relaţie tensionată cu familia i-a venit în minte.

Mă bucur că nu mai pierd timpul.

Capitolul 25

„Nu spune nimănui.”

Avertismentul detectivului i-a trecut prin cap lui Truman în timp ce se îndrepta spre spitalul din Bend. Noaptea trecută, Michael Brody fusese împuşcat într-un parc din Bend. Nimeni nu a ştiut cine era până când s-a trezit astăzi. Portofelul îi dispăruse, iar vehiculul îi dispăruse. Dacă nişte petrecăreţi din timpul furtunii de zăpadă nocturne nu ar fi dat peste el în timpul plimbărilor lor în stare de ebrietate, ar fi fost mort.

Un detectiv din Bend îl sunase pe Truman pentru că Michael îi ceruse asta. El i-a spus lui Truman că Michael ceruse mai întâi ca soţia sa să fie sunată şi apoi a ordonat ca împuşcăturile sale să nu fie mediatizate. A treia sa cerere a fost ca detectivul să îl sune pe Truman.

„Ce s-a întâmplat? Este bine?” l-a întrebat Truman pe detectiv.

„O să trăiască. Va avea o cicatrice de arătat lângă claviculă şi şi-a pierdut partea de sus a unei urechi şi o parte din scalp când tipul a încercat să-l împuşte în cap.”

„lisuse Hristoase.”

„Tipul l-a împuşcat în timp ce era jos, în zăpadă, şi bănuiesc că a crezut că i-a băgat una în creier.” Detectivul a făcut o pauză. „Brody nu a vrut să-mi spună de ce vrea să te vadă, dar tot sublinia să nu spui nimănui.”

Nici Truman nu înţelegea. Ar fi fost mai logic ca Michael să dea un telefon Avei sau lui Jeff. Dar Truman credea că mesajul de tăcere al lui Michael era un ordin ca el să nu-i anunţe pe agenţii Bend. Inclusiv pe Mercy. Ar fi respectat dorinţa lui Michael până când ar fi aflat motivul.

Reporterul făcea lucrurile în felul lui.

„Nu am un răspuns pentru tine”, i-a spus Truman detectivului. „Dar am de gând să aflu. Tocmai l-am întâlnit pe tip săptămâna asta.”

„Hmmph. Ştiai că tipul ăsta este fiul lui Maxwell Brody?”

Truman şi-a căutat în memorie numele familiar. „Fostul guvernator – nu, el a fost senator al Statelor Unite. Asta e o noutate pentru mine.” Brody era plin de surprize.

„Unchiul lui a fost guvernator. Acum stă în închisoare.”

O amestecătură de ştiri vechi a trecut prin creierul lui Truman. Ceva despre moartea celuilalt fiu al senatorului şi despre faptul că guvernatorul ar fi fost în spatele ei. Familia Brody nu era o familie obişnuită.

„Va trebui să îl întreb despre asta”, a spus Truman.

„Nu recomand asta”, a spus detectivul. „Aproape că m-a muşcat de cap când l-am întrebat despre unchiul lui. Pentru un tip care a fost împuşcat de două ori şi aproape a sângerat până la moarte, încă mai are gură”.

„Am notat.” Truman nu era surprins.

La spital, Truman a arătat de două ori legitimaţia pentru a ajunge la etajul lui Michael Brody. Apoi a arătat-o a treia oară ofiţerului Bend de la uşa lui Michael, care părea serios nemulţumit că stă de pază pe holul unui spital.

Înăuntru, privirea verde a lui Michael s-a fixat imediat pe Truman. Capul lui era acoperit de bandaje, la fel ca jumătate din piept şi umărul stâng.

„I-ai spus lui Mercy?”

„Şi eu mă bucur să te văd, Brody.”

Supărarea îi strălucea în ochi. „Aceasta este o oportunitate şi nu am vrut să risc ca vreo scurgere de informaţii să ajungă în presă de la biroul FBI din Bend.”

„Nimeni de la biroul FBI nu ar scăpa ceva.”

„Nu cunosc pe toată lumea de acolo. Ei au personal de

sprijin care ar putea vorbi”, a afirmat Michael. „Dacă presa nu primeşte nicio informaţie despre împuşcarea mea, atunci trăgătorul va presupune probabil că sunt mort.”

Truman nu înţelegea gândirea reporterului. *Poate că e vorba de rana de la cap?* „Şi?”

„Îl făceam să devină nervos.”

„*Pe cine? ”* Se întrebă cât de multe medicamente lua reporterul.

„Singurul lucru la care lucrez sunt morţile lui Lake şi Sabin. Cuiva nu ia plăcut că-mi băgam nasul prin preajmă.”

„Şi aşa te-au împuşcat? Crezi că cel care i-a ucis pe cei doi a decis să te împuşte şi pe tine?”

„Mi se pare logic.”

„Cuţitele au fost armele crimei în ambele cazuri”, a subliniat Truman. „Şi ştiai că unul dintre angajaţii lui Christian Lake, Rob Murray, a fost găsit ucis ieri dimineaţă? Ghici care a fost arma? Nu a fost la fel de orchestrat ca celelalte două decese, dar există suficiente asemănări încât să nu poată fi ignorat.”

Ochii reporterului s-au mărit. „Nu mi-a spus nimeni.” Sprâncenele i s-au unit într-o concentrare profundă.

„Acum se hotărăşte să o schimbe şi să te împuşte? Ce fel de probleme ai mai creat pe aici?”

„Vreau să creadă că sunt mort. Îl va face să se simtă confortabil şi poate o va da în bară sau va deveni încrezut. Detectivul a cerut spitalului să-i anunţe dacă sună cineva şi întreabă de o victimă împuşcată din parc. Şi Departamentul de Poliţie Bend păstrează tăcerea. Există încă o anchetă la faţa locului, dar poliţiştii au primit ordin să nu împărtăşească nicio informaţie curioşilor. Nici măcar să spună dacă cineva a murit sau a supravieţuit.”

Brody închise ochii, părând dintr-o dată palid. „Afurisita

de cameră se învârte.

Truman a căutat... ceva şi a luat o carafa de apă goală. „Te-am acoperit dacă o să vomiţi.”

Brody a respirat adânc, a deschis ochii şi a încercat să se concentreze asupra lui Truman. „Am dat o duzină de telefoane în orele dinainte să fiu împuşcat. Am dat o listă cu apelurile detectivilor din Bend în dimineaţa asta. Poţi obţine numerele de pe telefonul meu – la naiba. Tot uit că mi-a fost furat telefonul.”

„Împreună cu portofelul şi camionul tău.”

„Corect... dar le-au găsit. Chiar înainte să intri, mi s-a spus că camionul meu a apărut în parcarea Walmart cu portofelul pe banchetă. Desigur, banii şi cărţile de credit lipseau. Poliţia nu a ştiut să-mi caute maşina până nu le-am spus eu.”

„Un lucru pozitiv.”

„Încă respir. Aş numi şi asta un lucru pozitiv. Deşi după cum a reacţionat soţia mea când am vorbit cu ea astăzi, ai crede că mi-ar fi mai bine mort.”

„Un pic supărată?”

„Furioasă.” El a rânjit. „Jaime a susţinut mereu că voi supăra persoana nepotrivită şi voi fi împuşcat într-o zi.”

„Deşteaptă doamnă. Acum, pe cine ai sunat ieri?”

El a închis ochii din nou şi a recitat: „Am sunat-o pe Ava, am sunat la biroul FBI din Bend, la Departamentul de Poliţie din Portland, la detectivul Bolton de la Deschutes County, biroul poliţiei de stat din Bend şi asistentul judecătorului Lake din Portland. Am sunat-o pe Brenda Lake şi am încercat să dau de Gabriel Lake...”

„Ce ai obţinut de la Brenda Lake?”

„Mi-a spus să nu mai sun sau îşi va suna avocatul.”

„Care presupun că este Gabriel Lake.”

„Cel mai probabil.”

„Dar nu a ieşit nimic din acele apeluri telefonice care crezi că ar face pe cineva să vrea să te împuşte?”

„Nu din câte ştiu eu.”

„Atunci poate că ai fost victima unui jaf, din moment ce banii şi cârdurile tale au dispărut. Nu putem exclude această posibilitate.”

„Prea rezonabil”, mormăi Michael. „Nu-mi place asta.”

„Nu pare probabil, dar nu pot ignora posibilitatea. De ce ai fost în parc?”

„N-am nicio idee.”

„Ce?”

Michael a făcut o grimasă şi şi-a deplasat picioarele sub pătura de spital. „Nu-mi amintesc să fi mers acolo. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am condus în oraş.” A arătat spre bandajul de pe capul lui. „Bănuiesc că asta are de-a face cu pierderea memoriei pe termen scurt. Sunt uimit că îmi pot aminti fiecare apel telefonic de ieri, dar nu-mi pot aminti nimic din ce am făcut după ora patru.”

„Deci identitatea trăgătorului s-ar putea să fie îngropată în creierul tău.”

„Ei spun că am fost împuşcat din spate, aşa că poate nu l-am văzut.” „Sau pe ea.”

„Sau pe ea”, a fost de acord Michael. „Se pare că am un craniu tare. Destul de tare încât să deviez un glonţ... un glonţ prost ţintit.”

„Ceva cu care să te lauzi soţiei tale.”

„Cred că ştie deja. Doctorul a spus că, deşi glonţul nu a fisurat osul, impactul deviat a fost suficient pentru a provoca umflături în interiorul craniului meu. Să sperăm că după ce umflătura va scădea, îmi voi recupera acea bucată de memorie.”

„Cât de mult te doare?”

„Foarte mult. Urechea îmi ţiuie constant şi, de fiecare dată când întorc capul, se declanşează artificii în creier. Încearcă tu să fii împuşcat în cap.”

„Am avut partea mea de experienţe aproape de moarte.”

„Aşa este. Îmi amintesc că ţi-am citit istoria.”

„Încearcă să-ţi aminteşti cine te-a împuşcat.”

O privire enervată a fost răspunsul lui.

Întrebările ricoşau în creierul lui Truman. *Are vreo legătură împuşcarea lui Michael?* L-a zornăit el pe ucigaşul lui Lake şi Sabin? Întreaga situaţie îl făcea să se simtă foarte inconfortabil şi ştia că FBI-ul ar fi vrut să ştie cât mai repede.

„Eşti de acord să-i anunţ acum pe Mercy, Ava şi Jeff? O să le dau motivele tale pentru a păstra secretul.”

„Da, anunţă-i. Cred că ucigaşul nostru a încercat să adauge încă o victimă pe lista sa.”

$$$

Cine l-ar fi împuşcat pe reporter?

Mercy înţelegea cum Michael Brody putea enerva o mulţime de oameni, dar suficient cât să-l omoare? În timp ce se întorcea de la casa lui Christian, mintea ei încerca să înţeleagă de ce criminalul lor l-ar împuşca pe Michael. Conform convorbirii telefonice pe care tocmai o avusese cu Truman, Michael credea că a supărat pe cineva cu investigaţia sa asupra deceselor.

S-ar putea să fi fost foarte aproape de un răspuns.

Intrând în biroul ei, şi-a scos haina şi eşarfa şi i-a sunat

telefonul mobil.

Ava.

„Ai auzit despre Michael?” au fost primele cuvinte care au ieşit din gura Avei. În tonul ei a răsunat o mare îngrijorare.

„Am auzit. Am vorbit cu Truman acum câteva minute.”

„Michael are dreptate când spune că trebuie să păstrăm tăcerea asupra împuşcăturilor”, a recunoscut Ava. „Îmi place gândul că ucigaşul nostru devine încrezut, crezând că a curăţat în urma lui. Poate că va face mai multe greşeli. Faptul că l-a împuşcat pe Michael în loc să-şi ia timp cu un cuţit ar putea însemna că devine nerăbdător.”

„Rob Murray a fost ucis pentru că i-a provocat şi el o problemă?” a întrebat Mercy.

„Cred că da. Fie Rob a văzut, fie ştia ceva despre una dintre primele două morţi. Bănuiesc că a fost moartea Oliviei Sabin, din moment ce a ei era în apropierea lui. Sunt surprinsă că nu a spus nimic când Truman a apărut la uşa lui.”

„Cred că asta indică faptul că Rob nu era conştient că a văzut ceva important pentru criminal.”

„Ar fi putut fi Rob implicat în crime?” s-a întrebat Ava.

Ambele femei au tăcut o clipă în timp ce procesau teoriile.

„Medicii spun că Michael va fi bine.” Uşurarea a umplut tonul Avei. „Sar putea să nu recupereze niciodată acea bucată de memorie pe termen scurt, dar se pare că lipseşte o perioadă mică de timp. Se poate descurca cu asta.”

„S-a apropiat prea mult”, a afirmat Mercy. „La fel ca Rob.”

„Sunt de acord. I-am spus detectivului anchetator că FBI-ul este interesat de împuşcăturile lui şi mi-a dat o listă cu

apelurile telefonice pe care Michael le-a făcut ieri. Sper să pot să scutur ceva. Ancheta asta durează prea mult.”

Mercy şi-a amintit de mâna Oliviei Sabin în a ei şi a tresărit. „Sunt de acord cu tine. Nimeni nu-şi doreşte mai mult decât mine ca acest criminal să fie găsit.”

„Cum a fost discuţia ta cu Gabriel Lake?”

Ea îi făcu o prezentare generală Avei, rezumând că Gabriel nu avea nicio informaţie despre activităţile tatălui său înainte de moartea sa.

„Ai vorbit deja cu asistenta judecătorului Lake?” a întrebat Mercy cu speranţă.

Era sătulă de fundături.

„Am făcut-o în această dimineaţă. A jurat că nu au existat vizite neoficiale şi că fiecare vizitator şi întâlnire au fost înregistrate.”

„Poate că informaţiile lui Michael erau greşite”, a spus Mercy. „Nu avea nimic care să susţină afirmaţia lui despre un oaspete misterios.”

„Adevărat, dar mă bazez pe instinctul meu că e ceva aici. Eddie a reuşit în sfârşit să vadă înregistrarea video de pe holul din faţa uşii biroului judecătorului şi să compare persoanele cu lista de vizitatori.”

„Sună plictisitor.”

„El a făcut asta foarte clar.” Amuzamentul a răsunat în vocea Avei. „Mia spus că nu este atât de simplu pe cât pare. Diferiţi funcţionari din toată clădirea mare intră şi ies non-stop din birou şi, bineînţeles, nu sunt înregistraţi. A trebuit să recruteze un angajat de la unul dintre celelalte birouri pentru a-l ajuta să-i identifice. Oamenii care fac livrări cauzează şi ei probleme. Eddie a fost momentan entuziasmat de un vizitator la prânz, cu păr lung şi negru, care nu era înregistrat, până când ajutorul său a identificat geanta de livrare thailandeză

din mâna femeii misterioase.”

„Ugh. Crezi că asistenta judecătorului minte?”

Ava a tăcut pentru o clipă. „Nu sunt sigură. Aş vrea să îi acord beneficiul îndoielii.”

„Ar putea fi în pericol?” a întrebat Mercy. „Ştiu că atacul lui Michael a fost destul de diferit de cele trei crime, dar dacă ucigaşul nostru devine disperat şi îşi curăţă urmele, ea ar putea fi o ţintă.”

„La naiba. Nu m-am gândit la asta. Voi implica poliţia locală. Cel puţin se pare că ucigaşul nostru se află în prezent de partea voastră a lanţului muntos. Nu se va întoarce la Portland prea curând.”

„Am auzit că mâine ar trebui să fie cel puţin una dintre trecători deschisă”, i-a spus Mercy.

„Şi eu am auzit prognoza meteo a săptămânii. Îşi irosesc eforturile, deoarece zona va fi lovită din nou.”

„Se pare că Eddie nu se va întoarce pentru o vreme.”

„S-ar putea să-l păstrez. E un tip isteţ. Încerc să-l conving să se întoarcă la biroul din Portland.”

Posesivitatea a trecut prin Mercy, surprinzând-o. I-ar fi lipsit glumele şi prietenia lui. „Mult noroc cu asta. E convins de filiala din Bend.”

„Pentru moment”, a declarat Ava.

Câteva momente mai târziu, Mercy a încheiat convorbirea, încă zguduită de gândul că îl va pierde pe Eddie înapoi în marele oraş. *Nu are cum. Îi place aici.*

O bătaie în tocul uşii i-a atras atenţia şi starea ei de spirit s-a îmbunătăţit imediat la vederea bărbatului înalt care ţinea în mână o pălărie de cowboy. Sa simţit ca singura femeie din lume când privirea intensă a lui Truman s-a concentrat asupra ei. Ochii lui negri erau expresivi, reflectându-i gândurile imediate. Şi chiar acum părea să se

gândească la timpul petrecut aseară în apartamentul ei.

Căldura i-a inundat faţa, iar el a rânjit. „Şi tu, nu?”, a întrebat el, ridicând o sprânceană.

„Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

El a aruncat o privire peste umăr şi apoi a făcut doi paşi rapizi şi şi-a afundat mâinile în părul ei în timp ce îi acoperea gura, indicând că nu văzuse pe nimeni privind. Având încredere în el, ea s-a topit în atingerea lui.

Cum reuşeşte să-mi facă asta?

De fiecare dată când el apărea, ea devenea întreagă. În momentul în care îşi încrucişau ochii, ea simţea schimbarea fizică. O piesă de care nu îşi dăduse seama că îi lipseşte se potrivea la locul ei când el era aproape. În. Fiecare. Moment.

Acum, că el era în viaţa ei, ea nu ar mai fi fost întreagă fără el.

Cum de nu mi-am dat seama că lipseşte o parte vitală din mine?

Dar ea *ştia* că ceva îi lipsea. A pus-o pe seama poverii de a fi o introvertită. Orele petrecute singură la şcoală, dezvoltându-şi singură cabana pentru liniştea sufletească şi terminând sarcină după sarcină la serviciu. A fost determinată, hotărâtă să umple acel gol cu satisfacţia muncii şi a activităţii. În tot acest timp, urmărise pistele greşite.

S-a retras şi a zâmbit, simţind fericirea din pieptul ei crescând ca şi cum el ar fi presărat-o cu Miracle-Gro, ploaie şi soare. Respiraţia i s-a oprit la o umbră în privirea lui. „Ce s-a întâmplat?”

Umbra a dispărut.

„Nimic. Cu excepţia crimelor şi a victimelor împuşcate.”

Nu spune adevărul.

„Cât timp va sta Michael în spital?” întrebă ea, simţindu-se dezechilibrată de discordanţa dintre ochii lui şi răspunsul

lui.

„Nu ştiu încă. Cel puţin câteva zile. Am venit aici înainte să mă întorc la Eagle's Nest pentru că am vrut să aflu părerea ta despre ceva. Mă gândesc că ar putea fi legat de cazul tău.”

„Nu cazul meu”, a spus ea automat, ştiind că era implicată până peste cap în el.

O răsucire a buzelor i-a recunoscut afirmaţia slabă şi i-a povestit despre o vizită la bibliotecarul de la Eagle's Nest.

„Nu eşti sigur că s-a întâmplat în aceeaşi noapte cu spargerea bisericii?” a întrebat ea.

„Există o şansă de cincizeci-cincizeci să fi fost aşa.”

„Când aţi avut ultima dată o afacere care a raportat o spargere?”

„Acum câteva luni.”

„Te-ai uitat prin film?”

„Nu am avut timp, dar când o voi face, voi începe cu filmul ziarului local şi mă voi concentra pe lunile care corespund rolei de *The Oregonian”*

„Ce luni sunt pe rola *The Oregonian?”*

I-a spus el, iar ea a făcut nişte calcule rapide. „Asta înseamnă patruzeci şi unu de ani în urmă.”

„Aproape exact.”

„Salome nu are în jur de patruzeci de ani? Ea este încă principalul suspect pentru prima spargere, nu? Ar fi putut să caute ceva în jurul datei naşterii ei?” Mercy ştia că era un salt uriaş de logică.

„Şi eu m-am gândit la asta şi am verificat data naşterii ei. S-a născut la un an după cel de pe liste. Încă nu sunt convins de afirmaţia că a fost o femeie în acea noapte la biserică. Martorul nu are cea mai bună vedere.”

„Ei bine, bisericile nu păstrează registre? Mai ales bisericile din oraşele mici? Naşteri, botezuri, căsătorii. Poate

evenimente din oraşe mari? Ar fi putut cineva să caute aceeaşi perioadă de timp la biserică?”

S-a liniştit. „De ce nu m-am gândit la asta?”

„Pentru că eşti un păcătos care nu a călcat niciodată într-o biserică?”

„Nu e adevărat. Părinţii mei m-au târât la biserică până când m-am mutat. Dar era o biserică mare de oraş.” I-a dat un sărut pe buze. „Mulţumesc pentru idee. O să trec pe acolo şi o să vorbesc din nou cu David Aguirre, deşi nu ştiu ce să caut în acea perioadă.”

„Te-aş ajuta, dar nu pot pleca în după-amiaza asta. Te-ar lăsa bibliotecarul tău să foloseşti microfişele după program?”

Faţa lui arăta că se îndoia sincer de asta. „O să verific.

Capitolul 26

Truman a decis să meargă pe jos până la biserică de la biblioteca Eagle's Nest. Ruth îi dăduse cu greu o cheie de rezervă, promiţându-i că îi va face viaţa un iad dacă va uita să închidă.

Îşi spuse că plimbarea era o şansă de a vedea de aproape cum se descurca oraşul său cu furtuna de zăpadă. Dar adevărul era că avea nevoie să exorcizeze o amintire pe care o suprimase timp de câteva zile. Refuzase să-şi lase mintea să exploreze calea pe care Salome Sabin îl condusese cu aproape două decenii în urmă. Când David Aguirre recunoscuse că se întâlnise cu Salome în trecut, Truman văzuse în privirea lui David aceeaşi teamă precaută pe care Salome o declanşase în măruntaiele lui Truman.

Respiraţia i s-a înceţoşat în aerul rece când a expirat şi s-a gândit la acea noapte.

Fusese o noapte fierbinte de vară când Salome îl scosese din petrecere ca pe un câine din lesă. Avertismentul lui Mike Bevins era o voce stinsă în mintea lui în timp ce Truman o urma pe uşă, cu privirea lipită de fundul ei de sub fusta scurtă şi strâmtă. Amândoi purtau pahare de bere, cu celelalte mâini împreunate, iar ea se uită peste umăr la el, ochii negri dansând cu promisiuni de plăcere. Truman s-a împiedicat de propriile picioare în timp ce ofta după ea.

Afară, ea l-a condus pe lângă piscină până la un şezlong de lângă groapa de foc. Cineva aprinsese un foc, dar acesta ardea slab deoarece petrecăreţii rămăseseră în casa cu aer condiţionat, evitând căldura sufocantă. Luminile de afară erau stinse, cu excepţia luminilor subacvatice ale piscinei, iar flăcările joase ale focului sporeau atmosfera excitantă. Fără să-i dea drumul la mână, Salome s-a întins pe şezlong şi l-a tras pe Truman deasupra ei. Paharul lui de bere a lovit solul în timp ce mâna lui a sărit să nu se izbească de pieptul ei. Ea a râs, un sunet scăzut, plin de sex, care i-a făcut muşchii să se încordeze până jos.

Fiecare celulă din corpul lui o dorea.

Ea şi-a aşezat berea pe o măsuţă, şi-a înfipt mâinile în părul lui şi l-a tras aproape. Unghiile false îi treceau de-a lungul scalpului şi îi amplificau dorinţa. Flăcările joase îi aruncau umbre dansante pe faţă, făcându-i ochii ciocolată lichidă în lumina slabă. Ea şi-a lins buzele, iar gura lui a fost imediat pe a ei.

Nu putea să gândească.

O arsură rapidă îi străbătea venele în timp ce o săruta. Ea era pricepută, cu experienţă şi încredere în fiecare atingere a limbii şi buzelor ei. Truman nu era virgin, dar

ameţeala care îi cuprinsese creierul îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost în pragul a ceva cu totul nou. Presiunea a crescut şi el şi-a apăsat şoldurile pe coapsa ei, declanşând un alt râs scăzut care i -a vibrat pe buze. Plăcerea i-a deschis o cale spre cap, mai bună decât orice ameţeală provocată de alcool.

Şi-a strecurat mâna pe sub maioul ei, iar ea s-a arcuit, apăsându-şi sânul plin în mâna lui.

Fără sutien.

Pielea ei era la fel de mătăsoasă ca limba ei. *Trebuie să văd.*

El s-a îndepărtat de gura ei şi i-a dat jos bluza, expunându-i un sân. Şi-a ţinut respiraţia la vederea unui tatuaj lângă sfârcul ei. „Te-a durut?”

„Doare de parcă diavolul însuşi l-a sculptat.” Ea s-a uitat la el, cu ochii ei negri provocatori.

„Ce înseamnă asta?” Erau trei petale de flori ale căror vârfuri se întâlneau în centru, suprapuse de un cerc.

„Este protecţia mea.”

„Protecţie faţă de ce?”

Privirea ei senzuală a curs de la ochii lui până la talie, înţelesul ei fiind clar.

Ca şi cum ar avea nevoie de protecţie din partea mea.

El şi-a coborât capul şi şi-a trecut încet limba peste tatuaj, iar ea a oftat. Avea un gust uşor sărat şi mirosea a un parfum pământesc uşor amestecat cu hamei şi grâu. Şoldurile ei s-au strâns şi capul i s-a înclinat pe spate, cu gura deschisă, buzele strălucind în lumina focului. El s-a mutat înapoi la acea gură şi ea i-a atins cureaua.

Da!

„Aşteaptă o secundă.”

El s-a tras înapoi la cuvintele ei. Ea şi-a pus bluza la

locul ei şi s-a întins după poşeta mică pe care o lăsase lângă bere. A căutat înăuntru. „Lasă-mă să mă ridic un minut.”

El şi-a desprins picioarele de ale ei şi s-a aşezat pe şezlong, cu privirea fixată pe geanta ei, aşteptându-se la un prezervativ. În schimb, ea a scos un flacon mic şi s-a dus la groapa de foc. S-a uitat înapoi la el, ochii ei fiind invizibili în întuneric. „Vino să stai lângă mine.”

El s-a supus, excitarea lui încă mergea cu viteză maximă.

Ea a deschis fiola, a închis ochii şi a cântat încet, cuvintele ei neputând fi distinse. Cu o mişcare a încheieturii mâinii, a aruncat o pulbere din fiolă în foc. Flăcările s-au aprins în întuneric cu trosnituri ascuţite şi s-au stins încet în timp ce un parfum exotic i-a umplut nasul lui Truman şi i-a transformat picioarele în cauciuc.

Un firicel de frică i-a coborât pe şira spinării. „Ce a fost asta?”, a întrebat el.

Aerul din jurul lor se îngroşa de mirosul bogat în timp ce ea se întoarse, cu ochii sclipind în anticipare.

„Ce recitai?” Groaza i s-a strecurat în creierul condus de hormoni. Ea nu i-a răspuns la niciuna dintre întrebări, iar excitaţia lui a început să să dispară.

„Ai gustat vreodată sângele altei persoane?” a întrebat ea, cu o provocare în tonul ei scăzut.

El a înghiţit în sec în timp ce excitaţia i se evapora complet. „Nu.”

Aerul nopţii devenea opresiv în timp ce căldura zilei continua să radieze de pe puntea de beton. Mai multă căldură se scurgea din foc şi din pielea ei, iar sudoarea îi curgea pe spate.

Apoi a văzut lama din mâna ei. Era mică şi delicată, perfectă pentru strânsoarea ei feminină, iar lumina focului strălucea pe marginea ascuţită. Ea a trecut-o rapid peste

încheietura mâinii şi sângele i-a curs pe palmă. „Intensifică excitarea”, i-a spus ea.

El nu mai avea nici o excitare de amplificat.

Truman nu putea să nu se uite la lamă. Parfumul greu îi înfundase creierul şi se străduia să îşi facă muşchii să se supună.

Ea i-a luat mâna şi a ţinut-o cu palma în sus între ei, aşezând lama pe pielea încheieturii lui. El s-a holbat la mâna lui, dorind să se mişte. Dar nu voia. „Ai încredere în mine”, a şoptit ea.

„La naiba, nu.” Cu un efort herculean, el şi-a smuls mâna din strânsoarea ei, iar vârful degetului îl ustura de la tăietură. *„Ce faci? ”*

„Ai încredere în mine”, a repetat ea, întinzându-i din nou mâna.

Truman a făcut un pas înapoi, inima bătându-i în piept, iar arsura tăieturii i-a limpezit capul. *„Eşti nebună? ”*

Furia îi scânteia în ochi în timp ce ea îngheţa. „Speriat?”

„La naiba, nu, dar nu sunt atât de prost încât să fac schimb de sânge cu tine. Nu am nevoie de vreo boală nenorocită.”

„Ar fi trebuit să ştiu că eşti prea tânăr.” Lama a dispărut în poşeta ei.

Mândria lui a fost zdruncinată, dar nu îndeajuns încât să-şi dea încheietura înapoi. „Mike a spus că eşti o vrăjitoare.”

Zâmbetul i s-a răspândit încet pe faţă în timp ce îşi înclina capul şi îl privea printre genele groase. Alura unei sirene. „Asta nu te-a împiedicat să mă urmăreşti.”

„Eşti?”

Din nou zâmbetul ispititor. „Ce crezi?” Ea a alunecat mai aproape, punându-şi mâna în centrul pieptului lui. „Un pic de pericol poate fi foarte distractiv.”

Truman a dat înapoi încă un pas. „Cred că am terminat.”

Ea s-a oprit, iar Truman a jurat că uşurarea i-a strălucit în ochi o fracţiune de secundă înainte ca ispita să revină. „Ar fi putut fi cea mai frumoasă noapte din viaţa ta”, a şoptit ea. „Nu vei şti niciodată ce ai pierdut.” Limba ei i-a atins centrul buzei superioare.

Pofta s-a aprins pentru scurt timp, dar el a înăbuşit-o. *La naiba, nu.*

„Pentru mine e în regulă.” I-a întors spatele şi s-a întors la petrecere. La uşă s-a uitat înapoi; ea îl privea. Nu-i putea vedea ochii, dar îi simţea atracţia. Focul îi încadra corpul, iar silueta luxuriantă îl tenta din nou.

Pericol.

A deschis uşa brusc şi a salutat suflul de aer condiţionat pe faţa lui înfierbântată.

Tocmai am evitat o greşeală neplăcută.

Vechea amintire i-a făcut pielea de găină lui Truman în timp ce se apropia de biserică. *Eram tânăr şi prost.* Din fericire, hormonii beţiei lui nu-i învinseseră bunul simţ.

Ce s-ar fi întâmplat?

Îşi aruncă gândul afară din minte. *Nu te duce acolo.*

În interiorul bisericii a experimentat un deja vu în timp ce se îndrepta spre biroul lui David. *A doua oară aici în această săptămână.* În faţă, un bărbat păşea pe hol, cu pălăria de cowboy în mână. S-a întors să dea mâna cu cineva pe care Truman nu-l putea vedea. „Mulţumesc, David. Ne vedem la cină săptămâna viitoare.” S-a întors spre Truman.

Karl Kilpatrick. Tatăl lui Mercy.

Tot pentru a doua oară într-o săptămână. Truman l-a salutat pe Karl şi i-a strâns mâna şi apoi pe cea a lui David. Curiozitatea strălucea din ochii ambilor bărbaţi. A existat un

moment stânjenitor în care Karl a aşteptat, privindu-l, iar Truman ştia că spera să audă scopul vizitei sale. „Spune-i lui Deborah că-i mulţumesc din nou pentru plăcinta de aseară.”

„Va trebui să o mai facem o dată”, i-a răspuns politicos Karl. El a înţeles mesajul şi a trecut pe lângă Truman spre uşă.

„Data viitoare mă voi asigura că Mercy ni se alătură”, spuse Truman în spatele lui Karl.

Pasul lui Karl s-a clătinat, dar nu s-a oprit. Pur şi simplu a ridicat o mână în semn de recunoaştere.

Am încercat. S-a întors şi l-a găsit pe David urmărindu-l îndeaproape.

„Mai sunt probleme între cei doi?”, a întrebat David.

„Încă nu s-a spart gheaţa. Ea încearcă. Eu fac ce pot.”

„Într-una din zilele astea se vor împăca. Karl Kilpatrick este unul dintre cei mai încăpăţânaţi bărbaţi pe care îi cunosc, dar cred că este mândru de Mercy... chiar dacă are o problemă cu profesia ei.”

„Este mai mult decât atât, David. Există o istorie amară între ei. Ea este supărată că el a exclus-o din familie când ea avea 18 ani, iar el este supărat că ea nu a urmat calea vieţii pe care el a ales-o pentru ea.” Aceasta era versiunea CliffsNotes. Înstrăinarea lor de cincisprezece ani se născuse din neîncredere, trădare şi inima frântă a lui Mercy.

„Într-una din zilele astea, iertarea le va vindeca rănile.”

„Nu-mi spune că Karl a venit să vorbească despre Mercy.” *Poate că în sfârşit îşi revine.*

„Conversaţiile noastre sunt confidenţiale.”

Truman a tresărit. Acolo era tonul acela pios în care David se afunda la întâmplare. „Ce pot face pentru tine?”, a întrebat David cu vocea lui normală. „Ai o pistă în legătură cu spargerea?”

„Da şi nu. Ceea ce am este o teorie pe care o explorez. Ce fel de înregistrări ţineţi aici la biserică?”

„Te referi la finanţele noastre? Există..”

„Nu. Pentru locuitorii oraşului. Cum ar fi decesele sau căsătoriile.”

Faţa lui David s-a limpezit. „Oh. Este o tradiţie să păstrăm o înregistrare scrisă a ceremoniilor desfăşurate aici, la biserică. Cum ai spus tu, înmormântări şi căsătorii, dar şi botezuri.”

„Dar naşterile?”

„Nu, doar botezul. La fel şi cu decesele. Le înregistrăm doar dacă înmormântarea are loc aici. La începutul secolului al XIX-lea, aproape orice eveniment se petrecea aici şi era înregistrat. Aceste înregistrări vechi sunt destul de interesante, dar sunt depozitate într-o instalaţie care are temperatura şi umiditatea potrivite pentru a proteja acest tip de înregistrare scrisă. În ultima jumătate a secolului al XX-lea, oamenii au început să se căsătorească în alte locuri, iar botezurile noastre au scăzut.”

„Nu ştiam că biserica ţine evidenţa acestor lucruri.”

„Majoritatea bisericilor din oraşele mici o fac. Noi folosim registre scrise de mână.” El a zâmbit. „Sună de modă veche în aceste zile în care totul este digital, dar este ceva în a vedea evenimentele înregistrate pe o pagină pentru istorie.”

„Deci nu aveţi înregistrări mai recente?”

„Avem ultimii cincizeci de ani sau cam aşa ceva. Ar trebui să tri mit registrele mai vechi pentru o conservare corespunzătoare.”

„Pot să văd câteva?” I-a spus lui David lunile de pe microfişe. „Urmează-mă.”

Întors într-o cameră prăfuită, David a deschis un sertar al unui dulap de dosare. Înăuntru era o grămadă de

aproximativ o duzină de registre – de tipul celor care îi aminteau lui Truman de cărţile de notare cu coperţi cartonate de modă veche. „După cum poţi vedea, acesta nu este un depozit optim pentru înregistrările pe hârtie.”

„Mă aşteptam la mult mai multe registre decât atât.”

David a ridicat din umeri. „Cuibul Vulturului nu este atât de mare. Zeci de intrări pot încăpea pe o pagină. Cele mai multe ocupă un rând.” A scos un registru care corespundea lunilor cerute de Truman. L-a aşezat pe un birou şi a răsfoit uşor paginile. Truman a fost impresionat de liniile impecabile de scriere. Se potriveau cu cursivele perfecte din cărţile de învăţat scrisul de mână din anii de şcoală primară. Scrisul frumos al cuiva înregistrase istoria oraşului. Câteva pagini mai târziu, scrisul de mână s-a schimbat. Nu atât de perfect, dar totuşi mai îngrijit decât al lui Truman.

„Pe atunci, exista un secretar al bisericii care se ocupa de acest gen de lucruri”, a spus David. „Acum nu mai este destul de mult de lucru pentru a justifica o secretară.”

Truman se întreba dacă registratorul cu cursivitatea perfectă murise sau pur şi simplu se mutase. Schimbarea scrisului de mână era o altă notă istorică. Una fără un nume ataşat.

„Aici sunt datele tale.”

Erau mai puţin de o pagină de înregistrări. Truman îşi trecea degetul pe pagină, oprindu-se la numele de familie familiare care îi arătau că era cu adevărat un străin în Eagle's Nest. Orăşenii lui aveau rădăcini adânci; ale lui erau abia plantate.

Degetul i s-a oprit pe un nume. *Kilpatrick.*

Henry James Kilpatrick. Copilul avea o zi la moartea sa.

Părinţii Karl şi Deborah.

„Ştiai despre asta?” l-a întrebat Truman pe David. Mercy

nu scosese un cuvânt.

„Nu ştiam. Ce povară trebuie să poarte.”

Simpatia lui Truman s-a aprins pentru părinţii lui Mercy. „Cred că acest copil s-a născut între Owen şi Pearl.”

„Groaznic.”

Oare Mercy măcar ştie? Părinţii ei erau genul care treceau peste o tragedie din viaţa lor şi nu priveau niciodată înapoi.

Degetul i-a alunecat pe restul paginii şi s-a chinuit să se concentreze pe nume, cu mintea ocupată. *Să o întreb despre asta?* Nu voia să fie ticălosul care expunea un eveniment dureros din trecutul părinţilor ei. Era locul lor să împărtăşească informaţia, nu al lui. Aş putea vorbi mai întâi cu Deborah.

Niciun alt nume nu i-a sărit în ochi. A verificat pagina de dinainte şi pagina de după lunile lui.

M-ar ajuta dacă aş şti ce naiba caut. A fotografiat înregistrările cu telefonul, în caz că avea nevoie să se întoarcă la ele. Sau să i le arate lui Mercy.

Din curiozitate, a deschis registrul pentru anul în curs. Scrisul de mână al lui David era atroce. O învălmăşeală înghesuită de litere tipărite şi italice.

Istorie păstrată.

I-a mulţumit lui David şi a plecat, cu creierul învârtindu-i-se. Următorul pas era să citească filmele de la bibliotecă. Îşi aminti de oferta lui Mercy de al ajuta să parcurgă filmul.

Un băieţel. În vârstă de o zi.

Pot să stau lângă ea şi să-mi ţin gura?

$$$

Chat?

Mesajul de la Rose a sosit în timp ce Mercy părăsea

biroul. S-a grăbit la Tahoe-ul ei, a curăţat noul centimetru de zăpadă şi şi-a sunat sora când a ieşit din parcare.

„Am sugerat prânzul, aşa cum ai spus.” Rose nu s-a obosit cu un salut. „Nick a spus că nu poate.”

Tonul rănit al surorii ei a sfâşiat inima lui Mercy.

„A spus de ce?” A condus încet; drumul nu mai fusese arat de câteva ore şi noul centimetru de zăpadă se compactase deja într-o suprafaţă alunecoasă. Soarele apusese şi era recunoscătoare că erau puţine maşini pe şosea în timp ce conducea spre biblioteca Eagle's Nest pentru a se întâlni cu Truman.

„A dat vina pe zăpadă.”

„Ei bine, e logic. Fără îndoială că unii dintre angajaţii lui nu pot ajunge la muncă, lăsându-l fără personal. Şi trebuie să fie îngrijorat de tine pe drumuri.”

„Nu a menţionat niciunul dintre aceste lucruri.”

„Ce a spus atunci?”

„Nu a dat nicio explicaţie, în afară de faptul că zăpada a făcut-o o idee proastă.”

Chipul tânguitor al lui Nick în timp ce o privea pe Rose atingând leagănul a trecut prin mintea lui Mercy*. Nu mă înşel în privinţa sentimentelor lui.*

„Ştii că e un om cu puţine cuvinte. Pentru el probabil că a fost suficient.” „Crezi că e din cauza cicatricilor de pe faţa mea?” a şoptit Rose.

Pieptul lui Mercy s-a deschis larg. „Nu, dragă. Nu cred că e vorba de asta deloc. Şi într-adevăr... s-au vindecat atât de bine. Cicatricile devin mai slabe în fiecare săptămână.” *Adevărul.*

Furia se aprinse împotriva criminalului care o ţinuse ostatică pe sora ei şi o tăiase.

Fizic şi emoţional. *Sper să putrezească în iad.*

„Le pot simţi. Sunt uriaşe.”

„Sunt sigură că aşa le simţi până la vârful degetelor. Nu mint ca să te fac să te simţi mai bine, Rose. Pentru ochi nu sunt atât de evidente.”

Sora ei expiră. „Poate că m-am înşelat în privinţa lui. Ar trebui doar să mă bucur de leagăn şi să mă concentrez asupra copilului.”

„Te duci la ecografie?” a întrebat Mercy.

„A fost anulată din cauza vremii.”

„Îmi pare atât de rău! Te-ai hotărât dacă să afli sau nu sexul?”

„Mă răzgândesc în fiecare zi.”

Mercy abia aştepta să ştie, dar refuza să influenţeze decizia lui Rose.

„Volane roz sau bărci cu pânze albastre”.

„Corect?” a spus Rose, vocea ei căpătând un ton visător. „Tot îmbrac copilul din mintea mea. Într-o zi sunt tutu-uri şi panglici, iar a doua zi sunt cizme de ploaie cu feţe de căţeluşi.”

„Fetele le pot purta pe amândouă”, a subliniat Mercy.

„Adevărat.”

„Nu-ţi face griji pentru Nick”, a adăugat Mercy. „E genul de tip care are nevoie să se simtă în siguranţă înainte să facă o mişcare. Ne vom asigura că va avea acea siguranţă.”

„Vorbeşti de parcă ar fi un lucru sigur”, mormăi Rose. „Nu sunt disperată după un soţ, să ştii. Nu voi fi o hărţuitoare nebună.”

„Ştiu. Dar această cale cu Nick ar trebui explorată.”

„Exact aşa simt şi eu”, a recunoscut ea. „Nu mă voi ierta niciodată dacă îl las să dispară fără să îl cunosc mai bine.” Rose a suspinat. „Spune, vreo veste despre Morrigan şi mama ei? Nu-mi place să mă gândesc la fetiţa aia afară în zăpadă.”

„Sunt sigură că Salome îşi ţine fiica cât mai în siguranţă posibil.” Posesivitatea de pe chipul lui Salome din noaptea în care îşi luase fiica din orfelinat îi trecu prin minte lui Mercy. Aceea era o mamă hotărâtă să îşi protejeze copilul.

Rose şi-a coborât vocea. „Dar ele ar putea fi următoarele ţinte, nu?”

„Nu ştiu”, a recunoscut Mercy. „Nu ne-am dat seama de motive sau nu am găsit o legătură între celelalte crime. În mod clar, Salome ştie ceva. Era îngrozită pentru siguranţa fiicei ei.”

„Atât de speriată încât să fugă de poliţie”, a spus Rose. „Ce ar putea fi de nu are încredere în poliţie sau în FBI?”

„Asta e marea întrebare.”

„Nu arată bine că şi-a luat fiica şi a fugit. Credeţi că ea a comis vreuna dintre crime?”

„Nu ştim.” În inima ei, Mercy credea că mama era o victimă. Dar se mai înşelase şi înainte.

Mercy a pus capăt convorbirii după ce a promis că va verifica a doua zi. O jumătate de oră mai târziu, a parcat în lumina slabă de la biblioteca Eagle's Nest din spatele maşinii lui Truman. Oraşul era tăcut; singurele alte maşini erau parcate la restaurant. Semnul neon al restaurantului făcea ca zăpada de pe acoperiş să fie de un roşu aprins. Un plug trecuse recent pe strada principală, lăsând grămezi de zăpadă pe fiecare parte a drumului, dar un praf uşor de zăpadă continua. Doar atât cât să păstreze lumea proaspăt albă.

A coborât din camionetă şi a rămas în stradă, savurând liniştea lumii, în timp ce fulgii mici de gheaţă îi băteau uşor pe jachetă. Felinarul străzii evidenţia un halou de fulgi care cădeau. Şi-a ridicat faţa spre rafalele blânde şi bucăţile de gheaţă i-au gâdilat genele.

„Frig?”, a întrebat Truman.

Paşii lui au răsunat cu două secunde înainte să vorbească. Ea ştiuse că era el şi nu se speriase la sunetul cizmelor lui în zăpadă. Nu trebuia să-l vadă ca să ştie că era aproape. Când s-a întors, pieptul i s-a încălzit la vederea lui; el o împământenea. El era solid când ea era capricioasă. El era direct în timp ce ea se mişca uneori în umbră. Şi, dintr-un motiv nebunesc, el o dorea. La trei metri distanţă, se priveau unul pe celălalt în ceaţa pudrată.

„Doamne, eşti frumoasă.”

Nevoia din vocea lui i-a sfâşiat sufletul.

„Zăpada din părul tău negru străluceşte ca diamantele.” El a râs. „Doamne, par un idiot sentimental.”

„Aşa e. Nu-l aud des pe şeful poliţiei devenind sentimental şi poetic.”

„Vrei mai mult din asta?”

Mercy s-a gândit la asta. „Nu. Cuvintele înflorate nu mă impresionează. Trebuie să văd dedicarea şi devotamentul cu proprii mei ochi.” Chiar acum, ea vedea un bărbat flămând după ea în liniştea căderii de zăpadă. Căldura şi adoraţia din privirea lui i-au expus inima mai mult decât orice cuvinte.

„Ştii că te iubesc, nu-i aşa?” El nu a făcut nicio mişcare spre ea.

„Ştiu.” Ştia. El nu avea nevoie să o spună frecvent; acţiunile şi afecţiunea lui îi spuneau asta în fiecare zi. Rupând vraja din globul lor de zăpadă, ea s-a apropiat de el. Găsindu-i gura, l-a sărutat lung şi adânc. „Şi eu te iubesc”, a spus ea pe buzele lui.

„Clar”, a mormăit el, sărutând-o şi el şi trăgând-o strâns la el.

Era o scenă dintr-un film. Căderea zăpezii. Îndrăgostiţii. Tăcerea.

Mercy dorea să meargă acasă cu el şi să doarmă în braţele lui. Nu să se holbeze la microfişe.

„Am putea să ne uităm la film mâine”, i-a spus el la ureche, trimiţându- i fulgere de excitare de-a lungul membrelor. „Nu cred că douăsprezece ore vor face diferenţa.”

„Acasă la tine”, a ordonat Mercy. Era cel mai aproape. El i-a dat un ultim sărut.

„Ne vedem în cinci minute.”

Capitolul 27

Truman se zvârcolea şi se întorcea, adormind în timp ce întindea mâna şi găsea aşternuturi goale. Se trezea brusc la spaţiul gol de la vârful degetelor şi se uita fix la tavan încă douăzeci de minute. Mercy îi părăsise patul chiar înainte de miezul nopţii.

Kaylie se întorsese în sfârşit la apartamentul lor, iar Mercy voia să fie acolo. El se întreba dacă adolescenta observa efortul depus de Mercy în a fi prezentă. El sigur observa. *Nu mă pot plânge de dedicarea lui Mercy.*

Simon s-a plimbat în dormitorul lui Truman, a sărit pe pat şi s-a ghemuit lângă şoldul lui. El a fost atins de atenţia pisicii şi i-a mângâiat blana moale.

Un substitut slab pentru pielea lui Mercy. Pisica dormea rar în camera lui, dar poate că ştia că el avea nevoie de companie.

Sau poate că îi era frig.

În cele din urmă s-a trezit cu câteva ore mai devreme

decât trebuia şi a băut o cană plină de cafea în timp ce urmărea primele ştiri de pe Coasta de Est. Dimineaţa lui se târâse într-un ritm letargic.

Acum o aştepta pe Mercy la bibliotecă, călcându-şi picioarele în aerul îngheţat al dimineţii şi privind cum afacerile din oraş prind viaţă. Proprietarii îşi curăţau trotuarele şi îşi salutau vecinii. O vibraţie agitată umplea oraşul.

Oamenii care doreau să se aprovizioneze înainte de următoarea furtună se mişcau rapid, cu gândul la comisioanele lor.

Mercy a sosit. În timp ce se îndrepta spre el, expresia mâhnită de pe chipul ei i-a spus că lumea nu mai era tărâmul de minuni romantic pe care îl trăiseră noaptea trecută.

El a înţeles. Se simţea diferit în dimineaţa asta. Soarele ieşise şi cerul era

de un albastru intens, dar norii joşi şi întunecaţi ameninţau la vest. S-au sărutat rapid şi au schimbat o privire mai lungă, amintirile nopţii învârtindu-se între ei. El voia să se trezească cu acele amintiri în fiecare zi. O creştere inexplicabilă a urgenţei care nu avea nimic de-a face cu nevoile fizice l-a cuprins şi s-a întrebat cum de ajunsese în acest punct. La un moment dat fusese mulţumit cu pisica lui. Acum nu va mai fi niciodată mulţumit până când viaţa lui nu va fuziona complet cu a ei.

Asta e ceea ce vrea ea?

Nu ar fi grăbit-o. Nu avea decât timp.

„Nu pot sta mult”, i-a spus Mercy. „Trebuie să ajung la birou.”

Truman a deblocat uşa din faţă a bibliotecii şi i-a ţinut-o deschisă. Era

una dintre zilele de reducere a bugetului, aşa că clădirea era

închisă. O uşoară aromă de lămâie i-a ajuns când Mercy a trecut pe lângă el. Parfumul ei obişnuit. Îi plăcea, dar nu era la fel de ameţitor ca mirosul cald al pielii ei după ce se rostogolea în pat cu el. Ăsta era preferatul lui.

„E frig aici”, a exclamat Mercy, prinzându-şi haina. „Ea opreşte căldura când nu e deschis.”

„Trebuie să dureze ore întregi ca să ajungă din nou la o temperatură suportabilă.”

„Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care patronajul a redus.” El a condus-o la aparatul de microfişe şi l-a pornit în timp ce scotea din buzunar cele două role de film. Le şterse de praf pentru amprente, dar nu găsise nimic util.

„Există un singur aparat? Nasol.” Mercy se aşează pe scaunul unităţii în timp ce el luă un altul de la o masă de citit.

„Cred că două perechi de ochi tot vor fi mai bune decât una.”

„Nu înţeleg ce căutăm.”

„Asta înseamnă că suntem doi. Tot ce ştiu este că cel care a intrat prin efracţie a căutat ceva anume în aceste luni.”

„Salome?”

„Posibil. Vreau să ştiu ce căuta. Dacă a fost ea, logica spune că are legătură cu moartea mamei sale. Altfel de ce ar fi riscat să intre în clădiri într – un moment ca acesta? Nu cred că căuta reţete.”

Truman a scos tava de sub monitorul uriaş şi a înşirat filmul ziarului local

prin zona de vizionare, apoi a înfăşurat capătul gol în jurul unei alte role. A împins tava la loc, a derulat rapid la prima imagine laterală şi apoi a rotit un buton pentru a o roti pe partea dreaptă.

„Pentru o secundă am crezut că va trebui să ne înclinăm

capul şi să o citim în lateral.” Mercy s-a uitat la butoane. „Fără zoom?”

„Aici.” El a rotit un alt cadran şi vechea primă pagină a devenit dintr-o dată lizibilă. Articolul principal, vechi de patruzeci de ani, era un reportaj despre şeful de promoţie al liceului. „Îl cunoşti?”

„Nu-i recunosc numele. Probabil a fost deştept şi s-a mutat.” A chicotit.

„Îmi place Eagle's Nest.”

„Crede-mă, ca adolescent, tot ce vroia cineva era să plece.” Ea a trecut la următoarea poveste. „Acum nu mă mai deranjează.”

Au trecut în viteză prin poveşti despre animale, târguri judeţene şi înecuri. Poveşti tipice de vară. Ştirile naţionale se aflau într-o coloană mică în 5
extrema dreaptă a primei pagini, aproape ca un gând secundar. Reportajele locale aveau întâietate.

Truman apăsa butonul FORWARD de fiecare dată când Mercy dădea din cap pentru a arăta că a terminat de citit. Împreună parcurgeau fiecare pagină, iar Mercy îi arăta frecvent numele pe care le recunoştea. Truman a apăsat din nou butonul, iar inima i s-a oprit când o fotografie a lui Jefferson Biggs a umplut ecranul monitorului. Unchiul său. Bărbatul avea în jur de douăzeci de ani şi zâmbea într-un mod pe care Truman nu-l mai văzuse niciodată. Jefferson câştigase premiul cel mare la rodeo-ul comitatului.

„Cât de tare este asta?” a exclamat Mercy.

„N-am ştiut niciodată că a făcut rodeo.” S-a holbat la fotografie. *Ce altceva nu mai ştiu?*

Ea s-a întors spre el, cu privirea îngrijorată. „Te simţi bine văzând poza asta?”

Cu patru luni mai devreme îşi descoperise unchiul mort, ucis cu brutalitate de un criminal în serie local. Truman a

înţepat mental locul trist în care moartea unchiului său trăia în creierul său; nu mai durea aşa cum o făcea înainte. „Da, aşa este. Doar că nu l-am mai văzut până acum.” Socul iniţial dispăruse, iar el îşi dorea să aibă o copie a fotografiei.

„Există o opţiune de imprimare”, îi spuse Mercy, citindu-i gândurile. După câţiva paşi greşiţi cu imprimanta, Truman avea copia lui.

„Îţi pare rău că i-ai vândut casa?”, a întrebat ea.

„Nu. Mă bucur că i-ai luat o mulţime de provizii şi îmi place familia tânără care a cumpărat-o.”

„Era prea multă casă pentru tine.” Ea a continuat să răsfoiască, aplecându-se mai aproape de monitor, citind fiecare titlu.

Acum?

„Cauţi o casă pe care să o cumperi?” a întrebat el fără menajamente. Întrebarea i-a ieşit din gură ca şi cum ar fi fost îmbuteliată sub presiune.

Ea s-a aşezat înapoi de lângă monitor şi s-a întors spre el, cu privirea precaută. „M-am gândit la asta. Apartamentul a fost bine pentru mine, dar miar plăcea ca Kaylie să aibă o casă. Dacă pleacă la şcoală, vreau ca ea să simtă că are întotdeauna un loc în care să se întoarcă.”

Ceva ce Mercy nu a avut niciodată.

Şi-a formulat cu grijă următoarea afirmaţie, nedorind să sune ca şi cum ar fi făcut presupuneri. „Am sperat ca într-o zi să locuiesc cu tine.”

Expresia ei s-a înmuiat. „Ştiu.” El a aşteptat.

„Nu văd cum cumpărarea unei case interferează cu aceste planuri.”

Ea avea dreptate. Dar stomacul lui încă se răsucea şi se agita. „Am vrut să o cumpăr cu tine. Să facem asta împreună.”

„Asta e o idee bună. Kaylie nu este interesată de asta. Spune că e plictisitor.”

Nu suna plictisitor pentru Truman. A sunat minunat. El a fost uşor uimit că ea a salutat imediat ajutorul său. Subiectul îl frământa în stomac de două zile. *De ce am aşteptat să întreb?*

„Mi-ai spus că mai ai un an de chirie, nu?” a întrebat Mercy.

„Da.”

„Atunci nu e nicio grabă.” S-a întors la monitor.

Ba da, este. O dispoziţie morocănoasă se instalase peste el. Se săturase să doarmă singur şi să dea telefoane pentru a programa timpul lor împreună. Voia să împartă o casă cu ea. Să-şi împletească vieţile. Să o vadă în fiecare zi. „Pot rupe contractul de închiriere.”

De data asta, ea şi-a întors scaunul cu faţa la el. „Ce încerci să-mi spui?” *Nu e evident?* „Vreau să cumpăr o casă cu tine.” *Trebuie să fac un semn?* În ochii ei a apărut precauţia. „Vrei?”

„Nu te-ai prins de asta?”

„Dar noi nici măcar nu suntem…”

Dacă ea nu ar fi spus-o, el ar fi făcut-o. „Căsătoriţi? Logodiţi?”

„Da.”

„Dar vom fi.”

„Care dintre ele?”

„Amândouă.” El i-a luat mâinile. „Am ştiut de mult timp că am nevoie de tine în viaţa mea. Permanent. Dar mai ştiu şi că îţi place să iei lucrurile mai încet.” Ea a deschis gura, şi el a adaugat rapid, „Şi e şi Kaylie de luat în considerare. Dar sincer, cred că dacă i-ai spune, ar fi entuziasmată şi fericită pentru noi.”

Valuri de emoţii diferite i-au traversat faţa. De obicei, Mercy era o maestră în a-şi păstra gândurile pentru ea. Dar în acest moment toate zidurile ei erau căzute, iar lui Truman îi plăcea ce vedea.

Şi ea îsi doreşte asta.

f f f

S-a aplecat în faţă şi a sărutat-o, îndoielile lui din ultimele zile dispărând. „Nu trebuie să spui nimic chiar acum. Nu e nicio grabă. Am vrut doar să fiu sigur că mergem în aceeaşi direcţie.”

Ea a expirat. „Mergem. Dar tu sprintezi, iar eu mă grăbesc.” Ea numeşte asta un sprint?

„O să te aştept răbdător la linia de sosire.”

„Bun. Acum, continuă să citeşti. Nu mai am mult timp.”

Înapoi la treabă. El respecta asta. Ea era unul dintre cei mai motivaţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Îşi stabilea obiective şi le depăşea cu brio.

Facultatea pe cont propriu? A absolvit prima din clasa ei.

A fost acceptată la FBI? Din nou, a absolvit prima din clasă. Să-i ofere nepoatei ei orfane o casă? Boom… gata.

Să găsească un criminal? Nu a avut nicio reţinere.

Truman şi-a apropiat scaunul de al ei şi i-a sărutat tâmpla. „Cum spui tu.” El s-a concentrat pe ecran, iar ei au căzut din nou în ritmul lor de scrutare şi avansare. „Rose a fost bine după artificiile cu tatăl tău de noaptea trecută?”

Mercy şi-a păstrat privirea pe ecran. „Este bine. Programarea ei pentru ecografie de azi a fost anulată din cauza vremii, aşa că e dezamăgită.”

„Ştie dacă vrea un băiat sau o fată?”

„Nu cred că-i pasă. Are nume pregătite pentru amândoi. Iris Joy dacă e fată şi Henry James dacă e băiat.”

Lui Truman i s-a tăiat respiraţia. „Henry James?”

„Este numele unui copil pe care părinţii mei l-au pierdut. S-a născut mort la un an după Owen.”

Mercy ştia. „Îmi pare atât de rău. Nu ai mai menţionat asta până acum.” Ea a dat din cap la condoleanţele lui. Privirea ei era încă aţintită asupra ecranului, dar vocea i se poticnea când vorbea despre copil. „A fost cu mult timp în urmă. Nici măcar nu mă născusem. Dar părinţii mei ştiau că bebeluşul era mort. Bătăile inimii lui se opriseră devreme în al treilea trimestru, iar ea l – a purtat până la termen.”

„Ce oribil pentru părinţii tăi”. Truman s-a simţit rău.

„Da, dar cred că asta a îndrumat-o pe mama spre moaşă.”

Respectul lui Truman pentru Deborah s-a triplat. „Mama ta este uimitoare.”

„ Uită-te la asta.” Vocea lui Mercy era plină de entuziasm în timp ce atingea ecranul monitorului.

Truman a răsfoit articolul indicat de ea. Era despre un proces local care tocmai se terminase. Antonio Ricci fusese condamnat pentru trei capete de acuzare de crimă de gradul întâi şi patru capete de acuzare de violenţă. Fotografia care însoţea articolul era cea a unui bărbat furios de vreo treizeci de ani. „Nu văd ce ţi-a atras atenţia.”

„Soţia lui a depus mărturie împotriva lui”, a citit Mercy. „Descriind atacurile lui frecvente. Juriul s-a chinuit să o înţeleagă în timp ce vorbea printrun maxilar cu sârmă, care se pare că fusese rupt de soţul ei.” A făcut o pauză. „Numele soţiei era Olivia Ricci.”

Ar putea fi Olivia Sabin?

„Şi uită-te la numele judecătorului care a prezidat aproape de partea de jos a articolului.”

„Malcolm Lake.” Mintea lui Truman a început să se

învârtă. „Sfinte Sisoe. Dacă asta e Olivia noastră, iată o legătură cu judecătorul.”

„O sun pe dr. Lockhart. Ea ar şti dacă maxilarul Oliviei a fost rupt.” Mercy a tastat numere pe telefon.

Truman a citit din nou articolul. Încet, de data asta. Nu se spunea niciodată clar, dar din deducţiile reporterului a înţeles că Antonio Ricci era un fel de executant. Cineva care făcea munca murdară pentru şeful său. Dar şeful nu a fost niciodată numit în articol. Soprano în Oregonul Central? Truman a scuturat din cap. Nu era posibil.

„Mulţumesc, Natasha.” Mercy şi-a încheiat convorbirea. „Olivia Sabin prezintă dovezi ale unei fracturi vechi la mandibulă. Natasha a adăugat că existau mai multe fracturi vechi vindecate în celelalte oase ale feţei ei. Ea trebuie să fie Olivia din acest articol.”

„Asta e îngrozitor.” Truman a mărit fotografia veche a bătăuşului de soţii, văzând răul din ochii lui*. Ce fel de bărbat trebuie să bată o femeie?* „Cred că a fi trimis la închisoare este un motiv pentru uciderea lui Malcolm Lake şi a fostei sale soţii. Tipul ăsta e încă închis?”

„Hai să aflăm.”

Capitolul 28

Morrigan nu seamănă deloc cu mine.

Nu-mi pasă. Fiica mea este zveltă şi subţire, în timp ce eu sunt curbată peste tot. Ea nu va fi niciodată descrisă ca fiind voluptoasă. Pielea mea este de un moka palid, iar a ei este aproape transparentă, cu o atingere de trandafir.

Structura osoasă a feţei ei este delicată şi eterică, aproape opusul pometţilor şi sprâncenelor mele pline. Eu port genele oamenilor care au îmbrăţişat soarele şi au muncit în căldura lui. Nu-i cunosc istoria.

O văd pe adevărata ei mamă în ochii ei palizi şi în părul ei fin. Dar ea este fiica mea în toate privinţele.

Există multe modalităţi de a întrerupe o sarcină, iar mama mea le ştia pe majoritatea. Era pricepută la ierburi... otrăvuri... Ştia cât de mult ar putea face corpul unei femei să respingă noua viaţă din el. Refuza să îndepărteze fizic un copil; poţiunile erau singurele ei instrumente. Dar era fermă în a oferi acest serviciu. Singura ei regulă era ca sarcina să nu se vadă încă.

Femeile care veneau cu cele mai mici umflături de bebeluş erau îndepărtate, spunându-le să vorbească cu doctorii lor. Aceste femei erau adesea furioase, ţipau la ea, o învinuiau pentru situaţia lor. Mama rămânea fermă.

Am fost acolo când o femeie şi-a adus fiica peste munte, din Salem, într- un februarie. Le-am mirosit indecizia înainte să intre în casa noastră.

„Sunt nehotărâte”, i-am şoptit mamei în timp ce le priveam în apropierea uşii noastre. „Fata este îngrozită că face o greşeală, iar mama este confuză”. Am făcut o pauză. „Este împotriva inimii lor.”

Femeile au intrat şi am aflat că fata avea şaptesprezece ani, era în ultimul an de liceu, o elevă de top şi fusese acceptată la facultate cu o bursă completă. O binecuvântare, a spus mama ei, pentru că erau extrem de sărace; colegiul ar fi ieşit din discuţie. Ea ar fi fost prima din familie care urma să meargă la facultate.

Două teste de sarcină au confirmat suspiciunile fiicei, care credea că este însărcinată în trei luni. A jurat că s-au

protejat şi a fost şocată să descopere o lună mai târziu că era însărcinată. Mai erau şapte luni până să plece la şcoală.

Mama le-a adus ceai, iar eu am mirosit planta calmantă pe care o adăugase. Fata nu voia să-şi ridice ceaşca şi se holba la ea ca şi cum ar fi conţinut otrava.

„Este sigur”, i-am spus, mirosindu-i teama. „Vom vorbi mai întâi.” Mâinile ei tremurau în timp ce ea bea cu timiditate.

Ochii ei albaştri erau mari şi inocenţi; era încă un copil, indiferent de performanţele ei incredibile la şcoală. I-am studiat părul blond şi drept cu un pic de gelozie. Era fata cu care mi-am dorit întotdeauna să semăn. Chiar şi la vârsta coaptă de treizeci de ani, eram geloasă pe perfecţiunea ei adolescentină. Totuşi, lipsa lor de bani se vedea. Maşina lor era aproape la fel de veche ca a mamei mele, iar hainele lor arătau uzură şi cusături atent reparate. Un miros acru de disperare plutea în jurul amândurora.

La un ceai, le-am ascultat vorbind. Mama vorbea întotdeauna mai întâi cu „pacienţii” ei. Avea nevoie să ştie că s-au gândit bine la decizia lor. În câteva clipe am ştiut că aceste două femei nu erau pregătite.

Mama a ridicat o sprânceană la mine şi am întrebat-o pe fiică dacă ar dori să vadă caprele. Le-am separat pe cele două. Mama a ţinut-o pe mamă să bea ceai, iar fiica m-a urmat în hambar, unde doi pui de capră sugeau de la mamele lor. A fost fermecată, aşa cum ştiam eu că va fi. Puii de animale şi fetele umane erau una dintre cele mai perfecte perechi din lume.

„Ţi-e frică să faci asta , i-am spus în cele din urmă, privind-o cum mângâie mamele.

„Nu vreau”, a răspuns ea cu o voce scăzută. „Dar nu văd nicio altă opţiune. Nu pot lăsa ca asta să schimbe direcţia

vieţii pe care mi-o doresc.”

„Omul propune”, am spus eu încet.

„Ce?” O privire albastră confuză a întâlnit-o pe a mea. O înconjurau nuanţe suave de galben şi lavandă. Am simţit miros de trandafiri şi liliac nou:
inocenţă.

„Vorbeam singură.”

Fata şi-a pus ambele mâini pe burtă. „Nu simt nimic. Nu am văzut nicio schimbare. Totuşi, ştiu că există o viaţă în mine.”

„Pot?” Am întrebat-o, arătându-i stomacul. Era ezitantă, dar a dat din cap.

I-am zâmbit şi m-am mişcat încet, nevrând să o sperii. Mi-am aşezat uşor vârfurile degetelor pe burta ei plată şi am închis ochii.

Iarbă proaspăt cosită, violete, lămâi tăiate. Mirosurile m-au asaltat. Mă aşteptam la subtilitate, dar prezenţa vieţii copilului era puternică. Rozul pal mia trecut prin minte şi am ştiut că era o fetiţă.

A mea.

Ochii mi s-au deschis brusc şi mi-am îndepărtat mâinile.

„Ce este?” a strigat fata.

„Nimic”, i-am spus. „Am crezut că te-am şocat”, am minţit.

„Nu am simţit.” Suspiciunea plutea în adâncurile ei albastre.

„Te-ai gândit la adopţie?” Mi-am simţit genunchii ca apa şi m-am agăţat de marginea ţarcului de capre pentru echilibru.

„Da, dar pare complicat.”

„Pot plasa copilul pentru tine. Fără acte. Nu e nevoie de nimic.”

Faţa i s-a limpezit. „Poţi?”

„Nu vrei să pui capăt sarcinii, nu-i aşa?” Am întrebat-o cu blândeţe. „Există o altă opţiune.”

Cele două femei au plecat cu maşina treizeci de minute mai târziu. Un plan fusese pus în aplicare. Era îndoielnic că sarcina ei se va vedea prea mult în restul anului şcolar. Olivia urma să nască la sfârşitul verii.

Iar eu o voi păstra.

Lunile de sarcină s-au scurs pentru mine. Eram nerăbdătoare şi îngrijorată că se va răzgândi. Nu am avut linişte până când maşina lor a parcat în faţa casei noastre, în acea vară.

Prima dată când am ţinut-o pe Morrigan în braţe, am devenit întreagă. Nu ştiam că există un spaţiu gol în formă de copil în inima mea.

Ea era inocenţa. Spre deosebire de mine, cu sângele unui ucigaş curgându-mi prin vene.

Iarba proaspăt tăiată a rămas mirosul ei principal, iar ochii ei reflectau cea mai frumoasă nuanţă de albastru pal care îi compunea aura.

Am fost îndrăgostită.

Mama mea m-a îndrumat şi m-a privit cum o cresc. Fără îndoială că era amuzată de schimbarea pe care Morrigan o adusese în viaţa mea sălbatică. Nu mai căutam stimulente, străduindu-mă să mă ridic la înălţimea moştenirii periculoase înrădăcinate în oasele mele.

Acum lumea mea era învelită într-o pătură roz.

Capitolul 29

Mercy şi-a verificat oglinda retrovizoare de mai multe ori.

Am senzaţia că Antonio Ricci va apărea în orice moment.

Fotografiile bărbatului ocupau o mare parte din gândurile ei, alături de moartea îngrozitoare a Oliviei. Viziunea ei despre Antonio era aceea a unui bărbat tânăr şi puternic, în timp ce Olivia fusese bătrână şi fragilă. Se răzbunase pe soţia lui? Olivia trebuie să-i fi văzut chipul, să fi ştiut că trecutul ei se întorsese să o bântuie. Şi să facă şi mai rău.

Mila şi furia o cuprinseră.

Ea şi Truman petrecuseră încă o jumătate de oră răsfoind restul microfi- şelor, căutând alte menţiuni despre Antonio sau Olivia Ricci, dar nu găsiseră nimic. Căutaseră, de asemenea, orice altceva care ar fi putut indica de ce fusese ales acel film, dar la sfârşitul căutării, amândoi erau convinşi că procesul Ricci era cheia. Mercy l-a sunat pe Jeff pentru a-l ruga să găsească locaţia actuală a lui Antonio Ricci, iar el i-a promis că o va contacta cât mai curând posibil. Ea şi Truman s-au despărţit la uşa din faţă a bibliotecii, îndreptându-se spre birourile lor pentru a-şi începe oficial ziua.

A sunat-o pe Ava din maşina ei pentru a-i împărtăşi descoperirile lor.

În timp ce asculta telefonul Avei sunând, se gândea la conversaţia ciudată cu Truman despre căutarea casei.

Există un motiv pentru care calul merge înaintea carului. Mai ales într-o relaţie în creştere. Pentru ea, cumpărarea unei case împreună nu avea sens decât dacă erau căsătoriţi. Bănuia că Truman i-ar fi căsătorit până acum dacă ea nu ar fi menţinut lucrurile la un progres decent. Învăţase că odată ce

Truman lua o decizie, se ţinea de ea.

O trăsătură bună de avut.

Dar cine ia o decizie pe viaţă pe baza a câteva luni de întâlniri?

O mulţime de oameni.

Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Dar ea făcea planuri pe termen lung pentru majoritatea lucrurilor. Banii. Proviziile.

Siguranţă. Se pregătea pentru orice, mai puţin pentru viaţa ei personală. *Dar de ce?*

„Mercy? Care-i treaba?” Vocea Avei a venit prin difuzoarele din Tahoe- ul ei.

Mercy i-a dat o versiune prescurtată a descoperirii lui Antonio Ricci.

Linia a rămas tăcută pentru un moment lung. „Sfinte Sisoe. Tatăl lui Salome ar putea fi criminalul nostru? Asta nu are niciun sens.”

„De ce nu?” întrebă Mercy. „Malcolm Lake a prezidat procesul, iar mărturia Oliviei a contribuit la trimiterea lui la închisoare. Văd un motiv perfect.”

„Chiar pare un motiv bun, dar Eddie l-a reperat pe vizitatorul misterios pe înregistrările video de la biroul judecătorului Lake.”

„Cine?” Mercy şi-a ţinut respiraţia.

„A fost Salome. L-a vizitat în ziua morţii lui.”

Mintea lui Mercy se chinuia să facă piesele să se potrivească. „I-aţi arătat asistentei caseta video?”

„I-am arătat. A cedat şi a mărturisit că judecătorul îi ordonase să părăsească biroul cu o jumătate de oră înainte de prânzul ei din acea zi. A zăbovit pe hol, curioasă de ce judecătorul nu o voia prin preajmă, şi a văzut o frumoasă femeie misterioasă intrând în biroul lui.”

„De ce naiba nu ne-ar fi spus asistenta?”

„Se temea că era vorba de o aventură care trebuia să rămână privată. A presupus că femeia era căsătorită sau implicată cu un alt oficial guvernamental şi nu a vrut ca numele judecătorului Lake să fie târât prin noroi după ce a fost ucis. Cred că ea însăşi a avut o mică pasiune pentru el şi a crezut că îi protejează onoarea.”

„Ceea ce a făcut ea a fost să întârzie o anchetă de crimă.”

„I-am spus foarte clar că FBI-ul nu era mulţumit.” Ava a făcut o pauză. „S-ar putea să o fi făcut să plângă.”

Mercy a pufnit. „Pun pariu că ai făcut-o.”

„Cred că trebuie să ne uităm cu atenţie la Salome ca la criminalul nostru”, a afirmat Ava. „A fost în locul potrivit la momentul potrivit.”

„Dar de ce era la biroul lui?”

„Am întrebat-o pe asistentă despre asta, iar ea jură că nu existau documente de la vizita femeii care să indice că era acolo din motive legale. Ea a spus că şeful ei era într-o dispoziţie foarte fericită după vizită.”

„Poate că aveau o aventură.” Mercy şi-a încreţit nasul. Judecătorul fusese un bărbat atrăgător în vârstă de şaptezeci de ani, dar diferenţa de vârstă era prea mare pentru gustul ei personal. „Acesta ar putea fi scopul călătoriilor frecvente ale lui Salome despre care ne-a vorbit Morrigan.”

„Eddie crede că era în Portland pentru a se întâlni cu nişte furnizori şi pentru a participa la un seminar de afaceri pe internet. El a găsit apeluri telefonice către furnizori în înregistrările telefonului ei mobil, iar când a vorbit cu ei, unul a spus că Salome a vorbit despre seminar. Eddie a spus că toţi furnizorii păreau foarte ataşaţi de ea.”

„Furnituri pentru construirea caselor ei de zâne?” a

întrebat Mercy, amintindu-şi de camera uimitoare din hambar.

„Da. Eddie i-a localizat magazinul Etsy şi site-ul web. Cercetând lucrurile, el crede că se descurcă destul de bine pentru o afacere la domiciliu. Comenzile de aprovizionare pe care le-a făcut indică o mulţime de construcţii viitoare şi au spus că întotdeauna a plătit cu promptitudine."

„Un client de vis." Mercy a încercat să îmbine perspicacitatea în afaceri a lui Salome în linia ei de gândire. „Dar de ce l-ar ucide pe judecător?" Se bucura de sesiunea de brainstorming cu Ava. Amândouă lansau idei, căutau conexiuni, scoteau în evidenţă falsurile. Nu conta cât de ciudate erau unele dintre sugestii. Nu existau teorii incorecte în acest moment.

„Primul meu gând după ce am auzit povestea ta cu Antonio Ricci a fost că tatăl ei a pus-o să facă asta. Dar de ce şi-ar fi ucis mama?"

„Asta e partea care nu are sens pentru mine. Chiar şi rapoartele care spun că relaţia lor a fost tumultoasă nu oferă o motivaţie bună." Mercy s-a gândit la teoria Avei. „Nu este imposibil ca Antonio să o fi pus pe Salome să comită crimele, dar bănuiesc că vom afla că a fost eliberat. Cred că este mai probabil să fie suspectul nostru şi mă aştept să aflu locaţia lui de la Jeff în orice moment. Cum rămâne cu amprentele de cauciuc de la cabana Oliviei? Ai obţinut mandatul pentru a lua amprentele de cauciuc ale lui Christian?"

„Nu. Mi s-a spus că nu există suficiente motive." Ava a înjurat în sinea ei. „Şi nu au fost văzute Salome şi Morrigan."

„Corect. Nimic de pe aeroporturi sau de pe BOLO-ul ei."

„La naiba. Simt că asta nu se mişcă destul de repede."

„Nu sunt de acord", a spus Mercy. „Să afli că tatăl lui Salome face legătura între Olivia şi judecător este enorm."

„Nu mă pot abţine să nu simt că Salome însăşi are un rol important în asta.”

„Continui să subliniez singurul lucru care aruncă în aer această teorie”, a spus Mercy. „Fiica ei a fost lăsată în urmă. Nu ar fi lăsat-o pe Morrigan la locul unei crime. Amândouă i-am văzut disperarea de a-şi scoate fiica din orfelinat.”

„Poate că Salome o voia pe Morrigan înapoi pentru că îi era teamă că ea ar fi spus că Salome a ucis-o pe bunică.”

Mercy a îngheţat la sugestie. „Rahat.” Apoi a scuturat din cap. „Nu. Eu nu cred asta. Dacă ar fi aşa, de ce ar fi lăsat-o în urmă?”

„Este o exagerare, dar ştim că Salome are genetica unui criminal. Tatăl ei a fost închis pentru trei crime de gradul întâi şi pun pariu că a comis mai multe decât atât.”

Discuţia despre Antonio Ricci îi făcu pielea de găină. Mercy s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare. „Mă simt claustrofobică. Poate din cauza zăpezii, a trecătorilor montane închise şi a dificultăţilor cu care se circulă prin oraş acum. E ca şi cum ar exista o barieră invizibilă în jurul acestei zone. Nu-mi place gândul că tatăl ei este în oraş”. O nevoie copleşitoare de a ieşi din oraş îi clocotea sub piele.

„Asta e de înţeles. Cu uciderea lui Rob Murray şi atacul asupra lui Michael, şi eu m-aş simţi închisă.”

„Vreo veste despre Michael?” A întrebat Mercy.

„Am vorbit cu el în dimineaţa asta.” Vocea lui Ava era plină de uşurare. „Mi-a vorbit la telefon, aşa că ştiu că se simte mai bine. Îl vor lăsa să plece acasă de îndată ce se deschid permisele, astfel încât soţia lui să-l poată lua. Încă nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat chiar înainte să fie împuşcat.”

Două bipuri au răsunat prin difuzoarele lui Mercy. „Sună Jeff. Te sun eu imediat.” A apăsat pe un buton de pe volan şi a

întrerupt legătura cu Ava. Emoţia a cuprins-o pe Mercy. *Ştiu exact ce are de gând să-mi spună Jeff.*

„Ce ai aflat?”

„Antonio Ricci este încă în închisoare”, a afirmat Jeff.

„ Ce? Eşti sigur?” *Eram atât de sigură că a ieşit...*

„Sigur. Am insistat pentru o verificare vizuală înainte să te sun înapoi.” Jeff părea la fel de frustrat cum se simţea ea.

„La dracu'.”

„Exact.”

„Şi acum ce facem?” Mercy s-a dezumflat, iar oasele o dureau de dezamăgire.

„Am aranjat o convorbire telefonică cu Ricci. Poate că el poate face puţină lumină în această situaţie. Nu ştiu cât de îngăduitor va fi, din moment ce a stat în închisoare patruzeci de ani. S-ar putea să nutrească ceva mânie împotriva forţelor de ordine.”

Mercy a pufnit. „Crezi?”

„Vreau să faci tu interviul telefonic.”

Da! „Pot să fac asta.” Efervescenţa i-a alungat oboseala în timp ce întrebările pentru tatăl lui Salome ricoşau în capul ei. „Când e telefonul?”

„Mă sună ei înapoi. Având în vedere că vineri este aproape la jumătate, am subliniat că nu vreau să aştept până la sfârşitul săptămânii. Să sperăm că se vor aduna şi vor aranja totul pentru astăzi.”

„Ai auzit că Salome a fost văzută vizitându-l pe judecător?” a întrebat Mercy.

„Eddie tocmai m-a sunat. Şi acum că ştim că tatăl ei este încă în închisoare, acest nou fapt luminează înapoi asupra ei pentru ucideri.”

Mercy îşi închise gura, emoţiile ei fiind în război cu faptele. *Nu o pot exclude pe Salome ca ucigaşă doar pentru*

că am un presentiment. Trebuia să ia în considerare toate opţiunile. „Vorbeam cu Ava când ai sunat. Altceva?”

„Nu. Spune-i despre Antonio Ricci.”

„Aşa voi face.” Mercy a încheiat convorbirea şi a sunat-o pe Ava, care a răspuns la prima sonerie. Mercy nu a pierdut timpul în a-i spune despre locaţia lui Ricci şi despre încercarea lui Jeff de a-i obţine lui Mercy o convorbire telefonică cu deţinutul.

„Nu sunt surprinsă că este încă în închisoare”, a declarat Ava. „Acum să ne dăm seama de ce problemele nu au început decât la patruzeci de ani după procesul lui.”

Mercy o auzi pe Ava bătând rapid cu creionul pe birou. Bătăile staccato erau ca un ticăit de ceas.

„Întreaga familie Lake susţine că nu a auzit niciodată de Olivia Sabin”, a spus Mercy încet. „Poate că au auzit de Olivia sau de Antonio Ricci.” Nu uitase faţa lui Christian când îl întrebase despre Salome Sabin. *El ştia ceva.*

Trebuia să vorbească din nou cu Christian.

„Toată familia Lake mă enervează”, a spus Ava. „Ne blochează la fiecare pas. Asta înseamnă de obicei că încearcă să ascundă faptul că cineva este vinovat.”

„Nu e Christian”, s-a apărat Mercy.

„De unde ştii tu?”

Ea nu a răspuns; nu avea fapte care să îi susţină afirmaţia.

„Nu lăsa vechea ta relaţie să-ţi afecteze acţiunile în cadrul anchetei, Mercy. Amândouă ştim că acelea erau urmele Hummer-ului lui de la cabana lui Sabin.”

„Nu ştim asta”, a spus Mercy. „Şi până când nu vom avea dovezi care să spună că era al lui, nu voi accepta asta ca un fapt.”

„Înţeleg.”

„Vreau să îi întreb pe Lake despre Ricci”, a spus Ava.

„Cred că nu mai suntem bineveniţi cu ei… sau cel puţin cu Gabriel şi mama lui.”

„Nu-mi pasă. Îi voi suna din nou. Anunţă-mă când vorbeşti cu Antonio Ricci.”

„Îţi voi spune.”

„Şi uită-te la vreme. Se spune că cea mai mare ninsoare ar trebui să lovească zona ta în această seară.”

„Bineînţeles”, mormăi Mercy. „E weekend.” A încheiat convorbirea, avertismentul Avei cu privire la zăpadă acaparându-i gândurile. *Weekendul ăsta ar putea fi o ocazie bună…*

S-a hotărât să treacă pe la magazinul alimentar şi să ia câteva cutii de apă îmbuteliată.

Niciodată nu poţi avea prea multă.

Mercy îşi împinse căruciorul pe raionul cu dulciuri.

Luase patru baxuri de apă îmbuteliată şi se hotărî să ia şi bomboanele preferate ale lui Truman, din lemn dulce negru. Şi poate nişte ciocolată. Era deja destulă mâncare în apartamentul şi cabana ei. Avea tot ce ar fi putut avea nevoie în cazul în care ar fi rămas înzăpeziţi sau fără curent electric. Lista ei mentală de verificare era complet bifată.

Ciocolata cu unt de arahide i-a atras atenţia şi a aruncat cu vinovăţie o pungă de mărimea Halloween-ului în coşul ei. Simţindu-se urmărită, şi-a ridicat privirea şi a întâlnit privirea surprinsă a lui Brent Rollins.

Avea o pungă uriaşă de ursuleţi de gumă în mână. Patru cutii de apă, identice cu ale ei, erau stivuite în căruciorul lui,

împreună cu multe pungi de cafea gourmet, sticle de vin, pâini, câteva fripturi şi câteva cutii de cereale zaharoase pentru micul dejun.

Şi altcineva este îngrijorat de vreme.

„Vine mai multă zăpadă”, a spus Mercy conversativ.

„Am auzit”, spuse el făcând un gest spre proviziile sale.

„Gabriel mai rămâne acolo?”

„Da.” Pe chipul lui se citea enervarea, ceea ce a făcut-o să nu schiţeze un zâmbet.

Nu cred că-i pasă de musafirul lui Christian.

Se întrebă cine gătea. Brent era în mod clar un tip capabil, dar îşi închipuia că nu-i place să lucreze în bucătărie. S-au despărţit ciudat, dând din cap unul altuia, iar Mercy s-a îndreptat spre casă.

Ieşind afară, şi-a dat seama că în parcările neamenajate cărucioarele de cumpărături nu se rostogolesc. Şi-a adus Tahoe-ul în faţa magazinului şi l-a încărcat.

Tocmai terminase când a sunat Jeff. „Cei de la închisoare nu pot aranja apelul astăzi. Luni este cel mai bun lucru pe care îl pot face.”

„Telefoanele lor nu funcţionează în weekenduri?”

„Exact asta am întrebat. Nimeni nu a fost amuzat. Unde eşti chiar acum?”, a întrebat el.

„Tocmai plecam de la magazinul alimentar.”

„Au devansat furtuna de zăpadă cu câteva ore şi am auzit că şcolile şi-au lăsat deja elevii afară. De ce nu-ţi iei liber după-amiaza?”

„Cum rămâne cu cazul?”

„Ai alte piste de urmat acum?” s-a gândit Mercy.

„Nu chiar. Ava şi Eddie par să fie deasupra cazului”.

„Atunci du-te acasă. Fii pregătită să vorbeşti cu Antonio Ricci luni.”

A încheiat convorbirea. *Ei dorit pentru oportunitatea tocmai a prezentat în sine, şi ea a luat o decizie.*

I-a trimis mesaj lui Kaylie.

Pleacă repede de unde eşti #3

Telefonul ei a fost tăcut pentru un moment lung. Apoi a venit textul înapoi.

Am înţeles

Mercy şi-a lăsat telefonul jos, adrenalina trecându-i prin vene în timp ce pornea maşina. Creierul ei se simţea ascuţit şi energizat, dornic de provocare. Ea nu ştia unde se afla Kaylie, dar adolescenta ştia să renunţe la orice făcea şi să se întâlnească cu Mercy în locaţia numărul trei, benzinăria abandonată la două mile în afara Bend. De acolo ar urma un traseu ocolitor la cabana ei ca şi cum drumurile principale au fost înfundate cu trafic ca într-o urgenţă reală. Mercy a planificat să lase masina lui Kaylie ascunsă în spatele staţiei. Tahoe- le ei era cel mai potrivit pentru vremea actuală, iar ea ar putea pune lanţurile, dacă era necesar.

Trebuiau să facă o cursă uscată de urgenţă, iar furtuna de zăpadă a adăugat un element de dificultate pe care nu-l putea crea singură. Plecarea din oraş pe vreme bună era floare la ureche. Partea importantă era testarea proviziilor de la cabană. Trăind acolo pentru câteva zile îi arăta lui Mercy ceea ce lipsea şi unde trebuia să se îmbunătăţească. Data trecută, plictiseala lui Kaylie o înnebunise puţin, iar ea adăugase mai multe cărţi şi jocuri la stocul ei.

Într-o situaţie reală, nu ar fi non-stop treburi pentru a le atribui nepoatei ei.

Ca întotdeauna, geanta ei de rezervă era în spatele maşinii Tahoe. Avea o mulţime de muniţie în geantă, dar nu mai depozita o armă în ea, pentru că nu dorea ca aceasta să cadă în mâinile cui nu trebuie dacă cineva pătrundea în vehicul. Avea arma de serviciu şi o mulţime de arme de rezervă la cabană.

Rezervorul de benzină era plin; niciuna dintre ele nu lăsa niciodată nivelul de benzină al vehiculului să scadă sub jumătate de rezervor. Regula lui Mercy era să aibă întotdeauna suficient pentru a ajunge la cabană. Vehiculul lui Kaylie era, de asemenea, pregătit cu provizii pentru o săptămână, iar cabana era aprovizionată cu un minim de şase luni de alimente. Pentru unele elemente non-alimentare ea avea ani de provizii, eventual decenii.

Pregătire.

Nu era nevoie în ultimul moment să facă o vizită de urgenţă la magazinul alimentar sau să cumpere muniţie.

Prioritatea lor era să părăsească oraşul cât mai repede posibil.

Să-i trimit un mesaj lui Truman?

A decis să îi trimită un mesaj mai târziu. El voia să meargă la una dintre cursele ei de antrenament, dar ea ştia că el era de serviciu astăzi şi mâine.

A scos din torpedou o staţie de emisie-recepţie portabilă cu aspect militar. O măsură de rezervă în cazul în care turnurile de telefonie mobilă nu mai funcţionau. Kaylie avea o alta în vehiculul ei Ieşind din parcarea de la băcănie, Mercy nu şi-a putut reţine un zâmbet. Claustrofobia îi dispăruse. Ieşirea din oraş pentru weekend era lucrul cel mai bun de făcut. Două păsări cu o singură piatră. O cursă de antrenament şi un weekend de sănătate mintală. Era entuziasmată.

Capitolul 30

„Ben a rămas blocat într-un munte de zăpadă”. Lucas şi-a băgat capul prin uşa lui Truman. „A ajutat să scoată un camion din zăpadă pe autostradă şi apoi şi-a dat seama că şi el era blocat.”

Truman a suspinat. „Trebuie să mă duc după el?”

„L-am trimis pe Royce. Nu era departe de acolo.”

„Ştii că următorul apel va fi că amândoi sunt blocaţi.”

Lucas a rânjit. „Sper că da.”

„Oamenii trebuie să stea acasă astăzi”, a mormăit Truman. „Ei înrăutăţesc situaţia pentru toţi ceilalţi.”

„Majoritatea cred că pot conduce perfect în zăpadă.”

„Ştii de câte ori am auzit asta în timp ce le curăţam cauciucurile cu lopata? Jur că oamenii o iau ca pe o provocare.”

„Se plictisesc stând acasă.”

Privirea lui Truman se ascuţise asupra lui Lucas. Tânărului său şef de birou atletic îi era greu să stea liniştit. „Când ajungi azi acasă, stai acolo. Fără patru roţi.”

„Îmi sună telefonul.” Lucas dispăru fără să-i răspundă lui Truman.

„Să nu mă suni dacă eşti într-o încurcătură în weekendul ăsta”, mormăi Truman către biroul său gol. O privire pe fereastră i-a arătat că începuse următoarea rundă de zăpadă. Era încă uşoară şi frumoasă, dar avea să se intensifice în cursul după-amiezii.

Telefonul său mobil a sunat şi numele lui Mercy i-a apărut pe ecran.

„Bună, frumoaso. Toată dimineaţa m-am gândit la noaptea trecută.” „Eşti pe difuzor, Truman. Kaylie este cu mine. ”

„Bună, Truman.” Râs a pătruns în tonul lui Kaylie.

„Bună şi ţie. Am auzit că toate şcolile s-au închis devreme astăzi.”

„Da!” a exclamat Kaylie. „Un weekend extra-lung. Poate că vor anula şi luni.”

Speranţa fiecărui elev atunci când ninge.

„Conducem spre cabană,” a declarat Mercy.

„Ce?” Truman şi-a lipit telefonul de ureche. „Nu ştii cât de nasol este afară? Şi o să fie şi mai rău. Spune, nu ar trebui să fii la muncă?” S-a uitat la ceas. Era aproape ora unu.

„Jeff mi-a dat liber după-amiaza din cauza prognozei meteo. Oh! Şi a aflat că Antonio Ricci este încă în închisoare.”

„Glumeşti.” Inima lui Truman s-a scufundat. Sperase că descoperirea lor va elucida cazul. „Şi acum ce facem?”

„Am un interviu telefonic cu Ricci luni. Până atunci, lucrurile sunt un pic blocate. Majoritatea probelor nu au fost procesate la laboratorul comitatului pentru că jumătate din personal nu a putut ajunge la serviciu săptămâna asta.”

„Ştiu cum merge asta.” Micul departament al lui Truman era la mila programului laboratoarelor. „Dar de ce te duci *azi* la cabană? Aş fi putut merge cu tine weekend-ul viitor.”

„Abia aşteptam să fac o cursă uscată. Iar furtuna de zăpadă este un test excelent.”

El a înţeles. Pentru liniştea ei sufletească, Mercy avea nevoie să ştie că poate ajunge la cabana ei în orice condiţii. „Nu-mi place asta. Am primit apel după apel de oameni care au rămas blocaţi.”

„Am lanţuri, iar lângă mine stă un spate tânăr şi puternic care să mânuiască o lopată.”

„Hei!” a protestat Kaylie.

„De asemenea, vreau să verific sistemul fotovoltaic pe

care l-am instalat toamna trecută. Trebuie să văd dacă zăpada blochează panourile solare.”

„Acoperişul tău este destul de abrupt. Zăpada nu ar trebui să se lipească”.

„Este”, a fost de acord Mercy. „Dar am avut o cantitate nebună de zăpadă în ultima vreme.”

„Ţi-ai luat geanta de urgenţă?”, a întrebat el.

„Bineînţeles. Şi cea din maşina lui Kaylie. Chiar ai nevoie să mă întrebi asta?”

„Am nevoie de propria mea pace a minţii, ştii. Încearcă să mă suni când ajungi acolo.” Truman se lupta să nu crâcnească, ştiind că serviciul celular era nesigur. Gândul la cele două femei care provocau furtuna îl făcea să se simtă inconfortabil. Dar nimeni nu putea avea grijă de ea mai bine decât Mercy, şi ea nu ar fi invitat-o pe Kaylie dacă nu se simţea sigură de abilităţile ei.

„Te iubesc,” ea ia spus.

„Awwww,” a spus Kaylie.

„Şi eu te iubesc. *Te rog* să fii atentă.”

„Desigur.” Tonul ei era relaxat, încrezător.

El a încheiat apelul şi a privit la ceas. Având în vedere condiţiile proaste, avea să treacă cel puţin o oră până când avea veşti de la ea.

Cum o să mă concentrez?

„Şefule?” a strigat Lucas de pe hol. „Detectivul Bolton pe linia unu pentru tine.”

Bucuros de distragere, Truman a ridicat receptorul şi l-a salutat pe investigatorul districtual. „Nu-mi spune că eşti blocat undeva într-un morman de zăpadă”, a spus el.

„Şi departamentul tău?”

„Toată dimineaţa. Şi nu mă aştept să se oprească.”

„Nope. Cel puţin zăpada ţine în frâu marile infracţiuni”,

a răspuns Bolton.

„Cu ce te pot ajuta?”, a întrebat Truman.

„Am vrut să îţi spun ceva. Ştii dacă FBI-ul au pus cap la cap şirul de tăieturi de pe primele două cadavre?”

„Din câte am auzit, nu au făcut-o. Mercy mi-ar fi spus.”

„Ei bine, m-am jucat cu modelele şi cred că am o idee.” A făcut o pauză. „S-ar putea să nu fie nimic. Mă holbez la aceste semne de câteva zile şi ochii mei obosiţi au văzut de toate, de la elefanţi de circ la avioane.”

„Mă îndoiesc că sunt elefanţi.”

„Aveţi o copie a modelelor?”

„Nu.” Mercy îi spusese despre asemănări şi creionase tăieturile pentru el, dar nu fusese de niciun ajutor.

„Stai puţin. Îţi voi trimite pe e-mail câteva schiţe de la ambele cadavre.” „Dar Rob Murray?”, a întrebat Truman.

„Nu e la fel. L-ai văzut pe acela. Cred că a fost pur şi simplu furie sau
panică şi nu a fost planificat aşa cum au fost primele două.”

Truman şi-a reîmprospătat e-mailul de pe desktop şi a deschis un ataşament. Acesta arăta contururile a două forme umane cu tăieturile trase în interior. Semnele erau aproape identice pe ambele corpuri, dar lui i se păreau aleatorii.

„Derulează la celelalte desene din partea de jos”, i-a spus Bolton.

Truman a făcut-o. Cineva desenase linii punctate, conectând unele dintre tăieturi.

„Cred că este un pumnal sau o sabie”, a spus Bolton.

Dintr-o dată, tăieturile aveau sens. „Văd asta”, a spus Truman. „Există un mâner şi o gardă şi apoi o lamă lungă. Nu pot să nu văd acum. E aproape prea evident.”

„Bine. Eram îngrijorat că am sărit la presupuneri

desenând liniile punctate.”

„Mie mi se par logice. Nu cred că faci salturi uriaşe.”

„Am schiţat mult, conectând linii ici şi colo. Aceasta este prima care a avut sens.”

„Ce înseamnă?” a întrebat Truman. „Ştiu că erau o mulţime de cuţite şi pumnale în casa Oliviei. Dar care este rostul sculptării simbolului în două victime?”

„Un pumnal poate reprezenta trădarea.”

Truman a tăcut un moment lung. „Bănuieşti că cineva vrea să demonstreze ceva. Eu cred că oamenii destinaţi să primească mesajul sunt morţi. Mă întreb dacă are vreo legătură cu colecţia de lame a familiei Sabin.”

„Aş vrea să ştiu dacă acea cameră nebună de cuţite era colecţia Oliviei sau a Salomei”, a spus Bolton. „Uciderea Oliviei cu un fel de pumnal sau cuţit, când ea este colecţionară, ar putea fi o palmă în faţă, dovedind că ucigaşul este mai puternic. Dacă este colecţia lui Salome, poate că ucigaşul a trimis un mesaj de putere prin moartea Oliviei, folosind o armă semnificativă pentru Salome.” Şi-a limpezit gâtul. „Sabia este destul de proeminentă în Wicca.”

Părul de pe braţele lui Truman s-a ridicat. „Ca armă a crimei? Din ceea ce am citit, Wicca este despre natură şi energie. Nu despre violenţă.”

„Sabia este în primul rând ceremonială.”

„Poate că modelele sunt pur şi simplu pentru a te deruta”, a speculat Truman cu voce tare. „Să facă poliţia să piardă ore întregi încercând să găsească semnificaţia.

„Atunci au reuşit.” Bolton a înjurat colorat, reluând starea de spirit a lui Truman.

„Dar ce ar însemna sabia în moartea lui Malcolm Lake? Ai auzit că Salome l-a vizitat în ziua în care a murit?”

„Am auzit. Şi am revăzut deja înregistrarea video. Cu siguranţă e ea.”

„Nimeni nu a plasat-o în apropierea casei judecătorului în acea noapte şi nimeni nu a dovedit că a fost în altă parte.” Truman îşi trecu o mână prin păr, frustrat. „Cum naiba se leagă Rob Murray de asta?” Apartamentul trist al meşterului a trecut prin mintea lui Truman. „Legătura trebuie să fie prin Lake, dar nu prea pot să o văd. Nu a existat nicio legătură cu judecătorul, doar cu fiul său.”

Tăcerea a umplut linia.

„Nu există alibi pentru Christian Lake, corect?” a întrebat Truman încet. Îl plăcea omul, dar instinctele lui nu erau întotdeauna perfecte.

„A avut timp să ajungă la Portland, să-şi ucidă tatăl şi să se întoarcă pentru a o ucide pe Olivia”, a subliniat Bolton. „Şi ştiu că urmele de cauciuc de la cabana ei nu au fost confirmate, dar se pare că el ar fi putut fi acolo.”

„Dar el a fost acolo după crime. Urmele s-au intersectat cu toate urmele vehiculelor poliţiei.”

„Asta nu dovedeşte că nu a fost acolo înainte. Ucigaşii se întorc adesea la locul crimei.” Suspinul lui Bolton se auzi puternic la telefon. „Nu ştiu dacă acest telefon m-a ajutat sau a aruncat pe masă o duzină de alte posibilităţi.”

„Nu vreau să-ţi scape nimic.” Truman înţelegea. Lipsa legăturilor se întâmpla frecvent. Era uşor să direcţionezi toate eforturile către o pistă în detrimentul celorlalte piste. Concentrarea intensă îl făcea pe anchetator să rateze oportunităţi.

„Nici eu nu vreau să o fac.” Bolton a încheiat convorbirea.

De ce m-a sunat pe mine? Ar fi putut să treacă teoria lui pe la Ava sau

Eddie.

Truman s-a uitat din nou la desene. Liniile de legătură ale lui Bolton arătau cu siguranţă ca o armă.

De ce?

Cizmele au răsunat în holul său, iar David Aguirre s-a oprit în faţa uşii sale. „Ai un minut?” Preotul era acoperit din cap până în picioare cu un praf uşor de zăpadă. Şi-a scos şapca tricotată, creând o minivreme de zăpadă în hol.

Truman s-a ridicat şi a indicat un scaun. „Care-i treaba?”

David şi-a răsucit căciula în mâini, cu o luptă pe faţă. „Nu ştiu dacă asta e treaba mea...”

„De ce nu mă laşi pe mine să decid asta?”

„Când te uitai zilele trecute la acele luni anume din registrele bisericii, căutai un fel de legătură cu Salome Sabin, nu?”

„Sincer, David, nu sunt sigur. Din moment ce o femeie care semăna cu Salome intrase *probabil* în biserică şi noi am avut o altă spargere la bibliotecă, am încercat să fac o legătură între cele două într-un fel. Rămâne de văzut dacă Salome a fost sau nu implicată.”

„Ei bine, am presupus că asta căutaţi. Ştiam că a fost cu un an în urma mea în liceu, aşa că am estimat vârsta ei şi m-am uitat din nou la înregistrări. M-am uitat la date mai târzii decât tine.” A scos un registru din haină, l-a deschis la o pagină şi i l-a înmânat lui Truman.

Cartea era caldă de la căldura corpului lui David. Truman a observat că datele de pe pagină erau la aproape un an după lunile din filmul microfişei. Numele i-a sărit imediat în ochi. Salome Beth Sabin. În vârstă de două săptămâni. Olivia era singurul părinte listat.

„A fost botezată în biserică?” s-a întrebat Truman cu voce tare. „Asta mă surprinde un pic.”

„Nu ştii niciodată ce înseamnă credinţa pentru oameni. Olivia şi cu mine aveam diferendele noastre, dar aveam şi o mulţime de credinţe în comun. Bănuiesc că botezul a fost foarte simbolic pentru ea într-un fel.”

Truman s-a holbat la data botezului. S-a întors la computer, a accesat rapid o bază de date şi a verificat dacă era corect. „Conform DMV, Salome sa născut cu şase luni înainte de această dată a botezului.” S-a uitat în sus la David. „Nu-mi pot imagina că preotul ar confunda un copil de şase luni cu unul de două săptămâni. Înregistrarea botezului trebuie să fie data corectă.”

„De unde ai ştiut că această dată a botezului nu se potriveşte cu data naşterii ei?” David s-a încruntat.

„Când toată lumea o căuta, m-am uitat pe permisul ei de conducere. Am notat data naşterii pentru a vedea dacă avea vârsta pe care o credeam eu.”

„Care e problema cu câteva luni?”

„Tatăl ei, Antonio Ricci, a stat în închisoare în timpul celor douăsprezece luni dinaintea acestei date de botez.”

Faţa lui David s-a limpezit. „Oh.” Truman a dat din cap. Este relevant?

Capitolul 31

Morrigan este neliniştită.

Este o luptă să o ţinem ocupată. Locuim în acelaşi spaţiu mic de trei zile, iar ea vrea să ştie de ce. Nu-i pot spune că cineva vrea să mă omoare. Şi pe ea. Astăzi ne-am jucat din nou în zăpadă. Am construit mai mulţi oameni de zăpadă şi

am făcut mai mulţi îngeri de zăpadă decât am făcut în toată viaţa mea. Am început să construim un iglu, folosind un coş dreptunghiular pentru a forma cărămizi. Este o provocare şi consumă timp. Exact ceea ce îi trebuie.

Mâinile mele în zăpadă mă conectează cu energiile ei. Închid ochii, inhalez mirosul proaspăt şi gust aerul curat. Ridic o mână de zăpadă şi studiez structurile minuscule care alcătuiesc întregul.

„Ce faci?” mă întreabă Morrigan.

Îi arăt zăpada de pe mănuşa mea. „Ce vezi? Uită-te adânc”.

Fiica mea scoate o mănuşă şi atinge timid puful alb. „Sunt atât de mici. Cristale micuţe.” Se uită la începutul igluului nostru. „Dar pot forma ceva atât de mare.” Îmi ia uşor pumnul de zăpadă şi îl adaugă la o cărămidă din structura noastră. Se dă înapoi şi se uită la zăpada de pe pini, cu o expresie fascinată pe faţă. Am mai văzut asta la noi acasă. Ea este o fată de aer liber şi îi place să se piardă în natura din jurul ei.

Sunt mândră de ea. Să o învăţ să iubească şi să respecte natura din jurul ei a fost unul dintre obiectivele mele de când Morrigan a devenit a mea. Un chip îmi străluceşte în minte. Mama naturală a lui Morrigan. Îi doresc să aibă linişte. Nu va şti niciodată darul minunat pe care mi l-a oferit.

Mulţumesc naturii pentru abundenţa ei. Pentru frumuseţea din jurul meu. Viaţa pe care mi-o dă. Pentru copilul meu.

În timp ce mă ascund, îmi petrec timpul gândindu-mă. Este clar că nu ne vom putea întoarce niciodată la casa noastră atâta timp cât tatăl meu ne va vâna. M-am gândit să spun poliţiei ceea ce ştiu, dar mă îndoiesc de capacitatea lor de a mă crede. Şi ne pot proteja pe mine şi pe Morrigan 24

de ore din 24? Bineînţeles că nu. E mai bine dacă rămânem în umbră, dar nu putem face asta la nesfârşit. Faptul că ne-a găsit în pădure îmi spune că resursele lui sunt încă vaste.

Trebuie să-l omor pentru a elimina ameninţarea din vieţile noastre. Din viaţa fiicei mele.

Nu văd nicio altă opţiune.

O durere ascuţită îmi sfâşie inima. Cum poate un copil să ucidă un părinte? Mi-ar înfige Morrigan un cuţit în piept dacă aş reprezenta o ameninţare pentru ea? Dacă ar exista o ameninţare la adresa fiicei ei? Îmi scutur capul. Trebuie să aibă propriul copil ca să înţeleagă cum o mamă ar muri pentru a-şi proteja copiii.

Aşa cum a făcut mama mea pentru noi.

„Mi-e foame”, anunţă fiica mea.

„E aproape ora prânzului. Hai să ne întoarcem la cabană, să facem nişte sandvişuri şi apoi putem lucra mai mult la iglu.”

Morrigan se gândeşte la plan, dă din cap şi apoi mă ia de mână. Ne croim încet drum prin zăpada adâncă înapoi la casa noastră temporară.

Micuţa mea este atât de serioasă uneori, cântărind fiecare decizie. S-a schimbat de la uciderea mamei mele. Anxietatea o copleşeşte uneori şi nu mă scapă din ochi. A vărsat lacrimi pentru bunica ei; îi este dor de ea, dar ştie că nu mai suferă. Se agaţă de mine în somn noaptea, refuzând să doarmă singură.

Îl blestem pe tatăl meu pentru că a creat această teamă în fiica mea. „Cine e ăsta?”

Îngheţ şi ridic privirea din cizmele mele acoperite de zăpadă. La o sută de metri distanţă se află un bărbat îmbrăcat în echipament de iarnă albastru. Se holbează la noi şi apoi se îndepărtează, cu paşii lui greoi în praf. Mirosuri

roşii şi negre îmi ajung la nas când el dispare. Furie şi ură. Nu i-am putut vedea chipul, dar postura şi poziţia lui îmi lovesc creierul, declanşând alarmele.

Ameninţarea era mult mai aproape decât mi-am imaginat. Ştiu unde se duce. Se va întoarce după noi.

Ascunzătoarea noastră nu mai este un secret.

Şi îmi dau seama că m-am înşelat. Foarte, foarte mult.

Capitolul 32

„O să-ţi rupi gâtul” strigă Kaylie. „Şi nu ştiu destule chestii medicale pentru a te pune la loc!”

„Limbajul.” Mercy a încercat un punct de sprijin.

„M-ai împuşca dacă aş face ce faci tu!”

Adolescenta avea dreptate. Mercy era cocoţată pe acoperişul abrupt al cabanei sale, cu o mătură într-o mână şi o frânghie de siguranţă în jurul taliei. O parte a acoperişului cabanei în formă de A era ideală pentru panouri solare, datorită expunerii sale spre sud, iar o deschizătură în pini crease poziţia perfectă pentru ca locuinţa ei să absoarbă energia soarelui. Anul trecut doborâse câţiva copaci pentru a lărgi spaţiul. Acum, lungimile acelor copaci erau nişte movile nedesluşite sub zăpadă. Unii dintre copacii căzuţi fuseseră tăiaţi cu grijă în lungimi de 40 de centimetri pentru soba ei cu lemne. În cele din urmă îi va despica cu toporul.

Se întinse şi şterse zăpada de pe un panou. Fusese fericită să vadă că se lipise foarte puţină zăpadă de ele, dar le voia complet curăţate. Surplusul de energie era stocat în baterii reîncărcabile. În prezent, cabana era ocupată doar

câteva zile pe lună, iar ea avea energie din belşug, dar gândul că sistemul ar putea fi cât de cât ineficient fusese suficient pentru a o împinge pe acoperiş.

Trei dintre panouri nu erau la îndemâna ei. Strângând din dinţi de frustrare, s-a întors la scară şi a coborât.

„Slavă Domnului”, mormăi Kaylie când picioarele lui Mercy se afundară în sfârşit în zăpadă. „Mă antrenam cum să-i spun lui Truman că ai murit.”

„Sunt impresionată.”

„Nici unul dintre scenarii nu a mers bine.”

„Bine că am supravieţuit.”

„Da, dar tot felul de accidente ciudate se pot întâmpla aici. Urşi, copaci care cad, explozii.”

„Explozii de la ce?”, a întrebat Mercy, amuzată de îngrijorarea nepoatei sale.

„Nu ştiu. Motorina şi gazul din hambar? Rezervoarele de propan?”

Kaylie îşi flutura braţele în aer, o viziune drăguţă într-o haină de zăpadă roz aprins, cu mănuşi şi căciulă asortate. Nu era tocmai îmbrăcată să se amestece în peisaj ca Mercy, în haina ei de culoarea pinului şi pantalonii negri.

„Motorina se păstrează mai bine şi este mai sigură decât benzina”, a recitat Mercy, auzind vocea tatălui ei în capul ei.

„Tu le depozitezi pe amândouă! Şi vorbeşti exact ca tatăl meu.” Adolescenta s-a dezumflat, cu braţele la o parte şi o urmă de lacrimi în ochi.

Biata copilă e îngrijorată că va fi singură.

Mercy a tras adolescenta aproape, blestemându-se pentru că a fîcut-o pe Kaylie să se teamă. „Şi mie mi-e dor de tatăl tău. Îmi pare rău dacă urcarea mea acolo sus te-a făcut nervoasă.” Ea a şters o lacrimă rătăcită de pe obrazul lui Kaylie cu un deget înmănuşat. . „Levi avea aceleaşi

cunoştinţe băgate în cap ca şi mine. Tatăl nostru a fost tiranic în privinţa asta. Pun pariu că spun multe lucruri pe care le-a spus tatăl tău.”

„Doare”, a mormăit Kaylie.

„Ştiu.” Moartea lui Levi lăsase o rană şi în inima lui Mercy. Una pe care a reparat-o delicat îngrijind-o pe fiica lui. „Hai să-ţi strângem lucrurile pentru săpun. Ar fi un proiect bun pentru astăzi.” Kaylie avea o fascinaţie cu a face săpun care nu a surprins-o Mercy deloc. Experimentarea şi amestecarea ingredientelor făceau ecou abilităţilor de cofetar ale lui Kaylie.

„Tu încerci să-mi distragă atenţia.”

„Ai prefera să-ţi plângi de milă tot restul zilei? Tatăl tău ştie că îl iubeşti şi ţi-e dor de el.”

[5] [5]

Mercy condus fata pe treptele spre casa ei, întrebându-se dacă a spus lucrul potrivit. Nu voia să treacă peste durerea lui Kaylie despre moartea tatălui ei, dar nu ar lăsa adolescenta să se întristeze toată ziua.

Drumul lor de după-amiază până la cabană fusese lin. Practic nu exista trafic pe drumuri, iar două treimi din traseul lor fuseseră recent arat. Mercy îşi înlănţuise Tahoe-ul ca măsură de precauţie odată ce ieşiseră de pe drumul principal, iar vehiculul se descurcase frumos.

Într-o urgenţă reală, s-ar fi putut lupta cu oamenii care fugeau din oraş. Oraşele mari ar fi avut cele mai mari probleme.

Noi avem o infrastructură fragilă şi foarte independentă.

Prelegerile tatălui ei îi răsunau în creier. *Căderi de curent. Întreruperi ale apei municipale. Întreruperea distribuţiei alimentelor. Prăbuşirea legii şi a ordinii publice.*

Migraţie în afara oraşelor.

Nimeni nu va mai rămâne în centrul unui mare oraş

odată cu dispariţia acestor resurse. Oamenii se vor îndrepta spre ţară, căutând surse naturale de apă şi hrană.

Există un strat subţire de civilizaţie în societatea noastră. Situaţia va deveni urâtă.

„Am de gând să încerc zaţ de cafea fin în următorul meu lot de săpun.” Comentariul lui Kaylie a scos-o pe Mercy din trecut. „Cred că va adăuga un parfum grozav şi un pic de abrazivitate.”

Nu pierde abilităţile din trecut.

Într-o lume care s-a prăbuşit, o abilitate simplă precum fabricarea săpunului crea un obiect util pentru troc şi curăţenie.

„Sună ca o idee grozavă”, a spus Mercy. „Am stocat mai mult ulei de nucă de cocos şi fulgi de ovăz, aşa cum mi-ai cerut.” Ea a zâmbit. „Nu eram sigură dacă era pentru săpun sau pentru copt.”

„Ambele.” Kaylie a deschis un dulap în bucătăria mică. „Hei. Ce e asta? Când ai adus asta aici sus? ”

Ea a scos un aparat de espresso mic.

Mercy holbat. Nu era o maşină scumpă. De fapt, era probabil cel mai ieftin aparat de pe piaţă. Dar nu-l adusese la cabană.

Truman.

El a întrebat-o de ce bea cafea la cabană, când acasă era dependentă de espresso Americanos.

Un aparat de espresso era un răsfăţ; prin urmare, nu făcea parte din proviziile ei.

A atins micul aparat şi buzele i s-au curbat. Ar fi trebuit să fie supărată că el încălcase una dintre regulile ei, dar vederea i s-a înceţoşat. Truman făcea tot felul de lucruri pe care nu trebuia să le facă. Îi verifica presiunea anvelopelor când credea că una pare scăzută. Păstrat întotdeauna

smăntâna ei preferată în bucătăria lui. A luat-o pe Kaylie de la şcoală când maşina ei nu pornea *şi* a reparat-o înainte ca Mercy să iasă de la serviciu. Ea a găsit cărţi noi pe surse alternative de energie şi de apărare acasă pe raftul lui. Lucruri mărunte.

„Nu am pus-o acolo," a spus Mercy încet.

Kaylie s-a încruntat. „Atunci cum-awww! El este atât de mare." Un zâmbet mare i-a umplut faţa. „Trebuie să te agăţi de el, mătuşă Mercy."

„Nu e practic", a mormăit Mercy. „Necesită cafea specială şi consumă prea multă energie."

Nepoata ei era amuzată. „Chiar şi în show-ul TV Survivor au voie să împacheteze un singur obiect de lux."

„Aia nu e viaţa reală."

„Ei bine, nu strică să îl foloseşti cât de mult poţi. Dacă vine ziua cea mare, îl poţi distruge simbolic."

Mercy a studiat mica maşinărie neagră.

Nu l-aş putea distruge niciodată.

Capitolul 33

Moartea curge din el.

Lângă mine, Morrigan aleargă cât de repede poate, dar e aproape imposibil să se împingă prin zăpadă cu picioarele ei scurte. Amândouă ne afundăm până la genunchi la fiecare pas, iar plămânii îmi ard din cauza respiraţiilor scurte şi superficiale. O îndemn să continue. Aş putea să o car, dar nu cred că ar fi mai rapid. În schimb, îi prind mâna cu mănuşi în a mea şi trag.

Ne regăsim paşii de mai devreme şi viteza noastră creşte pe măsură ce ne plantăm picioarele în găurile deja făcute.

„De ce?” bombăne Morrigan. Când i-am spus că trebuie să plecăm imediat, nu a pus întrebări. Dar acum ritmul nostru istovitor o face să se întrebe.

„Ai încredere în mine.” Transpiraţia îmi curge pe spate.

„El a fost?” gâfâie între cuvinte şi sunt mândră de ea în timp ce merge mai departe.

„Da”, gâfâi eu.

„Cum ne-a găsit?”

„Am făcut o greşeală.” Bătăile inimii îmi reverberează prin cap. „N-ar fi trebuit să ne jucăm în zăpadă?”

„Nu a fost asta. Am greşit în legătură cu locul unde să ne ascundem.”

Acoperişul cabanei noastre se vede şi aproape că plâng de uşurare. Îmi place cabana asta mică. Chiar dacă scopul ei este să ne ascundem de lume, eleganţa şi frumuseţea ei rustică mă fac să mă simt ca şi cum am locui într-o staţiune montană de lux. Nu a existat niciun moment în care să nu mă simt în siguranţă. Până astăzi.

Intrăm pe uşă şi mă opresc brusc la vederea unei figuri masculine în bucătăria mea. Brent se răsuceşte, mâna îi ajunge în interiorul jachetei deschise, dar uşurarea îi umple faţa, iar arma pe care o scoate este îndreptată în jos.

Desfăcea cumpărăturile. Timpul pare să se oprească când văd o cutie de cereale uscate, noua obsesie a lui Morrigan, şi un val de recunoştinţă mă străbate. Am fost în mâini grijulii.

„Gabriel.” Forţez rostirea numelui şi mă aplec, sprijinindu-mi mâinile pe coapse, temându-mă că voi vomita din cauza adrenalinei şi a epuizării care mă lovesc în acelaşi

timp. „E Gabriel.”

Vreau să ţip. Vreau să plâng. Vreau să mă lovesc pentru că mi-am ascuns fiica sub nasul pericolului. Totul mi se pare cu susul în jos.

Cum am putut să mă înşel atât de tare?

Brent mă apucă de braţe. „Ce-i cu el?”

„M-am înşelat. Nu e vorba de tatăl meu. E Gabriel.” Sunt încă ameţită de greşeala mea, iar numele lui îmi pare străin pe limbă. „E Gabriel”, repet, încercând mental să-mi înţeleg greşeala.

„Gabriel? Cum?” Tonul lui creşte în confuzie.

„Nu ştiu... Nu ştiu de ce”, mă înec. „Dar ne-a zărit şi a fugit înapoi la casa principală. Urmează să vină aici.” Îmi ridic capul pentru a-l privi pe Brent în ochi. „I-am simţit şi i-am văzut ura. El mi-a ucis mama. Morrigan şi cu mine suntem următoarele.”

Brent şi cu mine am avut discuţii lungi la cină. I-am spus că am simţit o tristeţe profundă radiind din el când se uita la Morrigan, iar el a recunoscut că sora lui mai mică a murit cam la aceeaşi vârstă. Era blondă ca fiica mea. El nu prea crede în darul meu, dar a ajuns să aibă încredere în mine, iar eu în el. Brent a fost excepţia de la ordinul meu ca Christian să nu spună *nimănui* când ne-a ascuns pe Morrigan şi pe mine pe proprietatea lui. Nimic nu trece neobservat de Brent pe acest pământ. Mama m-a avertizat mereu că tatăl meu are o întindere mare. Asociaţii lui încă umblau în afara zidurilor închisorii. Cine ştia ce va face un vechi prieten pentru el? Secretul absolut era o necesitate.

Dar nu tatăl meu i-a ucis pe mama şi pe judecător. A fost Gabriel.

Scepticismul îi traversează faţa lui Brent şi îmi cercetează privirea. Simt schimbarea din aer când se

hotărăşte să mă creadă.

„Trebuie să îl sun pe Christian”. Îşi pune arma pe blatul de granit al bucătăriei şi atinge ecranul telefonului.

„Trebuie să plecăm de aici”. Mă întorc spre Morrigan, care asculta, cu ochii mari. „Ia-mi geanta de urgenţă. E în dulapul meu”. Ea dispare ca să se supună. Eram pregătită. Am bani, paşapoarte, carduri de credit noi şi toate hârtiile noastre importante, gata să le iau la un moment dat. Gata chiar pentru acest moment.

„La naiba. Am căsuţa vocală.” Îşi curăţă gâtul. „Christian, sunt la cabana lui Salome. Ea spune că Gabriel este cel care o urmăreşte, nu tatăl ei. A reperat- o şi o să plecăm de aici.”

„Christian va fi bine?” Stomacul mi se răsuceşte la gândul că prietenul meu este în pericol.

„Poate să aibă grijă de el.”

„Dar e fratele lui.”

Buzele lui Brent se strâng într-o linie subţire. „Asta e problema lui Christian.”

„Aici, mamă.” Morrigan îmi aruncă geanta în mâini. Ochii ei sunt limpezi şi gura hotărâtă. E curajoasă.

„Urcă în maşină , ii ordon.

„Avem vehicule mai bune la casă”, argumentează Brent.

„Dar casa este la sute de metri distanţă şi Gabriel este acolo. Luăm Subaru-ul meu”.

„Dar pe zăpadă…”

„E bun pe zăpadă.” Vocea mea este la fel de puternică pe cât mintea mea este plină de îndoieli. Drumul lung spre cabană a fost ignorat timp de două zile, deoarece Brent a permis zăpezii să acopere urmele maşinii mele. O urmez pe Morrigan până la garajul minuscul şi apăs butonul pentru a ridica uşa. Aceasta se încordează, scoţând un zgomot de

măcinat, şi se opreşte.

„E prea multă zăpadă în faţă”, spune Brent. El trece pe lângă mine în garaj şi ia o lopată de zăpadă. „Rămâi înăuntru.” Se repede înapoi în casă, îşi ia arma şi iese pe uşa din faţă. Îl urmez până la uşă.

„Ai grijă”, strig după el. Închid uşa şi rămân încremenită. Nu ştiu ce să fac.

Împachetează mâncare.

Mă avânt spre bucătărie şi încep să arunc lucruri în pungi. Lapte, sticle de apă, pâine, unt de arahide. Îi dau pungă după pungă lui Morrigan, care le duce la maşina mea. Timpul se târăşte. *Ce durează atât de mult?* Alerg după pături, trăgându-le de pe paturi, şi iau câteva haine pentru Morrigan.

Uşa din faţă se deschide şi inima mi se opreşte. Brent intră grăbit, cărând încă lopata. „Să mergem.”

Uşa garajului urcă lin pe şine, iar eu îmi trag răsuflarea la adâncimea zăpezii. A săpat şi o porţiune din alee unde zăpada formase troiene mari. Nu e de mirare că a durat atât de mult. „Mai departe drumul este mai bun”, îmi spune el în timp ce aruncă lopata pe teancul de pături şi mâncare din spatele maşinii mele.

Ne îndreptăm amândoi spre portiera şoferului şi ne oprim, privirile noastre frenetice ciocnindu-se. Vreau să conduc, instinctul meu matern răbufneşte pentru a-mi proteja copilul. Dar el întinde mâna şi eu îi las cheia în palmă. Tigrul meu interior mârâie în semn de protest, dar ştiu, datorită profesiei lui, că abilităţile lui de şofer sunt probabil mai bune decât ale mele.

Iese cu spatele din garaj. Maşinuţa mea protestează, dar se descurcă de minune. Se îndreaptă spre drumul principal al domeniului.

Cu coada ochiului, văd o pată de albastru printre copaci.

Geamul de la fereastra lui Brent se sparge când aud pocnetul puştii.

Un jet cald îmi acoperă faţa şi Morrigan ţipă.

Brent se prăbuşeşte în faţă, ţinut în loc de centura de siguranţă, iar maşina se opreşte. Fruntea lui a dispărut. Faţa îi este acoperită cu sânge care curge în poală.

El este mort.

Mă holbez, cu inima amorţită la vederea prietenului meu.

E vina mea. Nu ar fi fost mort dacă nu ne-ar fi ajutat.

Nu pot să respir. *Nu am timp să mă opresc. Nu am timp să jelesc. Continuă să mergi.*

Blochez ţipetele lui Morrigan şi privesc prin fereastra spartă a lui Brent.

La 50 de metri distanţă, Gabriel stă în picioare. Picioarele îi sunt bine înfipte, iar puşca lui este îndreptată spre mine.

„ Morrigan, la pământ!”

O altă împuşcătură loveşte geamul din spate, din partea şoferului, iar ţipetele lui Morrigan sunt asurzitoare. Apuc volanul şi împing corpul lui Brent împotriva portierei. Capul i se rostogoleşte lejer pe gât şi atârnă pe geam. Cu stomacul zvâcnindu-mi, manevrez până când mă urc pe consola centrală şi piciorul meu ajunge la pedala de acceleraţie. Împing piciorul lui Brent din calea mea şi apăs uşor pedala de acceleraţie, luptându-mă cu un impuls copleşitor de a o călca în picioare. Maşina înaintează, iar eu conduc cu stângăcie.

Gabriel se deplasează paralel cu drumul, străduindu-se să alerge în zăpadă cu puşca lui. Maşina înaintează încet, iar inima care-mi bate în urechi îmi îneacă plânsul fiicei mele. Ea

este ghemuită pe podea, în spatele scaunului pasagerului. Apăs mai tare pedala de acceleraţie şi unele dintre cauciucuri încep să se învârtă. Renunţ, îngrozită să nu rămân blocată, şi mă străduiesc să văd drumul.

Totul este acoperit de un strat gros de alb, iar marginile drumului nu sunt clare. Mă îndrept spre cea mai largă zonă plată şi mă rog ca drumul să fie dedesubt.

Risc să arunc o privire în direcţia lui. Este încă dep arte, dar mult mai aproape de şosea, iar teroarea mea îmi smuceşte volanul.

Maşina mea se răsuceşte şi roata din dreapta faţă se scufundă, aproape că mă aruncă prin parbriz în timp ce maşina îşi îngroapă grila în zăpadă. Apăs pe acceleraţie; anvelopele se învârt şi motorul turaţie strident. Nu ne mişcăm. Pun schimbătorul de viteze dintre picioarele mele în marşarier şi apăs din nou pe acceleraţie. Maşina face un salt înapoi de 15 centimetri, se opreşte, iar anvelopele se învârt din nou.

Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit mai mult o armă. „Mamă?”

„Stai jos. Nu te mişca.” Mintea mea se grăbeşte. *Să fugim?* Nu văd altă alternativă. Nu voi sta aici şi voi aştepta să fiu împuşcată. Mă arunc înapoi pe scaunul pasagerului şi deschid uşa, rostogolindu-mă în zăpadă. Rostogolindu- mă pe mâini şi genunchi, deschid portiera lui Morrigan şi o trag în puful adânc.

„O să fugim pe acolo”, i-am spus, arătând departe de maşină. „Nu te uita înapoi.” Nu vreau ca ea să se uite la el.

Fiica mea dă din cap, iar ochii îi sunt umezi, dar începe să alerge şi eu o urmez, punându-mi corpul între ea şi Gabriel.

Ea este lentă. Prea lentă. Mă uit peste umăr şi el

aproape că a ajuns la maşina mea.

„Du-te, Morrigan. Continuă să fugi”, oftez eu. Simt o ţintă pe spatele meu. Va trebui să treacă prin mine ca să-mi prindă fiica.

În stânga noastră se aude zgomotul unui motor, iar Hummer-ul vechi al lui Christian vine în viteză spre noi, cu zăpada zburând din cauciucuri. O trag pe Morrigan după un copac, strângând-o la mine. Risc să arunc o privire în jurul trunchiului şi estimez că suntem la cincizeci de metri de maşină. Christian se opreşte lângă Subaru-ul meu, în timp ce Gabriel aleargă în direcţia opusă. *Laş.*

Christian sare jos de pe scaun, cu privirea fixată pe forma însângerată a lui Brent. Se uită la mine şi eu arăt spre silueta care fuge, incapabilă să vorbesc, cu atât mai puţin să strig ca să mă audă. Când se întoarce, văd puşca în mâinile lui.

Mi se răceşte sângele. Am făcut o presupunere greşită despre tatăl meu. Am făcut una şi despre Christian? *Am schimbat un criminal cu altul?*

Îşi sprijină coatele pe capotă, ţintind puşca după figura care fuge. Mă prăbuşesc pe partea sigură a copacului şi închid ochii. *Nu e Christian.* Aştept împuşcătura, dar ea nu vine. Mă uit în jurul copacului din nou şi îl văd pe Christian uitându-se la figura care se retrage. *De ce nu a tras?* El se uită înapoi la mine.

„Eşti bine?”, strigă el.

Nu am energie să răspund. Dau din cap. Merge încet prin zăpadă până la noi, cu puşca pe umăr.

Pielea mi se încreţeşte când mă uit la armă. Incertitudinea îmi revine.

Morrigan se zvârcoleşte în strânsoarea mea mortală. „Lasă-mă, mamă! Christian!” El ridică o mână în semn de

recunoaştere, paşii lui apropiindu-l constant.

Vine să ne omoare? Înspăimântată de ceea ce aş putea mirosi, inhalez tremurând pe nas.

Mirosul cald al pământului ajunge până la mine. Sare din ocean. Mirosul lui obişnuit.

Plâng de uşurare. Există, de asemenea, o teamă şi o furie acră, dar nu este îndreptată spre noi.

Se ghemuieşte lângă noi în zăpadă, iar Morrigan se năpusteşte asupra lui, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui. Mă doare să fac la fel, dar nu mă pot mişca. Toată rezistenţa mea a dispărut. Ochii lui sunt serioşi în timp ce mă studiază. „Ce s-a întâmplat cu Brent?”

„Gabriel l-a împuşcat”, şoptesc eu. „Noi am fi fost următoarele.”

El tace, o luptă în privirea lui. Îşi scoate mănuşile, topeşte puţină zăpadă în mâinile goale şi apoi îmi aplică umezeala pe faţă, folosind mănuşa pe post de cârpă. *Sângele lui Brent.* Mă uit la jacheta mea. Este neagră, dar petele strălucesc acolo unde sângele – şi mai rău – a aterizat.

El continuă să-mi spele faţa. „Îmi pare atât de rău, Salome.”

„L-ai văzut?”

„L-am văzut. L-am văzut prin lunetă.” A făcut o pauză. „Nu am putut trage.”

„Înţeleg. E fratele tău. Dar trebuie să mergem mai departe. Nu mă pot opri.”

„Nu-l voi lăsa să te găsească.”

„Deja a făcut-o.”

Îmi ia mâna şi mi-o ţine la inimă. „Nu am ştiut. Chiar nu am ştiut că a fost el. Nu te-aş fi adus niciodată aici dacă aş fi ştiut.”

„De ce a făcut-o? De ce l-a ucis pe tatăl tău…”

„Nu ştiu.”

Mirosuri de minciuni plutesc între noi, iar inima mi se scufundă.

$$$

Îl lăsăm pe Brent acolo unde a murit.

„Mă voi întoarce după el”, promite Christian. „Dar mai întâi trebuie să vă duc pe voi două în siguranţă. Nu i se mai poate întâmpla nimic.”

Îi aud cuvintele nespuse. *Dar ţie şi lui Morrigan vi se pot întâmpla mult, mult mai multe.*

Ştiu că Christian are o idee de ce m-a vânat Gabriel, dar tace. Mergem cu maşina. Nu ne oprim la glorioasa lui casă. O lăsăm mult în urma noastră. Sperăm că şi Gabriel a fost lăsat mult în urmă.

Hummer-ul merge pe zăpadă de parcă ar fi pavaj uscat. „Trebuie să mergem la poliţie”, îmi spune el.

„Nu! Nu putem.”

„De ce naiba nu? Cum să explic că pe proprietatea mea se află un om mort cu *jumătate din cap?'”,* strigă el la mine. Frica umple vehiculul. A lui şi a lui Morrigan. Mă uit înapoi la fiica mea, care priveşte şi ascultă, cu ochii mari.

Mă holbez cu pumnale la el. „Poliţia ar putea fi compromisă.”

„Cum? Cum se poate întâmpla asta? Acesta nu este un film.” Articulaţiile lui sunt albe în timp ce apucă volanul.

„Ţi-am spus despre tatăl meu…”

„Da, mi-ai spus că a fost un ucigaş pentru o organizaţie criminală.” El zăreşte chipul lui Morrigan în oglinda retrovizoare şi îşi îndulceşte tonul.

Mă întorc şi îi susţin privirea lui Morrigan, zâmbetul meu cald şi iubitor în timp ce îi doresc să doarmă. Pleoapele

ei coboară şi ea se luptă cu greutatea lor, dar eu învinge. Bărbia ei se sprijină de piept în timp ce doarme. Vinovăţia mă copleşeşte. Nu am mai făcut asta de când era bebeluş şi aveam nevoie disperată de somn, dar ea nu poate auzi această conversaţie.

„Această organizaţie avea ochi peste tot”, am spus liniştită. „Chiar dacă nu au făcut nimic pentru a-l băga pe tatăl meu să ajungă la închisoare, el ar putea avea în continuare prieteni loiali. Oriunde. S-ar putea să-l onoreze pentru că şi-a ţinut gura despre şeful lor.”

Neîncrederea îl învălui pe Christian.

„Vorbesc foarte serios, Christian. Acesta este motivul pentru care mama şi-a schimbat numele şi a trăit ca un pustnic în pădure. Tot ce am făcut vreodată a fost cu conştiinţa că el m-ar putea căuta. Conturile mele bancare sunt pe alt nume, telefonul meu, cardurile mele.”

„De ce naiba nu aţi părăsit statul? Voi trei aţi stat la mai puţin de treizeci de mile de locul unde opera el.”

„Mama nu putea să plece. Nu pot explica asta, dar e adevărat.” *Cum pot explica legătura ei cu pădurea?*

„Şi acum ştii că nu tatăl tău a fost cel care ţi-a ucis mama.” Se uită din nou la mine. „Te poţi duce la poliţie.”

Gheaţa îmi urcă pe şira spinării. „Nu. Doar pentru că nu a fost el, nu înseamnă că oamenii lui nu ne caută.”

„Au trecut patruzeci de ani!”

„Nu pot risca.” Chipul lui Gabriel îmi umple mintea, iar eu îmi trag răsuflarea. „Şi dacă l-a angajat pe Gabriel? Cum a ajuns la el? La cine altcineva a mai ajuns?”

„Nu cred că asta s-a întâmplat.”

Îi miros din nou secretele. Studiez profilul lui Christian. Un bărbat atât de al naibii de frumos şi de bun. Îi cunosc inima de când aveam optsprezece ani şi mă simt îngrozitor că

m-am îndoit de el pentru acele câteva minute în zăpadă. Dacă mă minte, e pentru un motiv bun. Îmi va spune când va fi momentul potrivit.

„Dacă nu vrei să mergi la poliţie, atunci unde mergem?”

Îmi duc mâinile la ochi. Nu ştiu. Întotdeauna am fost gata să fug, dar niciodată nu am ştiut unde sunt în siguranţă. Locaţiile mi se învârt prin cap, iar eu le resping pe toate. „Cred că e mai bine dacă Morrigan şi cu mine plecăm cu maşina. Vom continua să mergem până când voi găsi un oraş care mi se pare potrivit. Afacerea mea este online. O pot gestiona de oriunde.” Va trebui să-mi răscumpăr proviziile şi să-mi refac stocul. Este un preţ mic de plătit. Îmi imaginez toată munca mea grea în magazia mea din hambar. Poate că Christian o poate împacheta şi mi-o poate expedia... după ce îmi găsesc o nouă casă.

Capul mi se ridică brusc. „Trebuie să ne întoarcem acasă la mama”.

„Eşti nebună?”

„Nu pot pleca fără nişte lucruri de acolo.”

„De ce nu le-ai luat când ne-am dus să luăm celelalte lucruri? Nu a fost uşor să intru acolo între vizitele poliţiei.”

„Ştiu. Dar am uitat de inelele ei.” Îmi pun mâna pe umărul lui şi îmi concentrez energia. „Sunt foarte importante pentru mine.” Abilităţile mele de manipulare sunt ruginite, şi nu au fost niciodată puternice în primul rând, nu ca ale mamei mele. Urăsc faptul că le folosesc asupra celui mai apropiat prieten al meu, dar este necesar. E a doua oară în cinci minute când îi manipulez pe cei dragi. Un semn de cât de disperată este situaţia noastră.

„Bine. Vom merge acolo, dar doar pentru un minut. Apoi ne îndreptăm spre sud până ieşim din zăpadă, iar eu iţi închiriez o maşină ca să poţi pleca.

„Nu. Morrigan trebuie să se odihnească şi eu am nevoie de somn. Vom petrece noaptea acolo şi vom pleca dimineaţa.”

„La locul unei crime? Ţi-ai lăsa fiica să doarmă în casa aia?”, şuieră el. „Şi dacă apare poliţia?”

„Mă îndoiesc că s-au apropiat de ea de la ultimele două furtuni de zăpadă. Şi o pot face bine pentru Morrigan. Ea nu va vedea.” Verific şi văd că încă doarme.

Îl simt cum se uită în lateral la mine. Ştie despre unele dintre abilităţile mele, dar nu despre toate. Trebuie să aibă încredere că voi face ce e mai bine pentru fiica mea.

„În mod clar, Gabriel ştie locaţia cabanei”, afirmă el. „Dacă te urmăreşte, va căuta acolo.”

„Cred că el crede că eu nu m-aş duce acolo... la fel cum tu ai fost uimit că eu am vrut să merg.”

„Nu e destul de bine.” Se uită fix în faţă, furia şi teama învăluindu-l.

„Nu pot sta într-un hotel. Nu sub numele tău sau al meu. El ştie că suntem împreună. Nu am unde altundeva să mă duc.” El deschide gura, dar eu vorbesc prima. „Şi nu-mi sugera casa unui prieten. Gabriel e prea periculos. Nu voi risca pe nimeni altcineva.”

„O noapte. Nu mai mult.” Vocea îi tremură. „Voi sta treaz toată noaptea să păzesc nenorocita de uşă. Şi după ce te voi conduce, mă voi întoarce să mă ocup de Brent. Şi cu Gabriel.”

Urăsc faptul că îl las într-o situaţie dificilă şi mă întreb ce va face în legătură cu fratele lui.

Îl va raporta la poliţie?

„Vino cu noi.” Chiar în timp ce o spun, ştiu că nu se va întâmpla niciodată. Afecţiunea noastră reciprocă este puternică, dar nu a fost niciodată o iubire romantică. Viaţa lui

nu este menită să se contopească cu a mea.

„Nu pot.”

Îi simt durerea. Şi îi simt zidul. Acelaşi zid pe care l-a mai ridicat între noi. Nu-i înţeleg sursa. Se întinde până în noaptea în care ne-am cunoscut, dar nu încerc să îl dărâm. Ştiu că este puternic şi onorabil, nu este menit să fie distrus.

Dau din cap şi mă întorc să privesc drumul.

Capitolul 34

Miaunatul lui Simon a crescut în volum.

„Iisuse. Stai puţin.” Truman a aşezat bolul pisicii pe podea, în bucătăria sa. Fără să se uite a doua oară la el, pisica neagră a început cu delicateţe să îşi mănânce micul dejun, înfaşurându-şi coada până la picioarele din faţă.

Truman a privit-o pentru o clipă, conştient că era sclavul reginei feline. Ea îl alesese pe el, nu invers. A apărut la uşa lui în fiecare zi până când el a lăsat-o să intre. Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut niciun animal de companie, dar se pare că ea decisese ce era mai bine pentru el.

Telefonul mobil i-a sunat şi el a verificat ora pe cuptorul cu microunde, întrebându-se dacă nu cumva a întârziat la serviciu. Spre uşurarea lui, nu era nici măcar şapte.

Detectivul Bolton îl întâmpină. „Cred că trebuie să vezi ceva.”

„Ce ai?” Truman şi-a turnat cafea în obişnuita lui cană de călătorie.

„Sunt la locuinţa lui Christian Lake. Focuri de armă au fost raportate în această zonă ieri, dar nu am putut să le

verificăm pană în această dimineaţă.

A îngheţat în timp ce înşuruba capacul pe cană. „Nimeni nu a răspuns la un apel de împuşcături?”

„A venit un singur apel şi nu este neobişnuit să auzi împuşcături într-o zonă rurală.”

„Adevărat. Dar de ce mă suni pe mine? Casa din Lake nu este în jurisdicţia mea.”

„Pentru că mai întai am sunat la FBI, dar Ava şi Eddie sunt încă în Portland. Jeff a spus că Mercy a acoperit cazul la nivel local pentru cei doi, dar am primit căsuţa ei vocală cand am sunat.”

Inima lui Truman s-a accelerat. „A plecat la cabana ei în weekend, iar serviciul de telefonie mobilă este slab acolo. Nu reuşesc să vorbesc decat jumătate din timp. Jeff trimite un alt agent acolo?”

„O să încerce.” Nerăbdarea răsună în tonul lui Bolton. „Ştiu că ţi-ai ţinut nasul în acest caz şi speram că perspectiva ta ne-ar putea ajuta să ne dăm seama ce naiba s-a întâmplat aici sus.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Am un cadavru. Brent Rollins. A fost împuşcat în cap şi e agăţat de Subaru-ul lui Salome Sabin.”

Părul de pe braţe i s-a ridicat. „Îţi baţi joc de mine.”

„Aş fi vrut să fie aşa. Casa Lake este pustie şi pot spune că a fost o luptă aici.”

„Sunt pe drum.”

$$$

Un agent l-a escortat pe Truman pe jos până la locul

crimei. Cel puţin zăpada se oprise şi nu căzuse nimic nou peste noapte. După douăzeci de minute de efort, au ajuns la Bolton. Două vehicule ale districtului şi SUV-ul lui Bolton erau parcate la cincizeci de metri de locul faptei. Probabil că au ajuns la locul faptei înainte de a-şi da seama că trebuie să ţină alte vehicule – precum cel al lui Truman – în afara proprietăţii, pentru a păstra urmele în zăpadă.

Au avut noroc cu vremea.

De la distanţă, Truman a văzut victima în maşină. Avea capul aplecat pe geamul şoferului. Truman l-a urmat pe Bolton până la Subaru, înghiţind în sec când l-a recunoscut pe Rollins, chiar dacă îi lipsea o parte din craniu.

„Iisuse Hristoase”.

„Amin”, a răspuns Bolton.

„Cine l-a împuşcat?”

„Asta e marea întrebare.”

„Ai spus că ai verificat casa principală?”

„Da. E goală. Toate uşile erau descuiate şi era mâncare lăsată pe blatul din bucătărie, ca şi cum cineva ar fi plecat în grabă.”

„Vreun vehicul dispărut?”

Bolton şi-a răsucit buzele. „Sunt două spaţii goale în garajul ăla imens. Nu am văzut Hummer-ul, dar cine ştie dacă mai lipseşte ceva. Am dat în urmărire Hummer-ul.”

„Ştiu că are un Lexus SUV negru.”

Faţa lui Bolton s-a limpezit. „Nu am văzut niciunul acolo.” S-a întors spre unul dintre agenţi. „Obţineţi informaţii despre un Lexus SUV deţinut de Christian Lake şi emiteţi un alt BOLO.”

Truman[5] s-a apropiat[5] de Subaru şi s-a uitat prin geamul spart din spate, din partea şoferului. O grupare haotică de cumpărături şi pături umplea partea din spate a Subaru... ca

şi cum cineva ar fi împachetat în grabă. Pe podea, pe partea pasagerului, se afla o pălărie mică roz. „Rahat.”

„Am văzut-o”, a răspuns Bolton.

„S-ar putea să fie din altă zi”, a afirmat Truman. „Este maşina mamei ei.”

Ambele uşi de pe partea cealaltă a maşinii atârnau deschise, iar o urmă ruptă în zăpadă se îndepărta de maşină.

„Unde duce asta?”

„La vreo cincizeci de metri de copacul acela. Se pare că s-au ghemuit în spatele copacului. Şi există o a doua cărare unde altcineva li s-a alăturat.”

Truman a observat cum urma de la Subaru era frenetică şi dezordonată. A doua urmă până la copac era formată din paşi distincţi.

„La un moment dat s-au întors cu toţii la drum.” Bolton a arătat spre o potecă ruptă mai largă care ducea de la copac la aproximativ şase metri de Subaru.

Truman a zărit urme largi de anvelope familiare pe şosea, unde se termina a treia potecă. „S-au urcat în Hummer.”

„Corect. Dar au fost forţate? Au mers de bunăvoie?” Bolton a clătinat din cap în faţa posibilităţilor.

Truman s-a îndreptat spre geamul spart al şoferului, privind dincolo de cadavrul macabru. Stropi de sânge acopereau totul în partea din faţă a maşinii: parbrizul, bordul... dar o mare parte din scaunul pasagerului era curată. La fel şi o parte din portiera pasagerului.

„Cineva stătea pe scaunul pasagerului când a fost împuşcat.”

„De acord.”

„Salome?”

„Asta e prima mea presupunere. Zona curată este de

mărimea unui adult.”

Frustrarea l-a cuprins în timp ce Truman privea la stropii de sânge de pe parbriz. „Dar noi facem speculaţii. Rollins le ajuta sau le forţa să plece cu el?” „Eu pariez pe ajutor. Urmele Subaru duc înapoi la o cabană mică unde se pare că au stat Salome şi Morrigan. Pe tejghea era o chitanţă de la alimentară. Avea numele lui Rollins de pe cardul său de credit.”

Truman avu un moment de uşurare că mama şi copilul fuseseră într-un loc sigur. Dar omul mort din faţa lui mărturisea că locul lor sigur a devenit urât.

„Rollins le ajuta să se ascundă, dar ştia Christian că cele două erau pe proprietatea lui?”

„Christian Lake a dispărut şi el.”

Ambii bărbaţi s-au uitat la urmele Hummer-ului.

„Mai e un singur lucru.” Bolton l-a condus pe Truman departe de maşină şi a urcat o pantă uşoară printre pini. La şase metri de maşină era o altă urmă ruptă în zăpadă.

„Lunetistul.”

„Aşa cred şi eu. Am urmărit poteca. Începe de la casă, ajunge aproape de cabana unde se ascundea Salome, dar apoi face o cotitură bruscă spre drum. Chiar aici îşi inversează direcţia şi se întoarce la casă.”

„Crezi că se îndrepta spre cabană, dar a auzit maşina plecând?”

„Este o teorie.”

„Christian Lake este trăgătorul sau şoferul? Sau niciunul?” Truman a încercat să păstreze o minte deschisă.

„Ar fi putut fi pe scaunul pasagerului din Subaru” Truman a crezut că este îndoielnic, dar a dat din cap.

„O altă posibilitate este ca ţinta să fi fost Rollins”, a spus Bolton. „Ştiu că FBI-ul suspectează că Salome a fugit pentru

că îi era teamă că va fi ucisă, dar poate că ea a fost trăgătorul aici. Poate că Brent a fugit cu copilul ei.”

„Rahat.” Bolton era mai bun decât el la explorarea tuturor posibilităţilor.

„Ce zici de Gabriel Lake? Ultima dată când am auzit, stătea la casa mare.”

„Am încercat să dau de el. Ştiu că a evitat toate apelurile anchetatorilor, aşa că nu sunt surprins.”

Mercy ar trebui să vadă asta. Truman şi-a scos telefonul şi a sunat de două ori.

N-a avut noroc.

Neliniştea bolborosea sub carnea lui la tăcerea ei. *Nu-i nimic. Asta se întâmpla de fiecare dată când mergea acolo.*

„Vrei să vezi cabana?” a întrebat Bolton. „Apoi vom vedea casa.”

„Sigur.”

În timpul plimbării lor, Truman îşi verifică departamentul. Fusese o dimineaţă liniştită până acum, iar Ben avea totul sub control. Truman l-a informat pe Lucas că va fi plecat de la birou în cea mai mare parte a zilei, dar să îl sune dacă avea nevoie. A închis telefonul cu o strângere de inimă de vinovăţie, ştiind că era un motiv personal care îl va ţine departe de birou, nu munca.

A urmat paşii lui Bolton. Fiecare era adânc de aproape 30 de centimetri. Neliniştea lui nu se ridica.

Pentru sănătatea lui mintală, avea să meargă până la cabana lui Mercy şi să o verifice imediat ce Bolton termina.

$$$

Unul dintre cele mai bune lucruri despre cabana lui Mercy era deconectarea de societate.

Unul dintre cele mai rele lucruri la cabana ei era deconectarea de societate.

Într-o lume în care toată lumea se uita la ecrane toată ziua, Mercy aprecia pauza forţată. Informaţia instantanee era o dependenţă. De fiecare dată când venea, Kaylie avea câteva momente de frustrare, tânjind după distragerea uşoară a informării şi divertismentului la îndemâna ei. Telefoanele lor mobile funcţionau rar, iar Mercy nu investise în internet prin satelit. Un păcat în ochii lui Kaylie. Mercy a numit-o detoxifiere.

Cum am supravieţuit ca adolescent fără un test BuzzFeed care să-mi distragă atenţia?

Mercy a avut nici un timp liber ca adolescentă. Părinţii ei o ţineau pe ea şi pe fraţii ei într-o continuă mişcare. La o fermă era mereu de lucru. Să-i spui unui părinte că se plictiseşte ar fi dus la ore de muncă fizică.

Pentru a combate problema lui Kaylie, au făcut o listă de proiecte pe care să le abordeze la cabană. Proiecte interesante care au captat imaginaţia lui Kaylie. Deşi Kaylie dorea să conducă o brutărie sau un magazin de deserturi, Mercy a văzut în nepoata ei creierul unui inginer înnăscut. Îi plăcea să rezolve probleme. Şi erau multe la cabană.

Uneori, Kaylie era copleşită de gândul la toate articolele zilnice care puteau dispărea în caz de urgenţă. „Ce se întâmplă dacă rămânem fără bicarbonat de sodiu?”, o întrebase ea odată pe Mercy. „Este un element de bază pe care îl folosesc în fiecare zi.” Mercy a îndemnat-o să cerceteze problema, dar răspunsul a deprimat-o pe nepoata ei. „Ar trebui să îl extragem din Colorado. Există nişte înlocuitori, dar nu va fi la fel.”

„Nu mergem în Colorado.”

Preocupările TEOTWAWKI ale lui Kaylie erau mai mici decât preocupările mari ale lui Mercy legate de căldură, apă şi mâncare.

În timpul acestei călătorii, proiectul lui Kaylie a fost să creeze o maşină de spălat rufe, împreună cu batoanele ei de săpun. Mercy nu se gândise niciodată la spălătorie. Cabana ei avea un pârâu; ea ar fi avut un fel de săpun. Aceste două lucruri erau suficiente pentru ea. Şi undeva în magazie era o placă de spălat de modă veche.. Pentru Mercy problema era minoră. Dar Kaylie era hotărâtă, iar Mercy a văzut-o ca pe o binecuvântare pentru a o ţine ocupată.

Nepoata ei avea instrucţiuni de pe un site web. În ultima călătorie, Kaylie adusese proviziile şi Mercy se spălase pe mâini de proiect. O privire la complicatele fotografii pas cu pas o convinsese pe Mercy să se mulţumească cu pârâul şi placa de spălat.

O găleată mare, lemn, ţevi de plastic, plasă. Fotografiile arătau o gheară uriaşă ataşată de o plasă plină cu haine care se scufunda într-o găleată şi care stoarcea cumva săpunul şi apa cu fiecare scufundare.

Mercy indicase un sistem similar care funcţiona doar cu un piston de toaletă şi o găleată. Kaylie îşi încreţise nasul.

Kaylie şi proviziile ei erau afară, în hambar. Mica cabană în formă de A nu avea spaţiul necesar pentru ca Kaylie să îşi întindă proiectul. Conform site- ului, asamblarea ar dura opt ore.

Perfect.

Amândouă de fapt, făceau o echipă bună. Mercy se uita la imaginea de ansamblu, iar Kaylie lua în considerare detaliile mai mici, cum ar fi săpunul de rufe şi deodorantul. Mercy nu s-a gândit niciodată la nevoia de deodorant după un

dezastru. Cum mirosea ea nu era o prioritate. Dar dacă Kaylie era hotărâtă să încerce ceva, Mercy nu-i stătea în cale.

Kaylie a folosit ulei de nucă de cocos, bicarbonat de sodiu (prin urmare, o parte din grija bicarbonat de sodiu) şi amidon de porumb pentru a prepara un deodorant despre care amândoi au fost de acord că nu era rău.

Mercy nu mai achiziţionase atât de mult ulei de nuc de cocos în viaţa ei. Kaylie îl cerea pentru tot. Coacere, gătit, deodorant, şi chiar săpun de rufe, astfel Mercy a adăugat găleţi mari din el la stocul ei.

Mama şi tata nu au depozitat niciodată ulei de nucă de cocos.

Gândul că fiica lor devenise o generaţie de prepper cu gândire milenară o facea să rânjească.

De asemenea, părinţii ei nu se gândiseră niciodată la un sistem de securitate cu camere de vedere pe timp de noapte. Acesta era principalul motiv pentru care Mercy îşi adusese laptopul la cabană. Sistemul arăta mai multe imagini de afară.

Soarele de la amiază era strălucitor, iar Mercy se bucura la gândul că sistemul ei fotovoltaic îi absorbea energia. Astăzi era o zi în care cerul albastru şi soarele pretindeau că nu trecuse nicio furtună uriaşă ieri după-amiază şi că pământul nu era îngropat în zăpadă. S-a îmbrăcat şi a ieşit la hambar să ia o lopată de zăpadă. Kaylie stătea pe podea, adâncită în ţevi şi plase de plastic pentru maşina ei de spălat rufe.

„Mă duc să mă plimb un pic”, i-a spus Mercy, uitându-se la mizeria uriaşă.

„Ţi-ai luat radioul?” întrebă Kaylie, fără să ridice privirea după ce a înnodat un cablu prin plasă.

„Bineînţeles. Unde e al tău?”

Kaylie şi-a plesnit buzunarul gecii.

Când o adusese prima dată pe Kaylie la cabană, Mercy îşi dăduse seama că cele două aveau nevoie de o sursă de comunicare. Radiourile cu două căi erau de încredere. Când fusese singură, Mercy nu simţise nevoia de comunicare. Nu îi păsa cine nu putea ajunge la ea. Acum priorităţile ei erau altele. Truman sugerase de mai multe ori un telefon prin satelit. Dar, din nou, lui Mercy îi plăcea să fie deconectată de lume... dar nu de nepoata ei.

Cu lopata de zăpadă pe umăr, şi-a scos telefonul mobil în timp ce urca pe drumul întortocheat spre cabana ei. Nu avea semnal.

Nici o surpriză.

De fiecare dată când mergea la cabană, se plimba pe terenul ei, căutând probleme sau semne că cineva i-ar fi găsit ascunzătoarea. Cu câteva veri înainte, îşi încercase mâna cu laţuri pentru a prinde vânat mic şi prinsese o veveriţă într-una dintre capcane. Încă de când era copil, urmărise micile creaturi cu dungi care se mişcau jucăuşe prin pădure. Cu siguranţă nu meritau să fie prinse pentru mâncare. A pus capcanele deoparte, mulţumită că au funcţionat, dar nemulţumită că a prins ceva care semăna mai mult cu un animal de companie decât cu o masă.

Urmele de cauciuc de ieri erau clare şi îi uşurau mersul pe jos, dar, în ochii ei, acestea îi anunţau locaţia lumii. Planul ei era să netezească urmele care duceau la aleea ei. Îşi încrucişa degetele ca un alt vehicul să fi trecut pe acolo, continuând urmele dincolo de aleea ei. Altfel, un set de urme care pur şi simplu se opreau în centrul drumului ar fi atras cu siguranţă atenţia.

Cincisprezece minute mai târziu, a fost încântată să vadă că un vehicul a continuat să treacă pe lângă intersecţia ei. Ea a umplut şi a netezit virajul Tahoe-ului ei în aleea ei.

Nu putea egala pătura perfectă de zăpadă, dar cel puţin nu mai atrăgeau atenţia. Nu era îngrijorată de cei câţiva vecini care locuiau în zonă; fiecare îşi vedea de treaba lui. Ceea ce o neliniştea era gândul că vreun trecător băgăreţ se va hotărî să exploreze pe unde mergeau urmele misterioase.

Îşi croia drum pe alee, intenţionând să meargă suficient de departe pentru a nu fi văzută de pe şosea, când a auzit un motor. Mercy s-a mutat la adăpostul copacilor, alegând o ascunzătoare care să ofere o vedere clară asupra vehiculului care se apropia. Îşi trase răsuflarea la vederea SUV-ului lat cu aspect militar.

Hummerul lui Christian?

Vehiculul se mişca încet, ca şi cum ocupanţii lui ar fi căutat ceva. Mercy a zărit chipul frumos al lui Christian la volan. Pe celălalt scaun era o femeie cu părul negru. *Salome?* Inima ei a accelerat. *De ce este ea cu Christian?*

Ambii adulţi continuau să se întoarcă pentru a studia marginile drumului.

Există un singur lucru pe care l-ar putea căuta aici: pe mine.

A ieşit din ascunzătoarea copacilor şi a fluturat lopata în timp ce se îndrepta spre drum. Salome a reperat-o prima, arătând cu degetul şi apucându- l de umăr pe Christian. SUV-ul s-a apropiat de ea şi a oprit. Când Salome a coborât geamul, Mercy a zărit faţa încântată a lui Morrigan pe bancheta din spate. Fata o recunoscuse.

Salome şi Christian păreau epuizaţi, dar uşuraţi.

Cei trei adulţi s-au holbat unul la celălalt pentru o secundă lungă.

De două ori mi-a spus Christian că nu ştia cine era Salome. Supărarea i-a crescut în piept. *Unde naiba a fost ea?*

„Mă căutaţi pe mine?” a întrebat Mercy în cele din urmă.

„Ne-am oprit în alte două locuri, încercând să-ţi găsim cabana”, a răspuns Christian. Salome tăcea, ochii ei negri studiind-o pe Mercy. Mercy se holba şi ea.

„De ce? Şi de unde ai ştiut că trebuie să cauţi casa mea?”

„În noaptea în care ai găsit-o pe Morrigan, am ştiut că ţi-ai părăsit recent locuinţa”, a afirmat Salome. „Am decis să încercăm.”

„Asta tot nu-mi spune de ce sunteţi aici.” Sentimentul ei de intimitate sa evaporat, lăsându-i o senzaţie de rău în stomac.

Cei doi din vehicul schimbară o privire.

„Şi cum naiba sunteţi voi doi împreună?” a răbufnit Mercy. „Christian mi-a spus că habar nu avea cine eşti.”

Mai multe priviri schimbate.

S-a întâmplat ceva.

„Putem să stăm jos şi să vorbim undeva?” a întrebat Christian. „E o poveste lungă.”

„Eu, restul FBI-ului şi şeriful comitatului încercăm să ajungem la finalul *poveştii tale lungi* de aproape o săptămână. Acum te hotărăşti să vorbeşti?” Sa holbat la Christian. *Am avut încredere în el. Am lăsat vechea noastră prietenie să-mi afecteze bunul simţ. Gata cu asta.*

„Te rog.” Salome i-a ţinut privirea lui Mercy.

Mercy a simţit o înţepătură ciudată în craniu. *Nu avea rost să stea în zăpadă.* „Fă dreapta acolo, intră vreo şase metri şi apoi aşteaptă-mă. O să încerc să-ţi acopăr urmele.” *Din nou.*

Mercy fumega în timp ce îşi refăcea treaba. Arăta mai jalnic decât înainte, dar nu-i păsa.

Ar fi bine să aibă o poveste pe cinste.

Capitolul 35

Urme?

Truman a încetinit când a zărit mai multe seturi de urme de cauciucuri ieşind de pe drumul principal spre aleea Oliviei Sabin. S-a oprit, opţiunile trecându-i prin cap. De obicei, virajul era invizibil dacă nu îl căutai – la fel ca virajul spre cabana lui Mercy. Urmele de cauciuc erau recente; nu mai căzuse zăpadă de aproape douăsprezece ore.

Era la aproximativ zece minute de cabana lui Mercy. Putea să meargă mai întâi acolo şi să vadă dacă ea voia să meargă cu el la cabana Sabin.

Şi dacă Mercy este la familia Sabin chiar acum?

Nu ştia de ce ar fi acolo, dar Mercy fusese acolo cu câteva nopţi înainte, când el nu putuse da de ea.

Salome ar putea fi acolo.

Sau poate şeriful din Deschutes County. Verificând locul… hrănind animalele.

Dacă au uitat să hrănească animalele?

„Rahat.” Truman a tras de volan şi a intrat pe alee, gândul la puii de capră înfometaţi luând decizia în locul lui. Drumul se răsucea şi se întorcea mai mult decât îşi amintea. Cel puţin alte două vehicule circulaseră pe el de la ninsoarea de ieri. Copacii au început să se degajeze şi casa Sabin a apărut, părând singură şi abandonată, cu excepţia SUV-ului Lexus negru al lui Christian parcat în faţă.

Truman călcă pe frână. *Christian sau Salome? Sau*

amândoi?

A parcat pe partea cea mai îndepărtată a casei, ceea ce i-a permis să vadă casa, hambarul şi Lexus-ul deodată, lăsând în acelaşi timp suficient spaţiu între el şi casă. A stat în cabină pentru câteva momente, gândindu-se la următoarea mişcare. Radioul său nu ar fi funcţionat aici şi îşi verificase deja telefonul. Nu avea semnal pe mobil. Până la departamentul şerifului era aproape o oră de condus. *Sau aş putea vorbi chiar eu cu Christian.* Omul părea normal în timpul interacţiunilor lor, dar *cineva* împuşcase şi lăsase un om mort pe proprietatea Lake.

Putea avea trăgaciul uşor.

Truman a verificat pistolul de pe partea lui, a desfăcut puşca de pe bord şi a coborât din SUV, ţinând vehiculul între casă şi el.

A sprijinit puşca de aripă, şi-a strâns mâinile în jurul gurii şi a strigat: „Alo! E cineva acasă? Sunt şeful Daly de la Eagle's Nest!” Tăcere.

„Christian?”, a strigat el. A scanat ferestrele casei şi corralierele hambarului.

Nicio mişcare.

Când detectivul Bolton îl condusese prin casa goală a lui Christian Lake, mai devreme în acea dimineaţă, aceasta arătase impecabilă. Nu altfel decât în ziua în care Truman fusese acolo. Micuţa cabană în care se presupunea că locuiseră Salome şi Morrigan părea locuită, exact la ce s-ar fi aşteptat cu un copil de zece ani care locuia acolo.

Dar ambele case se asemănau în goliciunea lor absolută.

Ferma Sabin nu părea goală. O prezenţă pândea. Poate că Lexus-ul influenţase felul în care se simţea, dar putea să jure că cineva îl privea.

A strigat din nou numele lui Christian.

Truman a auzit glonţul lovind metalul de pe cealaltă parte a SUV-ului său înainte de a auzi zgomotul armei. A căzut în zăpadă, apucând puşca în timp ce se strecura în spatele anvelopei. Nu putea să respire. Un alt glonţ a lovit Tahoe-ul. *Venea dinspre casă.*

Trăgătorul avea avantajul, iar Truman nu avea cum să cheme întăriri. Panica îi bubuia în piept, accelerându-i bătăile inimii.

Ieşi naibii de aici.

Întinzându-se, a tras de mânerul portierei şoferului şi s-a târât stângaci înăuntru, ţinându-şi capul sub bord şi aşteptându-se să primească un glonţ în cap în orice moment. Cu mâinile transpirate, a apăsat butonul de pornire, a pus maşina în marşarier şi a închis portiera. Tot într-un ghem ciudat, a încercat să manevreze piciorul până la pedala de acceleraţie, ţinând capul în jos.

Motorul Lexusului a pornit.

Încă o lovitură. De data aceasta, nu s-a auzit niciun zgomot în metalul maşinii sale. În schimb, a fost o bufnitură distinctă şi apoi un şuierat de aer. Truman a îngheţat, străduindu-se să audă fluierul deasupra sunetelor celor două motoare. A mai fost o împuşcătură, o altă bufnitură şi un alt fluierat.

A tras în cauciucurile mele.

Tahoe-ul lui a coborât încet pe partea pasagerului, iar motorul Lexusului a devenit tot mai slab. Truman a ridicat capul şi s-a uitat pe geamul din spate când Lexus-ul a dispărut în jurul primului viraj.

A tras adânc aer în piept pentru a-şi încetini inima. *Cel puţin gloanţele sunt în vehiculul meu, nu în creierul meu.*

O amintire a rănii lui Brent Rollins i-a trecut prin minte. Şi-a oprit amintirea.

Şi-a şters umezeala de pe frunte, a coborât cu puşca încă în mână şi s-a plimbat în jurul vehiculului său. Două cauciucuri dezumfl ate l-au întâmpinat. „La naiba.” A cercetat proprietatea. Era linişte, dar asta nu însemna că era singur.

Zece minute mai târziu, cverificase casa şi hambarul şi ştia că era singur, cu excepţia animalelor. Le verificase hrana şi toate aveau mâncare proaspătă în ţarcuri.

Asta înseamnă că Salome e cea care fusese aici? Şi a tras în mine?

S-ar fi deranjat Christian să hrănească animalele? Întrebările fără răspuns îi înghesuiau creierul.

A intrat din nou în casă, ceva îl frământa. Trecuse prin casă pentru a elibera rapid camerele, dar acum se uită mai atent în camera Oliviei. Sertarele fuseseră golite pe podea şi lumânările aruncate la pământ. *Ar fi făcut asta echipa de cercetare a probelor?* El a scuturat din cap. Nu exista niciun motiv să arunce lumânările pe jos. O piesă de artă zăcea pe podea, cu sticla spartă.

Truman a aruncat o privire în celelalte dormitoare şi a văzut aceeaşi neglijenţă.

A verificat camera cu cuţite. Nu fusese atinsă. Recipientele de sticlă erau încă bine aliniate pe rafturi, iar cuţitele în rânduri ordonate. *Ciudat.*

În hambar, nici camera meşteşugarilor nu fusese deteriorată.

Căuta cineva ceva? Sau distrugerea fusese făcută din furie?

Oricât de curios ar fi fost cu privire la pagube şi la cine trăgea în el, Truman avea o problemă mai actuală.

Cum o să ies de aici?

$$$

Mercy era în alertă maximă, pregătită să nu creadă nici un cuvânt din partea celor două persoane de peste masă. Salome rămăsese tăcută, ochii ei negri evaluând-o pe Mercy şi împrejurimile. Prima dată când se întâlniseră, Salome fusese înfierbântată şi stresată din cauza fiicei ei. Femeia aceasta era rece, calmă şi stăpână pe situaţie. Mercy nu era sigură ce parte prefera.

Mercy a fost încântată să vadă că Kaylie a aşteptat până când Mercy a sărit din Hummer-ul lui Christian înainte de a ieşi din hambar pentru a vedea cine a sosit. Ea auzise motorul ciudat, dar rămăsese ascunsă până când ştia că era prietenos.

Acum nepoata ei îi distragea atenţia lui Morrigan punându -i întrebări despre educaţia la domiciliu în timp ce ea făcea cafea şi scotea prăjituri de casă pentru oaspeţii lor.

Oaspeţi?

Mercy i-a cerut lui Kaylie să-i arate lui Morrigan proiectul ei de maşină de spălat în curs de desfăşurare. Morrigan s-a uitat la mama ei, iar Salome a dat din cap. O pâlpâire a străfulgerat în ochii mamei; nu se simţea pe deplin confortabil să-şi scape fiica din ochi. Kaylie a luat-o de mână pe tânără şi au ieşit pe uşa din spate. Salome s-a holbat la uşa de lemn după ce au plecat, ca şi cum şi-ar fi dorit să poată vedea prin ea.

Nu erau uşi franţuzeşti drăguţe din sticlă în spatele casei lui Mercy. Prea uşor de spart. Uşile ei erau solide şi puternic întărite, şi aveau încuietori multiple. Avea ferestre înalte care lăsau să intre soarele. Se puteau sparge, dar nu erau uşor de accesat.

Pregătire.

Mercy a prins privirea lui Salome. Era timpul pentru răspunsuri. „Unde ai fost?” Era mândră că nu a ţipat întrebarea la femeie.

„Am stat cu Christian”, a spus Salome în linişte.

„Erau urmele Hummer-ului tău la ea acasă după ce a dispărut de la noi?” Mercy l-a întrebat pe Christian.

„Da, am fost să luăm câteva dintre lucrurile ei şi ale lui Morrigan.”

Tonul lui calm nu a ajutat la frustrarea care creştea în pieptul lui Mercy. „Ştii că FBI-ul o caută, nu? Este suspectă în cazul *uciderii tatălui tău.”* Mercy i-a aruncat cuvintele lui Christian, fără să-i pese cât de dur a sunat. Cei doi blocaseră în mod deliberat ancheta, iar Mercy era furioasă.

„Nu l-am ucis eu pe judecătorul Lake.”

Mercy se uită la Salome. *La naiba, e o clientă cool. Nici un fir de păr ciufulit.*

„De ce ai fost la biroul lui în ziua în care a fost ucis?” Culoarea se năpusti de pe faţa lui Christian şi el rămase foarte nemişcat.

Aha. Noutăţi pentru el.

„Îl văd mereu când sunt în Portland.”

„Da?” Surpriza i-a răsunat în voce când s-a întors spre ea. „Îl cunoşti pe judecătorul Lake?” a întrebat Mercy.

„Îl cunosc de când eram mică. Mama îi datorează faptul că ne-a salvat de tatăl meu. Au păstrat legătura în toţi aceşti ani, iar eu iau adesea prânzul cu el când sunt în Portland.” Şi-a aplecat capul. „Nu ţi-am spus niciodată, Christian, pentru că ştiu cât de mult îţi displace, iar mama mea l -a pus întotdeauna pe un piedestal. Era important pentru ea.”

„Ce ţi-a spus?” Christian şi-a înecat cuvintele.

Mercy a preluat controlul conversaţiei. „Dacă Salome nu

l-a ucis pe judecător, *cine a făcut-o? ”*

„Când am auzit prima dată despre uciderea mamei mele şi a judecătorului”, a răspuns Salome, ”am fost sigură că tatăl meu a făcut-o. A jurat să se răzbune pe judecătorul care l-a închis şi pe mama pentru că a depus mărturie împotriva lui. Acesta este motivul pentru care ne-am ascuns cea mai mare parte a vieţii mele.”

„Antonio Ricci”, a afirmat Mercy, mulţumită de felul în care ochii Salomei s-au mărit. „Asta nu este posibil. În prezent se află în închisoare.”

„Am presupus că a ieşit, şi am luat-o imediat pe Morrigan în ascunzătoare. M-am dus la Christian, iar el m-a lăsat să stau într-una dintre cabanele de pe proprietatea lui. Am crezut că era tatăl meu până ieri, când Gabriel a tras în noi.”

„ Ce? ” Şocul a blocat muşchii lui Mercy. *Gabriel?*

Christian a dat din cap, cu ochii deznădăjduiţi.

„Nu ai auzit ce s-a întâmplat ieri la mine acasă?”

„Nu.” Mercy a simţit cum interviul îi scapă din nou din mână. „Aici nu există semnal mobil sau internet.”

El a împărtăşit o poveste despre uciderea lui Brent Rollins şi scăparea la limită a lui Salome.

Mercy nu a putut vorbi timp de zece secunde în timp ce mintea ei încerca să proceseze violenţa. Brent fusese ucis în timp ce o ajuta pe Salome şi pe Morrigan? *Şi Morrigan a fost martoră la asta?* Majoritatea copiilor s-ar fi ghemuit într-o minge, refuzând să vorbească sau să se mişte.

Mercy simţea nevoia să facă asta acum.

„De ce? De ce ar încerca Gabriel să te omoare?” a întrebat-o Mercy pe Salome în timp ce încerca să rămână concentrată.

„Nu ştiu.”

Ea se abţine.

„Nu vom ajunge nicăieri dacă voi doi nu-mi spuneţi *totul?”* Mercy se uită de la Salome la Christian.

„A refuzat să meargă la poliţie, îngrijorată că tatăl ei ar putea avea încă vreo influenţă în interior”, a spus Christian. „Am încercat să o conving să le spună timp de două zile. Noaptea trecută am convins-o că ar fi în siguranţă să vorbească cu tine.”

„Atunci vorbeşte”.

Salome i-a întâlnit solemn privirea. „Cred că Christian ştie mai multe...” O explozie a zguduit mica cabană. Pentru o fracţiune de secundă, cei trei s-au holbat unul la altul, şocaţi. Ce s-a întâmplat? Mercy a aruncat o privire în sus, mulţumită să vadă că acoperişul ei era încă intact, apoi a căzut sub masă, cu urechile ţiuind. Salome a zburat de pe scaunul ei, năpustindu-se spre uşă. *„ Morrigan!”*

Christian a placat-o, trântind-o de podeaua de lemn. Ea s-a luptat, lovindu-l cu piciorul şi pălmuindu-l. „Dă-mi drumul!” a ţipat ea.

„Nu ştii ce e acolo afară!”, i-a strigat el în ureche.

Mercy s-a strecurat de sub masă, şi-a luat pistolul şi puşca şi s-a avântat în dreptul unei mici ferestre blindate din faţa casei, riscând o privire. Hummerul era în flăcări.

Inima i s-a oprit. *Kaylie?*

La o duzină de metri dincolo de Hummer, ea a zărit grila unui alt vehicul pe aleea ei. Restul era ascuns de vedere în jurul unei curbe.

Companie.

$$$

Truman a oprit ATV-ul în mijlocul drumului şi s-a holbat. Un nor negru se înălţase pe cer deasupra pădurii după explozie. Transpiraţia îi curgea pe spate lui Truman la acea privelişte. *Asta e direcţia cabanei lui Mercy.*

Sunt încă la kilometri depărtare.

Dacă e rănită?

Sau mai rău?

Găsise ATV-ul în hambar. Era de mărimea unui copil şi nu se mişca atât de repede pe cât ar fi trebuit din cauza greutăţii lui şi a adâncimii zăpezii. Cel puţin era ceva. Se hotărâse să meargă pe jos cele aproximativ şapte mile până la cabana lui Mercy, dar apoi zărise ATV-ul.

Greaţa i se învârtea în stomac în timp ce se uita la fum. *Oricine a tras în mine s-a dus la Mercy.*

Şi-a verificat telefonul pentru a zecea oară, iar inima i-a tresărit la o singură bară de acoperire. A cerut întăriri de la poliţie şi o ambulanţă. *Pentru orice eventualitate.* A încercat telefonul mobil al lui Mercy şi a intrat direct în căsuţa vocală. Vocea ei veselă, care îi cerea să lase un mesaj, l-a făcut să vrea să ţipe în telefon şi să-i ordone să răspundă şi să-i spună că este bine.

În schimb, a închis şi şi-a şters umezeala de pe buza superioară.

Continuă.

Truman a mărit presiunea degetului mare pe acceleraţie.

Capitolul 36

Mercy a intrat în acţiune.

A coborât toate jaluzelele şi şi-a deschis laptopul, apoi a scos vederi exterioare ale proprietăţii. Christian o ţinea pe Salome imobilizată la podea. Ea ţipa şi lovea cu piciorul în el, ca o mamă disperată să ajungă la fiica ei. Privirea lui îngrozită a întâlnit-o pe cea a lui Mercy.

„Fă-o să tacă ”, a şuierat Mercy.

Ea a scos radioul cu două căi din buzunar. „Kaylie? Eşti bine? Este Morrigan cu tine?”

Mercy a aşteptat.

Cabana a rămas tăcută când Salome şi-a tăiat ţipetele, privirea ei fixată pe micul radio din mâna lui Mercy. „Kaylie?” Mercy a întrebat din nou.

„Morrigan şi cu mine suntem bine”, a şoptit vocea lui Kaylie prin difuzor.

Salome s-a moleşit sub mâinile lui Christian şi a plâns liniştită.

Uşurarea a făcut-o pe Mercy să vrea să facă la fel. A scanat cele patru vederi de pe laptopul ei. „Unde eşti?”, a întrebat-o ea pe Kaylie. Hummerul fumega şi ardea. *Cum?* Să arunci în aer un vehicul nu era uşor; era nevoie de planificare.

Inima i s-a oprit când a zărit un bărbat cu un pistol în mână deschizând uşa hambarului. A făcut o pauză şi s-a uitat înapoi la casă peste umăr. Mercy s-a aplecat mai aproape de ecran, gâtul închizându-i-se când i-a recunoscut chipul. Nu. Bărbatul dispăruse înăuntru, unde nepoata ei o dusese pe Morrigan.

„Shhh, mătuşă Mercy.” Kaylie abia putea fi auzită. „Nu vorbi.”

Mâinile lui Mercy au îngheţat şi ea aproape a scăpat radioul. Kaylie trebuie să-l fi auzit pe bărbat intrând în hambar. *Vocea mea ar putea da locaţia lor.*

Te rog să nu uiţi de dulap. Vărsăturile îi urcară pe gât şi ea îşi strânse dinţii.

Cum o pot scoate pe ea şi pe Morrigan de acolo? Nu se putea grăbi în hambar cu un om înarmat şi posibili ostatici înăuntru.

S-a uitat înapoi la Christian, care stătea pe podea lângă femeia prăbuşită, cu pieptul zvâcnindu-i, capul între genunchi şi mâinile strângându-i craniul.

„A fost fratele tău", a afirmat Mercy. „Fratele tău a aruncat în aer Hummer-ul."

Capul i s-a ridicat, ochii i s-au deschis larg. *„E aici?"*

„Şi acum e în hambar cu Morrigan şi Kaylie."

„ Ce? " Salome a început să se ridice.

„Cred că se ascund. Există o cameră secretă în hambar."

Salome s-a îndepărtat de Christian, cu furia pe faţă. „Te-am lăsat să-ţi duci secretul, ştiind că mi-l vei spune când va fi timpul", a spus ea. *„E timpul?"*

$$$

La sunetul exploziei, Kaylie a păşit tremurând spre uşa hambarului şi sa uitat printr-o crăpătură. Vehiculul negru era în flăcări, dar casa părea în regulă. Ea a atins radioul din buzunar. Mercy o învăţase să se ascundă mai întâi. Să pună întrebări mai târziu.

Pregătire.

Împotrivindu-se impulsului de a fugi spre casă, a ghidat-

o pe Morrigan după spatele fals al unuia dintre dulapurile de depozitare ale hambarului şi sau închis înăuntru. Morrigan se năpustise spre uşile hambarului la zgomotul exploziei, dar Kaylie o blocase. Vorbise repede, calmând-o pe fată şi implorând-o să tacă. Ascunzătoarea lor părea să fie doar un alt dulap dintr-un şir lung, dar rafturile se înclinaseră, expunând un spaţiu suficient de mare pentru ca doi adulţi să se poată ascunde. S-au strecurat înăuntru şi au găsit apă, mâncare şi o lanternă ascunsă într-un colţ. Kaylie a aprins lanterna şi i-a mulţumit mental mătuşii ei pentru paranoia ei.

„Dar mama mea”, a implorat Morrigan.

Kaylie îi arătă radioul. „Mătuşa mea ne va contacta.”

„Sun-o!” Lacrimile au inundat obrajii lui Morrigan.

„Shhh. Nu, regula este că ea ajunge mai întâi la mine.”

Câteva secunde mai târziu, Mercy a făcut exact asta, iar Morrigan s-a calmat.

Scârţâitul distinctiv al uşii hambarului a răsunat şi Kaylie a prins o mână peste gura lui Morrigan, privirea ei ordonându-i fetei mai tinere să tacă. „Shh, mătuşă Mercy. Nu vorbi”, a şoptit ea prin radio. Ochii lui Morrigan s-au lărgit, dar a tăcut, iar Kaylie şi-a îndepărtat încet mâna.

„O să sting lanterna”, i-a spus ea lui Morrigan, cuvintele ei aproape fără sunet.

Fata a luat mâna lui Kaylie, strângând-o puternic, şi a dat din cap.

Kaylie a stins lumina, cu imaginea feţei îngrozite a lui Morrigan arsă în retina ei.

Şi-a alunecat mâna pe spatele uşii ascunse în întunericul absolut, pipăind zăvoarele interioare. Le-a încuiat în tăcere pe cele trei, clicurile lor fiind inaudibile, deşi vibrau sub vârfurile degetelor ei tremurânde. Respiraţia panicată a lui Morrigan umplea spaţiul mic. Kaylie s-a aplecat mai aproape

de fată. „Respiră cu mine”, a şoptit ea, luând cealaltă mână a copilului. Împreună au respirat lung şi lent.

În interiorul hambarului se auzeau trântiri şi lovituri. Kaylie şi-a imaginat intrusul lovind PVC-ul maşinii ei de spălat şi deschizând dulapurile. Sticla s-a spart pe beton. Morrigan a sărit, pierzând ritmul respiraţiilor lor.

Kaylie a strâns mâinile fetei în modelul respiraţiei, iar Morrigan s-a chinuit să se aşeze din nou în ritm.

Fructele şi legumele pe care le-am pus la conservă sunt singurele obiecte din sticlă din hambar.

Tâmpitule.

Căutarea foşnitoare a dulapurilor se apropia. Freamătul trecu prin Morrigan şi urcă pe braţele lui Kaylie. Kaylie a masat mâinile copilului, încercând să-i transmită linişte.

Sunetul de rupere a ţesăturii a umplut hambarul. Ruptură după ruptură. Îşi imagină cearşafurile şi prosoapele pe care Mercy le depozitase împreună cu materialele medicale, destinate utilizării ca bandaje sau garouri.

Distruge tot ce avem.

Distrugerea copilărească a şocat-o. *De ce? Cine face asta?*

Un zgomot metalic slab, dar scurt, de înşurubare îi ajungea la urechi. Din nou şi din nou. Fiecare zgomot a fost urmat de un sunet *phsst* şi apoi de o stropire pe care Kaylie nu a putut identifica.

Bărbatul mormăia în timp ce se muta la un dulap mai apropiat şi îşi continua distrugerea, vocea lui devenind mai puternică.

„Aha!” Foşnetul s-a oprit, iar Kaylie a auzit două zgârieturi lungi, ca şi cum ceva greu ar fi fost târât de pe rafturi.

Mintea ei se străduia să descifreze zgomotul. Cutiile de

combustibil.

Mercy depozita benzină, motorină şi kerosen. Roşu, galben şi albastru. Indicatori de culoare pe care Kaylie îi memorase când era copil. În ianuarie, o ajutase pe Mercy să-şi înlocuiască rezerva la toţi cei trei combustibili. Sunetele de răzuire veniseră din direcţia în care era depozitată benzina. Recipientele roşii de plastic străluceau clar în ochii minţii ei.

Va da foc hambarului?

I-a dat drumul uneia dintre mâinile lui Morrigan şi a desfăcut două dintre încuietori, degetele ei plutind deasupra celei de-a treia, gata să iasă în fugă la primul sunet sau miros de foc. Îşi lipi urechea de crăpătura uşii ascunse şi se strădui să audă. Paşii lui au devenit mai liniştiţi şi ea a auzit scârtâitul distinctiv

al uşii hambarului. Hambarul avea o uşă mai mică în spate, dar Mercy o fixase din interior cu un lanţ şi un lacăt greu.

Paşii s-au întors. Kaylie s-a aplecat înapoi de uşă şi şi-a ţinut respiraţia. Încă două zgârieturi. Paşi în retragere.

Mai multă benzină.

Inima ei încerca să iasă din piept şi se întreba dacă Morrigan o auzea.

„Ce face?” a şoptit fata.

„Nu ştiu”, a minţit Kaylie. Nu puteau părăsi dulapul acum; el făcea mai multe drumuri.

Kaylie s-a sprijinit de uşă, cu urechea din nou la crăpătură, şi a aşteptat momentul în care paşii lui nu s-au mai întors.

$$$

Furioasă, Mercy s-a năpustit asupra Salomeei după ce aceasta l-a acuzat pe Christian de secrete. Femeia crease o dramă în timp ce prioritatea lui Mercy era să le ducă pe cele două fete în siguranţa casei. Mintea ei se învârtea cu posibilităţi. *Kaylie mi-a spus să fac linişte, deci asta înseamnă că l-a auzit pe bărbat.* Cu siguranţă adolescenta ar merge imediat la dulap; pe care o exersaseră în mod repetat pentru a face faţă unei invazii a proprietăţii. Camera ascunsă era slabă în comparaţie cu securitatea cabanei, dar măcar era ceva.

Îi mulţumi simţului de precauţie care o determinase să construiască spatele fals în dulap.

„Cum adică are secrete?” Mercy a provocat-o pe Salome. Ea se uită la ecran. Bărbatul încă nu ieşise din hambar. *Trebuie să intru acolo.*

„Ştie de ce Gabriel ar încerca să mă omoare”.

Şocată, Mercy a încrucişat privirile cu vechiul ei prieten, văzând adevărul în ochii lui. Inima i s-a scufundat. „Christian?”, a şoptit ea.

„Nu am visat niciodată că o va ucide pe mama ta... sau pe tatăl meu.” El şi-a coborât din nou capul, mâinile apăsându-i pe urechi, ca şi cum ar fi putut să nu audă ororile.

„Ce s-a întâmplat?” Mercy a făcut un pas în direcţia lui, vrând să-l tragă de păr, să-l scuture, să-l lovească. Orice.

Capul lui s-a ridicat şi el şi-a ridicat braţele în semn de apărare în direcţia 1 5 5 5 1 5 ei.

Mercy s-a oprit, realizând că îşi ridicase pistolul. L-a coborât imediat lângă ea.

„Cu mult timp în urmă, tatăl meu mi-a spus că a avut un copil cu o altă femeie.”

Respiraţia lui Salome s-a întretăiat.

„Eram tânăr, dar avea sens. Când am aflat, el şi mama divorţaseră de aproximativ zece ani, dar certurile pe care le avuseseră toată viaţa mea erau încă proaspete în mintea mea. Ţipetele mamei… cuvintele ei… acuzaţiile ei.” Ia aruncat o privire lui Salome, iar femeia întunecată s-a holbat înapoi la el, cu privirea fixată pe chipul lui; era lipsită de expresie, dar nările îi fluturau ca şi cum ar fi mirosit ceva urât.

Christian nu putea să se uite la ea mai mult de o fracţiune de secundă.

Salome este acel copil. Înţelegerea a cuprins-o pe Mercy. *Ea este sora lui vitregă.*

„Mama mea a dus o campanie vocală neîntreruptă de ură împotriva tatălui meu. Gabriel a fost hrănit cu această otravă împreună cu mesele lui. Am fost şi eu, dar mintea mea nu funcţiona ca a lui Gabriel. A lui a absorbit-o ca un burete. Am lăsat ostilitatea ei să se rostogolească de pe umerii mei. Chiar şi când eram copil, ştiam că ura nu era ceva ce trebuia să adăpostesc în sufletul meu. Dar de multe ori se înfuria în legătură cu „târfa din pădure” care îl corupsese pe tatăl nostru şi le distrusese căsnicia.”

O singură lacrimă a curs pe obrazul lui Salome.

Mercy şi-a ţinut respiraţia la şocul de pe faţa lui Salome. „Nu ştiam asta”, a şoptit Salome.

„Ştiu”, a spus Christian. „Tatăl meu era beat când mi-a spus. Nu cred că şi-a amintit că mi-a spus, pentru că nu a mai pomenit niciodată de asta.”

„A fost întotdeauna atât de bun cu mine. Când ţi-a spus?”, a întrebat ea.

„A fost imediat după liceu. Am ţinut asta pentru mine tot acest timp.”

„Gabriel ştia cine sunt eu atunci?”

Christian a scuturat din cap. „Sunt aproape sigur că nu ştia.” Vocea lui s-a coborât. „Gabriel nu te-a drogat ca să te pedepsească pentru ceea ce erai; te-a drogat pentru că era un nemernic. A făcut-o mai multor fete în acel an.”

„Ştiai cine sunt în noaptea în care te-ai luptat cu el pentru mine?”

„Nu.” Christian a fost emfatic. „Tatăl meu mi-a spus mai târziu.”

„Despre ce vorbeşti?” a întrebat Mercy în cele din urmă. Cei doi vorbeau de parcă nu mai exista nimeni în cameră. Amintirile şi rahatul erau plăcute, dar afară era un bărbat foarte furios şi două fete care aveau nevoie de ajutor.

Christian a deschis gura, dar Mercy i-a tăiat-o cu un gest al mâinii. „Nu contează. Nu e timp pentru nişte poveşti. Trebuie să ne concentrăm asupra fetelor.” Ea s-a uitat în jurul cabanei. „Acesta este cel mai sigur loc de pe proprietate. Hambarul nu este la fel de fortificat, dar camera ascunsă îşi va face treaba.”

I-a întâlnit privirea lui Christian. „Ce are de gând să facă fratele tău?”

El a tăcut. Bila i-a crescut în gât lui Mercy la privirea devastată de pe faţă.

„De ce?” a implorat Salome. „De ce mă urăşte atât de mult?”

Vinovăţia a umplut faţa lui Christian. „Ghicesc, dar tatăl meu i-a spus mamei mele mama că îşi schimbă testamentul. I-a făcut plăcere să o anunţe că eu încă nu am niciun rol în asta, dar i-a spus şi că Gabriel şi-a distrus ultima şansă. Am dedus că Gabriel împrumutase bani de prea multe ori fără să-i plătească înapoi.” A înghiţit în sec. „Mama mea a fost furioasă că i-a tăiat accesul lui Gabriel... mai mult decât mă aşteptam să fie.” S-a uitat la Salome. „Dacă nu ne lasă bani

nouă, bănuiesc că înseamnă că ţi-i lasă ţie. Probabil că el i-a spus asta, iar ea i-a spus lui Gabriel.” Curiozitatea i-a traversat faţa. „Lai vizitat ani de zile şi el nu ţi-a spus niciodată că e tatăl tău?”

„Nu! Nu a spus niciodată un cuvânt!” Salomeea părea gata să vomite. „Gabriel i-a ucis pentru bani? Şi ne urmăreşte pe Morrigan şi pe mine pentru acelaşi motiv?”

„Vă daţi seama mai târziu”, a afirmat Mercy. „Christian, ştiu că ştii să tragi. Dar tu, Salome?”

Salome a scuturat din cap.

Mercy a verificat imaginile de pe laptopul ei. Nu l-a văzut pe Gabriel. Apoi s-a îndreptat spre seiful înalt de arme din colţ, a rotit cadranul şi a scos o puşcă pentru Christian. Şi-a pus un toc, şi-a aşezat pistolul şi şi-a băgat muniţia în numeroasele buzunare. De sub scaunul unei bănci, a scos trei veste antiglonţ. Iniţial fusese una. Ea a adăugat încă două pentru Kaylie şi Truman cu luni în urmă. Christian a verificat puşca în timp ce Mercy îşi strecura un cuţit la curea şi îi întindea altul lui Salome. „Pun pariu că ştii cum să foloseşti asta.”

„Ştiu.” Salome a luat arma cu uşurinţă şi a examinat echilibrul.

„Erau cuţitele tale din casa mamei tale?” a întrebat Mercy.

Salome mânuia cuţitul ca şi cum s-ar fi născut cu unul în mână.

„Da, mama a început colecţia, dar eu am mărit-o de-a lungul anilor.” Ochii amari, dar plini de speranţă, s-au îndreptat spre Mercy. „Poţi să o aduci pe fiica mea?”

Privirile lor s-au ţinut.

„Categoric. Fiica mea este şi ea acolo.” Incertitudinea şi teama o străbăteau pe Mercy.

Dar încrederea din ochii Salomei i-a trimis o energie liniştitoare pe şira spinării, anihilând teama.

Nu li se va întâmpla nimic. Nu atât timp cât eu încă mai respir.

„Mătuşă Mercy?”

Aproape că a ratat vocea moale a lui Kaylie prin radio. Mercy îl ridică aproape de gura ei. „Da?” şopti ea.

„E un om. Cred că a luat cutiile de combustibil din hambar.”

Mercy s-a învârtit din nou spre laptop, cercetând ecranul. „Nu-l pot vedea.” I-a arătat cu degetul pe Christian şi Salome şi a făcut semn să urce scările până la micul ei pod. „Încearcă să îl vezi de la ferestre.”

„Ce face el cu ele?” Kaylie a întrebat încet. „Morrigan şi cu mine suntem în dulap.”

Kaylie nu ar fi întrebat-o pe Mercy în timp ce Morrigan asculta dacă hambarul era incendiat.

„Nu-l pot vedea chiar acum. O să-mi dau seama.” Ea a făcut o pauză. *„Fii gata,* Kaylie.”

Fii gata să ieşi dacă arde hambarul.

„Întotdeauna”, a venit răspunsul adolescentei.

Răspunsul nepoatei sale a stârnit lacrimi. *Nu puteam s-o iubesc mai mult dacă ar fi fost a mea.*

„Nu ieşi afară decât dacă îţi spun eu sau dacă ai *nevoie.'’”*

„Am înţeles.”

Mercy a băgat radioul înapoi într-un buzunar şi a studiat imaginile camerei sale.

Unde este ticălosul?

Capitolul 37

Am un frate.

Este ca şi cum cineva ar fi încercat să-mi şteargă numele de *unic copil* de pe inimă, dar cuvintele încă se văd printre pete. Au adăugat *„frate”* într-un scenariu provizoriu; cuvântul este ciudat şi dur. Nu se potriveşte. Încă.

Cel mai bun prieten al meu este fratele meu.

Întotdeauna am ştiut că afecţiunea noastră merge mai departe de prietenie. Mă uit acum la el şi inima mea este fericită; ea ştie adevărul. Poate că dacă mi-aş fi ascultat mai atent inima, mi-aş fi dat seama singură.

Dar şi bărbatul de afară este fratele meu. Creierul meu refuză să accepte acest fapt.

„Va da Gabriel foc hambarului?” Îl întreb pe Christian în timp ce mă uit pe fereastra mansardei, cu stomacul în gât, îngrijorată de fiica mea.

Morrigan.

În flăcări.

Trăind adânc în pădure, mama mea avea o mare frică de foc. Una pe care mi-a transmis-o şi mie. Nu doar frica de incendiile din pădure, ci şi o frică personală. *„Ei ard vrăjitoarele”, îmi spunea adesea.*

„Noi nu suntem vrăjitoare ”, îi răspundeam eu.

„Nu contează. Ei cred că suntem, şi asta e tot ce trebuie”.

„Nu suntem în secolul alXVII-lea.”

„Hmph. *Nu fi obraznică.”*

Cuvintele mamei mele îmi răsună în creier în timp ce îl caut pe fratele lui Christian.

„E prea umed”, răspunde Christian. Stă cu corpul lipit de o fereastră în timp ce scrutează exteriorul. „Totul este

acoperit cu zăpadă. Ar fi aproape imposibil să aprindem un foc.”

Mă uit la Hummer-ul fumegând fără să comentez.

„Când eram copii, a avut probleme de două ori pentru că se prostea cu materiale inflamabile.” Dezgustul îi umple vocea. „Mă face să mă întreb de câte ori nu a fost prins.”

„Nu-l putem vedea”, îi raportez eu lui Mercy de la etajul inferior.

„Continuaţi să urmăriţi. E pe undeva”, îmi răspunde ea. „Îi poţi vedea maşina?”

„De-abia. Nu trece mult de faruri”, îi spun eu. Pe fereastra opusă pot vedea hambarul. Nu e fum. O mică reasigurare că Morrigan este încă în siguranţă.

„Gabriel nu mai este un copil”, îi spun lui Christian. „Ceea ce a făcut este de neiertat.” Lacrimile îmi ard în ochi şi mi se strânge gâtul. „Mama mea…” Nu pot să vorbesc.

Christian pare gata să plângă. „Îmi pare atât de rău, Salome. Ştiu cât de specială a fost.”

„Îmi plăcea tatăl tău. Întotdeauna am sperat că voi doi vă veţi repara relaţia. Am încercat să mă înţeleg cu el.”

încăpăţânat.

Ca şi fiul său.

„De ce nu mi-ai spus că e tatăl meu?” Îi şoptesc. „Ai ştiut de ani de zile.”

Nu se întoarce de la fereastră să se uite la mine şi văd încăpăţânarea tatălui său în spinarea lui.

„Nu mi-ai spus că ai fost prietenă cu tatăl meu. Omul care practic m-a renegat”, ripostează el.

„Nu e acelaşi lucru şi tu ştii asta.”

Are eleganţa să dea din cap, iar eu pot spune că se luptă să-mi spună adevărul.

„Nu ştiu. O mulţime de motive.” Aştept.

77 5 5 5 V

„Nu eram sigur că era adevărat. Nu am vrut să răspândesc un zvon.”

„Dar acum crezi că este adevărat?”

„Am făcut nişte cercetări după ce m-ai implorat pentru un loc unde să te ascunzi. Am aflat că tatăl tău nu avea cum să fie tatăl tău natural... era în închisoare la vremea aceea.” În sfârşit mă priveşte în ochi. „Ţi-am găsit certificatul de botez. Ziua ta de naştere nu este cea care crezi tu că este.”

„Când este?” Şoptesc, cu genunchii slăbindu-mi.

„Undeva în septembrie, cred. Nu în martie. Eşti cu vreo şase luni mai tânără decât crezi.”

Îi examinez faţa în căutarea minciunilor. Adevărul pătrunde în aerul din jurul lui, iar eu mă chinui să-mi găsesc respiraţia.

„Nu a fost doar asta”, continuă el. „Ai fost prietena mea cea mai apropiată... Nu am vrut să se schimbe nimic. Dacă ai fi ştiut, am fi fost diferiţi.” Vocea lui se clatină la ultimul cuvânt.

„Tu nu ştii asta. ” Dar în inima mea ştiam că are dreptate. Prietenia noastră a fost – este încă specială, şi poate că o legătură de familie necunoscută a făcut-o să fie aşa. Nu-l urăsc pentru tăcerea lui; nu l-aş putea urî niciodată. Sunt dezamăgită.

Caut urme ale mele pe chipul lui. Poate în jurul gurii... forma ochilor.

„Întotdeauna am crezut că am gene de violenţă... tatăl meu a făcut lucruri oribile.” Vocea îmi tremură. „Am încercat să mă ridic la înălţimea acelor gene. Am acţionat. Mi-am bătut joc şi m-am jucat cu emoţiile oamenilor, învinuindu- l pe tatăl meu că m-a făcut ceea ce eram.” Îmi acopăr ochii. Nu pot suporta simpatia din ochii lui Christian. „Dar eu am fost tot timpul de vină. . . nu genele lui... Asta sunt eu.”

Tremur. Nimic din viaţa mea nu este ceea ce am crezut că este.

„lată-l!” strigă Mercy de la parter. „E pe partea cealaltă a vehiculului său.”

Îmi încord ochii, dar nu văd nicio mişcare pe partea cealaltă. „Pleacă?” strig în jos către Mercy.

Du-te la Morrigan. Acum.

„Nu ştiu”, spune Mercy. „Cred că ar fi plecat până acum.”

Mă apropii de balustradă şi mă uit în jos, la primul nivel. „Putem ajunge la hambar?”

„Nu mergeţi nicăieri. Le scot eu afară.” Mercy ridică privirea şi ochii ni se blochează. „Am nevoie de cineva care să aibă grijă de el şi să mă acopere”.

Este adevărat, dar ştiu că a declarat asta şi ca o scuză pentru a ne ţine înăuntru. O admir şi acum am încredere în acest agent FBI. E dură, iar inima ei e bună. Regret că ne-am întâlnit în aceste circumstanţe.

„Iese afară!” strigă Christian în spatele meu.

Mă întorc şi Christian se năpusteşte asupra mea, doborându-mă la podea şi strivindu-mă cu greutatea lui.

Geamul se sparge, iar eu îmi acopăr capul de ploaia de sticlă în timp ce împuşcătura reverberează afară.

$$$

Mercy a plonjat lângă soba de lemne când împuşcătura a distrus o fereastră de la etaj.

Al naibii geam.

S-a uitat în sus la locul în care se afla Salome cu o

secundă înainte. Dispăruse.

„Christian?” a strigat Mercy.

Spargerea geamului şi o altă împuşcătură au făcut-o să se ghemuiască mai jos.

„Noi suntem bine, dar două ferestre de aici sunt distruse.”

Brusc, un alt foc de armă a spart mica fereastră de la nivelul principal din faţa cabanei, iar aerul rece de afară i-a suflat peste obraji.

Nu-ţi face griji. E prea mică ca să se caţere prin ea.

„Măruşă Mercy?” Vocea metalică a lui Kaylie a răsunat din buzunarul ei.

Ea a alunecat din radio. „Suntem bine. A împuşcat nişte ferestre, dar sunt prea înalte pentru ca el să intre. Voi două trebuie să staţi pe loc!”

„Am înţeles.”

Aerul a răsunat de o altă împuşcătură, în timp ce sticla s-a spart din nou la etaj. „Coborâţi aici!” a strigat ea şi a fugit după laptop.

Christian şi Salome au coborât în trombă scările. „Foloseşte trunchiuri de copaci ca acoperire”, a spus Christian. „Nu am putut să trag.” I-a spus lui Salome să se ghemuiască pe marginea sobei de lemne pe care Mercy tocmai o lăsase.

Mercy a mărit fiecare imagine de pe ecran. „Nu-l pot vedea. *La naiba! ” Săptămâna viitoare pun mai multe camere.*

„Dar hambarul?” a implorat Salome. S-a înghesuit lângă sobă, căutând protecţia fierului.

„Pot să văd uşa hambarului. Nu s-a întors acolo.”

Christian s-a îndreptat spre mica fereastră spartă, cu puşca ridicată.

„Înapoi”, a răbufnit Mercy. „A lovit-o o dată, o poate lovi din nou.”

„ Trimiteţi târfa!”

Capul lui Mercy s-a ridicat brusc la strigătul lui Gabriel, degetele ei îngheţând pe tastatura computerului. Christian a pălit şi s-a uitat la Salome. Ochii ei s-au lărgit şi apoi au scânteiat de furie în timp ce ea a sărit în picioare.

„Cred că se referă *la mine'”*

„Nu te duci acolo”, a ordonat Mercy.

„Bineînţeles că nu. Dar atâta timp cât se concentrează pe mine, ştiu că Morrigan este în siguranţă.”

„ Gabriel! ” Christian şi-a pus mâinle pâlnie la gură şi a strigat spre mica fereastră spartă. *„ Ce naiba faci?”*

„Nu este vorba despre tine, Christian!” a răspuns Gabriel. „E vorba de vrăjitoarea aia nenorocită!”

Salome a râs, scoţând un sunet ciudat, ca şi cum ar fi râs şi s-ar fi înecat în acelaşi timp.

Cu coloana vertebrală încordată, Mercy a şuierat la Christian: „Nu ştii cum să te descurci cu asta”.

„Şi tu ştii?” a mârâit el înapoi. „E fratele meu acolo. O să mă asculte.”

„Nu mai ascultă de nimeni. Creierul lui s-a mutat în degetul lui pe trăgaci.” Mercy se străduia să-şi amintească regulile de negociere din atelierele ei de la FBI. Tot ce-şi putea aminti era să-l facă să vorbească.

„O să te trimit în iad, Gabriel Lake!” a urlat Salome. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar ea rânjea, un rânjet nebun de mâncător de rahat care îi făcea pielea de găină lui Mercy. „O să te blestem naibii!” Cârâitul ei era înalt şi distorsionat, direct din coşmarul de vrăjitoare al oricărui copil.

Christian se holba la ea, cu puşca strânsă la piept. „Eşti nebună?” a şoptit el.

„E îngrozit de mine”. Salome şi-a înecat lacrimile şi a chicotit, un sunet înfundat de umezeală. „Întotdeauna a crezut că sunt o vrăjitoare.”

„L-ai fi văzut? Când?” Christian părea încă zguduit.

„Drumurile noastre se intersectau ici şi colo în trecut. Întotdeauna m-a ignorat.”

Cum pot folosi asta în avantajul nostru?

„O să arzi, târfă!”

„Nu aşa trebuie să vorbeşti cu sora ta vitregă, Gabriel!” Hohotele ei răsunau în tavan.

Se prăbuşeşte.

Revenind la siguranţa lor, Mercy se uită din nou la unghiurile camerei. Gabriel se mutase în vizorul camerei din faţă, ghemuit în spatele Hummer-ului în flăcări.

„Puteţi să-l distrageţi? Continuaţi să ţipaţi la el?” i-a întrebat pe Christian şi Salome. „O să mă furişez prin spate, o să merg larg şi o să încerc să obţin un unghi liber.”

Salome a dat din cap, dar Christian a apucat-o de braţ pe Mercy. „Ce ai de gând să faci?” Teroarea şi îngrijorarea îi umpleau chipul.

Mercy era uimită de angoasa pentru fratele său de pe chipul lui. „El este *o ameninţare,* Christian. El i-a ucis pe tatăl tău şi pe Olivia. Nu se va opri până când Salome şi probabil şi noi ceilalţi nu vom fi morţi.” *De ce crede că i-am dat o armă?*

„Dar...” El nu şi-a putut termina propoziţia, privirea lui trecând prin ochii ei.

„Înţeleg.” Şi-a pus mâna pe a lui. Gabriel era fratele lui Christian.

Christian. Avea tot dreptul să fie zguduit la gândul că fratele lui va fi împuşcat, criminal sau nu. „Voi face doar ceea ce mă împinge el să fac.”

Faţa i-a căzut, dar a dat din cap şi şi-a îndepărtat mâna. „Mult noroc”, ia spus el.

„Tu nu eşti sora mea!” a răcnit Gabriel. „Eşti odrasla unei târfe!”

Mercy a arătat spre Salome. „E rândul tău.”

„O să-ţi blestem scula, dobitocule!” a ţipat Salome. „Nu ţi se va mai ridica niciodată!”

Bună treabă. I-a arătat lui Salome un deget mare în sus.

Mercy s-a strecurat pe uşa din spate şi a coborât în tăcere treptele. Dacă virează la stânga, ar trebui să scape din raza vizuală a lui Gabriel până ajunge la marginea pădurii. Apoi putea să se învârtă în spatele hambarului şi să se apropie folosind acoperirea copacilor. Era o cale lungă şi ocolitoare, dar nu vedea altă opţiune.

Gabriel a strigat o ameninţare neinteligibilă, iar Salome a început să cânte din toţi plămânii. Pentru urechile lui Mercy, era o înşiruire de nonsensuri, dar ciudat de familiar cu ceea ce auzise pe patul de moarte al Oliviei. Pielea de găină i se ridică pe braţe.

Asta ar fi trebuit să-l zguduie. Mai ales dacă el credea că Salome avea puteri. Era aproape de hambar când mai multe cioburi de sticlă, urmate de un hohot înăbuşit, au făcut-o să se oprească şi să verifice casa. Nu se trasese niciun foc. Un fum proaspăt se ridica din faţa casei. *E Hummer-ul. Altceva s-a aprins.* Sunetele s-au repetat şi o nouă explozie de fum a apărut deasupra casei ei.

Flăcări îi străluceau la ferestrele de sus.

A aruncat cocteiluri Molotov prin ferestrele sparte.

Inima i s-a oprit în timp ce lumea ei s-a înclinat în afara centrului.

Casa mea. Munca mea.

Un baraj de miniexplozii a sunat. Recipiente de sticlă au

explodat când Gabriel le-a aruncat în faţa casei ei. Flăcările au pâlpâit la ferestrele mici de jos, iar ea a făcut doi paşi spre casă, cu privirea fixată pe uşa din spate, implorându-i în tăcere pe Christian şi Salome să apară. leşiţi afară!

„Mătuşă Mercy? *Ce se întâmplă? ”* Kaylie era în lacrimi.

Şi-a apucat radioul. „Aruncă cocteiluri Molotov în casă.” Vărsăturile iau urcat pe gât.

„Este în flăcări?”

„Nu contează”, s-a înecat Mercy. „Atâta timp cât toată lumea este în siguranţă.”

„Astea au fost sunetele pe care le-am auzit în hambar... el golea borcanele de conserve. Trebuie să le fi folosit şi gazul...”

Mercy a întrerupt-o. „Sunt aproape în spatele hambarului. Vreau ca voi două să ieşiţi din dulap şi să ne întâlnim în faţa uşii din spate. Nu putem risca ca apoi să dea foc hambarului.”

„Uşa din spate este închisă din interior cu lanţul şi lacătul.”

Şi cheia e în bucătărie.

O mare gafă din partea mea.

Nu puteau merge în faţa hambarului; Gabriel le-ar fi văzut imediat. „Într- unul dintre dulapuri sunt cleşti de tăiat şuruburi.” Mercy a închis ochii ca să se gândească. „Cred că al treilea. Imediat ce ieşiţi, vreau să vă îndreptaţi spre est. *Nu vă opriţi.* O să vă anunţ prin radio când e sigur.”

„Vom lăsa urme în zăpadă.”

„Nu-mi pasă. Doar mişcă-te. E ocupat în faţa casei.”

Mişcarea din colţul ochiului a făcut-o să se întoarcă pentru a-i vedea pe Christian şi Salome îndepărtându-se de casă spre pădure. Mercy a expirat zgomotos, sarcina ei mentală s-a uşurat.

Toată lumea era la o parte. *Acum trebuia să le ducă pe fete mai departe.*

Mercy a alergat stângaci prin zăpada adâncă. Un minut mai târziu a ajuns în spatele hambarului şi şi-a lipit urechea de uşă. Zăngănitul a sunat din cealaltă parte. Kaylie găsise cleştele de tăiat şuruburi.

Un metru şi jumătate de zăpadă se îngrămădise pe partea exterioară a uşii, aproape la fel de eficientă ca lacătul pentru a ţine fetele închise înăuntru. Mercy a săpat la ea ca un câine, efortul încălzindu-i faţa. În cele din urmă, uşa se putea deschide suficient pentru ca Kaylie să se strecoare prin ea. Morrigan era chiar în spatele ei. Mercy îşi îmbrăţişă nepoata strâns la piept, dorindu-şi să o fi lăsat pe fată în oraş. „Trebuie să te îndrepţi prin pădure."

„Dar tu?" a pledat Kaylie. Privirea ei a trecut de la vesta antiglonţ a lui Mercy la puşca atârnată pe umărul ei. „Oh."

„Mama mea?" a şoptit Morrigan, strângând braţul lui Kaylie. Ochii ei erau uriaşi în faţa ei delicată.

„Este bine," a spus Mercy. „Am văzut-o ieşind. Voi două trebuie să începeţi să vă mişcaţi. Fără oprire."

„Te iubesc, mătuşă Mercy." Vocea lui Kaylie crăpat şi ea şters ochii ei.

„Te iubesc mai mult." Mercy dorea să o îmbrăţişeze din nou, dar timpul era prea strâns. „Pleacă."

Se uită la cele două figuri cum se târau prin zăpadă, Kaylie trăgând-o pe Morrigan după ea.

Mercy a fugit înapoi spre linia copacilor şi şi-a continuat drumul pentru a-l avea pe Gabriel în vizor.

$$$

Truman s-a oprit şi a oprit ATV-ul, neavând încredere în urechile lui.

Alte explozii?

S-au mai auzit două detonări îndepărtate şi mai mult fum s-a ridicat în direcţia cabanei lui Mercy.

Foc.

Mercy? Kaylie?

Imagini din trecutul său cu o maşină în flăcări i-au trecut prin minte, înlocuite de amintirea unui hambar recent în flăcări. Arsurile lui vindecate îl înţepau şi îl usturau sub pielea gâtului şi a coapsei la amintiri, rănile vechi răsunând în nervii lui. Fiecare fibră a muşchilor lui voia să fugă în direcţia opusă. Inima îi era strânsă în gât în timp ce repornea ATV-ul, concentrându-se pe Mercy şi Kaylie. *S-ar putea să intru într-un coşmar.* A oprit teroarea care încerca să pună stăpânire pe creierul lui. *Te rog să fii în siguranţă.*

Progresul său era extrem de lent. Vehiculul nu era capabil de multă viteză, iar zăpada îl făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi târât.

Am ajuns prea târziu?

Capitolul 38

Fumul şi flăcările ieşeau din toate ferestrele ei.

Îngheţaţi în şoc, muşchii lui Mercy ameninţau să se sfărâme.

Nu voi plânge. Sunt doar scânduri şi cărămizi.

Dar era mai mult decât atât. Cabana ei era rezultatul a ani de muncă grea. O ţinuse concentrată şi cu picioarele pe pământ.

Acum plutea fără nici o legătură, anxietatea şi panica

ducând-o mai sus. Aspiraţiile şi visele ei ardeau în timp ce ea privea.

Sufletul ei se prăbuşea, s-a sprijinit de un copac, închizând ochii pentru a bloca arderea din inima ei.

Faptul că ştia că are o poziţie de rezervă o ţinea sănătoasă, iar creierul ei amenința să se răstoarne în întuneric.

Nu acum. Nu te gândi la asta acum.

Cu patru luni mai devreme, era tot ce avea. Acum o avea pe Kaylie. Familia ei. Truman.

Gândurile la Truman au readus-o cu picioarele pe pământ, ajutând-o să se concentreze, iar ea a inspirat adânc, expirând pentru secunde lungi, încetinindu-şi bătăile inimii.

Cabana ei putea fi refăcută. Unele provizii erau încă în siguranţă în hambar.

A deschis ochii şi s-a îndepărtat de copac, trăgându-şi curajul şi tenacitatea din adâncul sufletului ei zdruncinat. Avea o misiune. Una mortală. Şi-a scos pistolul şi l-a ţinut în mână în faţa ei, fără să audă zgomotul focului.

Doar tu şi cu mine, Gabriel.

Nu era sigură de locaţia lui. Nu au fost explozii timp de câteva minute. Doar vuietul flăcărilor. Acestea se întindeau pe ferestre şi lingeau marginile acoperişului. Aburii se ridicau din şindrilă, iar ea a avut un fior de regret în legătură cu panourile solare scumpe.

Nu contează.

Concentrează-te.

În dreapta ei era aproape egală cu faţa casei, dar nu l-a văzut pe Gabriel sau maşina lui.

La naiba. Unde eşti?

S-a ghemuit, scanând împrejurimile în căutarea oricărei mişcări. Nu a găsit nimic. S-a mutat de la un copac la altul,

cu un ritm mai lent, mai concentrată pe vânătoare. Sudoarea îi acoperea buza superioară şi şi-o ştergea cu mâneca. Şi-a pus pistolul în toc şi şi-a desfăcut puşca de pe umăr.

Dacă se ducea după fete?

Frica i-a înflorit în plămâni. S-a întors să-şi refacă paşii şi să caute o cărare trasată în zăpadă.

Focul i-a trecut prin coapsa dreaptă, iar zgomotul unei arme i-a umplut urechile. Privind în jos, a văzut că un jet de roşu pătase zăpada albă. *Sângele meu?* A făcut un pas, piciorul i-a cedat şi a căzut pe burtă, puşca zburându-i din mâini şi afundându-se în zăpadă.

O durere albă ca focul i-a urcat pe nervi şi i-a explodat în creier.

„Fla naaaiba!”

S-a zbătut să se ridice din zăpadă, dar oriunde îşi punea mâinile, acestea se afundau adânc, aproape îngropându-i faţa. Durerea a înflorit, extinzându-se şi înmulţindu-se. A oftat, inhalând guri sufocante de puf alb.

Reuşind să se rostogolească pe o parte, s-a uitat la sângele care se scurgea dintr-o gaură din piciorul ei. *Nu pulsează. N-a fost lovită nicio arteră.*

Gabriel m-a împuşcat.

Furia radia prin ea în timp ce se zvârcolea căutându-şi atacatorul în toate direcţiile.

Sunt la fel de vulnerabilă ca o pasăre cu o afurisită de aripă ruptă.

S-a clătinat frenetic în picioare. *Ajungi la hambar.* Neputând să-şi scoată puşca, şi-a scos pistolul. Coapsa îi era un fir electric fierbinte şi palpitând, iar la fiecare pas aproape că leşinase.

Hambarul ieşea din discuţie.

S-a aruncat la baza unui pin gigantic, cu trunchiul

suficient de lat pentru a opri un camion. Sprijinindu-şi spatele de copac, şi-a apucat pistolul în faţa ei, folosind copacul pentru a-şi susţine poziţia. Îşi rotea arma neregulat de la dreapta la stânga, căutându-şi trăgătorul, ignorând urma strâmbă de sânge.

Dacă nu aş şti că e al meu, aş crede că o căprioară muribundă s-a zbătut prin zăpadă.

Vederea ei a început să se întunece şi a ameţit. Clipea rapid, refuzând să cedeze.

„Bună, Mercy.” Vocea lui venea de la distanţă, dar ea a auzit fiecare silabă.

Transpiraţia instantanee i-a acoperit şira spinării la auzul cuvintelor lui Gabriel. S-a învârtit în toate direcţiile, încercând să-i localizeze locul. Nu era de văzut.

„E o grămadă de sânge.”

lată-l. Stătea la treizeci de picioare distanţă, între ea şi hambar, trupul lui în spatele unui pin la fel de lat ca al ei.

Ea şi-a ridicat pistolul în direcţia lui, încercând să alinieze vizorul, dar arma cântărea 25 de kilograme şi braţele îi tremurau de efort. Degetele ei îngheţate abia se puteau mişca. *Nu voi reuşi niciodată să trag în cap.*

El a râs, fără să se deranjeze să-şi protejeze capul.

Furioasă, a tras de şase ori, făcând să zboare prin aer scoarţa copacului lui.

Ea şi-a coborât uşor braţele, împuşcăturile răsunându-i în urechi.

„Ai ratat.” De data aceasta, el şi-a păstrat capul în spatele copacului.

„Ce vrei, Gabriel?” A încercat să ajungă în spatele copacului, dar piciorul ei a refuzat să coopereze, durerea urcând şi coborând pe nervii ei. Genunchiul drept a încercat să se îndoaie în spate şi ea s-a agăţat de trunchi, impactul

smulgându-i pistolul din mâna amorţită. S-a scufundat în zăpadă la o distanţă de un metru şi jumătate.

La fel de bine ar fi putut fi o milă.

De două ori mi-am pierdut arma? De data asta a fost vina ei.

Un frig care nu provenea de la temperatura scăzută o durea în oase în timp ce se uita la mica gaură din zăpadă în care se afundase arma ei. *Dacă mă năpustesc asupra ei, voi fi blocată.*

Dacă nu fac nimic...

Cel puţin el probabil încă mai credea că ea avea arma.

Încă mai am un cuţit.

Se mulţumi să ocolească parţial copacul şi să alunece într-o poziţie aşezată, cu piciorul rănit drept în faţa ei, celălalt îndoit. Era încă în vizorul lui Gabriel, dar acum partea ei era spre el şi era o ţintă mai îngustă. A scos cuţitul şi l-a strâns la piept, jurând să nu-i mai dea drumul. Ceafa i se înfipse în copac şi îşi dorea să poată dispărea în trunchiul lui. Frigul zăpezii îi pătrundea prin pantaloni, iar frisoanele îi zguduiau corpul. *Cel puţin port vesta.*

„O vreau pe vrăjitoarea curvă. Spune-i lui Christian că te dau la schimb pentru ea.”

„De ce Salome?”

„Am încercat să o ard. Ăsta e singurul mod de a ucide o vrăjitoare, nu?” Trosnetul flăcărilor ameninţa să o facă să plângă. „Nu e o vrăjitoare.”

Sângele continua să curgă din piciorul ei, infiltrându-se în zăpada de sub el. O umbră roşie creştea leneş sub membru, extinzându-se spre exterior prin alb. Şi-a desprins o mână îngheţată de mânerul cuţitului şi a pus presiune pe gaură. Focuri de artificii orbitoare i-au strălucit în ochi şi s-a luptat să nu leşine.

„Mama ei a fost una. Ne-a ruinat familia.”

„Nu cred că a făcut asta de una singură. E nevoie de doi, să ştii.” Dinţii îi clănţăneau în jurul cuvintelor.

„Am fost dispus să o las baltă până când am auzit că judecătorul îşi schimbă testamentul pentru a-i lăsa toţi banii ei şi urmaşilor ei.”

Îi spune tatălui său „judecătorul”?

O mişcare în dreapta, mult în spatele copacului lui Gabriel, îi atrase atenţia. *Christian.* Concentrându-se pe prietenul ei, a trebuit să depună un mare efort şi el s-a estompat, dispărând şi reapărând în viziunea ei.

„A fost necesar să-l omori?”

„Trebuia să moară înainte să facă schimbările legale. *Am nevoie* de banii ăia.”

„Ţi-ai ucis tatăl pentru *bani",* a rostit Mercy. „Un fiu atât de bun.” Sarcasmul i-a picurat din voce.

„A meritat-o! Nu avea niciun drept să îşi abandoneze familia!”

„Şi tu ai avut dreptul să-l omori pentru asta?”

Tăcere.

Christian se apropiase, cu puşca pregătită. Mai la dreapta lui, Mercy zări o sclipire de culoare între copaci, care trebuia să fie Salome.

Christian trebuie să aibă un unghi slab de vedere asupra fratelui său. Ştiu că ar putea trage de la distanţa aceea.

Sau nu vrea să tragă?

„Nu vrei să mai răneşti pe nimeni, Gabriel”. Un punct din atelierul ei de negociere i-a venit în minte. „Nu înrăutăţi situaţia mai mult decât este. O să le spun că te-ai retras când puteai să mă omori. Asta valorează ceva.”

„ Taci din gură, târfă mincinoasă! Trebuie să termin asta!”

Distrage-i atenţia. „De ce modelul de pe cadavre, Gabriel? Ce încercai să spui?”

„O moarte potrivită pentru creatură şi iubitul ei spălat pe creier. Am vrut ca fiica aia curvă să ştie că puterile mamei ei *nu mă pot opri.*

„Şi Rob Murray?”

Gabriel a dat un râs grosolan. „Idiotul ăla a venit în spatele meu când scăpam de cuţit în garajul lui Christian. Nu cred că a crezut că era important, dar s-ar putea să-şi fi dat seama mai târziu. El nu a contat.”

Mercy a tresărit la gheaţa din vocea lui. Creierul lui era crăpat, putrezit de furie şi ură. Să fi fost din cauza deceniilor de agresiuni verbale din partea mamei lui? „Ce a văzut Michael Brody?”, a întrebat ea.

„Cine? Oh. Reporterul.”

Am auzit regret în vocea lui?

„Am fost de acord să ne întâlnim în parc pentru un interviu. Mi-a spus la telefon că a găsit ceva interesant despre care voia să discute.” Tonul lui s-a intensificat. „Cred că a aflat despre împrumuturile de la judecător.”

„Şi l-ai împuşcat pentru asta?” *Trebuie să creadă că Michael e mort.*

Tăcere.

„Brody trăieşte”, a spus ea. „Nu l-ai ucis. Sunt sigură că puteţi ajunge la o înţelegere...”

„ Crezi că sunt prost? Am studiat legea! O să mă spânzure.” Un element de disperare i-a intrat în voce. „Nu voi merge la închisoare.”

„Nu e prea târziu...”

„Nu ţi-am spus să taci? ”

„Vor fi mai blânzi cu tine pentru că nu ai ucis...” Şi-a pierdut cuvintele când el a ieşit din spatele copacului, cu faţa

la ea, cu arma lângă el, cu ţeava în jos, cu o acceptare sumbră în privire.

Vrea să îl împuşc. Nu am nicio armă.

Ea a îngheţat, incapabilă să vorbească sau să se mişte. Fiecare gând coerent i-a zburat din creier în timp ce se priveau în ochi. A aşteptat.

Gabriel s-a holbat la ea pentru o clipă lungă, apoi ochii i s-au luminat. „Unde ţi-e arma, agent special Kilpatrick?”

Şi-a ridicat arma. Mercy nu putea să respire.

Capitolul 39

Truman a urmărit urmele de cauciucuri pe aleea întortocheată a lui Mercy. Două vehicule parcurseseră drumul înaintea lui.

Fumul, benzina şi cauciucul ars i-au asaltat nasul, iar el a încetinit, frica şi anxietatea fată de ceea ce îl aştepta crescând.

A luat o curbă şi a văzut trapa deschisă a Lexus-ului negru al lui Christian. S-a oprit. Pocniturile flăcărilor i-au umplut urechile. O canistră mare de benzină roşie zăcea pe o parte în spatele SUV-ului.

Unde este trăgătorul meu acum?

Şi-a balansat piciorul peste ATV şi şi-a scos puşca, apoi s-a îndreptat cu grijă spre vehicul. Fără şofer. Resturile erau împrăştiate, clar golite dintr-o geantă răsturnată în zăpadă. *Rob a spus că Christian avea benzină şi provizii de urgenţă în toate vehiculele sale.* Batoane proteice, MRE-uri, bandă adezivă, o prelată. Truman a văzut o pungă mare de plastic cu resturi de lichid înăuntru. A luat-o şi a mirosit-o. Gaz.

Putea să monteze o bombă mare cu gaz şi o pungă de plastic.

Truman a înaintat, conducând cu arma sa până când a

văzut un Hummer fumegând. Acesta a fost cel pe care l-a aruncat în aer cu bomba improvizată. Dincolo de el, cabana lui Mercy ardea. Flăcări şi fum ieşind pe geamuri, focul ieşind prin acoperiş.

Doamne.

Este Mercy în interior? Kaylie?

Nimeni nu putea supravieţui în acel infern.

Îşi strânse arma în timp ce se lupta cu greaţa, capul învârtindu-i-se.

Pe partea sa din Hummer-ul distrus, a zărit câteva borcane de sticlă pentru conserve, capace cu şurub şi încă două canistre de benzină. Fâşii rupte de ţesătură şerpuiau în vântul dinspre foc.

Cocteiluri Molotov. Făcuse destule când era adolescent, încât să recunoască componentele.

Cine a bombardat cabana?

A vrut să strige şi să vadă dacă era cineva în clădire. *Oricine era acolo era mort de mult.*

Agonia i-a sfâşiat creierul, ordonându-i să renunţe*. Nu până nu văd că a dispărut.*

A cercetat zona, iar o pată albastră în pădure i-a atras atenţia.

Truman a fugit de pe alee şi a intrat în pădure, alergând prin zăpadă.

Gabriel Lake stătea singur, purtând o haină albastră, ţintind un pistol către un copac.

Era Gabriel, nu Christian.

Truman era suficient de aproape pentru a-i vedea zâmbetul încântat, dar privirea nebună din ochii lui Gabriel l-a făcut pe Truman să se oprească, zguduit de animozitatea care se revărsa din acel om.

E malefic.

O mişcare subtilă pe jos îi făcu inima să se accelereze. Mercy stătea sub copac.

E în viaţă.

Genunchii i-au tremurat de uşurare şi s-a chinuit să rămână în picioare.

Dar apoi Mercy îşi întoarse faţa de la Gabriel, ca şi cum nu putea privi. Uşurarea lui Truman se evaporă în şoc când îşi dădu seama că Gabriel era pe cale să o împuşte.

De ce nu fuge?

I-a întâlnit privirea lui Truman şi ochii ei erau o groapă fără fund de regret.

A renunţat.

Timpul încetini când Truman îşi ridică puşca, întreaga lui lume atârnând de un fir de aţă.

$$$

Strâng cuţitul pe care mi l-a dat Mercy în timp ce mă împing prin zăpadă, cu privirea fixată pe ea stând la baza pinului.

Christian şuieră la mine. *„Stai în spate.”* Are o puşcă şi l-am lăsat să deschidă calea, dar vederea lui Mercy în zăpadă, cu spatele la copac şi teroarea pe faţă, mă împinge înainte. Mirosul de scânduri arse şi plastice îmi interferează cu nasul, dar nu sunt oarbă. Un şoc roşu stins o mistuie.

Gabriel este cu spatele la noi şi iese brusc din spatele copacului său. Timpul ei a expirat.

Gabriel îşi ridică arma. Christian face la fel.

Nu pot avea încredere că Christian va trage. Îmi plantez picioarele şi arunc cuţitul, cu o rugăciune pe buze că nu voi

rata.

Capitolul 40

Mercy a văzut o parte din capul lui Gabriel dispărând într-o ceaţă roşie, iar sunetul împuşcăturilor a ricoşat din copaci. Ea a ţipat când trupul lui s-a răsucit şi a căzut la pământ, cu arma încă în mână şi sângele împrăştiat pe zăpadă.

Mercy se holba la trupul neînsufleţit, conştientă de figurile care se repezeau la ea din mai multe unghiuri. El căzuse cu faţa în sus, cu mânerul cuţitului ei ieşindu-i din piept.

Eu am făcut asta?

Nu. I-am dat cuţitul lui Salome.

Gabriel a tras un foc înainte să cadă. *Sunt lovită din nou?* Şi-a studiat pieptul şi braţele. Nicio gaură. Un cuţit era încă încleştat în strânsoarea ei.

Christian a căzut în genunchi lângă ea, iar Salome era la o fracţiune de secundă în spatele lui. „Eşti bine?” au strigat amândoi la ea.

Ea a respins mâinile lor iscoditoare. Îi atingeau piciorul, o trăgeau de pantaloni şi îi scuturau umerii. Dar ea i-a ignorat, străduindu-se să vadă unde fusese Truman cu o clipă înainte. Împuşcătura lui Gabriel nu o nimerise, dar Truman fusese şi el în linia lui de tragere.

Truman?

„Mercy, mă poţi auzi?” Christian a apucat-o de cap şi i-a întors faţa spre el, întrerupându-i căutarea lui Truman.

Ea a mârâit, balansându-şi cuţitul în direcţia lui. El şi-a îndepărtat mâinile, prăbuşindu-se cu spatele în zăpadă. „Unde e Truman?”, a ţipat ea în timp ce îşi arunca corpul spre dreapta, fără să-i pese de durerea arzătoare din picior, luptându-se să vadă unde stătea Truman. *„ Unde este Truman? ”* a ţipat din nou.

„Chiar aici.”

Dintr-o dată, el era cu ea, strângând-o în braţe. Hiperventilând, ea şi-a îngropat faţa în gâtul lui. *El e bine.* Stăpânirea fragilă pe care o avea asupra emoţiilor ei s-a prăbuşit, iar ea s-a lipit de el. Mai mult decât orice, îşi dorea să doarmă cu braţele lui în jurul ei. El s-a tras înapoi şi a scuturat-o. „Rămâi trează”, i-a ordonat el, cu ochii morţi de seriozitate.

„Pune presiune pe asta”, i-a ordonat lui Christian. „Ajută-mă să-mi pun haina pe ea”, i-a spus lui Salome. Toată lumea era tăcută în timp ce îi urmau frenetic indicaţiile.

Prea multă linişte.

„E rău”, a afirmat ea. Truman nu i-a întâlnit privirea în timp ce o închidea în haina lui.

„L-ai prins”, i-a şoptit ea lui Truman. „Am crezut că te-a lovit.”

„Nu l-am împuşcat eu. Altcineva a tras primul.”

Mercy s-a întors să se uite la Christian, iar inima i s-a frânt la expresia sumbră de pe faţa lui. El nu voia să ridice privirea, concentrat pe piciorul ei. Salome i-a întâlnit privirea şi a pus o mână pe umărul lui Christian. „Nu ai avut de ales”, i-a spus ea.

Era palid, iar urmele umede îi acopereau obrajii. *El şi-a ucis fratele. Pentru mine.*

Plămânii lui Mercy nu funcţionau. „Christian…”

Christian i-a oferit un zâmbet bolnăvicios în timp ce

strângea bandajul de pe coapsa ei. „Cred că până la urmă am fost în stare.”

„Asta nu e amuzant.” Greutatea a ceea ce făcuse a făcut ca creierul lui
Mercy să vrea să se oprească.

„Te-ar fi ucis”, a afirmat Christian.

Salome a dat din cap în semn de aprobare. „Şi nu s-ar fi oprit doar la tine.”

„L-ai prins şi tu”, i-a spus Mercy, amintindu-şi de mânerul cuţitului din pieptul lui Gabriel.

Femeia a ridicat din umeri. *Ar fi ucis pentru a-şi proteja fiica.*

Mercy a tresărit brusc drept în sus. *„Fetele!”* Şi-a căutat radioul, cu degetele necoordonate. *Sunt îngheţată. Îmi lipseşte sângele care să-mi ţină de cald.* Realizarea nu a deranjat-o. *Eu nu sunt importantă. Fetele şi Truman sunt importanţi.*

Truman a luat radioul, iar ea a fost uşurată să audă vocea lui Kaylie când Truman i-a spus să se întoarcă.

Mercy a închis ochii. *Oamenii mei sunt în siguranţă.* Era slab conştientă că Truman o scutura din nou, ordonându-i să deschidă ochii, dar era prea obosită. *O să trag un pui de somn puţin.*

„La naiba cu tine, Mercy! Deschide-ţi ochii!”

Ea zâmbi, cu pleoapele prea grele pentru a coopera.

Se simte bine să ai oameni cărora le pasă.

Capitolul 41

O săptămână mai târziu

La o săptămână după operaţie, Truman voia să o stranguleze pe Mercy. Era cea mai rea pacientă. După două zile, încetase să mai ia analgezice, deşi încă mai avea dureri la picior. Acum voia să meargă cu maşina până la cabana ei. El îi spusese lui Mercy că nu o va conduce, aşa că ea se jurase că va conduce singură.

Nu se punea problema să conducă, indiferent dacă lua analgezice sau nu.

După ce l-a speriat de moarte leşinând în acea zi, Truman şi Christian o încărcaseră în spatele Lexusului, iar Truman rămăsese în spate lângă ea, nedorind să o părăsească. Kaylie şi Morrigan plânseseră pe drum, îngrozite că Mercy va muri, iar cu un calm extrem Salome făcuse tot posibilul să le aline.

Truman îşi ţinuse degetele la gâtul ei pe tot parcursul drumului lent spre ieşirea din pădure. Atâta timp cât avea puls sub vârful degetelor, îşi promisese că nu va intra în panică.

Dar, la naiba, devenise din ce în ce mai lent.

Făcuseră vreo zece mile când zăriseră şeriful şi ambulanţa care

interveniseră. La sugestia lui Truman, Christian blocase autostrada cu două benzi în timp ce vehiculele veneau spre ei, îngrijorat că nu vor opri.

Paramedicii au preluat imediat comanda, punându-i o perfuzie şi pompând cine naiba ştie ce în venele ei.

Se terminase. Şi el nu voia să se repete.

Dar ea îi ceruse să se întoarcă la cabana ei în ultimele trei zile. El a refuzat. Era încă slăbită şi el nu avea nevoie să vadă cum speranţele şi visele ei distruse o doboară şi mai mult.

Dar ea era suficient de puternică pentru a enerva iadul din el. Chiar şi Kaylie a fost dură cu mătuşa ei, ordonându-i să se odihnească.

Mercy nu era genul care să stea liniştită.

El cedase şi a condus-o la cabana. O perioadă caldă de o săptămână topise aproape toată zăpada din zonele joase, dar drumul accidentat care trecea pe lângă cabana lui Sabin şi a ei era încă acoperit cu zăpadă compactă. Drumul fusese tăcut.

Acum el o privea cum se holba uimită la dezastru. Cabana ei se prăbuşise peste ea însăşi. O întreagă pierdere.

Grinzi înnegrite ieşeau din dărâmături. Singurele părţi recognoscibile erau şemineul şi soba de lemne. Şemineul se încăpăţânase să stea pe loc, refuzând să se supună flăcărilor. Câţiva pini fuseseră pârliţi, dar zăpada şi distanţa îi împiedicaseră să ardă complet şi să declanşeze un incendiu de pădure. Mirosul de fum încă plutea în luminiş. Nu era mirosul bun de fum de lemn pe care toată lumea îl iubeşte; era un miros aspru, de chimicale şi plastic ars, cu o nuanţă de lemn.

Truman şi-a băgat mâinile în buzunare în timp ce Mercy stătea la un metru distanţă, cu spatele la el. Ar fi vrut să-i vadă faţa, dar ştia că ea avea

nevoie de un moment de intimitate. „Nu pot vedea nici măcar un panou solar”, a auzit-o el spunând încet. Ea a făcut câţiva paşi mai aproape, iar el a urmat-o. Ea a lovit cu piciorul nişte lemne arse şi a privit cu atenţie unde îşi punea picioarele pe grămezile cicatrizate. S-a oprit în mijlocul mizeriei şi s-a

ghemuit lângă o grămadă de cenuşă şi scânduri arse. Luând o bucată mică de lemn, a început să sape.

El a vrut să o smulgă de lângă distrugere, îngrijorat că ea ar fi insistat să caute prin toată grămada în acel moment. Dar el a rămas pe loc.

Acesta este modul ei de a jeli.

Dacă voia să sape, el lua o lopată şi o ajuta.

Ea a scos o farfurie, a suflat cenuşa şi a studiat-o înainte de a o arunca la o parte. Truman ştia că farfuria fusese albastră, dar acum era arsă şi de nerecunoscut. Mercy a mai scormonit în jur, iar el s-a gândit că era timpul să ia o lopată din hambar. Dintr-o dată, ea s-a ridicat şi a îndepărtat resturile de pe ceva ce avea în mână. S-a întors şi i-a arătat un mâner metalic cicatrizat de 15 centimetri, ataşat la un capăt rotund cu formă de cupă. Buzele ei s-au strâmbat. „Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru asta.”

El a studiat obiectul de pe palma ei acoperită de funingine, fără nicio idee.

Ea l-a întors şi a făcut mişcarea de a introduce ceva în capătul rotund.

A făcut clic. *E de la aparatul de espressope care l-am cumpărat.* „Habar n-am cum se numeşte partea aia”, a recunoscut el. „Dar mă bucur că ai văzut aparatul înainte de incendiu. O să-ţi aduc altul. Când vom reconstrui.”

Umerii i-au cedat şi s-a uitat înapoi la dezordine. „S-ar putea să fie un proiect prea mare.”

„Te grăbeşti? Pentru că nu cred că avem nimic de făcut în următorul an sau doi.” Nu o văzuse niciodată copleşită şi nu-i plăcea asta. Ea se confrunta
cu fiecare provocare cu capul înainte; nu putea fi învinsă de asta.

Putea?

Această Mercy nesigură îl zguduia aproape la fel de mult ca Mercy sângerândă şi inconştientă.

E distrusă şi pe dinăuntru.

Coapsa ei se va vindeca. Avea nevoie doar de timp şi odihnă. Dar de ce ar fi nevoie pentru a vindeca asta?

Truman se simţea ca şi cum ar fi pilotat un avion fără instrucţiuni. Tot ce putea face era să o ia zi cu zi.

Mercy îl întrebase pe Truman ce ar trebui să-i spună unui om care îşi ucisese fratele pentru a o proteja. „Fii doar prietena lui", îi sugerase Truman. „Şi-a pierdut cea mai mare parte a familiei." Ea dăduse din cap, cu o expresie hotărâtă pe faţă, iar Truman ştia că îl va ţine pe Christian aproape, îl va considera unul din familia ei în creştere. Truman era de acord. Christian îi salvase viaţa; Truman îi era veşnic îndatorat.

Dacă Gabriel Lake nu ar fi murit, Truman l-ar fi rănit foarte tare.

Gabriel îi pedepsise pe oameni pentru că îi distruseseră familia, dar acţiunile lui îi răniseră şi mai mult propria familie. Christian fusese nevoit să – şi îngroape tatăl şi fratele, iar Truman bănuia că relaţia lui cu mama lui fusese ruptă definitiv. Christian îi spusese lui Truman că întotdeauna a ştiut că mama lui era otrăvită şi că Gabriel nutrea multă furie, dar nu visase niciodată că se va ajunge la crimă. Otrava ei amplificase neajunsurile lui Gabriel şi crease ceva foarte mortal.

Gabriel o răpise pe mama lui Salome şi pe bunica lui Morrigan; vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel. „Am avut destulă zăpadă adâncă şi pădure pentru tot restul vieţii mele", le spusese Salome lui Mercy şi Truman. „Vreau o curte mică şi un gard pichetat. Morrigan va merge la şcoală ca orice alt copil."

„Cum rămâne cu Antonio Ricci?” a întrebat Mercy. „Am crezut că ţi-e frică să nu fii găsită”.

Ochii lui Salome erau îndepărtaţi când a răspuns. „Nu mai pot trăi în frică. A fost ca un cancer lent în inima mea. Ne vom găsi locul, iar apoi nu vom mai fugi pentru totdeauna.”

„Unde veţi merge?” a întrebat Truman.

„Nu sunt sigură încă.” Ceva din tonul ei îi spusese că ştia exact unde se duce. Bănuia că lui şi lui Mercy nu li se va spune niciodată, dar îşi dorea tot binele pentru ea şi fiica ei. Trecutul fusese îngropat; amintirea iniţială a lui Truman despre Salome fusese înlocuită de cea a luptei ei pentru Mercy.

Salome şi Morrigan aveau să dispară pur şi simplu într-o zi, începând din nou cu identităţi noi. Fără îndoială, Christian ar fi ştiut unde şi-a găsit ea un cămin. Truman credea că ei doi aveau o legătură care nu se va rupe niciodată.

Privirea actuală de pe chipul lui Mercy îl făcea să se întrebe dacă voia să plece şi să o ia de la capăt.

„Vrei să vinzi terenul?”, a întrebat el.

Capul ei a sărit spre el. „Nu!”

În sfârşit. O scânteie.

„Mai vrei să cumpărăm o casă împreună?”

Ea a suspinat. „Acum nu mai pot. Franşiza de asigurare pentru această proprietate va lua tot ce am economisit pentru un avans.”

Ouch.

O altă opţiune i-a venit în minte. „Ce zici să locuieşti aici? Ce-ar fi să construim ceva mai mare…”

La privirea ei sceptică, el a clarificat rapid. „Nu am construi o casă *prea* mare. Am păstra-o la o dimensiune manevrabilă în cazul în care am rămâne fără curent”. A aşteptat, sperând că ea îi va accepta ajutorul.

$$$

Mercy s-a gândit la sugestia lui Truman. Plănuise să locuiască până la urmă în cabană. De ce nu acum?

Pentru că îi ia o veşnicie să meargă cu maşina la serviciu. Pentru că cel mai apropiat magazin alimentar este departe.

Cabana era perfectă pentru un viitor imperfect.

Dar nu perfectă pentru viaţa ei actuală.

„Nu cred”, a spus ea încet. „Îmi place ideea, dar nu este foarte practică acum.” S-a uitat la mormanul gri şi negru de distrugeri. „Mă simt doborâtă în acest moment. Nu ştiu dacă pot începe de la zero.”

Truman a arătat spre hambar. „Nu sunt două treimi din lucrurile importante acolo?”

Adevărat.

„Da, dar...”

„Atunci tot ce-ţi trebuie este cabana. Ştiu că ai avut o mulţime de sisteme speciale, dar, sincer, mai degrabă aş reconstrui o casă decât să încerc să înlocuiesc ce e depozitat în hambar.” I-a luat mâinile, făcând-o să se uite la el. „Ai făcut asta singură prima dată. Nu vei fi singură să reconstruieşti.”

Lacrimile au ars.

Cum am ajuns cu un om atât de bun?

„Mulţumesc”, a şoptit ea, cu vocea apoasă. „Nu ştii ce înseamnă asta pentru mine.”

„Tu însemni totul pentru mine”, a afirmat Truman, cu ochii lui căprui mortal de serioşi. „Nu am de gând să las un mic incendiu şi o gaură în piciorul tău să-ţi distrugă viitorul.”

Ea s-a înecat, făcând un zgomot umed de sforăit. „Mic?”

„În fiecare noapte, în visele mele, îl văd pe Gabriel împuşcându-te”, a recunoscut el. „Împuşcătura lui Christian este prea târzie. Eu sunt prea târziu, la fel şi Salome. Comparativ cu acea realitate, da... focul ăsta şi rana ta sunt mici.” A înghiţit greu. „Putem reconstrui tot ce ai avut. Să o facem mai bine. Ce zici de asta?”

Mercy i-a ţinut privirea, incapabilă să vorbească, amintindu-şi o conversaţie privată pe care o avusese cu Salome în timpul recuperării ei în spital.

„Veţi ajunge împreună”, spusese brusc Salome în mijlocul unei discuţii despre mâncarea din spital.

„Ce?”

„Truman.”

Mercy se strâmbase, inconfortabilă cu observaţia personală a cuiva pe care abia îl cunoştea. „Probabil.”

Sprâncenele perfecte ale lui Salome s-au ridicat. „Probabil? De parcă ai avea vreun cuvânt de spus în asta?”

„Bineînţeles că am un cuvânt de spus în asta.” Mercy s-a încruntat. „E viaţa mea.”

Femeia a chicotit. „Oh, da, dar soarta ta este deja trasată. Doar că tu crezi că eşti în frunte.”

Psihobabel.

Dar apoi Salome îşi înclinase capul, studiind-o cu ochi negri. „Mi se întâmplă rar să văd asta. Mama era mai bună la asta. Dar tu ai... fire aproape invizibile care circulă între tine şi Truman.”

„Fire?”

Salome ridică din umeri. „Mai degrabă ca mătasea unui păianjen. Abia există. E greu de explicat, dar de două ori le-am văzut licărind. Nu pot fi rupte.”

Mercy s-a holbat la ea.

Salome se aşezase înapoi în scaun. „Nu mă asculta pe

mine.” A dat subiectul la o parte cu o mână. „Mormăi uneori despre lucruri ciudate. Nu-i nimic.” A arătat spre tava lui Mercy. „Dar serios, asta nu seamănă deloc cu puiul. Nu ştiu ce e aia.”

Mercy a continuat discuţia despre pui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar conversaţia rămăsese cu ea. Pentru că în pădure, când îşi întorsese capul de la Gabriel şi îl zărise pe Truman, linii subţiri argintii şi albastre îi străluciseră în ochi. Linii de la ea la Truman.

Era lumina care se reflecta în zăpadă.

Pierdeam sânge şi eram aproape inconştientă. Bineînţeles că aş vedea lucruri.

Nu ştia ce să creadă despre cuvintele lui Salome. Dar era un concept minunat. Fantezist şi de poveste.

„Mercy?” a întrebat Truman. „Te deranjează că te ajut să reconstruieşti?”

Ochii lui se temeau de răspunsul ei.

„Nu! Deloc. Mă gândeam doar cum vom începe.” Ea a zâmbit, mulţumită să vadă cum aprehensiunea lui se retrage imediat. „Mi-ar plăcea să fac asta cu tine, şi ştiu că Kaylie va aproba.”

Încântarea i-a umplut faţa. „Mulţumesc lui Dumnezeu. Am fost îngrozit că vei fi dispusă să renunţi la toate acestea. Asta nu e femeia pe care o cunosc.” A tras-o la el şi apoi i-a luat faţa în mâini, ochii dansându-i. „Abia aştept să lucrăm împreună la asta.” A sărutat-o lung şi adânc.

Mercy s-a scufundat în sărut, imaginându-şi fire multicolore învârtindu- se în jurul lor, prinzând anticiparea lui despre viitorul lor.

Unul pe care îl vor construi împreună.